

КАМИ ГАРСИЯ, МАРГАРЕТ СТОЪЛ ПРЕЛЕСТЕН МРАК

Част 2 от „Прелестни създания“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2011

chitanka.info

„Можем лесно да простим на дете, което се страхува от тъмнината; истинската трагедия в живота е, когато възрастният човек се страхува от светлината.“

Платон

За Сара Бърнс, Джули Шейна и Дженифър Бейли Хънт, защото поради някакви тъпи причини не пожелаха да сложим имената на корицата им.

ПРЕДИ ЧАРОДЕЙКАТА

Преди мислех, че нашият погребан в затънтените гори на Южна Каролина град, забутан в най-ниската част на калната долина на река Санти, е в средата на нищото. Място, в което никога нищо не се случва и никога нищо няма да се промени. Също като вчера и днес невъзмутимото слънце ще изгрее над Гатлин и ще ни жули цял ден, без да допусне и най-слабият ветреца да противоречи на волята му. Утре съседите ми ще се настанят на люлеещите се столове на верандите си, жегата и клюките ще се смесят и ще се топят като кубчетата лед в чашите им със студен чай, както е било през последните сто-двеста години. Тук традициите са толкова непоколебимо установени, че е трудно да промениш и най-малкото нещо в тях. Те са вкоренени във всичко, което правим, или по-скоро — във всичко, което не правим. Можем да се родим, да се оженим, да умрем и методистите ще продължават да пеят все същата песен.

Неделите са за църква, в понеделник се пазарува в „Стоп енд Шоп“, единствения по-голям магазин в града. Останалата седмица включва огромно изобилие от нищо и малко повече пай, ако сте от щастливците като нашето семейство, които живеят с икономка като Ама, която всяка година печели първо място на местната благотворителна разпродажба на домашно приготвени пайове. Старата мис Монро, известна с това, че има само четири пръста на едната си ръка, все още преподава котилъон^[1] и бялата ѝ ръкавица с липсващ пръст продължава да се полюшва, докато тя се носи елегантно в ритъма на танца заедно с дебютантките. Мейбълин Сътър все така подстригва в салона „Клъцни-къдри“, въпреки че загуби по-голямата част от зрението си някъде по времето, когато навърши седемдесет. Сега постоянно забравя да поставя предпазители на машинката за бръснене и подстригването може да бъде доста болезнено преживяване, а линиите по главата си няма да видиш в никое модно списание. Карлтън Ийтън никога не се предава и в дъжд, и в слънце

винаги отваря пощата, преди да я достави до получателя. Ако новината е лоша, ще ви я каже лично. По-добре е да я чуеш от познат човек като него.

Този град ни притежава и това е и хубаво, и лошо. Той ни познава до най-дребната подробност, наясно е с всеки грях, с всяка тайна, с всяка рана. Може би затова повечето хора никога не си правят труда да го напуснат, а тези, които си тръгнат, никога не се завръщат. Преди да срещна Лена, аз щях да бъда от вторите. Щях да си тръгна оттука пет минути след като завърша гимназията. Завинаги.

После се влюбих в чародейка.

Тя ми показва, че под грапавите улички на моя град има един съвсем различен свят. Който е бил тук през цялото време, скрит от очите ни. Гатлин на Лена беше място, където се случваха всякакви неща — невъзможни и свръхестествени, неща, които можеха да променят живота ти. Или да го унищожат.

Докато обикновените хора от градчето подрязваха розовите си храсти или прибираха окапалите праскови от градините си, светлите и тъмните чародейци, всеки със своята уникална и могъща дарба, бяха въвлечени във вечна битка — свръхестествена гражданска война, в която нямаше шанс някоя от двете страни да развее бяло знаме. Гатлин за Лена беше дом на демони, на опасност и на проклятието, белязало семейството ѝ преди стотици години. И колкото повече се доближавах до Лена, толкова повече нейният Гатлин настъпваше към мен.

Преди няколко месеца вярвах, че нищо никога няма да промени този град. Сега знам много повече и ми се иска това все още да беше вярно. Защото от мига, в който се влюбих в чародейката, никой от хората, които обичах, вече не беше в безопасност. Лена мислеше, че тя е единствената прокълната, но грешеше.

Сега това беше нашето общо проклятие.

[1] Котилъон — френски салонен танц, при който танцуващите образуват различни фигури. — Б.пр. ↑

15.II

ВЕЧНИЯТ ПОКОЙ

Дъждът се стичаше по периферията на най-хубавата черна шапка на Ама. Голите колене на Лена бяха потънали в гъстата кал пред гроба. По тила ми пробягваха леки убождания, защото се намирах прекалено близо до голям брой създания от вида на Макон. Инкубуси — демони, които се хранят със спомените и сънищата на смъртните, какъвто бях и аз, по време на съня им. Звукът, който издаваха, когато раздираха последната частичка от тъмното небе и изчезваха в мига преди разсъмването, не приличаше на нищо друго във вселената. Сякаш бяха ято черни гарвани, които се изстрелваха от стартовата линия в съвършена хармония.

Това беше погребението на Макон.

Спомнях си всяка подробност, сякаш беше станало вчера, въпреки че някои от тези неща беше трудно човек дори да си представи. Така беше с погребенията. Предполагам, и с живота е същото. Важните неща понякога просто са блокирани в съзнанието ти, а случайните дребни събития те преследват и не могат да ти излязат от главата.

Какво си спомнях? Ама ме събужда още по тъмно, за да отидем в „Градината на вечния покой“ (така се казваше местното гробище), преди разсъмване. Лена мръзне от студ и трепери, изпълнена с желание да вледени и разтресе всичко около себе си. Мрак в небето и у половината стоящи край гроба; онези, които всъщност не бяха хора.

Но зад всичко това имаше нещо, което не можех да си спомня. То стоеше там, смътно стелещо се в задната част на съзнанието ми. Опитвах се да се сетя за него от рождения ден на Лена, нейната Шестнайсета луна, нощта, в която Макон умря.

Знаех само, че е много, много важно да си го спомня.

* * *

В утрото на погребението навън беше пълен мрак, но последните остатъци от лунната светлина проблясваха през облаците в отворения ми прозорец. В стаята ми беше ужасно студено, но не ми пукаше. В последните две нощи след смъртта на Макон нарочно отварях, сякаш се надявах, че той може да се появи отново, да се настани в моя въртящ се стол и да поостане тук за известно време.

Спомних си нощта, в която го видях да стои до прозореца ми в мрака. Тогава разбрах какво е той. Не вампир или някакво друго митологично създание, за което бях чел в книгите, а истински демон. Който е могъл да избере да се храни с кръв, но вместо това бе предпочел да живее от сънищата на смъртните.

Макон Мелхизедек Рейвънуд. За хората в града той беше старият Рейвънуд, местният чудак, онзи, когото така и не разбраха и не приеха като свой. Той беше и чичото на Лена, и единственият баща, когото тя познаваше.

Тъкмо се обличах, когато усетих леко затопляне в главата си, което означаваше, че Лена беше тук.

Лена?

Тя проговори в дълбините на съзнанието ми, по-близо до мен от който и да е друг човек на света, независимо от разстоянието, което ни делеше. *Келтската нишка*, безмълвният начин на общуване. *Шепотът*. Телепатичният език, който чародейците като нея използваха много преди моята спалня да бъде преместена на юг от линията Мейсън-Диксън^[1].

Това беше таен език, интимен и необходим, роден във времена, когато фактът, че си различен, е можел да те качи на кладата. Език, на който не се предполагаше да можем да общуваме, защото аз бях смъртен. Но по някаква все още неясна причина го правехме и си казвахме всичко — и най-невъзможното за споделяне на глас, и това, което понякога не желаехме да доверим на думите.

Не мога да го направя. Няма да отида.

Отказах се от опита да си вържа вратовръзката и седнах на леглото си; пружините на древния матрак проплакаха под тежестта ми.

Трябва да отидеш. Няма да си простиш никога, ако не го направиш.

Известно време тя не ми отговори.

Не знаеш как се чувствам.

Знам.

Спомних си времето, когато седях на това легло и се страхувах да се надигна, страхувах се да облека костюма си и да се присъединя към кръга на оплаквалите, да запея заедно с тях химна „Остани с мен“^[2] и да се кача в колата, която да поведе зловещия парад през града по пътя към гробището, където трябваше да погребем майка ми. Страхувах се, че това ще го направи реално. Не можех да понеса този спомен, но отворих съзнанието си и го показах на Лена...

Не можеше да го направиш, но нямаше друг избор, защото Ама сложи ръка на рамото ти и те поведе към колата, настани те на пейката в църквата и вървеше до теб по пътя към гробището. Макар всяко движение да ти причиняваше болка, сякаш цялото ти тяло гореше от някаква треска. Очите ти се спираха върху лицата на хората, мънкащи някакви неща, но не чуваше какво ти казват. Защото думите им не можеха да заглушат писъците в главата ти. Затова позволи да поставят ръце на раменете ти, да те вкарват и изкарват от колата и то се случи. Защото можеш да го направиш, да минеш през всичко това, ако някой ти каже, че нямаш избор.

Хванах главата си с ръце.

Итън...

Казвам ти, че можеш да го направиш. Защото нямаш избор, Лена.

Притиснах юмруци към очите си и усетих, че бяха мокри. Вдигнах глава и се загледах в голата крушка на лампата до леглото ми; не мигах, докато не изсуших сълзите си.

Итън, страх ме е.

Тук съм. Никъде няма да ходя.

Не си казахме нищо повече и аз се засуетих несръчно отново с вратовръзката си, но усещах Лена, сякаш беше в ъгъла на стаята ми. Татко го нямаше и къщата ми се струваше празна; чувах само Ама в коридора. Миг по-късно тя стоеше на вратата, стискайки здраво чантата си. Тъмните ѝ очи потърсиха моите, изглеждаше по-висока, въпреки че не стигаше дори до рамото ми. Тя ми беше като баба, каквато никога не бях имал, единствената майка, която ми беше останала. Погледнах към празния стол до прозореца, където преди по-малко от година Ама беше оставила най-хубавия ми костюм, за да го

облека в най-черния ден от живота си, после отново извърнах глава към голата крушка на нощната лампа.

Ама протегна ръка и аз ѝ подадох вратовръзката си. Понякога имах чувството, че не само Лена може да чете мислите ми.

* * *

Хванах Ама под ръка, докато вървахме по калния хълм към „Градината на вечния покой“. Небето беше тъмно и дъждът започна, преди да достигнем върха на възвишението. Ама беше облечена с най-официалната си рокля за погребения, с бялата си шапка с широка периферия, която пазеше по-голямата част от лицето ѝ от капките дъжд, с изключение на малко от дантелената ѝ яка, която се подаваше отстрани. Тя беше прикрепена с най-красивата ѝ брошка в знак на уважение към Макон. Бях я видял на роклята ѝ миналия април, когато усещах допира на ръкавиците ѝ за специални поводи на рамото си. Дватама заедно изкачвахме същия този хълм. Този път обаче не бях сигурен кой от нас имаше нужда от подкрепа.

Все още не разбирах защо Макон беше пожелал да бъде погребан в гробището на Гатлин, като се имаше предвид как се отнасяха хората от града към него. Но според бабата на Лена той беше оставил специални инструкции и изрично бе настоял да бъде погребан тук. Още преди години закупил гробен парцел. Роднините на Лена не бяха особено доволни от желанието му, но баба ѝ каза последната дума. Щяха да уважат неговата воля, както би направило всяко добро южняшко семейство.

Лена? Тук съм.

Знам.

Усещах как гласът ми я успокоява, все едно в този миг я прегръщах. Погледнах към хълма, където беше издигната тентата за погребалната служба. Приличаше на всяко друго погребение в Гатлин, което звучеше доста иронично, като се има предвид, че беше погребението на Макон.

Все още не се беше развиделило и почти не различавах формите, които се открояваха на известно разстояние пред мен. Всичките бяха леко уродливи, разкривени. Стари, неравни редици от малки

надгробни плочи се издигаха върху гробовете на деца, имаше и огромни семейни крипти, и ронещи се бели обелиски в почит на загинали войници от Конфедерацията, върху които бяха поставени малки месингови кръстове. Дори генерал Джубал А. Ърли, чиято статуя беше една от забележителностите на Гатлин в центъра на малкия градски парк, беше погребан тук. Минахме покрай семейния парцел на няколко по-малко известни членове на фамилията Моултри, който беше тук от толкова време, че нежният ствол на магнолията в края му беше израснал около най-високата надгробна плоча и беше трудно да се различи къде свършва камъкът и къде започва дървото.

Усещаше се и някаква святост. Всички плочи тук носеха белега на нещо свято, на нещо древно, което означаваше, че сме стигнали до най-старата част на гробището. Мама ми беше казвала, че първата дума, гравирана върху старите надгробни камъни, била „свят“. Но щом приближихме до мястото и очите ми свикнаха с тъмнината, вече разбрах накъде ни води чакълестата пътека. Спомних си го в мига, в който преминахме покрай каменната пейка на тревистия склон, обградена от магнолиевите дървета. Спомних си как баща ми седеше на тази пейка, безмълвен, неспособен да помръдне.

Краката ми отказаха да продължат, защото също си бяха спомнили пътя. Само една магнолия делеше последния дом на Макон в „Градината на вечния покой“ от гроба на майка ми.

Виещите се пътеки минават между нас.

Това беше сълзлив ред от още по-сълзливото стихотворение, което бях написал на Лена за Свети Валентин. Но тук, на гробището, то беше вярно. Кой би предположил, че нашите родители — или поне най-близкото до родител, което Лена беше имала — щяха да бъдат съседи в смъртта?

Ама ме хвана за ръка и ме поведе към просторния гробен парцел на Макон.

— Стегни се.

Минахме през високата до кръста черна ограда около гробното място. В гробището на Гатлин само най-хубавите парцели имаха такива заграждения като хубавите, спретнати къщи с високи бели огради. Понякога оградите наистина бяха бели. Тази обаче беше от ковано желязо и вратата с причудлива извита форма проскърца, когато

влязохме и пристъпихме сред буйната трева. Гробното място на Макон явно имаше собствена, характерна атмосфера, като самия Макон.

Семейството на Лена вече беше там, застанало под черния платнен навес от едната страна на изящно гравирания черен ковчег: баба й, леля Дел, чичо Баркли, Рийс, Риан и майката на Макон, Арелия. От другата страна група мъже и жени в дълги черни палта стояха на известно разстояние и от ковчегата, и от навеса, рамо до рамо под продължаващия да се сипе дъжд. Всички бяха напълно сухи. Беше като разделение на сватба в църква, когато роднините на булката се настаняват от едната страна на централната пътека, а роднините на младоженеца — от другата, като два враждуващи клана. В единия край на ковчегата, до Лена, стоеше възрастен мъж. Ама и аз бяхме на противоположния край, скрити от дъжда под черния навес.

Тя усили хватката върху ръката ми, извади със свободната си ръка златния амулет, който винаги носеше под блузата си, и го потърка между пръстите си. За нея това е повече от суеверие. Ама е гадателка, последната от поколения жени, които могат да разчитат миналото и бъдещето по карти таро и да общуват с духове, и си има талисман или кукла за всичко. Този амулет беше за защита. Загледах се в инкубусите срещу нас; дъждът продължаваше да се спуска по раменете им, без да оставя никаква следа. Надявах се, че бяха от вида, който се хранеше само със сънища.

Опитах се да извърна очи, но не беше лесно. В инкубусите има нещо, което те привлича, сякаш си оплетен в невидима паяжина или си хипнотизиран от погледа на хищник. В мрака черните им очи не се виждаха съвсем ясно и те почти приличаха на съвсем обикновена група от опечалени роднини. Някои от тях бяха облечени така, както Макон винаги се обличаше — тъмни костюми и скъпи на вид балтони. Един-двама изглеждаха по-скоро като строителни работници, тръгнали към бара за по бира след работа — с дънки и ботуши, с пъхнати в джобовете на якетата ръце. Жената сред тях вероятно беше сукуба. Бях чел за тези създания най-вече в комиксите и доскоро смятах, че са просто фантазия като върколаците. Вече знаех, че греша, защото тя стоеше пред мен в дъжда, суха като останалите.

Инкубусите бяха пълна противоположност на семейството на Лена. Всичките й роднини бяха с черни, но същевременно искрящи наметала, които поглъщаха и отразяваха и малкото сутрешна светлина,

сякаш тя извираше от самите тях. Никога досега не бях виждал нещо подобно. Гледката беше странна, особено като се има предвид стриктният код на облеклото за жени на южняшките погребения.

В центъра на всичко беше Лена. Начинът, по който изглеждаше, нямаше нищо общо с магическия свят. Стоеше пред ковчег, пръстите ѝ бяха положени върху него, сякаш Макон някак си все още държеше ръката ѝ. Беше със същото блестящо наметало като останалите членове на семейството си, но то висеше върху нея като сянка. Черната ѝ коса беше събрана в строг кок, нямаше и следа от обичайните ѝ къдрици. Изглеждаше съсипана, сякаш мястото ѝ не беше тук, сякаш беше от погрешната страна на пътеката в църквата.

Като че ли принадлежеше по-скоро на другото семейство на Макон, онова, което стоеше под дъжда.

Лена?

Тя повдигна глава и очите ни се срещнаха. След рождения ѝ ден, когато едното ѝ око придоби златист оттенък, а другото остана все така зелено, тези два цвята се съчетаха и създадоха комбинация, каквато не бях виждал и не бях подозирал, че е възможно да съществува. Понякога очите ѝ изглеждаха лешникови, светлокафеникави, друг път по-скоро златни. Сега бяха повече кафеникави, мътни и изпълнени с болка. Не можех да го понеса. Искях да я грабна и да я отнеса далеч оттук.

Мога да докарам колата и да тръгнем надолу по крайбрежието, до Савана. Ще останем при леля Каролин.

Направих крачка към нея. Семейството ѝ се беше скупчило край ковчег и не можех да стигна до Лена, без да мина през редицата на инкубусите, но не ми пукаше.

Итън, спри! Не е безопасно...

Висок инкубус с белег като от жестоко нападение на животно, спускащ се по цялото му лице, се обърна към мен. Въздухът помежду ни някак се накъдри, сякаш бях хвърлил камък в езеро. Зашемети ме, изсмука въздуха от дробовете ми, като че ли ме бяха ударили, но не можех да реагирам, защото бях парализиран, напълно вцепенен и беззащитен.

Итън!

Ама присви очи, но преди да успее да направи и крачка, сукубата постави ръка на рамото на белязания инкубус и го стисна почти

недоловимо. Внезапно усетих как хватката му се отпусна и кръвта отново се върна в тялото ми. Ама я погледна с благодарност, но жената с дългата коса и още по-дългото палто не ѝ обърна никакво внимание и се скри отново сред другите си родственици.

Инкубусът с ужасния белег се извърна към мен и ми намигна. Схванах посланието дори без думи. *Ще се видим в сънищата ти.*

Все още едва си поемах дъх, когато белокос господин в старовремски костюм и много тясна вратовръзка пристъпи напред и застана до ковчега. Очите му бяха в ярък контраст с косата му и така приличаше на зловещ герой от старите черно-бели филми.

— Чародеецът на смъртта — прошепна Ама. Мъжът приличаше повече на погребален агент.

Той докосна гладкото черно дърво и гравиранията върху капака фигура започна да блести със златиста светлина. Приличаше на древен герб като онези, които можеш да видиш в музей или в замък. Видях дърво с голяма разклонена корона и птица. Под тях имаше слънце и лунен сърп.

— Макон Рейвънуд от Дома Рейвънуд, на Гарвана и на Дъба, на Въздуха и на Земята. Мрак и Светлина.

Мъжът вдигна ръката си и светлината го последва, оставяйки ковчега отново потънал в тъмнина.

— Това Макон ли е? — попитах Ама.

— Светлината е символична. Ковчегът е празен. Не е останало нищо, което да се погребее. Така е със създанията от вида на Макон — пепел при пепелта, прах при праха, също като нас. Само че при тях става много по-бързо.

Чародеецът на смъртта повиши глас отново:

— Кой предава душата му на Отвъдния свят?

Семейството на Лена пристъпи напред.

— Ние — казаха всички в един глас, с изключение на Лена. Тя просто стоеше там, забила поглед в пръстта.

— И ние — приближиха се до ковчега инкубусите.

— Тогава нека да бъде предаден на света отвъд. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti.*

Чародеецът повдигна светлината над главата си и тя засия още по-ярко.

— Върви си в мир, обратно в черния огън, от който си дошъл.

Захвърли светлината във въздуха и над ковчегата заваляха искри, които сякаш попиваха в дървото, щом стигнеха до него. Като по даден знак семейството на Лена и инкубусите вдигнаха ръцете си нагоре и сякаш изстреляха малки сребърни предмети, не по-големи от монета, които започнаха да ваят върху ковчегата на Макон сред жълтите пламъци. Небето вече променяше цвета си — от чернотата на нощта към синевата на изгрева. Опитах се да видя какви бяха предметите, но все още беше прекалено тъмно.

— *His dictis, solutus est.* С тези думи той е свободен.

Почти ослепяваща светлина избликна от ковчегата. Беше толкова ярка, че не виждах Чародееца на смъртта, застанал на няколко метра пред мен, докато гласът му ни пренасяше в друго измерение и ние вече не бяхме сред гробището на Гатлин.

Чичо Макон! Не!

Светлината примигна, сякаш удари мълния, и после изчезна. Всички се озовахме отново в кръга, вперили погледи в купчината пръст и цветята край прясно изкопания гроб. Церемонията беше свършила. Ковчегът беше изчезнал. Леля Дел прегърна закрилнически Рийс и Риан.

Макон си беше отишъл завинаги.

Лена падна на колене в калната трева.

Вратата на гробния парцел на Макон се затръшна зад гърба ѝ, но тя не помръдна. За нея нищо не беше свършило. Никой нямаше да ходи никъде.

Лена?

Почти незабавно дъждът спря — времето все така се подчиняваше на нейните сили като Самородна, най-могъщата дарба в света на чародейците. Тя се изправи на крака.

Лена! Това няма да промени нищо!

Въздухът се изпълни със стотиците евтини бели карамфили, изкуствени цветя и палмови листа, донесени от близките на починалите през последния месец. Всички летяха свободно наоколо, носеха се едно през друго надолу по хълма. И след петдесет години хората в града щяха да говорят за деня, в който вятърът за малко да изкорени всяка магнолия в „Градината на вечния покой“. Вихърът се разбунтува внезапно и яростно шамароса в лицето всички, които стояха там. Ударът беше толкова силен, че се олюляхме, докато се

опитвахме да се задържим на крака. Само Лена стоеше непоклатимо, все така изправена, висока, хванала се здраво за надгробния камък до себе си. Косата ѝ се беше освободила от нетипичния за нея кок и се вееше във въздуха около лицето ѝ. Вече не беше цялата мрак и сенки. Беше точно обратното — единствената ярка точка сред бурята, сякаш жълто-златистата светкавица, която разсече небето над нас, излизаше от нейното тяло. Бу Радли, кучето на Макон, заскимтя уплашено с прибрани уши до краката ѝ.

Той не би искал това, Лена.

Тя закри лице с ръце и внезапен порив изтръгна подпорите на черната тента от влажната земя и я затъркаля надолу по хълма.

Бабата на Лена застана пред нея, затвори очите си и докосна внучката си съвсем леко с пръст по бузата. В мига, в който я докосна, всичко спря и знаех, че е използвала силите си на Емпат, за да погълне временно силите на Лена. Но тя не можеше да погълне и гнева ѝ, никой от нас не беше достатъчно силен за това.

Вятърът спря и дъждът започна бавно да ръми. Възрастната жена дръпна ръката си и отвори очи.

Сукубата, която изглеждаше необичайно разрешена, погледна към небето.

— Утрото настъпи.

Слънцето беше започнало да си проправя път през облаците и над хоризонта, разпръсквайки странни късчета светлина и живот върху кривите редове с надгробни камъни. Нямаше какво друго да се каже. Инкубусите започнаха да се дематериализират, звук като от всмукване изпълни въздуха. Раздиране, така щях да мисля вече за начина, по който сякаш отваряха дупки в небето и изчезваха.

Понечих да отида при Лена, но Ама ме дръпна за ръката.

— Какво? Те си тръгнаха.

— Не всички. Виж...

Беше права. В края на гробищния парцел беше останал един инкубус, облегат на изронен надгробен камък със статуя на скърбящ ангел. Изглеждаше малко по-голям от мен, може би деветнайсетгодишен, с къса черна коса и същата бледа кожа като на останалите от неговия вид. Но за разлика от другите инкубуси този не беше изчезнал преди изгрева. Докато го наблюдавах, той се премести

от сянката на дъба право под ярката сутрешна светлина, затвори очи и повдигна лицето си към слънцето, сякаш то грееше само за него.

Ама грешеше. Не можеше да е един от тях. Стоеше и се печеше на слънце, което беше невъзможно за инкубус.

Какво беше той? И какво правеше тук?

Младежът пристъпи още по-близо и улови погледа ми, все едно беше разбрал, че го наблюдавам. Тогава видях очите му. Не бяха черните очи на инкубус.

Бяха зелени като на чародеец.

Той застана пред Лена с ръце, пъхнати в джобовете на якето си, и леко сведена глава. Не като поклон, но все пак в някакъв странен знак на почит, който изглеждаше дори по-уважителен и искрен. Беше пресякъл невидимата пътека между светлата и тъмната страна на чародейците и с тази демонстрация на истинска южняшка вежливост приличаше на наследник на самия Макон Рейвънуд. Би могъл да му бъде син.

Тази мисъл ме накара да го намразя.

— Съжалявам за загубата ти.

Извади ръката си от джоба си, протегна се, хвана ръката на Лена и постави в отворената ѝ длан малък сребърен предмет като онези, които всички хвърляха върху ковчега на Макон. Лена го стисна в шепата си. Преди да помръдна, раздиращият звук, който не можеше да се сбърка с нищо друго, прозвуча във въздуха и момчето изчезна.

Итън?

Видях как коленете ѝ се препънаха под тежестта на утрото — загубата, бурята, дори това последно раздиране на небето. Докато стигна до нея и успея да я взема в прегръдките си, в някакъв смисъл и тя също изчезна. Понесох я надолу по склона, далеч от Макон и гробището.

Спа свита на кълбо на леглото ми цяло денонощие, без прекъсване. В косата ѝ се бяха вплеели две сухи клончета и лицето ѝ все още беше изцапано с кал, но не си отиде у дома, в имението „Рейвънуд“, и никой не я накара да го направи. Дадох ѝ най-старата си, най-мека блуза и я завих с нашия най-дебел разноцветен юрган, но тя не спря да трепери дори насън. Бу легна в краката ѝ, а Ама постоянно идваше на вратата на стаята да проверява как е. Аз се бях настанил в

стола до прозореца, онзи, в който никога не сядах, и зяпах в небето. Не можех да отворя прозореца, защото бурята още вилнееше навън.

Докато Лена спеше, ръката ѝ се отпусна и пръстите ѝ се отвориха. От тях изпадна малка птичка, направена от сребро — врабче. Подаръкът от непознатия на погребението на Макон. Опитах се да го взема от ръката ѝ, но точно тогава пръстите ѝ се свиха отново около него.

Два месеца по-късно все още не можех да погледна към птица, без да чуя звука на раздиращо се небе, което се отваря над главата ми.

[1] Линията Мейсън-Диксън — границата между щатите Пенсилвания и Мериленд, която някога е била разделителната линия между свободните северни щати и робовладелския юг; сега по-скоро е въображаема линия, разделяща северните от южните щати, и най-вече се използва като нарицателно за граница между две територии. Наречена е по имената на изследователите Чарлз Мейсън и Еремия Диксън. — Б.пр. ↑

[2] „Остани с мен“ (Abide with Me) — християнски химн, написан от Хенри Франсис Лит през 1847 г. Изключително популярен в англезичния свят, особено като погребален химн. — Б.пр. ↑

17.IV

ПРЕГОРЕЛИ ВАФЛИ

Четири яйца, четири парчета бекон, кошница със солени бисквити (които по стандарта на Ама бяха приготвени без никакво масло), три вида мармалад и купичка с разбити мед и масло. А от миризмата, която се носеше из кухнята, беше ясно, че старата форма за печене на вафли работи. През последните два месеца Ама готвеше непрекъснато, нощ и ден. Кухненският плот беше отрупан с всевъзможни купи и съдове — сирейки, тенджери със зелен фасул, пържени пилета и разбира се, прочутата ѝ черешова салата, която всъщност беше пудинг с череши, ананас и кока-кола. Надушвах и кокосова торта, портокалови ролца и нещо, което приличаше на пудинг, напоен с бърбън, но знаех, че има и още.

След като Макон умря и татко си тръгна, Ама не спираше да готви, да пече и да трупа купчини ястия едно след друго, сякаш можеше да сготви тъгата си. И двамата знаехме, че не можеше.

Ама не беше изпадала в такова състояние от смъртта на мама. Тя познаваше Макон Рейвънуд от много време, по-дълго, отколкото аз, а сигурно дори по-дълго и от самата Лена. Без значение колко невъзможни или непредсказуеми са били отношенията им, те бяха означавали много и за него, и за нея. Двамата бяха приятели, макар да не бях сигурен, че щяха да си го признаят. Но аз знаех, че е истина. Личеше си по лицето на Ама и по купчините храна, които трупахе из цялата кухня.

— Обади се д-р Съмърс.

Психиатърът на татко.

Ама не вдигаше поглед от формата за печене на вафли, а аз реших да не ѝ изтъквам, че не е задължително да се взираш в този елементарен уред, за да изпечеш въпросните вафли.

— Какво каза?

Седях на старата дъбова маса и се взирах в гърба ѝ, пристегнат здраво с кухненската престилка. Спомних си колко пъти се бях

опитвал да се промъкна зад нея и да развържа тези връзки. Ама беше толкова ниска, че краищата им висяха почти до земята, като самата престилка. Опитах се да се концентрирам върху тази мисъл колкото можех по-дълго. Всичко беше по-добре от това да мисля за баща си.

— Смята, че татко ти е готов да се прибере у дома.

Стисках в ръка празната си чаша и гледах през нея към пространството, където нещата изглеждаха толкова разкривени, колкото бяха в действителност. Баща ми се намираше на място, наречено „Сини хоризонти“, в Колумбия^[1], вече два месеца. След като Ама разбра за несъществуващата книга, която той цяла година се преструваше, че пише, и след „инцидента“, както наричаше опита му да скочи от един доста висок балкон, тя се обади на леля Каролин. Леля ми го заведе в „Сини хоризонти“ още същия ден — нарече мястото „спа център“. Онзи вид спа център, в който се изпращат лудите роднини, когато имат нужда от това, което хората в Гатлин наричат „индивидуално внимание“, а всички останали извън Юга — просто „терапия“.

— Супер.

Супер. Не можех да си представя как татко си идва у дома, в Гатлин, и се разхожда из града с тъпата си пижама. Наоколо и без това имаше достатъчно лудост, изливана в тенджерите със „сладкишите на скръбта“, които почти всяка вечер оставях пред вратата на Първа методистка църква. Не бях експерт по чувствата, но виждах, че Ама изсипва и запечатва своите в сместа за тортите си и няма никакво желание да ги споделя с някого. По-скоро беше готова да сподели тортите.

Опитах се да поговоря веднъж с нея за това в деня след погребението, но тя прекрати разговора, преди дори да го започна.

— Станалото, станало. Отишлият си е отишъл. Там, където е сега Макон Рейвънуд, едва ли ще го видим отново, нито в този свят, нито в отвъдния.

Звучеше така, сякаш е приела тази мисъл, но ето ме мен два месеца по-късно — все още доставям пред вратата на църквата сладкиши и манджи. В една и съща нощ беше загубила двама от най-важните мъже в живота си — Макон и баща ми. Татко не беше мъртъв, но нашата кухня не правеше подобна разлика. Както Ама каза, отишлият си е отишъл.

— Пека вафли. Надявам се, че си гладен.

Вероятно това щяха да бъдат единствените думи, които щях да чуя от нея тази сутрин. Взех кутията с мляко и напълних чашата си догоре. Все още не бях свикнал да го правя. Ама преди мърмореше, когато пиех шоколадово мляко на закуска. Сега щеше да ми отреже огромно парче шоколадова торта, без да каже и дума, което само ме караше да се чувствам по-зле. И нещо още по-ужасно. Неделното издание на „Ню Йорк Таймс“ не беше отворено на кръстословицата, а черните ѝ супер остри моливи втори номер стояха прибрани в шкафа. Ама просто гледаше през прозореца към облаците, покрили небето.

Л.А.К.О.Н.И.Ч.Е.Н. Девет хоризонтално, което означаваше, че трябва да си затварям устата. Не се обаждай, Итън Уейт. Така би ми се троснала тя във всеки друг ден.

Отпих глътка от шоколадовото си мляко и почти се задавих. Имаше прекалено много захар, а Ама беше напълно спокойна. Така разбрах, че нещата ще се променят.

Дори да не се бях досетил вече за това, прегорелите вафли, димящи във формата за печене, казваха всичко.

* * *

Трябваше да отивам на училище, но вместо това завих по път номер 9 и подкарах към „Рейвънуд“. Лена не идваше на училище отпреди рождения си ден. След смъртта на Макон директор Харпър *великодушно* ѝ разреши да се обучава у дома с частни учители и наставник, докато се почувства достатъчно добре, за да се върне в клас. Като знаехме обаче, че именно той беше помогнал на мисис Линкълн с кампанията ѝ за изгонването на Лена от гимназия „Джаксън“ след Зимния бал, бях сигурен, че се надяваше това никога да не стане.

Признавам си, малко ѝ завиждах. Не ѝ се налагаше да слуша дрънкането на мистър Лий за Войната на „северняшката агресия“ и за тежкото положение на Конфедерацията, нито да седи от страната на „доброто око“ в час по английски (вечната ни учителка, мисис Инглиш, имаше проблем с едното си око). Само аз и Аби Потър седяхме там, така че ние двамата отговаряхме на всички въпроси за „Доктор Джекил

и мистър Хайд“. Какво подтиква д-р Джекил да се превърне в мистър Хайд? Толкова ли са различни в крайна сметка? Никой нямаше и най-малка представа за отговора, така че всички в часа по английски, намиращи се от безопасната страна, откъм стъкленото око на мисис Инглиш, просто спяха.

Но гимназията не беше същата без Лена, поне за мен. Затова след два месеца започнах да я умолявам да се върне. Вчера, когато тя ми каза, че ще си помисли за това, ѝ отвърнах, че може да си помисли по пътя към училище.

Стигнах до разклонението на пътя. Това беше нашият стар път, моят и на Лена. Онзи, който ме отведе от път номер 9 към отклонението за имението „Рейвънуд“ в нощта, когато се срещнахме. В нощта, когато осъзнах, че тя е момичето, което сънувах дълго време преди да дойде в Гатлин.

В мига, в който видях отклонението, чух песента. Тя изпълни волвото съвсем естествено, сякаш бях пуснал радиото. Същата песен. Същите думи. Същите, които чувах през последните два месеца — когато си пуснех айпода, зяпах тавана или четях една и съща страница от любимия си комикс „Сребърният сърфист“ отново и отново, без дори да осъзнавам, че го правя.

„Седемнайсет луни“. Беше винаги тук. Опитах се да изтръгна жиците на радиото, но нямаше никакъв смисъл. Сега тя просто звучеше в главата ми вместо от колонките, сякаш някой ми я нашепваше по телепатичен път. *Келтска нишка*, специално за мен.

*„Седемнайсет луни, седемнайсет години...
Светлина или мрак ще гори в тези очи? Сама избери.
Златно за «да», зелено за «не».
Седемнайсет е краят, виж, намери...”*

Песента изчезна. Знаех прекалено много, за да я пренебрегна, но знаех и как реагира Лена всеки път, когато се опитвах да заговоря за това.

— Това е просто песен — казваше тя с пренебрежение. — Не означава нищо.

— Както „Шестнайсет луни“ не означаваше нищо, така ли? Тя е за нас.

Нямаше значение дали го знаеше или дали беше съгласна с мен. И в двата случая това беше моментът, в който Лена минаваше от защита в нападение и разговорът излизаше извън контрол.

— Искаш да кажеш, че е за мен. Светлина или Мрак? Дали аз ще се превърна в „твоята“ Сарафина? Ако вече си решил, че ще стана Мрак, защо не си го признаеш?

И тук аз казвах нещо глупаво, за да сменя темата. Докато накрая просто се научих да не казвам нищо. Затова не говорехме за песента, която звучеше в главата ми. Както и в нейната.

„Седемнайсет луни“. Не можехме да го избегнем.

Песента беше за Призоваването на Лена, за момента, в който щеше да стане Светлина или Мрак завинаги. Което означаваше само едно: тя не беше Призована. Все още. Златно за „да“, зелено за „не“? Знаех какъв е смисълът на песента — златните очи на тъмните чародейци или зелените на светлите. След нощта на рождения ден на Лена, нейната Шестнайсета луна, се опитвах да се убедя, че всичко е свършило, че няма да бъде Призована, че е някакъв вид изключение. Защо това да не беше възможно, след като всичко друго в нея беше толкова изключително?

Но не беше. „Седемнайсет луни“ беше доказателство. Чувах „Шестнайсет луни“ месеци наред преди рождения ден на Лена, предвестник на приближаващите събития. Сега думите се бяха променили отново и се сблъсках с друго злоещо пророчество. Изборът трябваше да бъде направен, а Лена не го направи. Песните никога не лъжеха. Поне досега не ни бяха подвеждали.

Не исках да мисля за това. Но докато поемах по дългото нанагорнище, което водеше към портите на имението „Рейвънуд“, дори стържещият звук на гумите по чакъла изглежда повтаряше тази истина, от която не можехме да избягаме. Ако ни предстоеше Седемнайсетата луна, значи всичко е било напразно. Смъртта на Макон е била напразна.

Лена все още трябваше да се Призове към Светлината или към Мрака и да предопредели съдбата си завинаги. За чародейците нямаше

връщане назад, те не можеха да сменят страните, след като веднъж избраха къде да застанат. И когато най-накрая тя направеше своя избор, половината ѝ семейство щеше да умре заради това. Светлите или тъмните чародейци, всички до един; проклятието обещаващо само едната страна на рода ѝ да оцелее. Но в семейство, където свободната воля на поколения чародейци беше пренебрегвана и те бяха Призовавани от Светлината или Мрака на шестнайсетия си рожден ден, без да имат никаква възможност да се противопоставят, как се предполагаше Лена да направи такъв избор?

Всичко, което тя искаше през целия си живот, беше да решава сама съдбата си. Сега това беше възможно и изглеждаше като някаква жестока шега на вселената.

Спрях пред портите, изключих двигателя и притворих за миг очи; спомените нахлуха в главата ми: надигащата се паника, виденията, сънищата, песента... Този път обаче Макон нямаше да бъде тук, за да ни помогне с щастливия край. Не беше останал никой, който да ни спаси от проблемите, а новите вече се задаваха на хоризонта.

[1] Колумбия — столицата и най-голям град на щата Южна Каролина. — Б.пр. ↑

17.IV

ЛИМОНИ И ПЕПЕЛ

Когато паркирах пред „Рейвънуд“, Лена седеше на прогнилата веранда и чакаше. Беше облечена в стара, плътно закопчана до горе риза, с дънки и носеше протритите си кецове „Чък Тейлърс“. За миг ми се стори, че времето се е върнало назад, три месеца по-рано, и днес е просто поредният обикновен ден в Гатлин. Но освен това тя носеше една от старите раирани жилетки на Макон и нищо не беше същото. Сега, след като Макон го нямаше, нещо в „Рейвънуд“ изглеждаше просто... погрешно. Както да отидеш в Окръжната библиотека на Гатлин, когато Мариан, единствената библиотекарка, не е там, или ДАР без най-важната си дъщеря на Американската революция, мисис Линкълн. Или кабинетът на родителите ми без мама.

„Рейвънуд“ изглеждаше все по-зле всеки път, когато идвах. Гледах арките, образувани от клоните на плаещите върби, и ми беше трудно да повярвам, че е възможно състоянието на градината да се влоши толкова бързо. Купища цветя като тези, които, когато бях малък, Ама упорито ме учеше да садя, се бореха да си намерят място в сухата земя. Под магнолиите стръковете зюмбюл се бяха преплели с хибискуса и навсякъде се виждаха забравки, сякаш самата градина скърбеше, потънала в траур.

Кое то беше напълно възможно. Имението „Рейвънуд“ винаги беше имало собствен характер, собствена воля. Защо градината да е различна? Силната скръб на Лена определено не помагаше. Къщата отразяваше като огледало нейните настроения по същия начин, както го беше правила за Макон.

Преди да почине, той завеща „Рейвънуд“ на Лена и понякога се питах дали нямаше да бъде по-добре да не го беше правил. От ден на ден къщата изглеждаше все по-ужасно и неприветливо. Всеки път, когато изкачвах хълма, се хващах, че затаявам дъх в очакване и на най-малкия признак на живот, на нещо ново, нещо разцъфтяло.

Всеки път, когато стигах върха, всичко, което виждах, бяха само още и още голи клони.

Лена влезе във волвото и веднага започна да се оплаква:

— Не искам да ходя.

— Никой *не иска* да ходи на училище.

— Знаеш какво имам предвид. Онова място е ужасно. Предпочитам да остана тук и да уча латински цял ден.

Определено нямаше да бъде лесно. Как можех да я убедя да отиде някъде, където и аз не исках да ходя? Гимназията беше отврат. Универсална истина е, а който е казал, че това са най-хубавите години от живота ни, сигурно е бил пиян или е халюцинирал. Реших, че реверсивната психология е единственият ми шанс.

— Годишите в гимназията са най-кошмарните в живота.

— Така ли?

— Със сигурност. Трябва да се върнеш.

— И как се предполага това да ме накара да се почувствам по-добре?

— Не знам. Да кажем, че времето в училище е толкова ужасно, че всичко след това ще ти се струва страхотно в сравнение с него?

— По твоята логика трябва да прекарвам целия си ден с директор Харпър.

— Може да се пробваш и за мажоретка.

Тя завъртя гърдана си около пръста си и талисманите по него се блъснаха един в друг.

— Звучи ми изкушаващо.

Усмихна се, почти се засмя и разбрах, че ще дойде с мен.

Лена се отпусна на рамото ми и по целия път до училище останахме така.

Но когато стигнахме до паркинга, не успя да намери сили да излезе от колата, а аз не посмях да изключа двигателя.

Савана Сноу, кралицата на гимназия „Джаксън“, мина покрай нас, пригласяйки към тялото си тясната си тениска. Емили Ашър, нейната вярна дружка, вървеше след нея, без да спира да пише есемеси, докато се промъкваше между колите. Емили ни видя и дръпна Савана за ръката. Те застинаха на място, реакция на всяко добре възпитано от майка си момиче от Гатлин при среща с човек, който скоро е загубил близък роднина. Савана притисна учебниците си до

гърдите си и кимна тъжно с глава към нас. Сякаш гледахме стар нем филм.

Чичо ти е на по-добро място, Лена. Той е пред портите на Рая и хор от ангели го води към обичния ни Създател.

Преведох посланието им на Лена, но тя вече знаеше какво си мислеха.

Спри!

Лена вдигна тетрадката пред лицето си, опитвайки се да се скрие. Емили ни махна съвсем леко, почти срамежливо с ръка. Без да ни досажда, оставяйки ни сами, като по този начин показваше, че не просто е добре възпитана, но и *чувствителна*. И не беше нужно да съм телепат, за да разбера какво се случваше в главата ѝ.

Няма да ти досаждам, защото уважавам мъката ти, сладка Лена Дюшан. Но винаги, наистина винаги ще съм тук, до теб, както Добрата книга и мама са ме учили.

Емили кимна на Савана и двете се отдалечиха бавно и натъжено, сякаш не те бяха създали само преди няколко месеца нелепата организация „Ангелите спасители на Джаксън“ с единствената цел да изгонят Лена от гимназията.

В известен смисъл това беше още по-лошо. Емъри се затича да ги настигне, но ни видя и забави ход с помръкнал вид, като потропа леко на капака на колата ми. От месеци не ми беше проговарял, но сега ми показваше подкрепата си. Пълни простотии.

— Не го казвай — сви се Лена почти на топка на седалката до мен.

— Можеш ли да повярваш, че не си свали шапката? Майка му направо ще го линчува, когато се прибере у дома. — Изключих двигателя. — Ако си изиграеш картите добре, можеш дори да станеш главна мажоретка, сладка Лена Дюшан.

— Те са... такива...

Беше толкова бясна, че за миг съжалих, че съм се пошегувал с това. Но подобни неща щяха да се случват през целия ден и по-добре да бъде подготвена, преди да тръгне по коридорите на „Джаксън“. Бях изживял прекалено много време като *Бедния Итън Уейт*, на когото майка му почина миналата година, за да позволя това да се случи и на нея.

— Лицемери? — Знам, чисто подценяване.

— Овце. — Да, точно попадение. — Не искам да ставам мажоретка, нито да седя на масата им. Не искам дори да гледат към мен. Знам, че Ридли ги изманипулира със своите сили, но ако те не бяха организирали онзи купон за рождения ми ден... ако си бях останала вкъщи, както чичо Макон искаше... — Нямаше нужда да довършва изречението. Може би още щеше да е жив.

— Няма как да си сигурна, Лена. Сарафина щеше да намери друг начин да се добере до теб.

— Те ме мразят и така трябва да бъде. — Косата ѝ започна да се къдри и за миг си помислих, че ще се излее порой, както винаги ставаше в такива случаи. Отпусна глава, без да обръща внимание на сълзите, които се изгубваха в полуделите ѝ къдрици. — Някои неща трябва да си останат същите. Нямам нищо общо с тях.

— Няма да ти противореча за това. Никога не си имала нищо общо с тях, а и не мисля, че някога ще имаш.

— Знам, но нещо се промени. Всъщност всичко се промени.

Загледах се през прозореца.

— Не всичко.

Бу Радли гледаше право към мен. Беше се разположил върху избелялата линия, очертаваща границите на мястото за паркиране до нашето, сякаш беше чакал точно този момент. Бу все още следваше Лена навсякъде като добро чародейско куче. Замислих се колко пъти се бях колебал дали не е по-добре да го кача в колата да се повози с мен. Да му спестя малко време и търчане. Отворих вратата подканващо, но Бу не помръдна.

— Добре. Така да бъде.

Протегнах се да затворя вратата, защото знаех, че никога няма да се качи. И тъкмо тогава той скочи в скута ми, смъкна се покрай волана и се озова в ръцете на Лена. Тя зарови лице в козината му и си пое дълбоко дъх, сякаш това мизерно на външен вид куче създаваше някакъв особен въздух, различен от онзи навън.

Двамата се сляха в една вибрираща маса от черна коса и черна козина.

За около минута цялата вселена стана ужасно крехка, сякаш можеше да се разпадне, ако духнех в погрешната посока или дръпнех погрешната нишка.

Знаех какво трябва да направя. Не можех да обясня чувството, което изпитах, но то ме връхлетя със същата мощ, както някога ме завладяваха сънищата ми. Тогава, когато видях Лена за пръв път в кошмарите си. Те бяха толкова истински, че сутрин намирах кал по чаршафите си или пък речна вода нахлуваше в стаята ми. Това чувство беше същото.

Трябваше да знам каква заплаха се задава на хоризонта. Трябваше да съм човекът, който знае в каква посока да поемем. Тя не виждаше ясно пътя си, нито къде се намира точно в този момент, така че оставах аз.

Загубена. Сега Лена беше загубена, а това беше единственото нещо, което не можех да й позволя да бъде.

Запалих двигателя и дадох на заден ход. Бяхме успели да стигнем до паркинга на училището, но нямаше нужда от повече думи. Знаех, че е време да заведе Лена у дома. Бу остана със затворени очи през целия път към „Рейвънуд“.

* * *

Взехме едно старо одеяло и отидохме до „Грийнбриър“; разпънахме го близо до гроба на Женевиер, върху малката тревиста полянка с каменната плоча и ронещата се стена. От всички страни ни заобикаляха почернели дървета и обгорена земя, само на места от твърдата пръст бяха започнали да поникват плахи зелени стръкчета. Дори и сега това си оставаше нашето място — тук за първи път бяхме говорили, след като Лена разби прозореца в часа по английски език само с поглед. И с чародейските си сили. Леля Дел вече не можеше да гледа изгорялото гробище и съсипаните градини, но Лена нямаше нищо против. Тук за последно беше видяла Макон и това го превръщаше в сигурно място. Някак си гледката към разрухата от огъня ѝ се струваше позната, дори успокояваща. Огънят беше дошъл, поглъщайки всичко по пътя си, и после беше изчезнал. Не беше необходимо да се чудиш какво ли друго ще дойде или кога ли ще дойде при нас.

Тревата беше мокра и зелена и аз метнах одеялото върху двама ни.

— Ела по-наблизо, замръзваш.

Лена се усмихна, без да ме погледне.

— И откога ми е нужна причина, за да се приближавам до теб?

Облегна се на рамото ми и останахме така, смълчани, телата ни се топлеа взаимно, пръстите ни бяха преплетени, по ръката ми преминаваха леки тръпки.

Винаги ставаше така, когато се докосвахме — сякаш ме удряше слаб ток, който се усилваше при всеки наш допир. Напомняне, че чародейците и смъртните не могат да бъдат заедно. Не без това да доведе до фатален край за смъртния.

Погледнах към извитите черни клони и черното небе над нас. Сетих се за първия ден, когато последвах Лена до тази градина, как я открих тук да плаче сред високите треви. Гледахме как сивите облаци изчезваха в иначе синьото небе, облаци, които тя местеше само с мисълта си. Синьо небе — това бях аз за нея. Тя беше ураганът Лена, аз просто обикновеният, повече от нормален Итън Уейт. Не можех да си представя какъв щеше да бъде животът ми без нея.

— Виж — надигна се Лена и се пресегна към черните оголени клони.

Съвършен жълт лимон, единственият в градината, заобиколен от пепел. Тя го дръпна и във въздуха се разхвърчаха черни люспи. Жълтата кора на оцелелия плод блестеше в ръката ѝ и Лена се отпусна отново в прегръдката ми.

— Виж го. Не всичко е изгоряло.

— Градината ще израсне наново.

— Знам.

Не звучеше убедено, докато търкаляше отнесено лимона в ръцете си.

— По това време следващата година нищо тук няма да бъде черно.

Лена погледна към клоните и небето над главите ни, после се приведе над мен, а аз я целунах по челото, по носа, по идеалните очертания на рождения белег във формата на полумесец на бузата ѝ.

— Всичко ще бъде зелено. Дори тези дървета ще израснат съвсем нови.

Събухме обувките си и допряхме стъпалата си едно в друго. Усещах познатото електрическо пробождање, когато голата ми кожа се

допираше до нейната. Бяхме толкова близко, че къдриците ѝ падаха върху лицето ми. Духнах и те се разпиляха.

Бях хванат в нейния плен, повлечен в неизвестна посока от течението, което ни свързваше и същевременно ни разделяше. Наведох се, за да я целуна по устните, а тя пхна лимона под носа ми, за да ме подразни.

— Помириши.

— Мирише като теб.

Лимони и розмарин, ароматът, който ме беше привлякъл към Лена, когато се срещнахме за пръв път. Тя го подуши с гримаса.

— Да бе, като мен.

— Само не прекалявай с киселия вкус — пошегувах се и аз и я придърпах към себе си, докато косите ни се изпълниха с пепел и трева, а горчивият лимон се загуби някъде под краката ни из одеялото. Кожата ми гореше. Макар че напоследък усещах само силен студ, когато докосвах ръката ѝ или когато се целувахме — истински целувки, аз винаги горях. Обичах я, атом по атом, с всяка клетка на изгарящото си тяло. Целувахме се, докато сърцето ми забрави да бие и очертанията на това, което мога да видя, да почувствам и да чуя започнат да се изгубват в мрака...

Лена ме отблъсна, за мое добро, и двамата се излегнахме на тревата, докато се опитвах да си поема дъх.

Добре ли си?

Аз... добре съм.

Не бях, но не казах нищо повече. Стори ми се, че нещо гори, и изведнъж осъзнах, че беше одеялото. То пушеше под нас, там, където докосваше земята.

Лена скочи бързо и го дръпна. Тревата беше овъглена и утъпкана.

— Итън. Виж тревата.

— Какво за нея?

Все още се опитвах да успокоя дишането си, но не исках тя да забележи. След рождения ѝ ден нещата се влошаваха все повече във физическо отношение за мен. Не можех да не я докосвам, макар понякога да не издържах болката от този допир.

— Гори и сега.

— Странно.

Тя ме погледна спокойно, очите ѝ бяха необичайно тъмни и едновременно с това сияеха с вътрешна светлина. После кимна с глава към тревата.

— Заради мен е.

— Да, определено предизвикваш доста горещи страсти.

— Не се шегувай точно сега. Става по-лошо.

Седнахме един до друг и се загледахме в останките от имението „Грийнбриър“. Но не гледахме точно тях. А силата на огъня.

— Също като майка ми — прозвуча болка в гласа на Лена.

Огънят беше запазената марка на Катаклиста и този на Сарафина беше изгорил всеки сантиметър от полетата в нощта на рождения ден на Лена. Сега самата тя беше започнала да пали огън несъзнателно. Стомахът ми се сви.

— И тревата ще порасне отново.

— Ами ако аз не искам? — каза Лена тихо, замислено, докато пускаше още една шепа овъглена трева да се изсипе между пръстите ѝ.

— Какво?

— Защо трябва да става така?

— Защото животът продължава, Лена. Птиците си летят, пчелите си жужат наоколо. Семената са разпръснати и всичко се ражда наново.

— И после всичко ще изгори отново. Ако си достатъчно голям късметлия да си край мен в този момент.

Нямаше никакъв смисъл да се спори с нея, когато беше в такова настроение. Целият ми живот, прекаран с Ама, която също си имаше своята тъмна страна, ме беше научил на това.

— Понякога наистина става така.

Лена присви колене към гърдите си и отпусна брадичка върху тях. Хвърляше много по-голяма сянка върху тревата, отколкото би трябвало.

— Но все пак съм голям късметлия.

Преместих се напред, докато улових светлината и моята сянка падна върху нейната.

Седяхме така, един до друг, и само сенките ни се докосваха. После слънцето залезе и нашите тъмни двойници, очертани върху земята, се простряха към черните дървета и изчезнаха в здрача. Слушахме песента на цикадите в настъпилата тишина и се опитвахме да не мислим за нищо друго. А после дъждът пак заваля.

1.V

ПРОПАДАНЕТО

През следващите няколко седмици успях да убедя Лена да напусне имението цифром и словом три пъти. Веднъж отидохме на кино с Линк, най-добрия ми приятел от втори клас, но дори пуканките с шоколадови бонбони — нейната запазена марка — не успяха да подобрят настроението ѝ. Втория път ходихме у дома, за да ядем бисквитките с меласа на Ама и да си направим маратон с филми на ужасите — моята версия на идеалната среща. Тази не беше такава. И третият път отидохме на разходка по брега на река Санта, но тя продължи само десетина минута, защото бяхме нападнати от гигантски комари, които бяха решили да ни изядат.

Където и да отидеше Лена, тя просто не искаше да бъде там.

Днес беше различно. Най-накрая беше открила къде се чувства удобно, макар това да беше последното място, което очаквах. Влязох в стаята ѝ и я видях да „лежи“ на тавана, с разперени ръце, мазилката леко се ронеше, косата ѝ беше разпиляна като черно ветрило около нея.

— И откога правиш това?

Бях свикнал вече с чародейските сили на Лена, но след шестнайсетия ѝ рожден ден те май ставаха все по-силни и по-разнообразни, сякаш тя плахо пробваше какво може. С всеки ден Лена чародейката беше все по-непредсказуема и поставяше възможностите си на изпитание, за да провери докъде може да стигне. Желанието ѝ да провери силите си през тези дни ни причиняваше всякакъв вид проблеми. Като онзи път, когато с Линк пътувахме в старата му вярна кола с гордото име Бричката към училище и внезапно зазвуча една от неговите песни, все едно някой я беше пуснал по радиото. Линк беше толкова шокиран, че се заби в предния жив плет на мисис Ашър.

— Без да искам — обясни Лена с леко крива усмивка. — Песента просто не излизаше от главата ми.

Което само по себе си беше странно, защото никоя от песните на Линк не беше толкова хубава, че да не можеш да я прогониш от главата

си. Но Линк ѝ повярва и самочувствието му — което и без това беше ужасно дразнещо — направо скочи до небето.

— Какво да направя? Просто действам така на жените. Гласът ми е мек като масло.

Седмица по-късно с Линк вървахме по коридора и изведнъж Лена дойде при мен и ме прегърна силно точно когато се разнесе звънецът. Помислих си, че най-накрая е решила да се върне в училище. Но всъщност тя изобщо не беше тук. Беше някакъв вид проекция или каквато там беше чародейската дума за това, което можеше да накара гаджето ти да прилича на пълен идиот. Линк реши, че се опитвам да го прегърна, и ме наричаше „любовнико“ в продължение на дни. „Липсваше ми. Това престъпление ли е?“ Лена смяташе, че е било забавно, но все по-често ми се искаше баба ѝ да си поговори с нея и да я вразуми. Не знаех какво се прави със Самородна, която не се чувства добре и върши глупости.

Не се дръж като бебе. Нали ти казах, че съжалявам.

Ти си заплаха, точно като Линк в пети клас, когато изсмука сока от домати на мама със сламка.

Няма да се повтори, обещавам.

И Линк каза същото.

И повече не го е правил, нали?

Аха. Защото спряхме да отглеждаме домати.

— Слез долу.

— Тук ми харесва повече.

Сграбчих я за ръката. По моята премина ток, но не я пуснах и я издърпах на леглото до мен.

— О, заболя ме — засмя се тя. Можех да видя как рамото ѝ потрепва, макар че беше с гръб към мен. А може би не се смееше, а плачеше, което напоследък се случваше рядко. Почти беше спряла да плаче, но сълзите бяха заменени с нещо друго, по-лошо. С нищо. Нищото е доста заблуждаващо. Нищото не може да се опише, поправи или спре.

Искаш ли да поговорим за това, Лена?

За какво?

Придърпах я към себе си, още по-близо, и отпуснах главата си до нейната. Треперенето намаля и аз продължих да я притискам все по-

силно и по-силно. Сякаш все още беше на тавана и аз бях този, за когото тя се крепеше.

Нищо.

* * *

Не трябваше да се оплаквам от таваните. Имаше и по-безумни места, на които можехме да бъдем. Като това, на което се намирахме в момента.

— Имам лошо предчувствие.

Потях се, но не можех да избърша лицето си. Ръцете ми бяха нужни, за да се задържа там, където бях.

— Странно — усмихна ми се Лена отвисоко. — Защото моето предчувствие пък е страхотно. — Косата ѝ се вееше от вятъра, но не бях сигурен от точно какъв вятър. — Освен това вече почти стигнахме.

— Даваш си сметка, че това е чиста лудост, нали? Ако мине някое ченге, ще ни арестува веднага или ще ме изпрати да погостувам на татко в „Сини хоризонти“.

— Не е лудост. Романтично е. Двойките идват тук постоянно.

— Когато хората идват на водната кула, те нямат предвид *върха* на кулата — където щяхме да стигнем след минутка. Само двамата, клатушкащата се желязна стълба на петдесет метра над земята и ясното синьо небе над Каролина.

Опитвах се да не гледам надолу.

Лена ме увещаваше да се изкачим до върха на кулата. Имаше нещо във вълнението в гласа ѝ, което ме убеди да тръгна с нея, сякаш тази толкова тъпа идея можеше да я накара да се почувства като последния път, когато бяхме идвали тук. Усмихната, щастлива, в червен пуловер. Помнех го, защото на странния ѝ гердан с различни талисмани имаше увита нишка червена прежда.

Явно и тя го помнеше. Затова бяхме тук, прилепнали към стълбата, гледайки само нагоре, за да не сведем необмислено погледи към все по-недостъпната земя.

След като стигнахме върха и гледката на околността се ширна пред мен, разбрах, че Лена е била права. Тук беше по-хубаво. Всичко беше толкова далече, че нямаше никакво значение.

Провесих крака през ръба.

— Мама колекционираше снимки на стари водни кули.

— Така ли?

— Както Сестрите събират лъжици. Само че мама предпочиташе водни кули и картички от световните изложения.

— Мислех, че всички водни кули изглеждат по един и същи начин. Като голям бял паяк.

— Някъде в Илинойс има една във формата на бутилка за кетчуп. Лена се засмя.

— Има и друга, която прилича на малка къща, само че издигната високо над земята.

— Можем да отидем да живеем там. Ще се кача горе и никога повече няма да слеза.

Излегна се по гръб на затоплената бяла метална повърхност.

Предполагам, че в Гатлин кулата би трябвало да прилича на праскова, голяма, стара гатлинска праскова.

Излегнах се до нея.

— Вече има такава, но не е в Гатлин. А в Гафни. Явно са се сетили първи за това.

— Ами пай? Можем да боядисаме цистерната да прилича на някой от пайовете на Ама. На нея ще ѝ хареса.

— Не съм виждал такива. Но на снимките на мама има една във формата на царевичен кочан.

— Все пак най ми харесва къщата.

Лена се загледа в небето. Не се виждаше нито едно облаче.

— Навит съм и на бутилката с кетчуп и царевичния кочан, ако ти ще си там.

Тя се протегна, хвана ме за ръка и останахме така, на ръба на бялата водна кула на Съмървил, загледани към целия окръг Гатлин, който приличаше на малка детска земя, пълна с малки хора играчки. Малка като картоненото село с фигурки, което мама някога слагаше под нашата коледна елха.

Как е възможно толкова малки хора да имат някакви проблеми?

— Хей, донесох ти нещо.

— Какво?

Лена се изправи и ме погледна като дете, очакващо подаръка си за Коледа.

Погледнах през ръба на водната кула.

— Може би трябва да почакаме, сега ми се струва, че има голяма вероятност да се изтърсим долу. А не ми се умира още.

— Няма да умрем. Не бъди такъв пъзльо.

Пъхнах ръка в задния си джоб. Не беше нещо специално, но го имах от доста време и се надявах, че ще ѝ помогне да намери отново пътя към самата себе си.

Протегнах ѝ малкия маркер с халка в единия край.

— Виждаш ли? Можеш да го закачиш на гerdана си, ето така.

Като се опитвах да се задържа на покрива на кулата и да не падна, се пресегнах към гerdана, който тя никога не сваляше. На него бяха нанизани купища дреболийки, всяка от които означаваше нещо за нея — сплесканата монета за машината в „Синеплекс“, където беше първата ни среща. Сребърната луна, която Макон ѝ подари в нощта на Зимния бал. Копчето от жилетката, с която беше облечена в нощта на първата дъждовна буря, когато се сблъсках с нея на пътя. Това бяха спомените ѝ и Лена ги носеше със себе си, сякаш се страхуваше, че без тях може да загуби тези няколко свършени мига на щастие.

Закачих маркера за верижката.

— Сега можеш да записваш всичко винаги когато искаш.

— Дори когато съм на тавана? — погледна ме тя усмихнато, леко игриво, леко тъжно.

— Дори на покривите на водните кули.

— Харесва ми — каза Лена тихо, докато махаше капачката на маркера.

Преди да разбере, вече беше нарисувала сърце. Черно мастило върху бялата боя на покрива, сърце, скрито на върха на водната кула на Съмървил.

За около секунда бях щастлив. После усетих, че пропадам надолу. Защото тя не мислеше за нас. Мислеше за следващия си рожден ден, за Седемнайсетата луна. Вече броеше дните дотогава.

В центъра на сърцето не беше написала имената ни.

А число.

16.V

ПРИЗИВЪТ

Не казах нищо за това, което написа на водната кула, но не можех да го забравя. А и как да мога, след като през изминалата година бяхме правили само това — да броим дните до неизбежното? Когато най-накрая не издържах и я попитах защо го беше написала и какво отброяваше този път, тя не ми отговори. Имах чувството, че наистина не знае.

Кое то беше дори още по-лошо.

Бяха изминали две седмици оттогава и доколкото знаех, Лена още не беше записала нищо в дневника си. Носеше маркера на гърдана си, но той изглеждаше абсолютно нов, както в деня, в който го купих от магазина. Беше ми странно да не я виждам да пише или да дращи по ръцете си. В последните дни не носеше дори старите си кецове „Конвърс“. Вместо това беше започнала да ходи само с протритите си черни ботуши. Косата ѝ също изглеждаше различно. Почти винаги силно пристегната на конска опашка, сякаш мислеше, че може да издърпа магията от нея.

Седяхме на най-горното стъпало на верандата ми, на същото място, където бяхме, когато Лена за пръв път ми каза, че е чародейка — тайна, която никога преди не беше споделяла със смъртен. Аз се преструвах, че чета „Мистър Джекил и доктор Хайд“. Лена се взираше в празните листове на дневника си, сякаш някъде между тънките сини линии се криеше отговорът на всичките ѝ проблеми.

Когато не гледах към нея, зяпах надолу по нашата улица. Баща ми се прибираще днес у дома. След като леля заведе татко в „Сини хоризонти“, с Ама го посещавахме всяка седмица в Деня на семейството (така в клиниката наричаха деня, в който роднините можеха да виждат своите хаховци). Макар да не се беше върнал към истинското си аз, което най-много ми липсваше, вече приличаше на нормален човек. Но все още се притеснявах.

— Тук са.

Мрежестата врата се тръшна зад гърба ми. Ама стоеше на верандата с престилката си с много джобове, която предпочиташе да носи вместо обикновените кухненски престилки, особено в дни като този. Беше извадила златния си амулет изпод блузата и го потъркваше несъзнателно между пръстите си.

Погледнах към улицата, но видях само Били Уотсън, който караше колелото си. Лена също се наведе напред, за да погледне по-добре.

Не виждам никаква кола.

Нито пък аз, но знаех, че тя ще се появи след пет секунди. Ама беше особено горда, особено щом ставаше дума за гадателските ѝ способности. Нямаше да каже, че идват, освен ако не го знаеше със сигурност.

Ще се появи всеки момент.

В същия миг белият кадилак на леля ми зави по „Котън Бенд“. Леля Каролин беше свалила прозореца от нейната страна до долу — наричаше това „360-процентов климатик“ — и ни махаше с ръка. Изправих се, а Ама ме сръга с лакът, докато слизаше по стъпалата.

— Хайде. Баща ти заслужава подобаващо посрещане.

Това беше нейният код за „Размърдай си задника и слез на бордюра, Итън Уейт!“.

Поех си дълбоко дъх.

Добре ли си? Лешниковите очи на Лена улавяха слънцето.

Аха. Излъгах. Със сигурност и тя го разбра, но не каза нищо.

Хванах я за ръка. Беше студена, както винаги напоследък, и токът, който преминаваше по тялото ми, приличаше по-скоро на жилещата болка от измръзване.

— Мичъл Уейт. Не ми кавай, че си ял друг пай освен моя. Защото изглеждаш така, сякаш си бил хвърлен в купа със сладкиши и не си могъл да намериш обратния път.

Татко погледна Ама с признателност. Тя го беше отгледала и той знаеше, че заяжданията бяха нейният начин да му покаже любовта си, все едно го прегръщаше.

Стоях там, докато Ама се суетеше около него, забравила, че той вече не беше десетгодишен. Говореха си с леля ми — съвсем небрежно, като трима души, които тъкмо се бяха прибрали от пазар. Татко ми се усмихна плахо. Беше същата усмивка, която получавах от

него, когато посещавахме „Сини хоризонти“. Тя казваше: „Аз вече не съм луд, само се срамувам от това, което направих“.

Носеше старата си тениска на университета „Дюк“ и дънки и изглеждаше по-млад, отколкото си го спомнях. С изключение на бръчките край очите му, които станаха още по-дълбоки, когато ме привлече към себе си, за да ме прегърне неловко.

— Как си? Как се справяш?

За секунда гласът ми заседна в гърлото и се закашлях леко.

— Добре съм.

Той погледна към Лена.

— Радвам се да те видя отново, Лена. Съжалявам за чичо ти.

Това си бяха добрите стари южняшки маниери. Той трябваше да изкаже съболезнованията си дори в такъв неловък момент като този.

Лена се опита да се усмихне, но не ѝ се получи много успешно, личеше, че ѝ е доста неудобно. Аз се чувствах по същия начин.

— Благодаря ви, сър.

— Итън, ела тук и прегърни любимата си леля.

Леля Каролин разтвори широко ръце. Искях да я прегърна толкова силно, че и на двама ни да не ни остане дъх и да не я пусна.

— Да влезем вътре — махна Ама с ръка към татко от верандата.

— Направих торта с кока-кола и пържено пиле. Ако не ги изядем скоро, това пиле може да реши да се прибере у дома.

Леля Каролин хвана баща ми за ръка и го поведе по стълбището. Имаше същата кестенява коса и крехко тяло като мама и за секунда ми се стори, че и двамата ми родители се бяха прибрали у дома и влизаха през старата външна мрежеста врата на къщата, принадлежаща от десетилетия на фамилията Уейт.

— Трябва да се прибирам.

Лена беше притиснала дневника към гърдите си като щит.

— Не е нужно. Ела с нас.

Моля те.

Не ѝ предложих от любезност. Не исках да се прибира там сама. Преди няколко месеца тя щеше да го разбере. Но предполагам, че днес умът ѝ беше някъде другаде, защото не се усети.

— Трябва да прекараш известно време със семейството си.

Надигна се на пръсти и ме целуна, устните ѝ едва докоснаха бузата ми. Измина половината път до колата си, преди да се накая да

протестирам по някакъв начин.

Гледах как фастбекът, старата спортна кола на Ларкин, изчезва по нашата улица. Лена вече не караше катафалката. Доколкото знаех, не я беше поглеждала от погребението на Макон. Чичо Баркли я бе паркирал зад старата плевня в „Рейвънуд“ и я беше покрил с брезент. Сега караше колата на Ларкин, която беше черна и хромирана, с полегат покрив отзад. Линк направо изплезе език, когато я видя за пръв път. „Знаеш ли колко мацки мога да забия с това возило?!“

След като братовчед ѝ предаде цялото си семейство, просто не разбихах как Лена може да използва колата му. Когато я попитах, тя сви рамене и каза: „Той вече не се нуждае от нея“. Може би смяташе, че наказва Ларкин, като взема нещо негово. Той също имаше вина за смъртта на Макон и тя никога нямаше да му го прости. Гледах как колата завива зад ъгъла и ми се искаше да изчезна заедно с нея.

Когато влязох в кухнята, кафето от цикория вече кипеше, както и проблемите. Ама крачеше неспокойно край мивката и говореше по телефона, като на всяка минута-две закриваше с ръка слушалката и препредаваше разговора на леля Каролин.

— Не са я виждали от вчера. — Ама постави слушалката отново до ухото си. — Направи сладък пунш на леля Мърси и я сложи в леглото, докато я намерим.

— Кого да намерим? — погледнах към татко, но той сви рамене.

Леля Каролин ме дръпна от кухненската мивка и ми прошепна по начина, по който говорят южняшките дами, когато нещо е прекалено ужасно, за да го кажат на висок глас:

— Лусил. Изчезнала е.

Лусил беше сиамската котка на леля Мърси, която прекарваше по-голямата част от времето си, тичайки из предния двор на паралелите ми, вързана на каишка за простора — занимание, което Сестрите наричаха „упражнение“.

— Какво имаш предвид?

Ама прикри отново слушалката с ръка, присви очи и стисна устни. Погледът.

— Изглежда *някой* е втълпил на леля ти идеята, че котките не трябва да бъдат връзвани, защото имат инстинкт и винаги се прибират вкъщи. Ти не знаеш нищо за това, нали?

Всъщност не беше въпрос. И двамата знаехме, че повтарях това от години.

— Ама котките не се държат на каишка... — опитах се да се защитя, но беше прекалено късно.

Ама ме изглежда студено и се обърна към леля Каролин.

— Изглежда леля Мърси седи и чака на верандата, без да откъсва поглед от каишката, която все още виси на простора за пране. — Свали ръката си от слушалката. — Трябва да я приберете вътре и да поставите краката ѝ нависоко. Ако е замаяна, сварете ѝ чай от глухарчета.

Изнизах се от кухнята, преди да получа още от ледените погледи на Ама. Супер. Котката на моята стогодишна леля беше изчезнала, и то по моя вина. Трябваше да се обадя на Линк и да видя дали няма да се навие да пообиколим с колата му из града, за да потърсим Лусил. Може би демозаписите на Линк щяха да я подплашат и тя щеше да излезе от скривалището си.

— Итън? — Татко стоеше в коридора, точно пред вратата на кухнята. — Може ли да поговорим за секунда?

От това се ужасявах, частта, в която той ми се извинява за всичко и се опитва да ми обясни защо ме е пренебрегвал цяла година.

— Да, естествено.

Но не бях сигурен, че искам да го чуя. Вече дори не бях ядосан. Когато почти загубих Лена, една част от мен разбра защо татко се беше смахнал. Не можех да си представя живота си без Лена, а той беше обичал майка ми повече от осемнайсет години.

Жал ми беше за него, но все още ме болеше.

— Исках да ти кажа колко съжалявам. — Спря и заби поглед в краката си. — Не знам какво стана. Един ден бях тук и пишех, а на следващия можех само да мисля за майка ти — да седя в нейния стол, да вдъхвам миризмата на книгите ѝ, да си представям как наднича през рамото ми и чете какво пиша. — Загледа се в ръцете си, сякаш говореше на себе си, а не на мен. Може би това беше номер, на който го бяха научили в „Сини хоризонти“. — Само там се чувствах близо до нея. Не можех да я оставя да си отиде.

Вдигна глава към стария таван, една сълза избяга от ъгълчето на окото му, спусна се бавно по лицето му... Баща ми беше загубил любовта на живота си и душата му се беше разнищила като стар

пуловер. Гледах го, но не направих нищо. Може би не трябваше да обвинявам само него. Знаех, че се очаква да се усмихна, но не се чувствах готов за това.

— Разбрах, татко. Но ми се искаше да беше казал нещо. Тя липсва и на мен. Знаеш го, нали?

Когато най-накрая проговори, гласът му беше много тих:

— Не знаех какво да кажа.

— Всичко е наред.

Не бях сигурен, че наистина вярвам в това, но видях как по лицето му се изписа истинско облекчение. Той се протегна и ме прегърна, усетих как свитите му в юмруци ръце притиснаха силно гърба ми.

— Сега съм тук. Искаш ли да поговорим?

— За какво?

— За това, което трябва да знаеш, когато си имаш приятелка.

Нямаше нищо на света, за което да ми се говори по-малко.

— Татко, не е необходимо...

— Имам доста опит, да знаеш. Майка ти ме научи на някои неща за жените през годините...

Започнах да обмислям плана си за бягство.

— Ако някога искаш да поговорим за... знаеш...

Можех да се метна през прозореца на кабинета и да се промуша между живия плет и къщата.

— Чувствата.

За малко да се изсмея в лицето му.

— Какво?

— Ама каза, че Лена преживява труден период след смъртта на чичо си. Променила се е.

Да, например лежи на тавана. Отказва да ходи на училище. Не споделя с мен. Катери се по водни кули.

— Не, добре си е.

— Ами жените са различен вид.

Кимнах, като се опитвах да не го гледам в очите. И идея си нямаше колко е прав.

— Колкото и да обичах майка ти, през половината време не можех да кажа какво минава през главата ѝ. Отношенията са сложно нещо. Знаеш, че можеш да ме питаш за всичко.

Какво можех да го попитам? Какво да правиш, когато сърцето ти почти спира всеки път, когато се целувате? Има ли случаи, в които трябва или не трябва да четеш мислите на другия? Какви са първите предупредителни знаци, че приятелката ти е Призована за вечни времена от доброто или злото?

Татко ме стисна за рамото за последен път. Опитвах се да формулирам някакво изречение, когато той си тръгна. Запъти се надолу по коридора, към кабинета.

Портретът на Итън Картър Уейт висеше на стената в коридора. Все още ми беше странно да го виждам там, въпреки че аз го закачих деня след погребението на Макон. През целия ми живот беше стоял скрит под един чаршаф, което ми се струваше погрешно. Итън Картър Уейт беше отказал да участва във война, в която не вярваше, и беше умрял, защитавайки чародейката, която обичаше.

Затова намерих пирон и закачих картината. Смятах, че така е правилно.

След това отидох в кабинета на татко и събрах листовите, разпилени из цялата стая. Погледнах към драсканиците и кръгчетата за последен път, доказателството колко дълбоко може да влезе любовта в съзнанието ти и колко дълго може да живее в теб загубата. После почистих и изхвърлих всичко. И това ми се струваше правилно.

Татко мина покрай картината и се спря за миг, като я изучаваше така, сякаш я виждаше за пръв път.

— От дълго време не съм виждал този приятел.

Бях толкова облекчен, че смени темата. Думите направо заваляха от устата ми.

— Аз го закачих. Надявам се, че нямаш нищо против. Струваше ми се, че мястото му е тук, а не под някакви стари чаршафи.

Около минута татко разглеждаше портрета на момчето в униформа на войник от Конфедерацията, което изглеждаше не по-голямо от мен.

— Тази картина винаги беше покрита с чаршаф, когато бях малък. Баба ми и дядо ми никога не са ми разказвали за него, но беше ясно, че не желаят да закачат дезертър на стената. След като наследих къщата, я открих покрита на тавана и я донесох в кабинета.

— А защо не я закачи?

Никога не си бях представял, че баща ми се е взирал в скритите очертания като дете.

— Не знам. Майка ти искаше да го направя. Тя обичаше тази история — как е напуснал войната, макар това да му е струвало живота. Искях да я закача. Но просто бях свикнал да я виждам покрита. Преди да свикна с мисълта за нещо ново, майка ти почина. — Прокара ръката си по долната част на гравираната рамка. — Ти си кръстен на него, знаеш ли?

— Знам.

Татко ме погледна, сякаш ме виждаше за пръв път от много време.

— Беше луда по тази картина. Радвам се, че си я закачил. Мястото ѝ е тук.

* * *

Не успях да избегна нито пърженото пиле, нито вината, която ми вмени Ама. Затова след вечеря подкарахме с Линк старата Бричка из квартала на Сестрите в търсене на Лусил. Линк викаше името ѝ между две хапки от пилешкото бутче, което му бях донесъл, увито в мазна хартия. Всеки път, когато прокараваше ръка през искрящата си руса коса, блясъкът ѝ ставаше още по-силен от цялата тази мазнина.

— Трябваше да донесеш повече пиле, човече. Котките надувват пилето. Когато са навън, ядат птици.

Линк караше по-бавно от обикновено, за да мога да хвърлям по едно око из уличките и дворовете, докато той припяваше „Любовна бисквитка“, ужасната нова песен на неговата група.

— И какво? Щеше да караш наоколо, докато аз размахвам пилешко бутче от прозореца на колата? — Линк беше толкова прозрачен. — Просто искаш от пилето на Ама.

— Добре де, хвана ме. Искам. И от тортата ѝ с кока-кола — Подаде костта от бутчето през прозореца. — Насам, писи, писи...

Оглеждах тротоара за сиамска котка, но нещо друго привлече окото ми лунният сърп. Беше върху регистрационния номер на една кола, между стикер на „Звезди и ивици“, знамето на Конфедерацията, и друг, рекламиращ „Камионите на Буба“. Същите стари номера на

Южна Каролина с щатския символ, които бях виждал хиляди пъти, но никога не се бях замислял за символиката им. Синя палма и изгряваща луна, може би чародейска луна. Чародейците наистина бяха тук от дълго време.

— Котарациите са по-тъпи, отколкото си мислех. Щом този не се появява при миризмата на пилето на Ама.

— Тя. Лусил е момиче.

— Котарак, котка, все тая.

Линк сви и отбихме по главната улица. Бу Радли седеше на бордюра и наблюдаваше как Бричката минава покрай него. Тупна с опашката си веднъж, самотен знак, че ни е разпознал, докато изчезвахме надолу по улицата. Най-самотното куче в града.

Щом видя Бу, Линк си прочисти неловко гърлото.

— Като говорим за момичета, как са нещата с Лена?

Не я беше виждал от доста отдавна, макар че се срещаше с нея по-често, отколкото всеки друг в града. Лена прекарваше времето си основно в „Рейвънуд“ под грижливия поглед на баба си и на леля Дел или криейки се от въпросния поглед, в зависимост от деня и настроението си.

— Справя се.

Не беше съвсем лъжа, нали?

— Така ли? Искам да кажа, изглежда ми различна. Дори и за Лена.

Линк беше един от малкото хора в града, които знаеха нейната тайна.

— Чичо ѝ умря. Такива неща те променят.

Той би трябвало да разбира това по-добре от всеки друг. Беше до мен през цялото време, когато се опитвах да открия някакъв смисъл в света след смъртта на майка ми, в света, в който нея я нямаше. Знаеше, че това е невъзможно.

— Да, ама тя вече почти не говори и носи неговите дрехи. Не смяташ ли, че е малко странно?

— Добре е.

— Щом казваш...

— Просто карай. Трябва да намерим Лусил. — Загледах се през прозореца към пустата улица. — Тъпа котка.

Линк сви рамене и усили звука. Музиката на „Холи Ролерс“, неговата група, гръмна от колонките в колата. „Момичето си отиде“. Зарязването беше темата на всяка песен, която Линк пишеше. Това беше неговият начин за справяне с проблемите. Аз все още не бях открил какъв е моят.

* * *

Не намерихме Лусил и така и не успях да избия от главата си разговора с Линк, нито онзи с татко. Къщата ни беше много спокойна и тиха, което не е точно това, което искаш от една къща, когато се опитваш да избягаш от мислите си. Прозорецът в стаята ми беше отворен, но въздухът беше горещ и застоял като всичко друго днес.

Линк беше прав. Лена се държеше странно. Но все пак бяха минали само няколко месеца. Тя щеше да се оправи и всичко щеше да си бъде както преди.

Почнах да ровя из купчината книги, струпани на бюрото ми. Търсех „Пътеводител на галактическия стопаджия“, книгата, която винаги ми оправя настроението и отвлича мислите ми от проблемите. Под стари комикси на „Пясъчният човек“ обаче намерих нещо друго. Пакет, увит в кафява хартия — запазената марка на Мариан — и завързан с тънко въже. Но не носеше печата на Гатлинската окръжна библиотека.

Мариан беше най-старата и най-добра приятелка на майка ми и главна библиотекарка на местната библиотека. Освен това беше и Пазител на чародейския свят — смъртен, който пази тайните и историята на чародейците, а в случая на Мариан — пазител и на „Lunae libri“, библиотеката на чародейците, пълна със собствени тайни. Беше ми дала този пакет след смъртта на Макон, но напълно го бях забравил. Това беше неговият дневник и Мариан мислеше, че Лена би искала да го има. Но грешеше. Лена не искаше нито да го вижда, нито да го докосва. Дори не желаше да го държи в „Рейвънуд“. „Ти го пази — каза тя. — Не мисля, че мога да понеса да видя почерка му.“ Оттогава пакетът събираше прах на бюрото ми.

Завъртях го в ръце. Беше тежък, направо странно тежък за книга. Чудех се как изглежда. Сигурно беше стара, с кожена подвързия.

Развързах въженцето и започнах да махам хартията. Не исках да я чета, просто да я погледна. Но когато развих хартията напълно, видях, че не беше книга. Беше черна дървена кутия, гравирана със символи, които без никакво съмнение бяха чародейски. Явно дневникът беше вътре.

Прокарах ръката си отгоре ѝ, чудейки се за какво беше писал Макон. Не можех да си го представя да се занимава с поезия като Лена. Сигурно страниците бяха пълни с градинарски бележки. Отворих внимателно капака. Искан да видя това, което беше докосвал всеки ден, това, което е било важно за него. Подплатата на кутията беше от черен сатен, а листовите вътре бяха пожълтели и отделни, неподвързани, изписани с финия, изящно наклонен почерк на Макон. Докоснах една страница леко, само с пръст. Въздухът се завъртя около мен и ме запокити напред. Подът се устреми да ме посрещне, но докато падах на земята, усетих, че преминавам през нея, и се озовах сред облаци от дим...

Огньовете горяха по течението на реката, единствените следи от плантациите, които само допреди няколко часа се намираха там. „Грийнбриър“ вече беше погълнат от пламъците, а „Рейвънуд“ беше следващото имение, което щеше да загине. Войниците на Съюза явно си бяха взели малко почивка, опиянени от победата си и от плякосания от най-богатите домове на Гатлин ликьор.

Ейбрахам нямаше много време. Войниците идваха и той трябваше да ги убие. Това беше единственият начин да спаси „Рейвънуд“. Смъртните нямаха шанс срещу него, дори и войниците. Изобищо не можеха да си съперничат с един инкубус. А ако брат му Джонас се върнеше от Тунелите, войниците щяха да си имат работа с двама от тях. Единствено пушките го притесняваха. Въпреки че оръжията на смъртните не можеха да убиват създанията от неговия вид, куршумите можеха да го изтощат, което щеше да им даде достатъчно време, за да подпалят „Рейвънуд“.

Ейбрахам трябваше да се нахрани и дори през гъстия дим можеше да усети отчаянието и страха на един смъртен някъде наблизо. Страхът му щеше да го направи по-силен. Той осигуряваше повече сила и издръжливост от спомените или сънищата. Ейбрахам Отпътува към миризмата. Но когато се материализира сред

дърветата пред „Грийнбриър“, вече знаеше, че е прекалено късно. Миризмата беше отслабнала. На известно разстояние пред себе си видя Женевиер Дюшан, надвесила се над нечие тяло в калта. Айви, готвачката на „Грийнбриър“, стоеше зад нея и притискаше нещо към гърдите си. Старата жена видя Ейбрахам и се впусна към него.

— Мистър Рейвънуд, слава на Бога! — После заговори съвсем тихо. — Трябва да вземете това. Сложете го на сигурно място, докато успея да се върна за него. — Извади тежка черна книга от гънките на престилката си и я пхна в ръцете на Ейбрахам. Щом я докосна, той веднага усети силата ѝ. Книгата беше жива, чуваше я как му шепне, приканвайки го да я вземе да я отвори и да освободи всичко, което се криеше вътре. Нямаше думи върху корицата ѝ, само гравирани в кожата полумесец. Ейбрахам прокара пръстите си по ръбовете ѝ.

Айви продължаваше да говори, защото беше объркала мълчанието на Ейбрахам с колебание.

— Моля ви, мистър Рейвънуд. Няма на кого друго да я дам. А не мога да я оставя при мис Женевиер. Не и сега. — Женевиер повдигна глава, сякаш ги беше чула през силния дъжд и грохота на пламъците.

В мига, в който тя се обърна към него, Ейбрахам разбра. Видя жълтите ѝ очи, искрящи в мрака. Очите на тъмен чародеец. В този момент той се досети и какво държеше в ръце.

Книгата на луните.

Беше виждал Книгата и преди, в сънищата на майката на Женевиер, Маргьорит. Това беше книга с безкрайна мощ, книга, от която Маргьорит се боеше и едновременно с това благоговееше пред нея. Книга, която криеше от съпруга и дъщерите си и никога не би позволила да попадне в ръцете на тъмен чародеец или инкубус. Книга, която можеше да спаси „Рейвънуд“.

Айви измъкна нещо от гънките на полата си и го потърка по повърхността на Книгата. Белите кристали се посипаха по ръбовете ѝ и паднаха на земята. Сол. Оръжието на суеверните островни жени, които бяха донесли своя арсенал от магии със себе си от Захарните острови, където предците им бяха живели. Те вярваха, че солта предпазва от демони, убеждение, което винаги беше забавлявало много Ейбрахам.

— Ще дойда за нея веднага щом мога. Кълна се.

— Ще я пазя. Имаш думата ми. — Ейбрахам изтръска солта от корицата на Книгата, за да почувства отново горещината ѝ до кожата си. Обърна се към гората. Вървя няколко метра заради Айви. Жените гула^[1] винаги се плашеха, когато го виждаха да Пътува — това им напомняше какво всъщност представлява той.

— Скрийте я някъде, мистър Рейвънуд. Каквото и да правите, нея отваряйте. Тази книга носи само нещастие на всеки, който се е забъркал с нея. Не я слушайте, когато ви говори. Ще дойда да си я взема. — Но предупреждението на Айви беше закъсняло.

Ейбрахам вече слушаше Книгата.

Когато дойдох на себе си, лежах по гръб на пода, гледайки в тавана. Той беше боядисан в небесносиньо, както всички тавани в нашата къща, за да отблъсква дивите пчели да не си правят гнезда там. Надигнах се и се изправих до седнало положение, все още леко замаян. Кутията беше до мен, капакът ѝ беше затворен. Отворих го — листовете си бяха вътре. Този път не ги докоснах.

В това нямаше никакъв смисъл. Защо отново получавах видения? Защо виждах Ейбрахам Рейвънуд, човека, за когото хората в града от поколения говореха с подозрение, тъй като единствено имението „Рейвънуд“ беше оцеляло след Големия палеж? Не че вярвах в повечето неща, които хората тук говореха за каквото и да било. Но когато медальонът на Женевиев предизвикваше виденията ни, за това си имаше причина. Имаше нещо, което с Лена трябваше да разгадаем. Какво общо имаше Ейбрахам Рейвънуд с нас? Общото засега беше само Книгата на луните. Тя присъстваше и във виденията от медальона, и в това. Но Книгата беше изчезнала. Последният път, когато някой я беше виждал, беше в нощта на рождения ден на Лена — тя лежеше върху каменната маса в криптата, заобиколена от пламъците. Сега там, както на много други места, имаше само пепел.

[1] Гула (Gullah) — афроамериканци, които живеят в Южна Каролина и Джорджия, по крайбрежието и по островите. Така се нарича и креолският език, който съчетава африкански думи и изречения с английски. — Б.пр. ↑

17.V

ВСИЧКО, КОЕТО ОСТАВА

На следващия ден в училище се настаних за обяд на масата на Линк и неговите четири хамбургера. Докато ядях пицата си, мислех само за едно — за това, което той ми беше казал за Лена. Беше напълно прав. Тя се беше променила, в началото съвсем малко, но вече почти не си спомнях как бяха нещата преди. Ако имаше някой, с когото да си поговоря за това, сигурно щеше да ме посъветва да ѝ дам малко време. Знаех и че хората дрънкат такива неща, когато няма какво друго да кажат и няма какво да се направи.

Лена не излизаше от черната си дупка. Не идваше на себе си, нито идваше при мен. Ако нещо въобще се случваше, то беше това, че тя се отдалечаваше все повече и повече. Не можех да стигна до нея, нито отвътре, нито чрез *Келтската нишка*, нито чрез целувки или чрез който и да било от сложните или простичките начини за общуване, които имавме. Сега, когато докоснех ръката ѝ, усещах само студ.

И когато Емили Ашър погледна към мен от другия край на столовата, в очите ѝ имаше само жал. Още веднъж бях някой, когото да съжаляваш. Не бях просто *Итън*, чиято майка почина миналата година. Сега бях и *Итън*, чиято приятелка се смахна, след като чичо ѝ почина. Хората знаеха, че има някакви усложнения, а и не бяха виждали Лена с мен в училище.

Дори и да не я харесвах, винаги е трудно да се гледа нечия нещастна любов. Бях покрил всички нива на нещастieto в нашия град. Бях ударил дъното, бях по-жалък от най-мизерния хамбургер, останал на подноса в училищния стол. Бях сам.

Една сутрин, около седмица по-късно, чух странен звук — като стържене или драскане по плоча или обръщане на страница — в главата си, по-точно в тила си. Бях в час по история и говорехме за Реконструкцията, което е може би най-досадният период след Гражданската война, когато Съединените щати е трябвало да съберат всичките си сили и да се оправят след кризата. В класните стаи на

Гатлин тази глава от историята беше по-скоро срамна, а не потискаща — напомняше, че Южна Каролина е била робски щат и че сме застанали на погрешната страна във войната. Всички го знаехме и нищо не можехме да направим. Ако пишеха морални оценки на щатите, ние щяхме да бъдем най-слабите ученици. Загубеняците. Нашите предци ни бяха нанесли толкова дълбоки рани, че белезите не можеха да се скрият, независимо колко време беше минало. Мистър Лий обаче продължаваше да дудне за славното ни минало, като натъртваше на всяко изречение с драматична въздишка.

Опитвах се да не слушам, когато внезапно подуших, че нещо гори, може би прегрял двигател или запалка. Огледах се из стаята. Миризмата не идваше от мистър Лий, най-обичайния източник на ужасяващи аромати в часа по история. Никой друг явно не забелязваше нищо.

Шумът ставаше все по-силен и прерасна в хаотична шумотевица от блъскане, дращене, говорене, крещене. *Лена.*

Лена?

Никакъв отговор. Над неясните звуци чувах как Лена си мърмори думи и редове от стихотворения, и то не такива, които човек би изпратил на гаджето си за Деня на влюбените.

Не маха с ръка, а се дави...

Разпознах стихотворението и това никак не ме зарадва. Лена четеше Стави Смит^[1] — знак, че беше само на една стъпка от най-мрачната литература, която можеше да избере. „Стъкленият похлупак“ на Силвия Плат например^[2].

Сякаш Лена вдигаше червено предупредително знаменце. Както когато Линк слушаше „Дет Кенедис“ или Ама кълцаше зеленчуци за пролетни ролца със сатъра си.

Дръж се, Лена. Идвам.

Нещо се беше променило и преди да се промени още, грабнах учебниците си и хукнах навън. Излязох от стаята преди следващата въздишка на мистър Лий.

* * *

Рийс дори не ме погледна, когато влязох през вратата. Само ми посочи към стълбището. Риан, най-младата братовчедка на Лена, седеше на горното стъпало с Бу и изглеждаше тъжна. Когато разроших косата ѝ, тя постави пръст на устните си.

— Лена получи нервен срив. Трябва да пазим тишина, докато баба и мама се приберат.

„Нервен срив“. Това си беше сериозно подценяване.

Вратата беше откrehната и когато я бутнах, за да се отвори по-широко, пантите проскърцаха, сякаш влизах на местопрестъпление. Не че бях далече от истината. Стаята изглеждаше като претършувана от горе до долу. Някои от мебелите лежаха обърнати на земята, други направо бяха изпочупени, трети липсваха. Навсякъде имаше страници от книги, разкъсани и разпилени по пода, висящи по стените и дори залепени по тавана. По лавиците не беше останала нито една книга. Приличаше на взривена библиотека. Някои от обгорените страници все още димяха по пода. Но Лена я нямаше никъде.

Лена? Къде си?

Огледах стаята. Стената над леглото ѝ не беше покрита с останките от книгите, които Лена обичаше. Там имаше нещо друго.

„Никой освен мъртвеца, никой освен живия.

Никой не се предава и никой нищо не дава.

Никой не ме чува, никой не се интересува.

*Никой не се страхува от мен, никой не откъсва
поглед от мен.*

Никой не ми принадлежи, никой не остана.

Никой не знае нищо.

Всичко, което остана, са останки.“

Никой и никой. Единият беше Макон. Мъртвецът.

Кой беше другият? Аз ли? Това ли бях сега, Никой?

Дали всички момчета трябва да полагат такива усилия, за да разбират приятелките си? Да разгадават засукани стихотворения, изписани с маркер по стените на стаите им и по ронещата се мазилка?

Всичко, което остана, са останки...

Докоснах стената, размазвайки думата останки.

Защото не беше останало само това. Трябваше да има повече — повече от Лена и мен, повече от всичко. Не беше само Макон. Майка ми си беше отишла, но през последните няколко месеца разбрах, че част от нея е все още с мен. Мислех за нея все повече и по-често.

Призови се сама. Това беше посланието на майка ми към Лена, предадено чрез номерата на страниците на книги, разпръснати по пода на любимата ѝ стая от къщата ни. Посланието ѝ към мен не беше изписано никъде, нито с букви, нито с числа, нито ми го беше предала в сънищата ми. Подът на Лена приличаше донякъде на пода на кабинета в онзи ден, с разпилените навсякъде книги. Само дето на тези липсваха страниците, което носеше съвсем различно съобщение.

Болка и вина. Втората глава от всяка книга, която леля Каролин ми беше давала за петте — или колкото там бяха според различните автори — етапи на мъката. Лена беше преминала през шока и отрицанието, първите два, така че трябваше да се сетя, че и тези приближават.

За нея явно това означаваше да се откаже от нещата, които обичаше най-много. Книгите.

Поне се надявах, че означава това. Пристъпих внимателно сред празните обгорени корици. Чух глухото ридание, преди да я видя.

Отворих вратата на гардероба. Лена се криеше в мрака, свита, притиснала колене до гърдите си.

Всичко е наред.

Тя ме погледна, но не бях сигурен, че ме вижда.

Всичките ми книги звучаха като него. Не успях да ги накарам да спрат.

Няма значение. Вече всичко е наред.

Знаех, че нещата няма да останат така дълго. Нищо не беше наред. Някъде по пътя между гнева, страха и нещастieto тя беше завила зад ъгъла. От личен опит знаех, че няма връщане назад.

Баба ѝ най-накрая се намеси. Лена се връщаше на училище от следващата седмица, независимо дали и харесваше или не. Изборът ѝ беше между училището или другото място, за което никой не говореше на глас. „Сини хоризонти“, или какъвто там му беше чародейският еквивалент. Дотогава можех да я виждам само когато се отбивах да ѝ оставям домашните задачи. Затова сега се мъкнех по пътя до тях с

торба от „Стоп енд Шоп“, пълна с безсмислени тестове и въпроси за най-различни есета.

Защо наказва и мен? Какво съм направил?

Предполагам, че не е подходящо да бъда край хора, които ме превъзбуждат. Така каза Рийс.

И какво, аз те превъзбуждам?

Можех да усетя как нещо като усмивка се отразява някъде в задната част на главата ми.

Разбира се. Само че не по начина, за който те мислят.

Когато вратата на спалнята ѝ най-накрая се отвори, пуснах торбата на земята и я взех в прегръдките си. Не я бях виждал само от няколко дни, но ужасно ми липсваше ароматът на косата ѝ, на лимони и розмарин. Познатите неща. Днес обаче не го усещах. Отпуснах глава на рамото ѝ.

И ти ми липсваше.

Лена ме погледна. Носеше черна тениска и черен клин, нарязан по всевъзможни начини по целите ѝ крака. Косата ѝ беше съвсем хлабаво захваната на гърба с някаква шнола и се виеше около нея. Герданът висеше на гърдите и с усукана верижка. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, които определено не бяха грим. Притесних се. А когато погледнах зад нея към вътрешността на стаята ѝ, притеснението ми нарасна още повече.

Баба ѝ се беше заела с нещата по своя начин. В стаята нямаше изгорели книги, нищо разхвърляно и не на мястото си. Това беше проблемът.

Нямаше нито една драсканица с маркер, нито ред от стихотворение, нито една висяща отнякъде откъсната страница. Вместо това стените бяха покрити със странни фигури и образи, подредени в правилни редици като някакъв вид ограждение, което я държеше вътре.

Свят. Вечен сън. Обичана. Дъщеря.

Това бяха снимки на надгробни плочи, но направени толкова отблизо, че се виждаше само грапавата повърхност на самия камък зад изсечените в него думи и самите думи.

Баща. Радост. Отчаяние. Вечен покой.

— Не знаех, че си падаш по фотографията.

Чудех се какво още не зная.

— Всъщност не си падам.

Лена изглеждаше засрамена.

— Страхотни са.

— Предполага се да ми въздействат добре. Трябва да докажа на всички, че знам, че той си е отишъл завинаги.

— Аха. Татко сега трябва да си води дневник на чувствата.

В мига, в който го казах, ми се искаше да си прехапя езика. Сравняването на Лена с баща ми не можеше да бъде объркано за комплимент, но тя явно не забеляза. Запитах се колко ли време се беше разхождала с фотоапарата си из „Градината на вечния покой“ и как го бях пропуснал.

Войник. Спящ. Смътно като през огледало^[3].

Стигнах до последната снимка, единствената, която се отличаваше от останалите. Беше мотор, „Харли Дейвидсън“, облеган до надгробна плоча. Лъскавата му хромирана повърхност изглеждаше напълно не на място до ронещите се стари камъни. Сърцето ми започна да бие по-силно, докато я гледах.

— А тази каква е?

Лена махна пренебрежително с ръка.

— Сигурно някой е бил на гробищата. Моторът просто... беше там. Канех се да я сваля, светлината е ужасна.

Протегна се край мен и започна да маха кабарчетата, с които снимката беше закачена. Когато махна и последното, снимката изчезна, оставяйки само следи от малки дупчици в черната стена.

Като се изключат снимките, стаята беше абсолютно празна, сякаш обитателката ѝ си беше опаковала багажа и щеше да заминава за колежа например. Леглото го нямаше. Рафтовете с книги и самите книги ги нямаше. Старият полилей, на който се бяхме провесвали и люлели толкова много пъти, че се страхувах да не падне от тавана, беше изчезнал. На пода, в центъра на стаята, беше проснат матрак. Точно до него имаше някакво украшение — малко сребърно врабче. Щом го видях, спомените от погребението нахлуха в главата ми — магнолиите, изтръгвани от пръстта, същото сребристо врабче в калната длан на Лена.

— Всичко изглежда толкова различно.

Опитвах се да не мисля за врабчето и за причината да се намира до леглото ѝ. Причина, която можеше да няма нищо общо с Макон.

— Нали знаеш, пролетно почистване. Май доста бях опустошила това място.

Няколко опърпани книги лежаха върху матрака. Започнах да прелиствам една, без въобще да се замисля, и изведнъж осъзнах, че съм извършил най-ужасното престъпление. Макар че отвън имаше корица на старо издание на „Д-р Джекил и мистър Хайд“, вътре изобщо нямаше книга, а един от дневниците със спирала на Лена. Аз го бях отворил пред нея. Сякаш беше нищо или пък беше мой и имах правото да си го чета.

Осъзнах и нещо друго. Повечето от страниците бяха празни.

Шокът беше почти толкова голям, колкото когато открих безсмислените драсканици на баща ми, който се преструваше, че пише роман. Лена носеше дневника си навсякъде. Щом беше спряла да пише вътре, нещата наистина бяха по-зле, отколкото си мислех.

Тя беше по-зле, отколкото си мислех.

— Итън! Какво правиш?

Отдръпнах бързо ръката си и Лена сграбчи „книгата“.

— Съжалявам.

Тя беше бясна.

— Мислех, че е просто книга. Не смятах, че ще оставиш дневника си да лежи ей така, където всеки може да го прочете.

Лена не ме поглеждаше, само стискаше дневника до гърдите си.

— Защо вече не пишеш? Мисля, че ти харесваше.

Тя вдигна поглед към мен и отвори тетрадката, за да ми покаже.

— Пиша.

Разгърна празните страници и сега те бяха покрити с дребни думи, задрасквани, преписвани отново и отново, хиляди пъти.

— Сложила си заклинание върху тях?

— Преместих думите от света на смъртните. Освен ако аз не пожелаю да ги покажа на някого, само чародеец може да ги прочете.

— Това е гениално. Особено като се има предвид, че единственият човек — Рийс, който вероятно ще се опита да ти надзърне в дневника, е именно чародеец. — Рийс беше колкото властна и досадна, толкова и любопитна.

— Няма нужда да го прави. Може да прочете всичко по лицето ми.

Така си беше. Като Сибила Рийс имаше силата да разгадава мислите и тайните на хората, дори най-дребните неща, които обмисляха да направят, само като ги погледнеше в очите. Поради тази причина обикновено я избягвах.

— Е, защо е цялата тази секретност?

Отпуснах се на матрака на Лена. Тя седна до мен с кръстосани крака. Ситуацията беше доста по-неудобна, отколкото се преструвах, че е.

— Не знам. Аз си мисля, че пиша през цялото време. Може би просто се чувствам по-малко разбрана, или поне по-малко, отколкото трябва.

Стиснах зъби.

— От мен.

— Не исках да кажа това.

— Кой други смъртни могат да попаднат на дневника ти и да го прочетат?

— Не разбираш.

— Мисля, че разбирам.

— Някои неща, да, но...

— Мога да разбера всичко, ако ми позволиш и споделиш с мен.

— Няма какво да споделя, Итън. Не мога да ти го обясня.

— Нека да видя. — Протегнах ръка към дневника ѝ.

Тя повдигна вежди, но ми го подаде.

— Няма да можеш да го разчетеш.

Отворих го и погледнах вътре. Не знаех дали го правеше Лена или самият дневник, но буквите започнаха бавно, една по една, да се появяват на страницата пред мен. Не беше някое от стихотворенията ѝ, нито пък приличаше на текст на песен. Думите не бяха много, просто странни драсканици, фигури и заврънтулки, които се виеха по цялата страница като колекция от непознати индиански знаци.

Най-отдолу имаше списък.

„Какво си спомням:

Мама

Итън

Макон

Хънтинг
Огъня
Дъжда
Криптата
Аз, която не съм аз
Аз, която ще убива
Две тела
Дъжда
Книгата
Пръстена
Талисмана на Ама
Луната“

Лена грабна дневника от ръката ми. На страницата имаше и други думи, но не успях да ги прочета.

— Спри!

Погледнах я.

— Какво беше това?

— Нищо, лично е. Не би трябвало да можеш да го видиш.

— Тогава защо го видях?

— Сигурно съм направила заклинанието *Verbum celatum* погрешно. „Скритата дума“. — Погледна ме притеснено, очите ѝ бяха тъжни. — Няма значение. Опитвах се да си спомня тази нощ. Нощта, в която Макон... изчезна.

— Умря, Лена. Нощта, в която Макон умря.

— Знам, че умря. Разбира се, че е умрял. Просто не мога да говоря за това.

— Сигурно си депресирана. Нормално е.

— Какво?

— Това е следващата фаза.

Очите ѝ блеснаха.

— Знам, че майка ти е умряла и че чичо ми умря. Но аз си имам свои собствени етапи на скръбта. Това не е моят дневник на чувствата. Аз не съм баща ти и не съм ти, Итън. Не си приличаме толкова, колкото си мислиш.

Гледахме се така, както не се бяхме гледали от много дълго време, може би даже никога. Беше отвратително. Осъзнах, че откакто бях дошъл, си говорехме само на глас, без да използваме *Келтската нишка*. Отдавна не ми се беше случвало да не знам какво си мисли Лена и беше пределно ясно, че и тя не знае как се чувствам аз в този момент.

Но после разбра. И тогава протегна ръцете си и ме придърпа към себе си, защото за пръв път аз бях този, който плачеше.

* * *

Когато пристигнах у дома, всички лампи вътре светеха, но не влязох веднага.

Седнах на верандата и се загледах в блещукащите в мрака светулки. Не исках да виждам никого. Исках да бъда сам и имах чувството, че този път Лена нямаше да се вслушва в мислите ми. Има нещо в това да седиш сам в тъмното, което ти напомня колко голям е всъщност светът и колко сме отделени един от друг всички ние. Звездите изглеждат толкова близки, сякаш можеш да се протегнеш и да ги докоснеш с ръка. Но не можеш. Понякога нещата изглеждат по-близо, отколкото са в действителност.

Взирах се дълго в мрака и в един момент ми се стори, че видях нещо да се движи край стария дъб в предния ни двор. За секунда пулсът ми се ускори. Повечето хора в Гатлин дори не заключваха вратите си, но аз знаех, че наоколо имаше множество създания, които биха могли да минат и покрай най-сложната ключалка. Видях въздуха да се раздвижва отново, почти недоловимо, като от прекалената жегата. Осъзнах, че не беше нещо, което се опитваше да влезе в моя дом. Беше нещо, избягало от един друг дом.

Лусил, котката на Сестрите. Виждах как сините ѝ очи сияят в мрака, докато се промъкваше на верандата.

— Казвах им аз, че рано или късно ще намериш пътя към вкъщи. Само малко си объркала коя точно е твоята къща. — Лусил наклони глава на една страна. — Да знаеш, Сестрите вече никога няма да те пуснат от онази каишка на простора.

Котката ме погледна отново, сякаш ме беше разбрала напълно. Сякаш е била напълно наясно какви ще са последствията от действията ѝ, но каквато и да беше причината, пак би го направила. Една светулка примигна пред нас и Лусил скочи от стъпалото. Светулката отлетя по-нависоко, но тази тъпа котка продължаваше да се опитва да я хване. Явно не разбираше колко далече е всъщност. Като звездите.

Като много други неща.

[1] Стиви Смит (Stevie Smith, 1902–1971) — английска поетеса и писателка, известна със сложните си и драматични образи и мрачни сюжети. — Б.пр. ↑

[2] Силвия Плат (Sylvia Plath, 1932–1963) — американска поетеса и писателка. Страда от тежка форма на депресия, която оставя следи и в творчеството ѝ. Самоубива се на 30 години. — Б.пр. ↑

[3] „Сега виждаме смътно като през огледало“ — цитат от Библията, Първо послание на св. ап. Павел към коринтяните, 1 Кор. 13:12-13. — Б.пр. ↑

12.VI

МОМИЧЕТО НА МЕЧТИТЕ МИ

Мрак.

Не виждах нищо, но усещах как въздухът беше изсмукван от дробовете ми. Не можех да дишам. Навсякъде имаше само дим, давех се от него и кашлях.

Итън!

Чувах гласа ѝ, но от доста далече, някак смътно.

Въздухът около мен беше горещ. Миришеше на пепел и смърт.

Итън, не!

Видях острие на нож над главата си и чух зловещ смях. Сарафина. Само че не можех да видя лицето ѝ.

Докато ножът се забиваше в стомаха ми, се досетих къде се намирам. Бях в „Грийнбриър“, на покрива на криптата, и щях да умра.

Опитах се да изкрещя, но не се чу никакъв звук. Сарафина отметна глава назад и се засмя, ръцете ѝ стискаха подаващия се от стомаха ми нож, а тя се кикотеше. Кръвта се стичаше навсякъде около мен, нахлуваше в ушите ми, в ноздрите ми, в устата ми. Имаше странен вкус, на мед или сол.

Струваше ми се, че дробовете ми са като чували с цимент. Когато кръвта в ушите ми заглуши гласа ѝ, ме обзе познатото чувство на загуба. Зелено и златно. Лимони и розмарин. Усещах аромата въпреки кръвта, дима и пепелта. Лена.

Винаги съм мислел, че не бих могъл да живея без нея. Сега това нямаше да ми се наложи.

* * *

— Итън Уейт! Защо не чувам душа в банята?

Изправих се рязко на леглото, целият потънал в пот. Пъхнах ръка под тениската си, докоснах кожата си. Нямаше кръв, но усещах следа на мястото, където ножът ме беше пробол в съня ми. Дръпнах тениската си нагоре и погледнах към назъбената розова линия. В долната част на корема ми минаваше белег като от порезна рана. Беше се появил отникъде, рана от съня ми.

Само дето беше истински и болеше. Не бях имал такива сънища от рождения ден на Лена и не знаех защо отново се връщаха. Бях свикнал да се будя с кал в леглото си или с дим в дробовете, но за пръв път се събуждах от болка. Опитах се да се отърся от това, като си казах, че не се е случило наистина. Но стомахът ми пулсираше. Погледнах към отворения прозорец и си пожелах Макон да беше тук и да бе откраднал края на този сън, както правеше преди. Искаше ми се да беше тук по много причини.

Затворих очи и се опитах да се концентрирам, за да проверя дали Лена беше наоколо. Но вече знаех, че едва ли ще бъде. Можех да усетя, когато се оттегляше надалече, което напоследък ставаше все по-често.

Ама се провикна отново от стълбището:

— Ако закъснееш и за последния си изпит, ще те оставя на диета само на овесени питки до края на лятото и няма да те пусна да излезеш от стаята! Обещавам ти го.

Лусил ме гледаше от пода пред леглото ми, така както вече правеше в повечето сутрини. След като се появи на верандата ни, я отнесох обратно при леля Мърси, но на следващия ден тя отново беше на нашето стълбище. След това леля Пру убеди сестрите си, че Лусил е дезертърка, и котката официално се премести у нас. Бях доста изненадан, когато Ама отвори вратата и я пусна вътре, но тя имаше достоверно обяснение. „Няма нищо лошо в това да имаш котка в къщата си. Те могат да видят неща, които повечето хора не могат — като разни типове от Другия свят, когато решат да преминат тук — и добрите, и лошите. И ще ни отърве от мишките.“ Май можеше да се каже, че Лусил е животинската версия на Ама.

Щом влязох под душа, топлата вода се изля върху мен и отми всичко. Всичко, освен белега. Пуснах още по-гореща вода, но не можех да се фокусирам върху къпането си. Умът ми беше затормозен от толкова много неща. Сънят, ножът, смехът...

Последният ми изпит по английски език.

По дяволите.

Бях заспал, преди да преговоря материала. Щях да се проваля на теста, щях да се проваля по английски, независимо дали ще седна от „добрата“ или от „лошата страна“ на окото. Оценките ми и без това не бяха страхотни този срок и като казвам това, имам предвид, че се бях изравнил с Линк. И това не беше обичайното неучене и минаване по допирателната, благодарение на старите ми знания. Вече имаше вероятност да ме скъсат по история, защото с Лена не бяхме участвали във възстановката на битката при Хъни Хил в деня на рождения ѝ ден. Ако се провалях и по английски, щях да прекарам цялото лято в училището, а сградата му беше толкова стара, че даже нямаше климатици. Можеше дори да повтори и годината. А точно днес не бях в добра форма за тестове. Бях прецакан.

Това беше петият поред ден на свръхголемите закуски. Цяла седмица имаме изпити, а Ама вярваше, че има пряка връзка между количеството храна, която изядя, и как се справях в училище. От понеделник насам на закуска, общо взето, поглъщах теглото си в яйца и бекон. Нищо чудно, че стомахът направо ме убиваше и имаш кошмари. Или поне така се опитвах да се убедя сам.

Ровех умислено с вилцата в яйцата си.

— Още яйца? — Ама гледаше към мен подозрително. — Не знам какво кроиш, но не съм в настроение. — Сложи поредното яйце в чинията ми. — Днес не е подходящо да си играеш с търпението ми, Итън Уейт.

Не исках да се карам с нея. Имах си достатъчно собствени проблеми.

Баща ми бродеше из кухнята и отваряше шкаф след шкаф в безуспешно търсене на своята любима юфка.

— Не се шегувай с Ама. Знаеш, че това не ѝ допада. — Погледна я, поклащайки лъжицата си. — Моето момче е доста инатесто и...

Ама му хвърли гневен поглед, докато затваряше вратичките на шкафовете след него.

— Мичъл Уейт, предупреждавам те, ще си имаш сериозни проблеми с мен, ако продължиш да ровиш из шкафовете ми.

Той се засмя и миг по-късно можех да се закълна, че видях Ама да се усмихва. Моят луд баща беше успял отново да я превърне в

предишната, истинската Ама. Моментът изчезна, спуска се като сапунен мехур, но знаех какво бях видял. У дома всичко вече беше различно.

Все още не бях свикнал да виждам татко да се разхожда из къщи през деня, да си бърка зърнената каша и да води остроумни и безсмислени разговори. Направо ми се струваше невероятно, че едва преди четири месеца леля ми го беше закарала в „Сини хоризонти“. Въпреки че не беше напълно нов човек, трябваше да призная, че ми беше трудно да го позная. Все още не ми правеше сандвичи с пилешка салата, но през тези дни все по-често излизаше от кабинета си, а понякога дори и от къщата. Мариан беше успяла да му извоюва назначение като гостуващ лектор в университета в Чарлстън, във факултета по английски. Трябваше да пътува с автобус и така пътят отнемаше два часа, а не четирийсет и пет минути, но засега нямаше начин да му разрешат да кара кола. Той изглеждаше почти щастлив. Искан да кажа, колкото беше възможно да е щастлив човек, който допреди няколко месеца не излизаше от една стая и драскаше като луд по бели листове. Летвата не беше много висока.

Ако нещата можеха да се променят толкова много за баща ми, ако Ама можеше да се усмихва отново, може би и Лена щеше да се промени.

Нали?

Но моментът си беше отишъл. Ама пак пое по пътя на войната. Виждах го по лицето ѝ. Баща ми седна до мен и заля ядките си с мляко. Ама избърса ръцете си в любимата си престилка с много джобове.

— Мичъл, по-добре хапни от тези яйца. Ядките не са истинска закуска.

— Добро утро и на теб, Ама — усмихна ѝ се татко така, както сигурно го беше правил като дете.

Тя присви очи и тръсна чаша с шоколадово мляко до чинията ми, макар че не можех да поема и глътка повече.

— На мен не ми изглежда много добро — изсумтя Ама и започна да сипва гигантско количество бекон в чинията ми. За нея винаги щях да си остана на шест години. — Приличаш на мъртвец. Имаш нужда от храна за мозъка, за да си вземеш изпитите.

— Да, госпожо.

Изгълтах чашата с вода, която беше оставила за баща ми. Тя вдигна прочутата си дървена лъжица с дупка в средата, „Еднооката заплаха“ — така я наричах. Когато бях малък, ме гонеше с нея из къщата, ако я ядосвах, но никога не ме беше удряла истински. Наведох се, за да я избегна отново.

— И по-добре изяж всичко. Не искам да се размотаваш цяло лято в училище като децата на Пити. Ще си намериш работа, както ми обеща — изсумтя, размахвайки лъжицата. — Свободното време означава много проблеми, а ти вече си имаш достатъчно от тях.

Татко се усмихна, но потисна смеха си. Обзалагам се, че Ама му е казвала същото нещо, когато е бил ученик.

— Да, госпожо.

Чух клаксона, прекалено познатия басов сигнал на Бричката, и грабнах раницата си. С периферното си зрение видях как лъжицата се размахва зад гърба ми.

Вмъкнах се в колата и свалих прозореца до долу. Баба й беше постигнала своето и Лена се беше върнала в училище преди седмица, тъкмо за края на учебната година. Първия ден бях карал по целия път до „Рейвънуд“, дори спрях в „Стоп енд Шоп“ и взех от прочутите им кифли със стафиди, но когато стигнах в имението, тя вече беше тръгнала. Оттогава всеки ден ходеше сама на училище, затова ние с Линк пътувахме заедно с Бричката.

Линк намали музиката, която гърмеше през прозорците и огласяше квартала.

— Не ме карай да се срамувам заради теб, Итън Уейт. И спри тази музика, Уесли Джеферсън Линкълн! Ще ми съсипеш лехата с жълти репи с ужасната си гюрултия. — Той натисна клаксона като поздрав към нея. Ама удари с лъжицата си по пощенската кутия и постави заплашително ръце на кръста си. После обаче омекна. — Справи се добре на изпитите и ще ти изпека пай.

— Нали няма да е с праскови, госпожо?

Ама изсумтя и кимна.

— Ще видим.

Тя никога не би го признала, но най-накрая, след всички тези години, сърцето й се беше смилило спрямо Линк. Той смяташе, че Ама изпитва съжаление към него заради майка му, която беше обсебена известно време от свършеното зло, иначе казано, Сарафина, но не

беше така. Тя се чувстваше зле заради него. „Ужасно е. Не мога да повярвам, че горкото момче трябва да живее в една къща с тази жена. По-добре да беше отгледан от вълци.“ Така ми каза миналата седмица, докато опаковаше ореховия пай, който му беше изпекла.

Линк ми се ухили.

— Най-хубавото нещо, което ми се е случвало в живота, беше, че майката на Лена се забърка с моята. Никога не съм ял толкова много от пайовете на Ама.

Май това беше най-дългият коментар, който беше правил изобщо за кошмара от рождения ден на Лена. Подкара Бричката по пътя без повече бавене. Не беше нужно да се обясняваме, че закъсняваме. Както обикновено.

— Учи ли по английски?

Това не беше истински въпрос. Знаех, че Линк не е отварял учебник от седми клас.

— Не. Ще препиша от някого.

— От кого?

— Какво ти пука? От някой по-умен от теб.

— Така ли? Миналия път преписа от Джини Мастерсън и двамата се провалихте.

— Не ми стигна времето. Трябваше да напиша една песен. Може да свирим скоро на окръжния панаир. Чуй това — започна да пее Линк заедно с песента, което звучеше странно, защото припяваше на собствения си записан глас. — „Момиче с близалка, отиде си без думи, викам името ти, но ти не ме чуваш...“

Супер. Още една песен, посветена на Ридли. Всъщност не би трябвало да се изненадвам, защото от четири месеца не беше писал песни за нищо друго освен за нея. Бях започнал да си мисля, че завинаги ще си остане обсебен от братовчедката на Лена, която изобщо не приличаше на нея. Ридли беше Сирена и злоупотребяваше със силата си да убеждава, за да получава това, което иска. И го правеше просто като ближеше своята близалка. Страхотна картинка, нали? За известно време тя искаше Линк. Въпреки че го беше използвала и после изчезна, той не я беше забравил. Не можех да го виня. Сигурно беше адски трудно да си влюбен в тъмен чародеец. На мен понякога ми беше трудно и със светъл.

Все още мислех за Лена, въпреки оглушителния шум в ушите ми, когато изведнъж гласът на Линк затихна и чух „Седемнайсет луни“. Само че този път текстът беше различен.

*„Седемнайсет луни, седемнайсет години,
очите с мрак и ярост пламтят.
Тя извиси се, Луната е в огън,
а дните сред грохот неспирно летят...“*

Времето напредва? Какво означаваше това? До рождения ден на Лена оставаха още осем месеца. Защо дните летяха? Коя беше Тя и защо Луната гореше?

Усетих как Линк ме шляпва леко и песента изчезна. Надвикваше се със собствения си глас от демокасетата.

— Ако оправя малко ритъма, парчето ще стане трепач. — Погледнах го и той ме тупна отново по рамото. — Отпусни се бе, човек. Това е просто един изпит. Приличаш на смахнат, като мис Лъни, готвачката в стола.

Като се замисля, май не беше далеч от истината.

Когато Бричката паркира пред гимназията, все още няхах чувството, че е настъпил последният училищен ден. Всъщност за най-големите той наистина не беше такъв. Утре им предстоеше дипломирането, а купонът след него щеше да трае цяла нощ. Обикновено завършваше с поне дузина младежи с алкохолно натравяне. Но нас, второкурсниците и първокурсниците, ни чакаше само още един изпит днес и щяхме да бъдем свободни.

Савана и Емили минаха покрай мен и Линк, без да ни обърнат внимание. Късите им полички бяха по-къси от обикновено, а под тесните им блузки без ръкави се виждаха връзките на банските им. Розово каре и ярки напръскани шарки.

— Скивай. Сезонът на банските — ухили се Линк.

Почти бях забравил. Бяхме само на един изпит разстояние от следобеда на езерото. Всеки, който беше някой, днес носеше бански костюм под дрехите си, тъй като лятото не се смяташе за официално започнало, преди да покажеш банския си на брега на езерото Моултри. Хлапетата от „Джаксън“ имаха свое място, където се мотаеха —

покрай Монкс Корнър, там, където езерото се разливаше свободно и беше доста дълбоко; за нас беше почти като океан, когато плувахме в него. Като се изключеха езерните риби и блатните водорасли, усещането беше, все едно че наистина си в море. По това време миналата година стигнах до езерото в ремаркетото на камиона на брата на Емъри заедно с Емили, Савана, Линк и половината баскетболен отбор. Но това беше миналата година.

— Ще дойдеш ли?

— Не.

— Имам още един бански в колата, но не е толкова готин като този с кутренцата — повдигна Линк тениската си, за да видя яркооранжевия му бански на жълти карета. Почти толкова откачен като самия него.

— Ще пропусна.

Той знаеше защо няма да дойда, но нямаше да го кажа на глас. Държах се така, сякаш всичко беше наред.

Сякаш всичко между нас с Лена беше наред.

Линк обаче не се отказваше.

— Сигурен съм, че Емили ще ти запази половината от хавлията си.

Шегуваше се, защото и двамата знаехме, че няма да го направи. Кампанията на съжалението беше отминала, също както се случи с омразата. Предполагам, че бяхме станали толкова лесни мишени, та вече не бяхме интересни за никого — все едно да стреляш по риба във варел.

— Можеш да я вземеш за себе си.

Линк се обърна към мен и протегна ръка, за да ме спре. Отместих ръката му, преди да проговори. Знаех какво иска да ми каже и що се отнасяше до мен, разговорът беше приключил много отдавна. „Хайде. Знам, че чичо ѝ почина. Спрете да се държите, сякаш още сте на погребение. Ясно, обичаш я, но...“ Веднъж беше започнал, но се отказа, макар и двамата да си го мислехме. Не повдигна повече темата, защото това беше Линк, който седеше на обяд на моята маса, когато никой друг не смееше.

— Всичко е наред.

Трябваше да бъде. Не знам как, но щях да го постигна. Не можех да си представя да живея без нея.

— Просто ми е трудно да те гледам така, човече. Тя се отнася с теб както...

— Как?

Предизвиквах го. Ръцете ми се бяха свили в юмруци. Търсех някаква причина, каквато и да е причина. Имах чувството, че ще избухна, толкова много ми се искаше да ударя някого.

— Както обикновено момичетата се отнасят с мен.

Мисля, че той чакаше да го ударя. Може би дори щеше да го поиска, ако смяташе, че ще помогне. Сви рамене.

Отпуснах юмруците си. Линк си беше Линк, независимо че понякога ми се искаше да го сритам по задника.

— Съжалявам, човече.

Той се изсмя и тръгна по коридора малко по-бързо от нормално.

— Няма проблем, психарче.

Докато поемах по пътя към неизбежната си гибел, изпитах познатия пристъп на самота. Може би Линк беше прав. Не знаех колко още могат да продължават така нещата с Лена. Нищо вече не беше както преди. Щом и той го виждаше, може би трябваше да се изправя лице в лице с истината.

Стомахът ме присви и го притиснах силно с ръка, сякаш така можех да изкарам цялата болка.

Лена, къде си?

* * *

Седнах на чина си точно когато звънецът би. Лена седеше на мястото до мен, от страната на „доброто око“, както винаги. Но не приличаше на себе си.

Носеше една от онези бели тениски с остро деколте, прекалено голяма, и черна пола, доста по-къса от полите, които би облякла допреди три месеца. Почти не се виждаше под тениската, която беше на Макон. На врата си беше закачила и неговия пръстен, онзи, който той имаше обичая да върти на пръста си, когато мислеше за нещо. Висеше на нова верижка, точно до пръстена на майка ми. Старата се беше скъсала в нощта на рождения ѝ ден и се загуби някъде в пепелта. Бях ѝ дал пръстена на мама в знак на любов, въпреки че не бях сигурен

дали в момента изпитвах точно това към нея. Каквато и да беше причината, Лена вярно носеше нашите призраци със себе си, нейните и моите, и не желаше да свали нито един от тях. Моята загубена майка и нейният загубен чичо, уловени в кръг от злато, платина и други скъпоценни метали, висящи над гърдана и с талисмани, скрити под пластовете памук, които не бяха нейни.

Мисис Инглиш вече раздаваше тестовите и изглежда не беше доволна, че половината клас носеше бански костюм или плажни хавлии. Емили беше и с двете.

— Пет кратки отговора, всеки по десет точки, свободен отговор за двайсет и пет точки и есе, също двайсет и пет. Съжалявам, няма Бу Радли. Темата е „Доктор Джекил и мистър Хайд“. Лятото все още не е дошло, дами и господа.

През есента изучавахме „Да убиеш присмехулник“. Спомних си първия път, когато Лена влезе в часа, носейки със себе си собственото си оръфано копие на книгата.

— Бу Радли е мъртъв, мисис Инглиш. Забучиха му кол в сърцето.

Не разбрах кой го каза, някое от момичетата от задните чинове, което седеше с Емили, но всички знаехме, че говори за Макон. Коментарът беше предназначен за Лена, точно както преди. Целият настръхнах, докато смехът в стаята утихваше. Очаквах прозорците да се строшат или нещо друго да стане, но не се чу и пукване. Лена не реагира. Може би не слушаше или вече не се интересуваше какво ще кажат те.

— Обзалагам се, че старият Рейвънуд дори не е в градското гробище. Сигурно ковчегът му е празен. Ако въобще има такъв.

Това беше казано достатъчно високо, за да го чуе мисис Инглиш, която насочи окото си към задната част на стаята.

— Млъкни, Емили! — изсъсках аз.

Този път Лена се обърна и погледна право към Емили.

Само това беше необходимо — един поглед. Емили отвори рязко теста си, сякаш имаше представа за какво става дума в „Д-р Джекил и мистър Хайд“. Никой не желаше да се разправя с Лена. Те просто искаха да дрънкат за нея. Тя беше новият Бу Радли. Запитах се какво ли би казал Макон за това. Все още се чудех, когато чух писък зад гърба си.

— Огън! Някой да направи нещо!

Емили държеше теста си в ръце и той гореше. Тя го пусна на линолеума на пода и продължи да пици. Мисис Инглиш грабна жилетката си от гърба на стола си, изтича до задната част на стаята и се изви така, че да използва „доброто си око“. Три силни удара и огънят беше загасен, оставяйки обгорения тест сред черно и димящо петно на пода.

— Кълна се, запали се от само себе си. Просто започна да гори, докато пишех.

Мисис Инглиш вдигна една черна и лъскава запалка от чина на Емили.

— Нима? Събери си нещата. Ще обясниш какво се случи на директор Харпър.

Емили се запъти към вратата, а мисис Инглиш се върна отново на мястото си. Докато старата ни учителка минаваше покрай мен, забелязах, че на запалката имаше рисунка на сребърен полумесец.

Лена се вгълби в теста си и започна да пише. Косата ѝ беше вдигната, пристегната в странен кок, още една приумица, която не искаше да ми обясни. Побутнах я с молива си. Тя спря да пише и ме погледна, извивайки устни в някаква полуусмивка — през последните дни това беше най-доброто, което успяваше да докара на лицето си. Усмихнах ѝ се в отговор, но тя се загледа отново в теста си, сякаш предпочиташе да се тормози с въпроси за символиката и метафорите в изреченията пред себе си, отколкото да ме погледне. Като че ли от това щеше да я заболи или нещо по-лошо — просто не искаше да го прави.

Когато звънецът би, гимназия „Джаксън“ се превърна в Марди Гра^[1].

Момичетата махнаха и без това оскъдните си блузки и се впуснаха към паркинга само по горницата на банските си. Шкафчетата бяха изпразнени, тетрадките — захвърлени в боклука. Разговорите се превърнаха във викове и писъци, докато второкурсниците ставаха „зайци“, а „зайците“ се превръщаха в „големите“. Всички най-накрая имаха това, за което бяха чакали цяла година — свобода, едно ново, свежо начало.

Всички, освен мен.

С Лена вървахме към паркинга. Чантата ѝ се полюшваше, докато ходеше, и при едно по-рязко движение телата ни се докоснаха.

Почувствах удара от протичащия ток, както преди месеци, но все още беше студен. Тя отстъпи встрани, за да ме избегне.

— Е, как е? — опитах се да започна разговор, сякаш бяхме напълно непознати.

— Какво?

— Изпитът. Как се справи?

— Сигурно съм се провалила. Не прочетох книгата.

Беше ми трудно да си представя Лена да не си прочете текстовете за часа, като се имаше предвид, че през месеците, в които обсъждахме „Да убиеш присмехулник“, тя отговаряше на всички въпроси.

— Така ли? Бия те. Откраднах копие на теста от бюрото на мисис Инглиш миналата седмица. — Пълна лъжа. По-скоро ще се издъня с гръм и трясък, отколкото да измамя — гневът на Ама е по-страшен от всяко друго наказание. Но Лена така или иначе не ме слушаше. Размахвах ръка пред лицето ѝ. — Лена? Слушаш ли ме въобще?

Исках да поговоря с нея за съня си, но първо трябваше да я накарам да ме забележи.

— Съжалявам. Замислих се за нещо. — Извърна поглед встрани. Не беше много, но все пак бе повече, отколкото бях получавал от нея от седмици.

— За какво например?

Тя се поколеба.

— Нищо.

Нищо хубаво? Или нищо, за което можем да говорим тук?

Лена спря и обърна лице към мен. За пореден път отказваше да ме пусне в съзнанието си.

— Напускаме Гатлин. Всички.

— Какво?!

Не очаквах подобно нещо. А може би тя беше искала точно това. Отблъскваше ме, за да не вляза в главата ѝ, където щях да видя какво се случваше, където криеше чувствата, които не искаше да сподели.

Продължавах да си мисля, че просто има нужда от още време. Не осъзнавах, че е искала време далече от мен.

— Не исках да ти казвам. Само за няколко месеца е.

— Това има ли нещо общо с... — появи се като гигантски камък в стомаха ми познатата паника.

— Няма нищо общо с нея — сведе поглед Лена. — Баба и леля Дел смятат, че ако се отдалеча от „Рейвънуд“, ще мисля по-малко за станалото. По-малко за него.

Ако се отдалеча от теб. Това чух всъщност аз.

— Лена, не става така.

— Какво?

— Няма да забравиш Макон, като избягаш надалече.

Тя се напрегна при споменаването на името му.

— Нима? В твоите книги ли го пише? Къде съм? На пета-шеста фаза?

— Сериозно ли говориш?

— Ето ти още една фаза. Остави всичко зад себе си и се разкарай, докато все още можеш.

Застинах на място и я погледнах.

— Това ли искаш?

Тя извиваше дългата сребърна верижка на гърдана си, докосваше нервно малките частици от нас, нещата, които бяхме правили и виждали заедно. Извиваше я толкова силно, че за момент си помислих, че ще я скъса.

— Не знам. Част от мен иска да си тръгне и никога да не се върне, а друга част не може да го понесе, защото той обичаше „Рейвънуд“ и го остави на мен.

Това ли е единствената причина?

Изчаках я да довърши изречението — да каже, че не иска да изостави и мен.

Но тя не го направи.

Смених темата.

— Може би затова сънувахме този кошмар миналата нощ.

— За какво говориш?

Успях да привлека вниманието ѝ.

— За съня за твоя рожден ден. Искам да кажа, че приличаше на рождения ти ден, с изключение на онази част, когато Сарафина ме уби. Изглеждаше толкова истинско. Дори се събудих с това. — Повдигнах тениската си, за да ѝ покажа белега.

Лена погледна грапавия розов белег в долната част на корема ми. Изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент. Лицето ѝ

побледня, обзе я паника. За пръв път от седмици виждах някаква емоция в очите ѝ.

— Не знам за какво говориш. Не съм сънувала нищо тази нощ. Имаше нещо в начина, по който го каза, нещо в изражението ѝ. Беше много сериозна.

— Това е странно. Обикновено сънуваме едни и същи неща.

Опитах се да звуча спокойно, но чувах как сърцето ми започва да бие по-силно.

Сънувахме еднакви сънища още преди да се срещнем. Те бяха причината за нощните посещения на Макон в моята стая — той крадеше части от кошмарите ми, защото не искаше Лена да ги вижда. Макон беше казал, че връзката ни е толкова силна, че Лена сънува моите сънища. Какво ли би казал сега за връзката ни, след като тя вече не ги споделяше?

— Беше нощта на рождения ти ден и чух как ме викаш. Но когато отидох на върха на криптата, Сарафина беше там и имаше нож.

На Лена сякаш ѝ прилоша. Сигурно трябваше да спра, но не можех. Трябваше да продължа да я притискам, макар да не знаех защо.

— Лена, какво се случи в онази нощ? Ти така и не ми каза. Може би затова го сънувам сега.

Итън, не мога. Не ме принуждавай.

Не можех да повярвам. Тя отново беше в главата ми. Отново използвахме *нишката*. Опитах се да откrehна още малко вратата и да се промъкна вътре.

Можем да говорим за това. Трябва да говориш с мен.

Каквото и да изпитваше Лена, тя се отърси от него. Усетих как вратата между умовете ни се затръшва рязко.

— Знаеш какво се случи. Ти падна, докато се опитваше да се покатериш върху криптата, и изгуби съзнание.

— А какво стана със Сарафина?

Тя подръпваше нервно дръжката на чантата си.

— Не знам. Навсякъде имаше огън, помниш ли?

— И тя просто ей така изчезна?

— Не знам. Не виждах нищо, а когато огънят угасна напълно, нея вече я нямаше — каза някак отбранително, все едно я бях обвинил в нещо. — Защо вдигаш толкова шум за това? Сънувал си нещо, аз не. И какво? Този сън не е като другите. Не означава нищо.

Продължи да върви, но аз ѝ препречих пътя и повдигнах отново тениската си.

— Тогава как ще обясниш това?

Неравната линия на белега все още беше розова и като че ли прясно излекувана. Очите на Лена се разшириха, улавяйки слънчевата светлина на първия ден от лятото. На слънцето лешниковите ѝ очи изглеждаха изпълнени със злато. Не каза нито дума.

— И песента — променя се. Знам, че и ти я чуваш. „Времето напредва?“ Няма ли да поговорим за това? — Тя се обърна и се отдалечи от мен. Предполагам, че това беше отговорът ѝ. Но не ми пукаше и нямаше никакво значение, защото вече не можех да се спра. — Нещо става, нали?

Лена разтърси глава.

— Лена? Какво има?

Преди да кажа още нещо, Линк ни настигна и ме шляпна по гърба с хавлията си.

— Явно днес никой няма да ходи на езерото освен вас двамата.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж гумите на колите, о, заблудени! Всички са разрязани, на всяка кола, пич, дори и на Бричката.

— На всяка кола?

Дебелака, училищният полицаи, който винаги кръшкаше от работа, щеше да побеснее. Преброих колите на паркинга. Доста бяха, така че положението излизаше извън контрол. Не беше от компетентностите на Дебелака, дори и на полицията в Съмървил. Може би щяха да се обадят на самия шериф.

— Всички коли, освен тази на Лена — посочи Линк към фастбека на паркинга. Все още ми беше трудно да приема идеята, че това е колата на Лена. На паркинга цареше пълен хаос. Савана говореше по телефона си. Емили крещеше на Еден Уестърли. Баскетболният отбор беше изчезнал някъде.

Линк метна ръка през рамото на Лена.

— Не ти се сърдя за останалите, но трябваше ли да се разправиш и с Бричката? Малко съм позакъсал с парите, а новите гуми са скъпички.

Погледнах я. Тя изглеждаше обърквана.

Лена, ти ли беше?

— Не бях аз.

Нещо не беше наред. Старата Лена щеше да ни фрасне по главата, дори само защото сме попитали.

— Мислиш ли, че е била Ридли или... — Не исках да казвам името на Сарафина.

Тя поклати глава.

— Не е била Ридли. — Не звучеше като себе си, нито много убедена в думите си. — Тя не е единствената, която мрази смъртните, дори да не ти се вярва.

Погледнах я, но Линк пръв попита това, за което и двамата си мислехме.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Над хаоса из паркинга изведнъж се разнесе шум от двигател на мотор. Момче с черна тениска потегли между паркираните коли, ауспухът на мотора му изхвърляше черни газове в лицата на гневните мажоретки. После изчезна по пътя. Носеше каска, така че не можах да видя лицето му. Забелязах само, че е с „Харли Дейвидсън“.

Стомахът ми се сви на топка, защото моторът ми беше познат. Къде го бях виждал? Никой в гимназията нямаше такъв. Най-близкото до него беше жалкият мотопед на Ханк Портър, който не беше в движение, откакто се беше преобърнал с него след последния купон на Савана. Или поне така бях чул, защото вече не бях в почетния списък с гостите.

Лена се взираше след моториста, сякаш беше видяла призрак.

— Да се махаме оттук.

Запъти се към колата си, като направо тичаше по стъпалата.

— Къде отиваме?

Опитах се да я настигна, а Линк беше точно зад мен.

— Където и да е, стига да не е тук.

[1] Марди Гра, или Блажният вторник — стар френски празник, след който започват великденските пости. Организиран се шумни карнавали и маскени балове. — Б.пр. ↑

12.VI

ЕЗЕРОТО

— Ако не е била Ридли, кой тогава? — притиснах я отново. Станалото на паркинга нямаше никакъв смисъл и не можех да спра да мисля за него. Както и за мотора. Къде го бях виждал преди?

Лена не ми обърна никакво внимание и продължаваше да зяпа водата.

— Вероятно е съвпадение.

Никой от нас не вярваше в съвпадения.

— Така ли?

Грабнах шепа кафеникав твърд пясък. Освен Линк цялото езеро беше само за нас двамата. Всички останали сигурно бяха на опашка в местния сервиз и се опитваха да си купят нови гуми, преди Ед да затвори.

В друг град сигурно щяхте да обуете сандалите на краката си и да кажете, че пясъкът е мръсен и тази част от езерото си е обикновено блато, но мътната вода на Моултри е най-близкото до басейн, което имаме тук в Гатлин. Всички се тъпчеха на северния бряг, защото е сред горичката и трябва да оставиш колата си много по-нагоре по пътя, така че никога не можеш да срещнеш някой, който да не е от гимназията — и най-вече, няма опасност да се сблъскаш с родителите си.

Не знаех защо сме тук. Беше странно езерото да е само наше, след като цялото училище смяташе днес да се събере на това място. Направо не повярвах на ушите си, когато Лена каза, че иска да дойдем. Но тя го каза и ние дойдохме и сега Линк шляпаше из водата, а с нея седяхме на мръсната хавлия, която той взе от багажника на Бричката, преди да я зарежем на паркинга.

Лена се размърда леко до мен. За минута, за секунда изглеждаше, че всичко отново е нормално и тя иска да бъде на хавлията до мен. Но после мигът изчезна и ние се умълчахме. Виждах как бледата ѝ кожа блести под тънката бяла тениска, която беше залепнала по тялото ѝ от задушавашата жегата и влажност на юнския ден в Южна Каролина.

Звукът на цвърчащите весело цикади почти успяваше да запълни неловкото мълчание. Почти. Черната пола на Лена се беше вдигнала високо на бедрата ѝ. За стотен път си пожелах да си бяхме взели банските. Никога не я бях виждал в бански. Опитах се да не мисля за това.

Забравили, че чувам мислите ти?

Погледнах я изненадано. Ето я отново. Влизаше в главата ми, два пъти за един ден, сякаш никога не беше преставала. В един миг изобщо не ми говореше, а в следващия се държеше така, все едно между нас нищо не се беше променило. Знаех, че трябва да поговорим за това, но вече нямах желание да споря с нея.

Не че бих могъл да споря с теб, ако беше по бански, Лена.

Тя се наведе към мен и започна да издърпва протърканата тениска над главата ми. Няколко къдрици от отново разпиляната ѝ коса погъделичкаха раменете ми. Обви ръцете си около врата ми и ме придърпа по-близо към себе си. Опрени лице в лице, виждах как слънцето блести в очите ѝ. Не си спомнях никога да са изглеждали толкова златисти.

После Лена захвърли тениската в лицето ми, стана от хавлията и се затича към водата, смеейки се като малко дете, докато скачаше в езерото все още с дрехите си. Не я бях виждал да се смее и да се радва така от месеци. Като че ли отново се беше върнала при мен за един следобед, макар да не разбирах защо. Прогоних въпросите от ума си и започнах да я гоня във водата и по брега на езерото.

— Спри!

Лена ме пръскаше с вода, аз също я пръсках. Дрехите ѝ бяха напълно мокри, шортите ми също, но беше прекрасно да сме навън, на слънце. Линк плуваше по-надалече към малкия пристан. Наистина бяхме сами.

— Лена, чакай. — Тя ми се усмихна през рамо и се гмурна във водата. — Няма да се отървеш толкова лесно.

Хванах крака ѝ, преди да изчезне, и я дръпнах към себе си. Тя се засмя и ме ритна, започна да се извива и аз паднах във водата заедно с нея.

— Мисля, че намерих някаква риба! — изпищя Лена.

Хванах я за кръста и я придърпах към себе си. Гледахме се очи в очи, нямаше нищо освен слънце и вода, и нас двамата. Сега не

можехме да го избегнем.

— Не искам да си тръгваш. Искам нещата да са такива, каквито бяха преди. Не можем ли да си го върнем, знаеш... както беше...

Лена постави ръка на устните ми.

— Шшш...

От върха на пръстите ѝ по устните ми протече топлина, премина по раменете и после през цялото ми тяло. Почти бях забравил това чувство, горещината, електричеството... Тя ме прегърна, сви ръце в юмруци на гърба ми и отпусна глава на рамото ми. От кожата ми сякаш се издигаше пара, усещах приятни пробуждания по местата, където ме докосваше. Не бяхме се оказвали така близо един до друг от седмици. Вдишах дълбоко. Лимони и розмарин... и нещо друго. Нещо различно.

Обичам те, Лена.

Знам.

Повдигна лицето си към мен и аз я целунах. За секунди изчезна в прегръдката ми така, както не го беше правила от месеци. Целувката имаше свой живот, независимо от нас, като че ли бяхме под някакво чародейско заклинание, само наше, ничие друго.

Повдигнах я, краката ѝ се увиха около кръста ми, водата се лееше около нас. Отнесох я обратно на кърпата и се претърколихме на мръсния пясък. Топлината ни се превърна в огън. Знаех, че сме извън контрол и трябва да спрем.

Лена.

Тя простена под тежестта на тялото ми, завъртяхме се още веднъж един върху друг. Опитвах се да успокоя дишането си. Лена отметна глава назад, засмя се и по гърба ми премина студена вълна. Спомних си този смях, смеха от съня ми. Само че тогава беше смехът на Сарафина. Дъщерята звучеше точно като майка си.

Лена...

Въобразявах ли си? Преди да разбера какво става, тя седна върху мен и вече не можех да мисля за нищо друго. За секунди бях изгубен напълно, почти задушен от целувките и прегръдката ѝ. Гърбът ми се стегна и усетих, че не мога да дишам. Знаех, че ако не спрем скоро, ще свърша в спешното на болницата или дори по-лошо.

Лена!

Почувствах раздираща болка по устните си. Отблъснах я и се претърколих встрани, все още зашеметен. Тя се смъкна на пясъка и

седна с подвити под себе си крака. Очите ѝ блестяха, златни и огромни. Без почти никаква следа от зелено. Дишаше тежко. Аз дишах два пъти по-тежко от нея, сърцето ми направо щеше да изскочи. Всеки оголен нерв в тялото ми гореше, бях като подпален от всички страни. Лена повдигна глава, едва виждах лицето ѝ сред хаоса от разпиляна коса и пясък. Само странният златист блясък.

— Махни се от мен — каза напълно спокойно, всяка дума идваше от някакво дълбоко, недостижимо за никого място вътре в нея.

Линк излезе от водата и започна да търка с кърпата щръкналата си мокра коса. Изглеждаше нелепо с пластмасовите си очила за плуване, които майка му го караше да носи още откакто бяхме съвсем малки.

— Пропуснах ли нещо?

Докоснах устните си, примигнах и погледнах към пръстите си.
Кръв.

Лена се изправи, обърна ни гръб и си тръгна.

За малко да те убия.

Затича се към дърветата.

— Лена! — Хукнах след нея.

Да тичаш бос из горите на Южна Каролина не е особено добра идея. Времето беше много горещо и сухо и брегът на езерото беше покрит с изсъхнали шишарки от кипарис, които се забиваха в стъпалата ми като хиляди игли. Но не спирах да тичам. По-скоро чувах Лена, отколкото да я виждам, докато тя криволичеше през дърветата пред мен.

Разкарай се! Върви си!

Голям клон с шишарки от един бор се отчупи без предупреждение и падна на земята на няколко метра пред краката ми. Чувах как друг клон се откъсва с грохот малко по-нататък.

Лена, полудя ли?

Около мен навсякъде падаха клони, пропускайки ме на сантиметри. Достатъчно далече, за да не ме ударят, но достатъчно близко, за да разбере намека.

Престани!

Не ме преследвай, Итън! Остави ме на мира!

Разстоянието помежду ни се увеличаваше, но аз се затичах по-бързо. Стволовете на дърветата и клоните на храстите прехвърчаха

покрай мен. Лена се движеше между дърветата, без да следва някаква утъпкана пътека. Отиваше към магистралата. Още едно дърво падна пред мен и се стовари хоризонтално върху дънерите на две други дървета отстрани. Бях в капан. В короната на събореното дърво имаше гнездо на орел. Нещо, което Лена никога не би допуснала да се случи, ако беше на себе си и разсъждаваше ясно. Докоснах внимателно клончетата, за да проверя за счупени яйца.

В този миг чух звук от мотор и стомахът ми се преобърна. Опитах се да си проправя път през клоните. Лицето ми беше издраскано и разкъравено, но успях да стигна навреме до шосето, за да видя как Лена сяда зад моториста, каращ проклетия „Харли Дейвидсън“.

Лена, какво правиш?

Тя погледна за миг към мен. После потегли, черната ѝ коса се вееше на гърба ѝ.

Махам се оттук.

Бледите ѝ ръце се обвиха около моториста от паркинга на „Джаксън“, онзи, който беше нарязал гумите на колите.

Моторът. Най-накрая си спомних. Беше на една от снимките от гробището, тази, която изчезна от стената ѝ, след като попитах за нея.

Тя не би скочила на задната седалка на някой случаен тип.

Освен ако не го познаваше.

В този момент не знаех кой е по-лошият вариант.

12.VI

ЧАРОДЕЕЦЪТ

С Линк не си говорихме много, докато се прибирахме от езерото. Трябваше да откараме колата на Лена, но аз не бях в настроение да шофирам. Краката ми бяха нарязани и си бях изкълчил глезена, когато се опитвах да се покатеря върху последното дърво.

Линк нямаше нищо против. Той се наслаждаваше на факта, че е зад волана на спортна кола.

— Човече, това нещо знае как да вози. Страхотно бебче.

Обичайното бърборене на Линк днес ми се струваше ужасно досадно. Главата ми се въртеше и не исках да чувам възхвалите за колата на Лена за стотен път.

— Тогава дай газ. Трябва да я намерим. Вози се на стоп при някакъв непознат моторист.

Не исках да му казвам, че е възможно да познава момчето. Кога беше направила снимката на мотора в гробището? Блъснах с юмрук по вратата от яд и безсилие.

Линк не оспори очевидното. Лена беше избягала от мен. Беше пределно ясно, че не иска да бъде намерена. Той просто подкара колата, а аз зяпах навън през прозореца, горещият вятър пареше лицето ми и стотиците малки ранички по него ме боляха ужасно.

От много време насам нищо не беше наред. Просто не исках да го призная. Не бях сигурен дали вината беше в нас двамата, дали аз ѝ бях причинил нещо или пък тя на мен. А може би тя беше направила нещо на себе си. Промените започнаха на рождения ѝ ден. Рожденият ѝ ден, който беше и денят на смъртта на Макон.

Може би Сарафина беше виновна за всичко?

През цялото време бях мислил само за тези тъпи фази на скръбта. Мислех за златното в очите на Лена и за смеха от кошмара си. Ами ако това бяха различни етапи, етапи на нещо друго? Нещо свръхестествено? Нещо мрачно?

Ами ако точно от това се бяхме страхували винаги?

Ударих по вратата отново.

— Сигурен съм, че Лена е добре. Може би има нужда от пространство. Момичетата винаги говорят, че искат повече пространство.

Линк включи радиото, после го спря.

— Уредбата е убиец.

— Все тая.

— Хей, трябва да отидем до закусвалнята и да проверим дали Шарлот е на работа. Може да иска да се повози с нас. Особено в тази сладурана.

Линк се опитваше да ме разсее, но това нямаше как да стане.

— Линк, едва ли има човек в града, който да не знае на кого е колата. А и трябва да я върнем в „Рейвънуд“. Леля Дел ще се притесни.

Така щях да имам и извинение да видя дали моторът не е пред дома на Лена.

Линк обаче упорстваше.

— Ще се покажеш там с колата на Лена без нея самата? Така няма ли да притесниш повече леля Дел? Да спрем в „Дейри Кийн“, за да си вземем нещо разхладително и да помислим малко. Кой знае, може Лена пък да е отишла в закусвалнята. Тя е точно на отбивката за магистралата.

Беше прав, но това не ме караше да се чувствам по-добре. А даже по-зле.

— Ако харесваш „Дейри Кийн“ толкова много, трябва да започнеш работа там. О, чакай, не можеш, защото ще ходиш на лятно училище и ще правиш дисекции на жаби заедно с другите доживотни затворници.

„Доживотните“ бяха групичка слабаци, типове, които сякаш винаги бяха в училище и никога не завършваха. Момчета, които продължаваха да носят якетата с емблемата на гимназията години по-късно, когато работеха в „Стоп енд Шоп“.

— Я кой ми го казва! Има ли по-зубраческа лятна работа от твоята? В библиотеката?

— Бих могъл да те фрасна с някоя книга, но и за това е необходимо да можеш да четеш.

Линк беше смаян от летните ми планове да работя в библиотеката при Мариан, но ми беше все тая. Все още имаше много

неща, които не знаех за Лена, за семейството ѝ, за светлите и мрачните чародейци. Защо Лена не се Призова на шестнайсетия си рожден ден? Не изглеждаше като нещо, от което можеш просто да се откажеш. Наистина ли можеше сама да избере дали да бъде Светлина или Мрак? Толкова ли беше лесно? След като Книгата на луните беше унищожена в пожара, библиотеката на чародейците, „Lunae libri“, беше единственото място, където можех да намеря някакви отговори.

А имаше и други въпроси. Опитвах се да не мисля за майка си. Опитвах се да не мисля за странници на мотори, кошмари, окървавени устни и златни очи. Вместо това просто зяпах през прозореца и гледах дърветата, покрай които преминавахме. Не ги различавах много ясно, всичко ми беше като в мъгла.

* * *

В „Деъри Кийн“ беше претъпкано. Не че беше голяма изненада, след като това беше единственото място на нормално разстояние, до което можеше да се стигне пеш от гимназията. През лятото само трябваше да следваш мухите и рано или късно щяха да те доведат тук. Преди мястото се казваше „Деъри Кинг“, но когато семейство Гентри го купиха, не им се даваха много пари, така че смениха само няколко букви от името на светещата табела. Днес всички изглеждаха още по-потни и по-нервни от обикновено. Да ходиш пеша километър и половина в жегата на Южна Каролина и да пропуснеш първия ден от излежаването и пиенето на топла бира на брега на езерото не беше представата на никого за добро прекарване. Сякаш бяха отменили национален празник.

Емили, Савана и Еден седяха на най-хубавата маса в ъгъла заедно с баскетболния отбор. Бяха боси, по горнищата на банските си и със свръхкъси дънкови полички — с по едно отворено най-долно копче, така че да се видят леко и долнищата, без съвсем да се свлече полата. Никой не беше в особено добро настроение. В Гатлин не беше останала и една нова гума, така че половината коли все още си седяха на училищния паркинг. Въпреки това в закусвалнята имаше и много весел кикот и съблазнително усукване на къдрици. Емили се заливаше с вода и на Емъри, нейната последна жертва, това му харесваше много.

Линк поклати глава.

— Човече, тези двамата се смятат за центъра на света! Сигурно ще заемат мястото на булката и младоженеца на сватба или на трупа на погребение, само и само да ги забележат.

— Все ми е тая, стига да не съм поканен на никое от тях.

— Пич, имаш нужда от нещо сладко. Ще се наредя на опашката. Какво искаш?

— Нищо, благодаря ти. Имаш ли пари?

Линк винаги беше без пари.

— Не, ще изкрънкам Шарлот да ме почерпи нещо.

Линк може да „изкрънка“ почти всичко във всякаква ситуация. Разбутах тълпата, за да мина навътре, колкото се може по-далече от Емили и Савана. Стоварих се на най-забутаната маса в лошия ъгъл на заведението, под рафтовете с кенчетата сода и бутилки с различни напитки от цялата страна. Някои от тях бяха тук от времето, когато баща ми е бил малък, и се виждаха различните пластове кафяв, оранжев или червен сироп, утаили се на дъното на бутилките след всички тези години. Беше доста гнусничко, а картината се допълваше от избелелите тапети на бутилки сода от 50-те години и от измрелите мухи. След време обаче човек свикваше и вече не ги забелязваше.

Седях и гледах към утаяващия се тъмен сироп, отговарящ напълно на настроението ми в момента. Какво се беше случило с Лена там, при езерото? В един миг се целувахме, в следващия тя бягаше от мен. И цялото това злато в очите ѝ. Не бях глупав. Знаех какво означава. Светлите чародейци имат зелени очи. Тъмните чародейци — златисти. Очите на Лена не бяха напълно златни, но това, което бях видял на езерото, беше достатъчно, за да ме накара да се замисля.

Една муха кацна на лъскавата червена маса. Разпознах гадното усещане в стомаха си. Страх и паника, всичко смесено в тъп гняв. Бях толкова сърдит на Лена, че исках да ритна стъкления прозорец до нашата маса и да го счупя. В същото време исках да разбера какво става и кой беше типът с харлито. Тогава щях да сритам неговия задник.

Линк се настани срещу мен с най-голямата сладоледена скрежина, която някога бях виждал. Сладоледът се издигаше поне десет сантиметра над края на пластмасовата купа.

— Шарлот има голям потенциал — облиза сламката Линк.

Прилошаваше ми дори само от сладкия аромат на сладоледа.

Имах чувството, че цялата пот наоколо, и мазнината, и мухите, и всички Емъровци и Емилиа ме нападат и ме задушават.

— Лена не е тук, трябва да вървим.

Не можех да стоя на това място, сякаш всичко беше нормално. Линк, от друга страна, нямаше проблем. В слънце или дъжд, той можеше да си седи и да си похапва, без да му мигне окото.

— Споко. Ще го изпия за пет минути.

Еден мина покрай нас, докато отиваше към бара, за да си напълни отново чашата с диетична кола. Усмихна ни се с обичайната си фалшива усмивка.

— Каква сладка двойка. Виж, Итън, няма нужда да си губиш времето с онази малка вещица, която чупи прозорци и реже гуми на коли. Ти и Линк сте просто родени един за друг.

— Тя не ви е срязала гумите, Еден.

Знаех как това щеше да се отрази на Лена. Трябваше да ги накарам да млъкнат, преди майките им да са се намесили в историята.

— Да. Аз бях — каза Линк с все още пълна със сладолед уста. — Лена беше ужасно сърдита, че не се е сетила първа да го направи.

Той не можеше да устои на възможността да се изгаври с някоя от мажоретките. За тях Лена беше като стара шега, която вече не беше смешна, но не можеха да я забравят и от време на време си я повтаряха. Така е в малките градчета. Никой не си променя мнението за някого, след като веднъж си го е създал. Що се отнасяше до тях, дори когато Лена станеше прапрабаба, все още щеше да бъде смахнатото момиче, което разби прозореца в часа по английски език. Да не пропускаме факта и че повечето от присъствалите в този час по английски все още щяха да живеят в Гатлин.

Не и аз. Не и ако нещата щяха да останат така. Това беше първият път, когато наистина мислех за напускане на града, откакто Лена беше дошла в Гатлин. Кутията с брошурите на колежа все още стоеше под леглото ми. Но докато бях с Лена, не ми се налагаше да броя дните до заминаването си.

— Я виж ти... Здравей, здравей... Кой е това?

Гласът на Еден беше малко по-висок от нормално. Чух звъна на камбанката, която показваше, че вратата на „Дейри Кийн“ се е отворила и някой е влязъл вътре. Беше като във филм с Клинт Истууд,

когато героят влиза в кръчмата в Дивия запад, след като е изпозастрелял целия град. Вратът на всяко момиче, седящо близо до нас, се завъртя към вратата и гъстите конски опашки се разлетяха във въздуха.

— Не знам, но с удоволствие ще разбере — измърка сладострастно Емили, изправяйки се плавно от мястото си.

— Не съм го виждала досега. А вие? — Личеше си, че Савана прелиства наум годишниците на гимназията.

— Няма начин. Щях да го запомня.

Горкият. Емили го беше взела на прицел, мишената беше набелязана. Нямаше шанс, който и да бе той. Обърнах се, за да погледна момчето, което Ърл и Емъри щяха да размажат от бой, щом осъзнаеха, че гаджетата им точат лиги по него.

Той стоеше на вратата, облечен със стара черна тениска, дънки и захабени черни армейски ботуши. Всъщност от мястото си не виждах ботушите му, но знаех, че е с тях, защото ги носеше и предишния път. Когато се появи на погребението на Макон.

Това беше непознатият, инкубусът, който не беше инкубус. Дневният инкубус. Спомних си сребристото врабче в ръката на Лена, когато спеше на леглото ми.

Какво правеше тук?

Черна татуировка пресичаше ръката му, нещо като племенен индиански знак, нещо, което бях виждал и преди. Сякаш отново ме прободоха с нож в стомаха. Докоснах белега си. Той туптеше.

Савана и Емили се запътиха към барплота, уж ще поръчват нещо — все едно някой щеше да им повярва, че консумират друго тук освен диетична кока-кола.

— Кой е този?

Линк не беше напълно в час с всичко, което ставаше тези дни с мен и Лена, макар да знаеше повече от всички останали.

— Не знам, появи се на погребението на Макон.

Линк го зяпаше.

— Да не е някой от странните роднини на Лена?

— Не съм сигурен, но не е свързан с нея.

Да, беше дошъл на погребението, за да окаже почитта си към Макон, но все пак в него имаше нещо... погрешно. Почувствах го още първия път, когато го видях.

Чух камбанката на вратата отново да звъни.

— Ей, Ангелско лице, чакай.

Замръзнах. Бих познал този глас навсякъде и след милион години. Линк също гледаше към вратата. Сякаш беше видял призрак или нещо по-лошо...

Ридли.

Тъмната чародейка и братовчедка на Лена беше опасна, секси и оскъдно облечена както винаги, само дето сега беше лято и тя носеше още по-малко дрехи от обикновено. Беше с плътно прилепнала по тялото черна дантелена блузка и черна къса пола, която сигурно беше откъснала от някое десетгодишно момиченце. Краката на Ридли изглеждаха по-дълги от всякога, докато тя балансираше върху високите искрящи сандали, с чиито токове можеше да прободете сърцето на някой вампир. Сега не само момичетата зяпаха към вратата с увиснали ченета. По-голямата част от училището беше на Зимния бал, когато Ридли беше направила всичко на пух и прах и бе изглеждала по-секси от всички момичета там освен едно.

Ридли се изтегна назад и опъна ръце над главата си, като че ли я бяхме събудили от дълбока дрямка. Сплете пръсти и изви тялото си, разкривайки още кожа и черната татуировка, обграждаща пъпа ѝ. Тя приличаше много на тази върху ръката на приятеля ѝ. Ридли му прошепна нещо в ухото.

— Мамка му, тя е тук.

На Линк все още му беше трудно да го приеме. Не беше виждал Ридли от нощта на рождения ден на Лена, когато я разубеди да не убива баща ми. Но не беше нужно да я вижда, за да мисли за нея. Беше пределно ясно, че го прави непрекъснато — трябваше само да се чуят всички песни, които беше написал след нейното заминаване.

— С този тип ли е? Мислиш ли, че той е... знаеш, като нея?

Тъмен чародеец. Не го каза.

— Съмнявам се. Очите му не са жълти.

Но определено беше нещо. Просто не знаех какво.

— Идват насам.

Линк заби поглед в купата си и Ридли вече беше до масата ни.

— Виж ти, ако това не са двама от най-любимите ми хора! Страхотно е да се срещнем тук. С Джон умираме за едно питие.

Отметна русите си и розови кичури назад, настани се на стола срещу нас и кимна към момчето да седне до нея. То не го направи.

— Джон Брийд — произнесе го като едно цяло име, като гледаше право към мен. Очите му бяха зелени, както бяха очите на Лена някога. Какво правеше един светъл чародеец с Ридли?

Тя му се усмихна.

— Този е на Лена, нали знаеш, онзи, за когото ти говорих — махна пренебрежително към мен с боядисаните си в яркорозово нокти.

— Аз съм приятелят на Лена, Итън.

За секунда Джон гледаше към мен леко объркано. Беше от хората, които очевидно бяха свикнали нещата да стават така, както те искат, и държаха да контролират ситуацията.

— Лена не ми е казвала, че има приятел.

Всеки мускул в тялото ми се стегна. Той познаваше Лена, а аз не го познавах. Беше я виждал след погребението или поне беше говорил с нея. Кога беше станало това и защо тя не ми беше казала?

— Откъде познаваш приятелката ми?

Гласът ми прозвуча прекалено силно и усетих как очите на всички се насочиха към нас.

— Спокойно, любовнико. Не се пали толкова. Просто бяхме наблизно. — Ридли насочи вниманието си към Линк. — Как я караш, захарче?

Той прочисти плахо гърлото си.

— Добре. — Гласът му беше някак креслив. — Наистина съм добре. Въпреки че ти напусна града.

Ридли не отговори.

Все още гледах Джон, а той не откъсваше поглед от мен, измервайки ме от горе до долу с очи. Вероятно измисляше поне хиляда начина как да се отърве от мен. Защото той търсеше нещо — или някого — и аз стоях на пътя му. Ридли не би се появила тук с този тип сега, след четири месеца, без сериозна причина.

Продължавах да го гледам.

— Ридли, не трябва да си тук.

— Не се коси излишно, сладурче. Само минаваме, на връщане от „Рейвънуд“ — изтърси ей така, между другото, сякаш не беше особено важно.

Изсмях се.

— „Рейвънуд“? Не биха те пуснали да влезеш през вратата. Лена по-скоро би подпалила къщата.

Ридли и Лена бяха израсли заедно като сестри, но после Ридли беше станала Мрак. Тя беше помогнала на Сарафина да намери Лена на рождения ѝ ден, заради което всички ние, включително и баща ми, за малко не бяхме убити. Нямаше никакъв начин Лена да иска да общува с нея. Освен за да ѝ извие врата.

Ридли ми се усмихна.

— Нещата са различни, любовнико. Може да не съм в добри отношения с останалите членове на скъпото ми семейство, но с Лена намерихме общ език. Защо не я попиташ сам?

— Лъжеш.

Тя разви една яркорозова близалка, която изглеждаше абсолютно невинно, но в нейните ръце беше смъртоносно оръжие.

— Очевидно имаш проблеми с доверието. Искане ми се да ти помогна, но е време да се махаме от това очарователно местенце. Трябва да заредим мотора на Джон, преди бензинът на тази забутана бензиностанция да свърши.

Стиснах ръба на масата с ръце. Кокалчетата на пръстите ми бяха побелели.

Моторът на Джон.

Явно го беше паркирал отпред и се обзалагах, че е „Харли Дейвидсън“. Същият мотор, който бях видял на снимката на стената в стаята на Лена. Джон Брийд беше качил на стоп Лена при езерото Моултри. И преди да каже каквото и да било, знаех, че Джон Брийд няма да си тръгне просто така. Щеше да чака зад ъгъла следващия път, когато Лена има нужда някой да я отведе някъде.

Изправих се. Не бях сигурен какво щях да направя, но Линк явно знаеше. Той също стана от стола си и започна да ме бута към вратата.

— Да изчезваме оттук.

Ридли се провикна след нас:

— Наистина ми липсваше, мое пластилиново човече.

Опита се да прозвучи саркастично, като една от нейните шегички. Но сарказмът се изгуби някъде по средата на изречението. Бутнах рязко вратата с ръка и тя направо щеше да изхвъркне от пантите си.

Преди да се затръшне зад гърба ми, чух гласа на Джон:

— Беше ми приятно да се запознаем, Итън. Поздрави Лена от мен.

Ръцете ми трепереха, чух как Ридли се смее. Днес не й се налагаше да ме лъже, за да ме нарани. И истината вършеше работа.

* * *

Не говорихме изобщо по пътя към „Рейвънуд“. Никой от нас не знаеше какво да каже. Момичетата имаха такова въздействие, особено чародейките. Когато стигнахме до края на дългото и стръмно отклонение, водещо до имението, видяхме, че вратите бяха затворени, което не се беше случвало досега. Бръшлянът беше израснал по виещото се ковано желязо на портите, сякаш беше имал цяла вечност на разположение. Излязох от колата и разтресох вратата, за да видя дали ще се отвори, макар да знаех, че няма. Погледнах към къщата зад нея. Прозорците бяха тъмни, а небето над имението изглеждаше дори по-мрачно от тях. Какво беше станало? Можех да разбера, че Лена се беше разстроила на езерото, както и че бе изпитала желание да се махне от мен. Но защо той? Защо чародеецът с харлито? От колко време се срещаше с него, без да ми каже? И какво общо имаше Ридли с всичко това?

Никога не съм бил толкова бесен, колкото сега. Едно е да те нападне някой, когото мразиш, но това беше нещо съвсем различно. Такава рана може да ти нанесе само някой, когото обичаш, някой, който си мислел, че те обича. Все едно ме бяха проболи отвътре.

— Добре ли си, човече? — затръшна Линк вратата на колата.

— Не.

Гледах към дългата алея пред нас.

— Нито пък аз.

Той метна ключа от фастбека през отворения преден прозорец и двамата поехме по хълма надолу.

По пътя към града Линк се обръщаше на всеки няколко минути, за да провери дали зад нас не се задава някой „Харли Дейвидсън“. Но не мислех, че ще го видим. Специално този „Харли“ не би се отправил към града. Имах всички основания да предполагам, че вече беше зад вратите на „Рейвънуд“.

Не слязох за вечеря, което беше първата ми грешка. Втората беше, че отворих черната кутия от маратонките ми „Конвърс“. Разтърсих я и съдържанието ѝ се разпиля върху леглото ми. Бележка, която Лена ми беше написала върху гърба на измачкана опаковка от „Сникърс“, скъсан билет за филма, който гледахме на първата си среща, касова бележка от „Дейри Кийн“ и заглавна страница от книга, която ми напомняше за нея. В тази кутия пазах всички наши спомени — моята версия на гердана на Лена. Обикновено момчетата не правят такива неща, затова не го бях споменава на никого, дори на нея.

Вдигнах намачканата снимка от Зимния бал, направена секунда преди така наречените ми „приятели“ да ни залейт с течен сапун, който трябваше да имитира изкуствен сняг. Снимката беше размазана, но бяхме хванати как се целуваме, толкова щастливи, че щом я погледнех, ме заболяваше. Сърцето ми се разкъсваше, но снимката ме караше да чувствам, че част от мен отново я целува.

— Итън Уейт, ти ли си?

Опитах се да прибера всичко отново вътре, когато вратата се отвори. Кутията падна и спомените ми се разпиляха на пода.

— Всичко наред ли е?

Ама влезе в стаята и приседна на леглото ми. Не беше правила това, откакто в шести клас бях хванал грип. Не че не ме обичаше. Просто нещата между нас работеха, без да включват и присядане на леглата.

— Уморен съм, това е.

Тя погледна към хаоса на пода.

— Изглеждаш по-притихнал от сом на дъното на реката. И по-самотен от идеално приготвеното свинско печено, което те чака долу в кухнята. И двете неща са достойни за съжаление.

Наведе се към мен и отмахна перчема от косата ми. Все ме тормозеше да си подстрижа бретона.

— Знам, знам. Очите са прозорец към душата и имам нужда от подстригване.

— Имаш нужда някой да се погрижи добре за теб повече, отколкото от подстригване. — Изглеждаше тъжна и ме сграбчи за

брадичката, сякаш можеше да ме вдигне за нея. Като се имаха предвид обстоятелствата, обзалагах се, че беше напълно възможно. — Не си добре.

— Не съм ли?

— Не си, а ти си моето момче и това е моя грешка.

— За какво говориш?

Не я разбирах, а тя не ми помагаше много — нашите разговори обикновено протичаха така.

— Тя също не е права, да знаеш — заговори Ама тихо, загледана през прозореца. — Това, че не си прав, обаче невинаги означава, че си виновен. Понякога просто е факт, като картите, които теглиш.

При Ама всичко в един момент опираше до съдбата, картите й таро, костите в гробището, вселената, която можеше да разчете.

— Да, госпожо.

Погледна ме в очите и видях, че нейните блестяха.

— Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат, и дори една гадателка не може да каже какво предстои. — Взе ръката ми и пусна нещо в нея. Червен конец с навързани на него бобчета, един от нейните амулети. — Завържи го на ръката си.

— Ама, момчетата не носят гривни.

— И откога смяташ, че се занимавам с бижута? Това е за жени с прекалено много свободно време и без капчица здрав разум в главата — подръпна тя престилката си надолу, за да поизправи гънките. — Червеният конец те свързва с Другия свят, осигурява ти защита, каквато аз не мога да ти дам. Хайде, вържи го.

Знаех, че няма смисъл да се спори с Ама, когато на лицето й се появи това изражение. Беше смесица от страх и тъга, носеше го като товар, който беше прекалено тежък за нея. Протегнах ръката си и й позволих да завърже червения конец на китката ми. Преди да кажа нещо друго, тя отиде до прозореца и поръси рамката със сол, която извади от един от джобовете на престилката си.

— Всичко ще бъде наред, Ама. Не се тревожи.

Тя се спря на вратата и погледна към мен, търкайки с ръка очите си, за да заличи издайническия блясък в тях.

— Цял следобед белих лук.

Нещо не беше наред, както самата Ама беше казала. Но имах чувството, че това не съм аз.

— Знаеш ли нещо за момче на име Джон Брийд?

Тя замръзна на място.

— Итън Уейт, не ме принуждавай да дам цялото печено на Лусил.

— Добре, няма да се обаждам повече.

Ама знаеше нещо и то не беше хубаво, но нямаше да ми го каже. Знаех това със сигурност, така както знаех рецептата ѝ за свинско печено, в която нямаше никакъв лук.

14.VI

КНИЖЕН ПЛЪХ

— Щом е била добра за Мелвил Дюи^[1], ще свърши работа и на мен.

Мариан ми смигна, докато вадеше купчина нови книги от кашона, и изпъшка тежко. Навсякъде около нея имаше купчини книги, на височина почти до главата ѝ.

Лусил се промъкваше между кулите от книги, дебнейки някаква заблудила се цикада. Мариан беше направила изключение от правилото „без домашни любимци“ в гатлинската библиотека, тъй като мястото беше пълно с книги и абсолютно празно откъм хора. Само идиот би дошъл в библиотеката в първия ден на лятото или пък някой, който имаше нужда да избяга от мислите си. Някой, който не искаше да говори за приятелката си, или някой, на когото приятелката му не се обаждаше, или някой, който дори не беше сигурен дали още имаше такава. И всичко беше станало в разстояние на двата най-дълги дни от живота му.

Все още не бях говорил с Лена. Казвах си, че е така, защото съм прекалено ядосан, но това беше от онези лъжи, с които човек се опитва да се убеди, че постъпва правилно. Истината беше, че не знаех какво да ѝ кажа. Не исках да ѝ задавам въпроси, чиито отговори се страхувах да чуя. Освен това не аз бях избягал с някакъв тип с мотор.

— Тук е пълен хаос. Десетичната система на Дюи си е истинска подигравка. Не мога да намеря дори един алманах за историята на лунните експедиции — стресна ме гласът иззад рафтовете.

— Оливия...

Мариан се усмихна сама на себе си, докато изучаваше подвързиите на книгите в ръцете си. Беше ми трудно да повярвам, че е на възраст, на която би могла да ми е майка. В късата ѝ коса нямаше нито един сив косъм, по златистокафявата ѝ кожа не се забелязваше и бръчица. Не бих ѝ дал повече от трийсет години.

— Професор Ашкрофт, не сме 1876 година. Времената се менят — чу се момичешки глас. Имаше акцент — английски според мен. Бях чувал хора да говорят така само във филмите за Джеймс Бонд.

— Както и Десетичната система на Дюи. Двайсет и два пъти, за да бъдем точни. — Мариан постави на рафта една книга.

— Ами Библиотеката на Конгреса? — звучеше отчаяно гласът.

— Дай ми поне още сто години.

— А защо да не ползваме Университетската десетична класификация? — появи се сега гневна нотка в гласа.

— Това е Южна Каролина, не Белгия.

— Може би системата на „Харвард-Йенчинг“?

— Никой в този окръг не говори китайски, Оливия.

Русо дългунесто момиче подаде главата си между рафтовете.

— Това не е вярно, професор Ашкрофт. Поне за през лятната ваканция.

— Говориш китайски?! — не можах да се въздържа. Когато Мариан спомена, че ще има помощничка за лятото, не ми каза, че момичето ще е нейна по-млада версия. Като се изключеше разрошената коса с цвят на мед, бледата кожа и акцентът, можеха да бъдат взети за майка и дъщеря. Дори от пръв поглед се забелязваше, че момичето притежава огромна доза от това, което беше характерно само за Мариан и за никого друго в този град и което ми беше трудно да опиша с думи.

Момичето погледна към мен.

— А ти не говориш ли? — Сръга ме закачливо в ребрата. — Шегичка. По мое мнение хората в този окръг едва говорят и английски. — Усмихна ми се и протегна ръка. Беше висока, но аз бях по-висок. Тя ме гледаше така, сякаш вече бяхме близки приятели. — Оливия Дъранд. За приятелите ми, Лив. Ти сигурно си Итън Уейт, което ми е доста трудно да повярвам всъщност. По начина, по който говори за теб професор Ашкрофт, очаквах да си някой самохвалко, авантюрист, с байонет в ръка.

Мариан се засмя, а аз почервениях от срам.

— И какво по-точно ти е казала?

— Само че си невероятно талантлив и смел, и добродетелен, и просто радост за очите във всяко отношение. Самото съвършенство, както би могло да се очаква от сина на обичаната Лила Евърс Уейт. И

че ще бъдеш моят верен асистент това лято, така че мога да ти нареждам каквото си искам.

Усмихна ми се, а аз премигнах невярващо.

Тя не приличаше изобщо на Лена, но не беше и като останалите момичета в Гатлин. Кое то беше ужасно объркващо. Всичко, което носеше, изглеждаше изхабено — от протритите дънки и различните гривни и кожички с мъниста на китките ѝ, до високите сребристи кецове на дупки, закрепени най-отгоре с дебело тиксо, и овехтялата ѝ фланелка на „Пинк Флойд“. Имаше голям черен пластмасов часовник със странен циферблат, показващ се между многобройните гривнички на китката ѝ. Бях прекалено засрамен, за да кажа нещо.

Мариан ми се притече на помощ.

— Не ѝ се връзвай. Тя се шегува. „Дори боговете обичат шегите“, Итън.

— Платон. И спри да ме изпитваш — засмя се Лив.

— Добре — усмихна се Мариан, впечатлена.

— Той не се смее — посочи Лив към мен и внезапно стана сериозна.

— „Фалшивият смях из мраморните коридори.“

— Шекспир? — погледнах въпросително към нея.

Лив мигна и посочи към фланелката си.

— „Пинк Флойд“. Виждам, че имаш много да учиш.

Да, тийнверсия на Мариан и не точно това, което очаквах, когато се записах за лятната работа в библиотеката.

— Сега, деца — протегна Мариан ръка и аз я вдигнах от пода. Дори в горещ ден като този тя успяваше да изглежда страхотно. Нито косъм от косата ѝ не беше разбъркан и не стърчеше. Изящната ѝ блуза с красив десен шумолеше леко, докато тя вървеше пред мен. — Ще оставя купчините на теб, Оливия. Имам специален проект за Итън в архива.

— Да, естествено. Отлично образованата ученичка сортира купчини книги, докато неграмотният кръшкач е повишен до архивист. Типично по американски.

Оливия завъртя престорено очи и вдигна нов кашон с книги.

Архивът не се беше променил от предишния месец, когато дойдох да помоля Мариан за работа през лятото и останах, за да си поговорим за Лена, за баща ми и за Макон. Тя беше изпълнена със съчувствие така, както винаги е била. На рафта над бюрото на майка ми имаше купчини с регистри от Гражданската война и колекцията ѝ антични стъклени преспапиета. Блестяща черна сфера лежеше до безформената глинена ябълка, която направих за нея в първи клас. Книгите и бележките на мама и на Мариан все още бяха натрупани на бюрото ѝ върху пожълтелите карти на „Рейвънуд“ и „Грийнбриър“, които бяха отворени на масите. Всеки надраскан лист хартия, който виждах, ме караше да се чувствам така, сякаш тя още беше тук. Въпреки че всичко в живота ми май вървеше на зле, тук винаги ми беше добре. Струваше ми се, че бях с мама, а тя беше човекът, който знаеше как да оправя нещата или поне ме караше да вярвам, че има начин да се оправят.

Сега обаче ме вълнуваше нещо друго.

— Това ли е стажантката ти за лятото?

— Разбира се.

— Не ми каза, че ще бъде такава.

— Каква, Итън?

— Като теб.

— Това ли те притеснява? Че има мозък? Или дълга руса коса? Има ли някакъв определен начин, по който трябва да изглеждат библиотекарките? С големи очила и посивял кок? Мислех, че с майка ти сме избили тази представа от главата ти.

Беше права. Майка ми и Мариан винаги са били двете най-красиви жени в Гатлин.

— Лив няма да остане тук много и не е много по-голяма от теб. Надявах се, че най-малкото, което можеш да направиш за нея, е да я разведеш из града, да я запознаеш с младежи на вашата възраст.

— Като кого например? Линк? За да подобри речника му и да унищожи и малкото му останали мозъчни клетки?

Не споменах, че Линк щеше да се опитва през цялото време да я свали, което не ми се струваше много вероятно да стане.

— Мислех си за Лена.

Мълчанието в стаята беше притеснително дори и за мен. Разбира се, че имаше предвид Лена. Въпросът беше защо аз не помислих за

Лена? Мариан гледаше спокойно към мен.

— Притеснява ли те нещо?

— Лельо Мариан, какво трябва да правя тук?

Нямах желание да си споделяме точно сега. Тя въздъхна и се обърна към архива.

— Мислех си, че може да ми помогнеш да сортираме някои от тези неща. Голяма част от материала тук се отнася за медальона и за Итън и Женевиев. След като вече знаем края на тази история, можем да приберем нещата и да освободим място за друга.

— Каква друга?

Вдигнах старата снимка на Женевиев с медальона на гърдите ѝ. Спомних си първия път, когато я погледнах заедно с Лена. Струваше ми се, че са минали години оттогава, не месеци.

— Както изглежда, вашата история с Лена. Събитията от рождения ѝ ден повдигнаха множество въпроси, на повечето от които не мога да отговоря. Никога досега не съм чувала чародеец да не избере Светлината или Мрака в нощта на шестнайсетия си рожден ден — освен в случая със семейството на Лена, където те не могат сами да правят този избор. След като Макон вече го няма да ни помогне, се боя, че ще трябва да потърсим отговорите сами.

Лусил скочи на стола на майка ми, ушите ѝ бяха щръкнали нагоре.

— Не знам откъде да започна.

— „Този, който избира началото на пътя, избира мястото, до което той ще го доведе.“

— Торо?

— Хари Емерсън Фосдик^[2]. Малко по-стар и по-неясен, но все пак доста подходящ, мисля.

Усмихна ми се и постави ръка на дръжката на вратата.

— Ти няма ли да ми помогнеш?

— Не мога да оставя Оливия сама за по-дълго, защото ще пренареди цялата библиотека и тогава всички ще трябва да научим китайски, за да се ориентираме в системата ѝ. — Млъкна за малко и се възря в мен. В този момент приличаше ужасно много на майка ми. — Мисля, че ще се справиш и сам с това. Поне в началото.

— Нямам друг избор, нали? Всъщност ти не можеш да ми помогнеш, защото си Пазител.

Все още ѝ бях леко сърдит. Беше ми признала, че винаги е знаела за мама и за факта, че тя е имала нещо общо със света на чародейците, но така и не ми обясни защо или как. Имаше толкова много неща, свързани с майка ми и смъртта ѝ, които Мариан не ми казваше. В крайна сметка винаги се стигаше до правилата, които я обвързваха с работата ѝ като Пазител на чародейския свят.

— Мога само да ти помогна да си помогнеш сам. Не мога да определям хода на събитията, нито да ти разкривам неща за Мрака и Светлината, за Общия ред.

— Това е пълна глупост.

— Кое?

— Като първия закон в „Стар Трек“. Трябва да оставиш планетите да се развиват сами. Не можеш да им обясняваш законите на хиперпространството или да им даваш кораби, пътуващи със скоростта на светлината, преди сами да ги открият и изобретят. Но капитан Кърк и екипажът на „Ентърпрайз“ накрая винаги нарушават правилата.

— За разлика от капитан Кърк в моя случай аз нямам избор. Пазителят е обвързан с мощно заклинание, което му пречи да действа в полза на някоя от страните, било то на Светлината или на Мрака. Не мога да променя съдбата си, дори и да исках. Имам собствено място в естествения ред на чародейския свят, в Общия ред.

— Както и да е.

— Итън, не е въпрос на избор. Нямам силата да променя хода на събитията. Ако се намесвам прекалено много, мога да унищожа не само себе си, но и хората, на които искам да помогна.

— Но мама така или иначе е мъртва.

Не знам защо го казах, но не можех да разбера тази логика. Мариан трябваше да стои встрани, за да защити хората, които обича, но човекът, който ѝ беше най-скъп, все пак беше мъртъв.

— Да не би да ме питаш дали не съм могла да предотвратя смъртта на майка ти?

Знаеше, че това я питам. Забих поглед в кецовите си. Не бях сигурен, че съм готов да чуя отговора.

Мариан постави ръка под брадичката ми и приближи лицето ми до нейното.

— Не знаех, че майка ти е в опасност, Итън. Но тя беше наясно с рисковете. — Гласът ѝ беше пресипнал и знаех, че бях отишъл

прекалено далече, но не можах да се спра. От месеци се опитвах да събера смелост и да ѝ задам този въпрос. — С радост бих заела мястото ѝ в онази кола. Да не мислиш, че хиляди пъти не съм се питала дали не е имало нещо, което съм знаела и съм могла да направя, за да спася Лила...

Хладнокръвието ѝ я напусна.

Чувствам се по същия начин. И двамата сме се хванали за ръба на една и съща пропаст, само че сме на противоположните страни. И двамата сме загубени. Това исках да ѝ кажа. Вместо това ѝ позволих да ме притегли към себе си и да ме прегърне силно. Стискаше ме толкова дълго, че загубих представа за времето. Не разбрах кога ръцете ѝ се отпуснаха и вратата се затвори зад нея.

Гледах купчините с листове. Лусил скочи от стола на масата.

— Внимавай. Тези са много по-стари от теб.

Тя наклони глава и ме погледна със сините си очи.

После застина на място.

Гледаше към стола на мама с разширени очи, вперени в една точка. Там нямаше нищо, но си спомних какво ми беше казала Ама. „Котките могат да виждат мъртвите. Затова се взират толкова дълго в някаква посока, сякаш просто зяпат към въздуха. Но не е така. Те виждат през него.“

Пристъпих по-близо до стола.

— Мамо?

Тя не отговори, а може би го направи, защото на стола имаше книга, която допреди минута не беше там. „Мракът и Светлината: Началото на магията“. Повдигнах я и от нея изпадна опаковка от дъвка — един от начините, по които мама си отбелязваше важните места в книгите. Наведох се да вдигна хартийката и стаята започна да се люлее, светлините и цветовете се завъртяха около мен. Опитах се да се фокусирам върху нещо, каквото и да било, за да не се строполя, но бях прекалено замаян. Дървеният под полетя, за да се срещне с мен, и докато падах на земята, димът пареше очите ми...

Когато Ейбрахам успя да се върне в „Рейвънуд“, пепелта вече беше проникнала из цялата къща. Изгорените останки от прекрасните домове на Гатлин влитаха през отворените прозорци на

втория етаж като черни снежинки. Докато се качваше по стълбището, обувките му оставяха отпечатъци в тънкия черен пласт, който вече се стелеше по пода. Сложи защита върху горните прозорци, без да оставя Книгата на луните дори за секунда.

Не би могъл да я остави, дори да искаше. Айви, старата готвачка на „Грийнбриър“, беше права; Книгата го зовеше с шепот, който само той можеше да чуе. Щом стигна до кабинета, Ейбрахам я постави на полираното махагоново бюро. Знаеше точно на коя страница да обърне, сякаш Книгата се разгръщаше сама. Сякаш тя знаеше какво му беше нужно. Въпреки че не беше виждал Книгата преди, Ейбрахам беше убеден, че отговорът е в тези страници, отговорът, който щеше да гарантира оцеляването на „Рейвънуд“.

Книгата му предлагаше това, което той искаше най-много. Но трябваше да ѝ даде нещо в замяна. Ейбрахам се взря в латинския текст. Разпозна го веднага. Заклинание, за което беше чел в други книги. Заклинание, което винаги бе смятал по-скоро за легенда, отколкото за истина. Но явно беше бъркал, защото сега то се взираше към него.

Ейбрахам чу гласа на Джонас, преди да го види.

— Ейбрахам, трябва да се махнем от къщата. Войниците идват. Горят всичко по пътя си и няма да се спрат, докато не стигнат Савана. Да се скрием в Тунелите.

Гласът на Ейбрахам беше решителен и прозвуча различно, дори и на самия него.

— Няма да ходя никъде, Джонас.

— За какво говориш? Трябва да спасим каквото можем и да се махнем оттук. — Джонас сграбчи ръката на брат си и забеляза отворената страница под дланта му. Вгледа се в текста, не можеше да повярва на очите си. — *Daemonis pactum*? Сделката на демона? — Джонас отстъпи назад. — Това ли е, което си мисля? Книгата на луните!

— Изненадан съм, че я позна. Никога не беше особено внимателен в часовете.

— Ейбрахам, не можеш да го направиш.

Джонас беше свикнал с обидите на Ейбрахам, но тази нощ имаше нещо особено в тона му.

— Ейбрахам, не можеш.

— Не ми казвай какво мога или не мога да правя. Ще гледаш как тази къща ще изгори до основи, преди дори да помислиш да направиш нещо. Никога не си бил способен да правиш това, което се изисква от теб. Ти си слаб като майка ни.

Джонас трепна, сякаш някой го беше ударил.

— Откъде я взе?

— Не се тревожи за това.

— Ейбрахам, бъди разумен. Сделката на демона е прекалено силна магия. Не може да бъде контролирана. Сключваш договор, без да знаеш какво трябва да пожертваш. Имаме и други къщи.

Ейбрахам отблъсна брат си назад. Въпреки че едва го докосна, Джонас прелетя до другия край на стаята.

— Други къщи? „Рейвънуд“ е центърът на силата на семейството ни в света на смъртните и ти смяташ, че ще позволя няколко жалки войници да го изгорят до основи? Ще използвам това, за да го спася. — Гласът на Ейбрахам внезапно прогърмя из стаята: — *Exscinde, pesca, odium incende; mors portam patefacit*. Унищожжи, убий, мрази; смъртта отваря портата.

— Ейбрахам, спри!

Но беше прекалено късно. Думите излизаха от устата на Ейбрахам така лесно, все едно ги бе знаел през целия си живот. Джонас се огледа наоколо ужасен, очаквайки заклинанието да подейства.

Но той нямаше представа за какво беше помолил брат му. Знаеше само, че каквото и да бе то, щеше да бъде направено. Такава беше силата на заклинанието, но то имаше и цена. Тя никога не беше една и съща. Джонас се впусна към брат си и малка, свършено кръгла сфера с размера на яйце се изплъзна от джоба му и се затъркаля по пода.

Ейбрахам вдигна блещукащата в краката му сфера и я завъртя между пръстите си.

— Какво правиш със Сиянието, Джонас? Имали някой конкретен инкубус, когото смяташ да затвориш в това архаично устройство?

Джонас отстъпи назад, докато брат му приближаваше към него, но не беше достатъчно бърз. За частица от секундата

Ейбрахам се озова при него, сграбчи го с желязната си десница за гърлото и го притисна до стената.

— Не. Разбира се, че не. Аз...

Ейбрахам стегна още повече хватката си.

— Какво може да прави един инкубус с единствения съд, способен да плени създанията от неговия вид? Да не смяташ, че съм глупав?

— Само исках да те защита от самия теб.

С едно плавно движение Ейбрахам се наведе и заби зъби в рамото на брат си. След това извърши немислимото.

Отпи.

Сделката беше сключена. Той повече нямаше да се храни само със спомените и сънищата на смъртните. От този ден нататък щеше да пие кръв.

Когато се насити, Ейбрахам пусна изнемоцялото тяло на Джонас на пода и облиза ръката си; вкусът на плът все още се усещаше сред черната пепел.

— Трябваше да си по-загрижен за своята защита.

Ейбрахам остави зад гърба си тялото на брат си.

— Итън.

— Итън!

Отворих очи. Лежах на пода в архива. Мариан се беше надвесила над мен и изглеждаше абсолютно нетипично за себе си уплашена. За пръв път я виждах такава.

— Какво стана?

— Не знам. — Опитах се да се изправя, потърках главата си, примигнах няколко пъти, за да се освестя. Усещах, че на тила ми излизаше цицина. — Сигурно съм се ударил в ръба на масата, докато съм падал.

Дневникът на Макон лежеше до мен на пода.

Мариан се взираше в мен с онзи странно пронизателен поглед, сякаш можеше да разчете мислите ми. А може би не беше толкова странно — все пак преди няколко месеца ме беше последвала във виденията ми. След секунди в ръката ѝ се появи някакво ледено вързопче, което опря до пулсиращата ми от болка глава.

— Отново имаше видения, нали?

Кимнах. В ума ми се мятаха различни образи, но не можех да се фокусирам върху някой от тях.

— За втори път. Първото се появи онази вечер, когато докоснах дневника на Макон.

— Какво видя?

— Беше нощта на големите пожари, както при виденията от медальона. Итън Картър Уейт вече беше мъртъв. Айви държеше Книгата на луните и я даде на Ейбрахам Рейвънуд. Той присъстваше и в двете видения.

Беше ми странно и неловко да произнасям името му. Ейбрахам Рейвънуд беше първият „чудак“ на Гатлин. Хванах се за ръба на масата, за да не падна. Кой искаше да виждам тези видения? И по-важно, защо?

Мариан се взираше в мен, все още стиснала в ръце дневника.

— Така ли? — Гледаше ме напрегнато.

— Имаше и някой друг. Името му започваше с Дж... Джеймс? Джоузеф? Джонас. Така беше. Мисля, че бяха братя. И двамата бяха инкубуси.

— Не просто инкубуси — затвори рязко дневника Мариан. — Ейбрахам Рейвънуд е бил могъщ инкубус кръвопиец, бащата на кръвната линия на инкубусите във фамилията Рейвънуд.

— Какво искаш да кажеш?

Значи историите, които се разказваха из града от години, бяха верни? На свръхестествената карта на Гатлин имаше още скрити пластове.

— Въпреки че инкубусите са Мрак по природа, не всички избират да се хранят с кръв. Но след като един го направи, инстинктът се проявява и се предава по наследство.

Приведох се към масата, тъй като видението проряза съзнанието ми.

— Ейбрахам — той е причината имението „Рейвънуд“ да не бъде подпалено, нали? Не е сключил сделка с дявола. Сключил я е с Книгата на луните.

— Ейбрахам е бил опасен, може би по-опасен от всеки друг чародеец. Не мога да си представя защо го виждаш сега. За щастие той е умрял млад, преди Макон да се роди.

Опитах се да пресметна нещо.

— Толкова млад? Колко дълго обикновено живеят инкубусите?

— 150–200 години. — Премести дневника на работната си маса.

— Не знам какво общо има всичко това с дневника на Макон, но не биваше да ти го давам. Намесих се. Трябва да го заключим тук.

— Лельо Мариан...

— Итън! Не се забърквай в това, не казвай на никого, дори на Ама. Не искам да си помисля как ще реагира, ако споменеш пред нея името на Ейбрахам Рейвънуд. — Прегърна ме силно. — Сега хайде да довършим онези купчини, преди Оливия да повика полиция.

Обърна се към вратата и пхна ключа в ключалката.

Трябваше да й кажа още нещо.

— Той ме видя, лельо Мариан. Ейбрахам погледна право към мен и каза името ми. Това не се беше случвало досега във виденията.

Мариан застина на място, като се взираше във вратата, все едно можеше да вижда през нея. Минаха няколко секунди, а после тя завъртя ключа и отвори.

— Оливия? Мислиш ли, че можеш да се откъснеш от Мелвил Дюи за чаша чай?

Разговорът ни беше приключил. Мариан беше Пазител и главен библиотекар на чародейската библиотека „Lunae libri“. Не можеше да ми каже нищо повече, без да наруши задълженията си. Нямаше право да заема страна или да променя хода на събитията, след като бяха поели в някаква посока. Не можеше да бъде като Макон за мен и не ми беше майка. Бях сам.

[1] Мелвил Дюи (1851–1931) — американски библиотековед, основател на първата професионална библиотечна организация ALA и на първото библиотечно списание Library Journal, разработил десетичната класификация, която е в основата на съвременното библиотекарство. — Б.пр. ↑

[2] Хенри Дейвид Торо (Henry David Thoreau, 1817–1852) — американски писател и философ, известен най-вече с автобиографичната си книга „Уолдън“ (1854). Хари Емерсън Фосдик (Harry Emerson Fosdick, 1878–1969) — американски духовник. — Б.пр.

↑

14.VI

ПОД ХАРТИЯТА

— Всичко това?

На главното бюро на библиотекарката имаше три купчини от пакети, увити в кафява хартия. Мариан подпечата последния с познатия печат на Окръжната библиотека на Гатлин. Пакетите бяха подпечатвани винаги два пъти и завързвани с бял канап.

— Не, вземи и тази — посочи тя друга купчина, поставена на близката количка за пренасяне на книги.

— Мислех, че никой в този град не чете.

— О, четат. Просто не желаят да се вижда какво четат, затова правим доставки не само от библиотека до библиотека, но и до домовете. Книжен обмен. Е, необходими са от два до три дни за изпълнение на заявката, разбира се.

Супер. Страхувах се да питам какво има в тези кафяви пакета и бях доста сигурен, че не искам да знам. Вдигнах няколко и изпъшках.

— Какво има тук? Енциклопедии?

Лив погледна бележката, закрепена най-отгоре.

— Да. „Енциклопедия на оръжията“ всъщност.

Мариан направи жест към вратата.

— Върви с Итън, Лив. Все още не си имала възможност да видиш нашия прекрасен малък град.

— Ще се справя сам.

Лив въздъхна и бутна количката към вратата.

— Хайде, Херкулес. Ще ти помогна да ги разтовариш. Не можем да караме дамите на Гатлин да чакат своите... — Погледна друга бележка. — „Готварска книга. Сладкишите на Каролайна“, нали?

— На Каролина, става дума за щата — поправих я автоматично аз.

— И аз това казах, на Каролайна.

* * *

Два часа по-късно бяхме доставили повечето книги и бяхме минали и покрай гимназията, и покрай „Стоп енд Шоп“. Докато обикаляхме край паметника на Генерала, осъзнах защо Мариан се беше съгласила толкова лесно да работя в библиотеката, която винаги беше празна и определено нямаше нужда от допълнителни служители през лятото. Беше планирала всичко — искаше да бъде връстникът, който ще развежда Лив из Гатлин. Трябваше да я водя на езерото и в закусвалнята и да ѝ обяснявам какъв е скритият смисъл на това, което казват местните. Моята работа беше да съм ѝ приятел. Запитах се как ли щеше да реагира Лена на това. Ако изобщо забележеше какво става с мен.

— Все още не разбирам защо са поставили в центъра на града статуя на генерал от война, която Югът е загубил и която по принцип е срамна за страната ви.

Естествено, че нямаше да разбира.

— Хората тук почитат загиналите войници и изобщо провала. Имаме си цял музей, посветен на войната.

Не споменах, че Музеят на загиналите войници беше и мястото, където баща ми щеше да се „самоубие“ по внушение на Ридли.

Погледнах към Лив, докато въртях волана на волвото. Не можех да се сетя кога за последно на мястото до мен беше имало друго момиче освен Лена.

— Ти си ужасен екскурзовод.

— Това е Гатлин. Няма какво толкова да се види. — Погледнах в огледалото за обратно виждане. — Или поне няма чак толкова неща, които бих искал да видиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Добрият екскурзовод знае какво да покаже и какво да скрие.

— Ще коригирам твърдението си. Ти си ужасен и много консервативен екскурзовод.

Извади два ластика от джоба си.

— Мисля, че за последното лесно ще те разубедя.

Шегата беше тъпа и неумела, запазената ми марка.

— Уф, наистина имам проблем и с екскурзоводския ти подход, и с жалките ти опити за шегички.

Раздели русата си коса на две плитки, бузите ѝ бяха поруменели от жегата. Не беше свикнала с влажния климат в Южна Каролина.

— Какво искаш да видиш? Икаш ли да те заведе да стреляш по празни ламаринени кутии зад старата памукова мелница край път номер 9? Или да слагаме монети на железопътните релси? Да следваме полета на мухите към мазната дупка, където човек яде на свой риск, наречена „Дейри Кийн“?

— Да. Всичко, споменато по-горе, особено последното. Умирам от глад.

* * *

Лив постави последната бележка за книгите върху едната от двете купчинки на масата.

— ... седем, осем, девет. Кое то означава, че аз печеля, а ти губиш. Махни си ръцете от този чипс. Сега е мой.

Придърпа порцията с пикантните ми пържени картопки от нейната страна на червената пластмасова маса.

— Икаш да кажеш картофките^[1].

— Икам да кажа да си гледаш работата.

Нейната страна на масата вече беше покрита с чиния с лучени кръгчета, с чийзбургер, кетчуп, майонеза и чашата ми със студен чай. Знаех отлично коя е моята и коя нейната страна, защото беше разделила масата на две, поставяйки пържени картопки от единия до другия край като Великата китайска стена. „Има ли добри огради, има и добри съседи.“

Спомних си цитата от часовете по английски.

— Уолт Уитман.

Тя поклати глава.

— Робърт Фрост. А сега си махни мазните ръце от моите лучени кръгчета.

Трябваше да го позная. Колко пъти Лена беше цитирала Фрост или пък го беше вмъквала в своите стихотворения?

Бяхме спрели да обядваме в „Дейри Кийн“. Закусвалнята ни се падаше точно на пътя на връщане от последните две доставки, които бяхме направили — мисис Ипсуич („Ръководство за прочистване на червата“) и мистър Харлоу („Календарни момичета от Втората световна война“). Неговата поръчка я връчихме на жена му, защото той не беше вкъщи. За пръв път започнах да разбирам каква беше причината за кафявата хартия.

— Не мога да повярвам — смачках ядосано салфетката си. — Кой би помислил, че Гатлин е толкова романтичен град?

Бях заложил на църковни книги. Лив избра романтичните романи. Загубих с осем на девет.

— Не само романтичен, но романтичен и праведен. Чудесна комбинация, толкова...

— Лицемерна?

— В никакъв случай. Щях да кажа „американска“. Забеляза ли, че доставихме „Нужна ти е Библия“ и „Божествено възхитителната Дилайла“ в една и съща къща?

— Помислих, че е готварска книга и някоя Дилайла готви възхитително.

— Не, освен ако дамата не готви нещо доста по-пикантно от този чили чилс — размаха Лив едно картофче във въздуха.

— Картофки.

— Точно така.

Почервениях, като си спомних колко смутена беше мисис Линкълн, когато оставихме книгите пред прага ѝ. Не споменах на Лив, че поклонничката на Дилайла е майката на най-добрия ми приятел и най-безкомпромисно религиозната жена в града.

— Значи „Дейри Кийн“ ти харесва? — опитах се да сменя темата.

— Обожавам това място!

Лив отхапа от чийзбургера си достатъчно голяма хапка, за да накара Линк да се засрами. Вече я бях видял да поглъща повече храна от средностатистически студент баскетболист на обяд. Тя изглежда изобщо не се интересуваше какво ще си помисля за нея, което беше огромно облекчение. Особено след като всичко, което правех напоследък край Лена, беше винаги погрешно.

— Е, какво ще намерим в твоя кафяв хартиен пакет? Църковни книги, романтични романи или и двете?

— Не знам.

Имах повече тайни, отколкото ми се искаше, но нямах намерение да споделям никоя от тях.

— Хайде. Всеки си има тайни.

— Не всеки — излъгах аз.

— И няма нищо под твоята хартия?

— Не. Само още хартия, предполагам.

В някакъв смисъл ми се искаше това да беше вярно.

— Значи си по-скоро като... глава лук?

— Всъщност май повече съм като обикновен стар картоф.

Тя вдигна едно картофче и започна да го изучава.

— Итън Уейт не е обикновен стар картоф. Вие, господине, сте френски пържен картоф.

Пъхна го в устата си и ми се ухили. Засмях се и се предадох.

— Добре. Аз съм френски пържен картоф. Но без кафява хартия, без никакви тайни.

Лив засмука от чая си със сламката.

— Така, вече е сигурно. Ти определено си в списъка на чакащите за „Божествено възхитителната Дилайла“.

— Хвана ме.

— Не мога да ти обещаю нищо, но познавам библиотекарката. И то доста добре, да си призная.

— Значи ще ме уредиш?

— Уговорихме се, пич.

Лив започна да се смее и аз я последвах. Беше толкова лесно да си с нея, сякаш винаги я бях познавал. Беше ми забавно, но след като спрях да се смея, се почувствах виновен. Обяснете ми това, а!

Тя се върна към картофките си.

— Намирам всички тайни за доста романтични, а ти?

Не знаех как да отговоря, като се имаше предвид колко дълбоки бяха тайните наоколо.

— В моя град закусвалнята е на същата улица, на която е и църквата, и паството излиза от едната врата и влиза в другата. Понякога дори организираме неделните си празнични църковни вечери в кръчмата.

Усмигнах се.

— Възхитително божествено ли е?

— Почти. Може би не е толкова пикантно. Но питиетата определено не са толкова студени — посочи към чашата със студен чай. — Ледът, приятелю, е нещо, което трябва да намираш на земята, а не в чашата си.

— Имаш проблем с прочутия сладък чай на окръг Гатлин?

— Чаят трябва да е горещ, господине. Да се лее от чайник.

Откраднах картофче и също посочих към чашата с чай.

— Е, госпожо, за правоверния южняшки баптист това е дяволско питие.

— Защото е студен?

— Защото е чай. Кофеинът не е позволен.

Лив изглеждаше шокирана.

— Без чай? Никога няма да разбере тази страна.

Отмъкнах си още един картоф.

— Знаеш ли какво е богохулство? Не си била тук, когато собственичката на „Закуските и бисквитите на Мили“ се опита да сервира готови замразени сладкиши. Моите пралели, Сестрите, подеха такава кампания срещу нея, че направо щяха да съсипят заведението ѝ. Сериозно, във въздуха летяха столове.

— Те монахини ли са?

Лив забучи един лук в чийзбургера си.

— Кой?

— Сестрите.

Още едно лучено кръгче.

— Не. Наистина са сестри.

— Разбирам.

Притисна хубаво питката.

— Едва ли.

Тя вдигна сандвича си и отхапа голяма хапка.

— Прав си.

И двамата започнахме да се смеем отново. Не чух кога собственикът, мистър Гентри, е дошъл зад нас.

— Нахранихте ли се, достатъчно ли ви беше? — попита той, докато бършеше ръцете си в кърпата, която сякаш винаги беше метната на рамото му.

Кимнах.

— Да, господине.

— Как е приятелката ти?

Както всички, и той се надяваше най-накрая да съм се вразумил и да съм зарязал Лена.

— Ами всичко е наред, господине.

Мистър Гентри кимна разочаровано и се обърна, за да се прибере зад барплота.

— Предай много поздрави на мис Ама от мен.

— Струва ми се, че не харесва много твоята приятелка? — Лив го каза като въпрос, но не знаех как да отговоря. Беше ли момичето още твоя приятелка, ако се движеше с друго момче, а не с теб? — Мисля, че професор Ашкрофт спомена за нея.

— Лена. Моята... името ѝ е Лена.

Надявах се, че не личеше колко неудобно се чувствах в този момент. Лив май не забеляза нищо. Тя отпи още една глътка от чая си.

— Сигурно ще я видя в библиотеката.

— Не знам дали ще наmine скоро там. Напоследък нещата са малко странни.

Не знам защо го казах. Почти не познавах Лив. Но беше хубаво да го споделиш с някого и възелът в стомаха ми малко се отпусна.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. У дома постоянно се карам с гаджето си.

Звучеше ведро. Опитваше се да ме накара да се почувствам по-добре.

— Откога сте заедно?

Лив махна с ръка, странныят часовник се плъзна надолу по китката ѝ.

— О, разделихме се. Беше голям досадник. Не мисля, че му харесваше да има приятелка, която е по-умна от него.

Исках да се отдалечим от темата за приятелките и бившите гаджета.

— Какво е това всъщност? — Посочих към часовника, или каквото там беше.

— Това ли? — Лив повдигна китката си, за да видя отблизо шантавия черен часовник. Имаше три циферблата и малка сребриста стрелка, която почиваше върху правоъгълник с множество

зигзагообразни линии по него, подобен на онези машини, които измерваха силата на земетресенията. — Селенометър.

Погледнах я тъпо.

— Селена, гръцката богиня на Луната. „Метър“ — от думата „измервам“ на гръцки език. — Усмихна се. — Имаш малко пропуски в гръцката етимология, а?

— Малко.

— Измерва гравитационната сила на Луната.

Завъртя замислено един от циферблатите. Под стрелката се появиха числа.

— Защо се интересуваш от гравитационното поле на Луната?

— Аз съм любител астроном. Най-вече се интересувам от Луната. Тя има огромно въздействие върху Земята. Знаеш, приливи, отливи и други такива. Затова си направих това.

За малко да изплюя кока-колата си.

— Ти си го направила?! Сериозно?

— Не се впечатлявай толкова. Не е особено сложно. — Бузите на Лив поруменияха отново. Бях я притеснил. Протегна ръка за още едно картофче. — Тези картофки са наистина страхотни.

Опитах се да си я представя как седи в английската версия на „Дейри Кийн“ и измерва гравитацията на Луната сред планина от картофки. Беше по-приятна картина от Лена, седнала зад Джон Брийд на неговия „Харли“.

— Разкажи ми за твоя Гатлин. Онзи, в който наричат картофките с погрешно име.

Не бях ходил по-далече от Савана. Не можех да си представя какво е да живееш в друга страна.

— Моят Гатлин?

Розовите петна по бузите ѝ изчезнаха.

— Мястото, откъдето си.

— Аз съм от градче, северно от Лондон, Кингс Лангли.

— Какво?

— В Хертфордшир.

— Нищо не ми говори.

Тя отхапа още една хапка от сандвича си.

— Може би това ще помогне. Там са изобретили „Овалтин“^[2]. Нали се сещаш? — въздъхна. — Изсипваш сместа в мляко и тя му

придава шоколадов вкус.

Погледнах я изненадано.

— Имаш предвид шоколадово мляко? Нещо като „Нескуик“?

— Точно така. Невероятно е, наистина. Трябва да го пробваш някога.

Изсмях се така силно, че кока-колата ми се разпиля по тениската ми на „Атари“^[3].

Момичето на „Овалтин“ срещна „Нескуик“ момчето. Искаше ми се да разкажа за това на Линк, но той можеше да остане с погрешно впечатление.

Въпреки че с Лив се познавахме само от няколко часа, имах чувството, че вече сме приятели.

— Какво правиш, когато не пиеш „Овалтин“ и не конструираш астрономически устройства, Оливия Дъранд от Кингс Лангли?

Тя намачка хартията от чийзбургера си.

— Да видим... През повечето време чета книги и ходя на училище. Уча в място, наречено „Хароу“. Не се допускат момчета.

— Такова ли е?

— Какво? — Лив почеса разсеяно носа си.

— Мъчително. Т.Е.Р.З.А.Е.Щ.О. Осем водоравно. Което можеш да употребиш в изречение: „Измъчвам се от години и не мога да понеса повече терзания на това място, Итън Уейт“^[4].

— Не можеш да се спреш с тъпите шегички, нали? — усмихна се тя.

— А ти не ми отговори на въпроса.

— Не. Особено пък мъчително. Не и за мен.

— Защо не?

— Ами, за начало, аз съм гений.

Вярно си беше, както и това, че е руса и англичанка.

— Тогава защо си дошла в Гатлин? Ние не сме особено привлекателно място за гениите.

— Аз съм част от АОТ, Академичния обмен на талантите между университета „Дюк“ и моето училище. Ще ми подадеш ли майонезата?

— А защо „Дюк“ те заби в Гатлин? За да ходиш на лекции в Държавния колеж в Съмървил ли?

— Не, глупчо. За да се обучавам при ръководителя на дипломната ми работа, многоуважаваната и единствена по рода си

професор Мариан Ашкрофт.

— Каква ти е дипломната работа?

— „Фолклор и митология сред американското общество след Гражданската война“.

— Тук повечето хора я наричат Войната между щатите — казах аз.

Тя се засмя развеселена. Радвах се, че някой мисли това за смешно. За мен беше просто срамно.

— Вярно ли е, че хората в Юга понякога се преобличат в костюми от Гражданската война и разиграват наново битките? За забавление?

Станах. Едно беше аз да си мисля тези неща, но съвсем друго да го чувам от Лив.

— Време е да тръгваме. Имаме още книги за доставяне.

Тя кимна и също стана, като не забрави да вземе и картофките.

— Не можем да ги оставим. Трябва да ги занесем на Лусил.

Не й казах, че Лусил беше свикнала да похапва от пърженото пиле на Ама и остатъците от другите й манджи, сервирани в нейната собствена купичка от китайски порцелан, както ни бяха инструктирали Сестрите. Не я виждах да яде мазни пържени картофи. Лусил беше специална, както биха изтъкнали пралелите ми.

И харесваше Лена.

Докато вървахме към вратата, една кола привлече погледа ми през зацапаните прозорци. Спортната кола на Лена направи рязък завой на чакълестия паркинг. Тя ясно ми показваше, че не желае да се сблъска с нас.

Супер.

Стоях и гледах как колата изчезва надолу по улица „Дав“.

* * *

Тази нощ лежах в леглото си и зяпах към синия таван над мен с ръце под главата си. Преди няколко месеца това беше времето, когато с Лена си лягахме, всеки в своята стая, и въпреки това бяхме заедно — четяхме, смеехме се, говорехме си как е минал денят ни. Почти бях забравил какво е да заспивам без нея.

Завъртях се в леглото и проверих стария си потрошен телефон. Не работеше много добре след рождения ден на Лена, но все още звънеше, ако някой ме потърсеше. Ако някой ми се обади. Не че тя би използвала телефон.

Когато бях седемгодишен, често изсипвах всички пъзели в стаята си, създавайки гигантска каша от хиляди парченца. Тогава мама сядаше при мен на пода и ми помагаше да превърнем хаоса в картина. Но вече не бях дете и майка ми я нямаше. Оглеждах парченцата на пъзела от всички страни, отново и отново, но не можех да ги подредя. Момичето, в което бях лудо влюбен, все още беше момичето, в което бях лудо влюбен. Това не се беше променило. Само че сега момичето, в което бях лудо влюбен, имаше тайни от мен и почти не ми говореше.

А и тези видения.

Ейбрахам Рейвънуд, кървавият инкубус, който беше убил собствения си брат, знаеше името ми и можеше да ме види. Трябваше да разбере как си пасваха тези парченца, трябваше да види цялата картина — не можех да прибера пъзела в кутията му. Беше прекалено късно за това. Искаше ми се някой да ми каже къде да сложа поне първото парченце. Не ми се мислеше повече, затова станах и отворих прозореца на стаята си. Наведох се навън и вдишах дълбоко от нощния въздух, когато чух характерното мяукане на Лусил. Ама сигурно беше забравила да я пусне вътре. Тъкмо се канех да ѝ кажа, че идвам за нея, когато ги видях. Точно под прозореца ми Лусил и Бу Радли седяха един до друг на лунната светлина. Бу тупкаше с опашка, а Лусил мяукаше в отговор. Седяха си така на най-горното стъпало на верандата, тупайки и мяукайки, сякаш водеха напълно цивилизован разговор като двама нормални граждани в топлата лятна нощ. Не знам за какво си клюкарстваха, но новините явно бяха важни. Легнах си в леглото, заслушан в спокойния разговор между кучето на Макон и котката на Сестрите, и се унесох много преди те да се скрият в мрака.

[1] Англичаните имат обичая да наричат пържените картопки „чипс“. А самите американци ги наричат буквално „френски пържени картопки“. — Б.пр. ↑

[2] Всъщност продуктът е създаден през 1904 г. в Берн, Швейцария, под оригиналното име Ovomaltine (от ovum — лат. ез. за „яйце“ и malt — англ. ез. „малц“, първоначалните му основни

съставки). През 1909 г. започва да се произвежда в Кингс Лангли, където поради грешка при регистрирането на марката името е съкратено на Ovaltine. Днес в него има какао, суроватка, малц, захар. Продуктът е изключително популярен във Великобритания. — Б.пр. ↑

[3] „Атари“ (Atari) — компания, известна най-вече с компютърните си игри. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи — harrow на англ. ез. „мъча, терзая“. — Б.пр. ↑

15.VI

ЮЖНЯШКИ ПАЙ

— Не смей да докосваш с пръст пайовете ми, преди да съм ти разрешила, Итън Уейт.

Направих крачка назад и вдигнах ръце във въздуха.

— Само исках да помогна.

Ама ме погледна строго, докато завиваше сладкия картофен пай — двукратен победител — в чиста кърпа. Лимоновият крем и паят със стафиди бяха на кухненската маса точно до масления пай, готови за камерата на хладилника. Плодовите пайове все още се изстудяваха на рафтовете, а пращинки от брашно покриваха всяка повърхност в кухнята.

— Минали са само два дни от началото на ваканцията и вече ми се мотаеш из краката? Ще се молиш да беше останал на лятно училище, ако бутнеш някой от пайовете ми победители. Искаш да помогнеш? Спри да се мусиш и изкарай колата отпред.

Гневът ѝ се покачваше заедно с повишаването на температурите. Не си общувахме много, докато пътувахме по магистралата във волвото. Всъщност аз изобщо не говорех, но не мисля, че някой забеляза.

Днес беше вторият най-голям ден от годината за Ама. Тя печели първо място на конкурса „Печени и пържени плодови пайове“ и второ място на „Пайове с крем“ на Окръжния панаир на Гатлин всяка година, откакто се помня. Единствената година, в която не спечели почетната панделка, беше предишната, защото бяха минали само два месеца от смъртта на мама и тя не участва. Панаирът на Гатлин не е нито най-големият, нито най-старият в щата. Диненият фестивал на окръг Хамптън ни бие с около пет километра и двайсет години, а и престижът да спечелиш титлите Прасковен принц и Прасковена принцеса на Гатлин на тукашния конкурс за красота трудно може да се сравни с честта да бъдеш обявен за Мис Диня и Мистър Фестивал в Хамптън.

Но докато влизахме в прашния паркинг, нито татко, нито аз бяхме заблудени от опита на Ама да си придаде вид на хладнокръвна покерджийка. Днес всичко се въртеше само около конкурса за красота и пайовете и ние носехме към павилиона кулинарните произведения на Ама, увити така внимателно, сякаш бяха първородните ни рожби.

Майката на Савана е главният организатор на Прасковения конкурс на Гатлин, а Савана е вечната Прасковена принцеса.

Мисис Сноу щеше да оглежда кандидатки цял ден. Няма такова нещо като прекалено малки за коронясване в нашия окръг. Кръгът „Най-красиво бебе на панаира“, където розовите бузи и цветовете на памперсите се сравняват като видове плодови сладкиши, привлича повече зрители, отколкото „Унищожителното дерби“^[1].

Миналата година бебето на Скипет беше дисквалифицирано, защото розовите му бузи боядисаха ръцете на съдиите. Окръжният панаир има строги правила — никакво официално облекло до двегодишна възраст, никакъв грим до шест години и само „подходящ за възрастта“ грим за участничките до дванайсет години.

Когато мама беше тук, винаги беше готова да се заяде с мисис Сноу, а участничките в Прасковения конкурс бяха любимата ѝ мишена. „Подходящ за възрастта грим? Какви хора сте вие? Какъв грим е подходящ за седемгодишно момиче?“ Но дори моето семейство не пропускаше панаира, освен миналата година. Сега отново бяхме тук, носейки пайове между тълпата към мястото на изложението, както преди.

— Не ме бутай, Мичъл. Итън Уейт, дръж здраво. Няма да оставя Марта Линкълн или някоя друга от тези жени да ме бие заради вас, момчета.

На езика на Ама *тези жени* бяха винаги едни и същи — мисис Линкълн, мисис Ашър, мисис Сноу и другите дами от ДАР (Дъщерите на Американската революция).

Ръката ми вече беше отмаляла напълно и бързах колкото можех, но въпреки това изглеждаше, че хората от поне три-четири окръга са ни изпреварили. Никой не пропуска деня на откриването на панаира, тълпата от околните градове от години се стича ентусиазирано точно по средата между Гатлин и Пиксвил, където се провежда той. Посещението на мероприятиято си има своите върхове — поглъщане на огромно количество мекици, мотаене в горещия и задушен летен

ден, от което и най-якият мъжага може да припадне, и — ако си късметлия — натискане с някоя мацка зад плевните на организацията „Бъдещите фермери на Америка“. Освен мекиците и горещината не бях привлечен от нищо друго тази година.

С татко покорно следвахме Ама до масите на съдиите, разположени под огромен плакат на „Южняшки пай“. Състезанието за пайове всяка година има различен спонсор и ако това не са магазините на Пилсбъри или на Сара Ли, то идва ред на „Южняшки пай“. Конкурсът за красота има много зрители, но конкуренцията при пайовете е епична. Едни и същи семейства правят пайове по едни и същи рецепти от поколения и всяка спечелена панделка носи огромна чест на южняшкия дом, а провалилите се тънат в срам цяла година. Носеше се слух, че няколко жени от града са обединили усилия, за да попречат на Ама да спечели първото място тази година. Съдейки по мърморенето, което се носеше из кухнята цяла седмица, това щеше да стане, когато адът замръзне и *тези жени* обуеха кънки, за да се пързаят по него.

Докато смогнем да разтоварим скъпоценния товар на Ама, тя вече беше успяла да се скара със съдиите за разпределението на храните и напитките по масите. „Не можете да слагате оцетния сос след черешовия ликьор, а ревенът в никакъв случай не бива да стои между кремове ми. Ще им отнеме вкуса, освен ако вие, момчета, не искате точно това да стане.“

— Започва се — прошепна тихо татко. В същия миг Ама хвърли на съдиите онзи поглед и те се свиха гузно на сгъваемите столове.

Баща ми погледна към изхода и ние се изнизавме навън, преди Ама да успее да ни хване да ѝ помагаме за тероризирането на невинни доброволци и за тормозенето на съдиите. В момента, в който се смесихме с тълпата, и двамата инстинктивно се обърнахме в различни посоки.

— С котката ли ще се разхождаш из панаира?

Татко гледаше към Лусил, която седеше кротко в прахта до мен.

— Явно да.

Той се засмя. Все още не бях свикнал да чувам отново смеха му.

— Ами добре. Не се забърквай в неприятности.

— Никога не го правя.

Татко ми кимна, както би направил истински баща към сина си. Кимнах му в отговор, опитвайки се да не мисля за изминалата година, когато аз бях възрастният човек в къщата, а той си беше загубил ума. После и двамата поехме в различни посоки и се изгубихме сред плътната, гореща и потна маса от хора.

Панаирът беше претъпкан и ми отне доста време, за да открия Линк. Той се мотаеше край игрите, опитвайки се да флиртува с всяко момиче, което погледнеше към него. Днес беше една от малкото възможности да срещнем момичета, които не са от Гатлин. Линк стоеше до една от онези платформи, които удряш с голям дървен чук, за да докажеш колко си силен — въпросният чук беше метнат на рамото му. Беше в цялото си бойно снаряжение на барабанист — с изтърканата си тениска на „Соушъл Дисторшън“, палките за барабана му се показваха от задния му джоб, а веригата на портфейла му висеше под тях.

— Дами, ще ви демонстрирам как се прави това. Отдръпнете се назад, за да не пострадате.

Момичетата се кикотеха, докато Линк удряше кантара с всичка сила. Стрелката на метъра скочи нагоре, измервайки силата, а едновременно с това и шансовете му за свалка. Машината издаде съскащ звук и цялата се разтресе, когато стрелката пое към камбанката на върха. Ако я удареше, влизаше в графата „истински расов жребец“. Но тя не успя да стигне дотам и спря по средата — на картинката на малкото пиле срещу надписа „пилешки мускул“. Момичетата направиха презрителни гримаси и се запътиха към съседната площадка, където се мятаха рингове.

— Тази джаджа е нагласена. Всички го знаят — извика Линк след тях и захвърли дървения чук в прахта. Най-вероятно беше прав, но това нямаше никакво значение. Всичко в Гатлин беше нагласено. Защо игрите на панаира да са различни?

— Ей, имаш ли пари? — Линк се престори, че рови из джоба си, сякаш имаше някакъв шанс да открие там повече от десет цента.

Подадох му пет долара, клатейки глава.

— Трябва да си намериш работа, пич.

— Имам си работа. Аз съм барабанист.

— Това не е работа. Не можеш да го наричаш работа, ако не ти плащат.

Линк зяпаше из тълпата в търсене или на момичета, или на мекици. Трудно беше да се каже кое точно, защото принципно реагираше еднакво и на двете.

— Опитваме се да си уредим участие някъде.

— „Холи Ролерс“ няма ли да свирят на панаира?

— На тази скапана сцена? Не — заби той гневно крак в земята.

— Значи не са ви наели, така ли?

— Казаха, че сме скапани. Но хората са смятали и че „Лед Цепелин“ са скапана група.

Докато вървахме из панаира, не можехме да не забележим, че с всяка година въртележките и влакчетата изглеждаха много по-малки, а всички машини за игри — по-захабени. Жалък на вид клоун мина покрай нас с огромна връзка с балони.

Линк спря и ме удари по рамото.

— Скивай. На шест часа. Изгаряне трета степен.

По неговата скала едно момиче не можеше да бъде по-секси от това. Сочеше към русо момиче, което очевидно се беше запътило към нас. Лив.

— Линк... — опитах се да го предупредя, но той вече се беше впуснал в мисия.

— Както майка ми казва, нашият Господ Бог има добър вкус, алилуя, амин.

— Итън! — махна ни Лив с ръка.

Линк ме погледна възмутено.

— Майтапиш ли се?! Вече си имаш Лена, не е честно!

— „Нямам“ Лив, а напоследък не съм сигурен, че имам и Лена. Спокойно.

Усмихнах се към Лив и в този момент забелязах, че тя е облечена с изтъркана тениска на „Лед Цепелин“.

Линк я видя едновременно с мен.

— Тя е свършена.

— Здравсти, Лив. Това е Линк. — Сръгах го в ребрата с надеждата, че ще си затвори устата. — Лив е асистентката на Мариан за лятото. Работим заедно в библиотеката.

Тя му протегна ръка. Той стоеше и я зяпаше глупаво.

— Леле.

Работата с Линк е, че никога не се притеснява от държанието си, винаги аз се срамувам вместо него.

— Тя е от Англия.

— Леле майчице.

Погледнах към Лив и свих рамене.

— Казах ти.

Приятелят ми пусна най-широката си усмивка.

— Итън не ми каза, че работи с най-секси мацката във вселената.

Лив ме погледна, преструвайки се на изненадана.

— Не си ли? Това си е истинска трагедия — засмя се и ни хвана за ръце. — Хайде, момчета. Обяснете ми как точно превръщате памука в нещо, което става за ядене.

— Нямам право да издавам национални тайни, мадам.

— Аз нямам нищо против да го направя — ентусиазирано стисна ръката ѝ Линк.

— Покажи ми всичко.

— Откъде да започнем? Тунелът на любовта или Щандът на целувките? — ухили се той още по-широко, което не мислех, че е възможно, но явно беше.

Лив наклони замислено глава на една страна.

— Да видим... Труден избор. Но се спирам на... виенското колело.

И тогава пред себе си зърнах познатата черна коса, а въздухът се изпълни с аромата на лимони и розмарин.

Нищо друго обаче не ми беше познато. Лена стоеше на няколко метра пред нас, пред будката за билети, облечена в дрехи, които сигурно беше взела назаем от Ридли.

Черната тясна блузка стигаше до пъпа ѝ, а черната пола едва покриваше дупето ѝ. Ярък син кичур обграждаше лицето ѝ и се спускаше отзад по гърба ѝ. Но не това ме шокира най-много. Лена, момичето, което не слагаше нищо друго на лицето си освен слънцезащитен крем, беше гримирана. Някои момчета харесват момичета, които са изпонамазани с всякакви неща, но не и аз. Обградените с черен молив и сенки очи на Лена ме смутиха най-много.

Сред всички хора, облечени в дънки, сред целия прах, и сламата, и потта, и масите, покрити с червени и бели карирани покривки, тя изглеждаше абсолютно не на място тук. Старите ѝ ботуши бяха

единственото познато нещо върху нея. И герданът с талисманите ѝ, който за мен беше единствената връзка с предишната Лена. Какво беше станало? Тя не се обличаше така. Поне не и доскоро.

Трима изтупани младежи я заглеждаха и явно се канеха да я заговорят. Изпитах силно желание да ги фрасна в лицето един по един.

Пуснах ръката на Лив.

— Ще се срещнем там, вие вървете.

Линк не можеше да повярва на късмета си.

— Няма проблем, човече.

— Можем да те изчакаме — предложи Лив.

— Не се притеснявайте. Ще ви настигна.

Не очаквах да срещна Лена тук, а и не знаех какво да кажа, за да не изглеждам по-отчаян, отколкото Линк вече смяташе, че съм. Сякаш има нещо, което можеш да кажеш, за да изглеждаш готин, след като приятелката ти се мотае с друго момче.

— Итън, търсихте.

Лена се запъти към мен; звучеше напълно нормално, като старата Лена — момичето, което помнех отпреди няколко месеца. Момичето, в което бях безумно влюбен, момичето, което беше безумно влюбено в мен. Въпреки че изглеждаше като Ридли.

Тя се повдигна, за да отмахне кичура коса от очите ми, и пръстите ѝ нежно погалиха лицето ми.

— Странно, защото последния път, когато те видях, се опитваше да се отървеш от мен.

Опитах се да говоря безразлично, но не можех да скрия гнева си.

— Всъщност не исках да се отърва от теб.

Усетих, че се отбранява.

— Не, просто мяташе дървета по мен и се качи на някакъв мотор с непознато момче.

— Не мяхах дървета.

Вдигнах въпросително вежди.

— Нима?

Тя сви рамене.

— По-скоро бяха клони.

Личеше си обаче, че я бях засегнал. Пръстите ѝ извиваха звездата от кламер, която ѝ бях подарил, толкова силно, че имах чувството, че ще я откъсне от верижката.

— Съжалявам, Итън. Не знам какво ми става. — Гласът ѝ беше тих, искрен. — Понякога ми се струва, че всичко се струпва върху мен, и не мога да го понеса. Не бягах от теб на езерото. Бягах от себе си.

— Сигурна ли си?

Тя вдигна поглед към мен и една сълза се спусна по бузата ѝ. Избърса я с ръка, пръстите ѝ бяха свити от отчаяние. Отпусна юмрука си и постави дланта си на гърдите ми, точно над сърцето.

Не си виновен ти. Обичам те.

— Обичам те — каза на глас и думите увиснаха във въздуха помежду ни, достъпни за всички около нас, за разлика от всеки друг път, когато си ги казахме в мислите. Гърдите ми се стегнаха, когато ги произнесе, а дъхът ми заседна в гърлото. Опитах се да измисля нещо язвително, но нищо не ми дойде наум. Мислех само колко е красива и колко много я обичам.

Но този път нямаше да оставя нещата да се разминат така. Наруших примирието ни.

— Лена, какво става? Ако ме обичаш толкова много, защо се мотаеш с Джон Брийд?

Тя извърна поглед встрани, без да каже нищо.

Отговори ми.

— Не е каквото си мислиш, Итън. Джон е просто приятел на Радли. Между нас няма нищо.

— И от колко време „няма нищо между вас“? Откакто го снима на гробището ли?

— Не съм снимала него. А мотора му. Срегнах Ридли и той просто беше там.

Забелязах, че не отговори на основния ми въпрос.

— А откога се срещаш с Ридли? Забрави ли, че тя ни раздели, за да може майка ти да те примами и да се опита да те убеди да преминеш на страната на Мрака? Или че за малко не уби баща ми?

Лена свали ръката си и усетих как отново се отдръпва от мен, как се скрива в място, до което няхах достъп.

— Ридли ме предупреди, че няма да разбереш. Ти си смъртен. Не знаеш нищо за мен, не и за истинската Лена. Затова не ти казах.

Почувствах внезапен полъх, сякаш буреносните облаци се събираха над нас като предупреждение за нещо по-страшно.

— Откъде знаеш, че няма да разбере? Не ми казваш нищо. Може би, ако ми дадеш шанс, вместо да се измъкваш зад гърба ми...

— Какво искаш да ти кажа? Че нямам представа какво става с мен? Че нещо се променя, нещо, което и аз самата не разбирам? Че се чувствам като изрод и Ридли е единствената, която може да ми помогне да проумея това?

Чувах всичко, което ми казваше, но тя беше права. Не разбирах.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Вярваш, че Ридли се опитва да ти помогне, че можеш да ѝ се довериш? Тя е тъмен чародеец, Лена. Виж се! Смяташ ли, че това си ти, истинската Лена? Сигурно тя е причина да мислиш и да се чувстваш така.

Зачаках да се изсипе истински порой, но вместо това облаците се разпръснаха. Лена се приближи към мен и постави ръце на гърдите ми, умолявайки ме.

— Итън, тя се е променила. Вече не иска да бъде Мрак. Животът ѝ беше съсипан, когато се Преобрази. Загуби всичко, включително себе си. Ридли ми каза, че след като станеш Мрак, се променят чувствата ти към хората около теб. Изпитваш същите чувства, каквито си имал и преди, но са някак отдалечени. Сякаш принадлежат на някого другиго.

— Но ти каза, че това не е нещо, което можеш да контролираш.

— Сгрешила съм. Виж чичо Макон. Той знаеше как да го контролира и Ридли също се учи.

— Ридли не е Макон.

Силна светкавица пресече небето над нас.

— Ти не знаеш нищо.

— Точно така. Аз съм глупав смъртен. Не знам нищо за свръхтайния свят на чародейците и за зловещата ти братовчедка-чародейка, нито за готиния тип чародеец, с който се мотаеш, и неговия „Харли“.

Лена ми се сопна:

— С Ридли сме като сестри и няма да я изоставя. Казах ти вече, точно сега имам нужда от нея. И тя също се нуждае от мен.

Не казах нищо. Лена беше толкова ядосана, че очаквах виенското колело да започне да се люлее и кабинките да изпадат. С ъгълчето на околото си виждах как светлините от голямата въртележка се въртяха все по-бързо, шеметно и замайващо. Както се чувствах и аз, когато потъвах в очите на Лена. Понякога любовта те кара да се чувстваш така и

тогава се помиряваш с любимия дори когато не го искаш. Понякога помирението е по-силно от гнева и недоверието.

Тя се протегна, пръстите ѝ се склжиха зад врата ми и ме придърпа към себе си. Намерих устните ѝ и се вкопчихме един в друг, като че ли се бояхме, че никога повече няма да имаме възможност да се докосваме. Този път, когато стигна до долната ми устна и я захапа леко, нямаше кръв. Само нетърпение. Обърнах се и я избутах до грубата дървена стена зад будката за билети. Дъхът ѝ беше учестен и отекуваше силно в ухото ми. Зарових ръка в къдриците ѝ и насочих устата ѝ към моята. Натискът в гърдите ми започна да нараства, дишането ми се накъса, чух рязък звук във въздуха, докато се опитвах да напълня дробовете си. Огънат.

Лена също го почувства. Тя се отблъсна от мен, а аз се облегнах назад, за да си поема дъх.

— Добре ли си?

Вдишах дълбоко и се изправих.

— Да, добре съм. Като за смъртен.

Тя се усмихна, истинска усмивка, и се протегна, за да хване ръката ми. Забелязах, че беше изпъстрила дланта си с някакви странни на вид рисунки. Черни извивки и спирали се виеха около китката ѝ и в началото на ръката ѝ. Приличаха на направени с къна, като онези на гадателката, която се опитваше да предсказва бъдещето в палатката, миришеца на гадни ароматни пръчици, в другия край на панаира.

— Какво е това?

Повдигнах китката ѝ, но тя рязко дръпна ръката си. Спомних си Ридли и нейната татуировка и искрено се надявах тези да са просто изрисувани с маркер.

Така е, маркер е.

— Може би трябва да си вземем нещо за пиене.

Лена ме поведе от другата страна на будката и аз я последвах. Не можех да ѝ се сърдя, не и когато имаше възможност стената помежду ни най-накрая да падне. Когато се целунахме преди минута, почувствах, че точно това става. Беше напълно обратното на целувката ни на езерото, целувка, при която бях спрял да дишам по напълно различни причини. Може би никога нямаше да разбера каква беше онази целувка. Но сегашната я познавах и знаех, че тя е всичко, което имах — нова възможност.

Но тя трая само две секунди.

Защото тогава видях Лив, която носеше два захарни памука и ми махаше с единия, и разбрах, че стената отново ще се издигне, може би за добро.

— Итън, хайде! Взех ти захарен памук. Ще пропуснем виенското колело!

Лена отдръпна ръката си. Беше ми ясно как изглежда това отстрани — висока блондинка с дълги крака, два захарни памука и подканваща усмивка. Бях обречен и без това „ние“, което се чу в призива ѝ „ще пропуснем“.

Това е Лив, асистентката на Мариан. Работим заедно в библиотеката.

И в „Дейри Кийн“ ли работехте заедно? И на панаира ли?

Още една светкавица разсече небето.

Не е каквото си мислиш, Лена.

Лив ми подаде захарния памук и се усмихна на Лена, докато ѝ протягаше ръка.

Блондинка? Лена погледна към мен. Ти сериозно ли?

— Лена, нали? Аз съм Лив.

О, британски акцент. Това обяснява всичко.

— Здравсти, Лив.

Лена произнесе името ѝ, сякаш то беше обект на някаква шега помежду ни. Не направи никакъв жест да се здрависа с нея. Дори да беше забелязала обидата, Лив не реагира по никакъв начин и просто отпусна ръката си.

— Най-накрая! Опитвах се да накарам Итън да ни запознае, тъй като с него ще прекараме много време през лятото.

Очевидно.

Лена не поглеждаше към мен, а Лив не откъсваше поглед от нея.

— Лив, сега определено не е подходящ...

Не можех да направя нищо. Те бяха като два влака, които бавно вървяха един срещу друг, но сблъсъкът беше неизбежен.

— Няма нищо — прекъсна ме Лена, взирайки се внимателно в момичето срещу себе си, сякаш тя беше Сибилата в семейството си и можеше да разчете лицето ѝ. — Приятно ми е да се запознаем.

Той е изцяло твой. Можеш да вземеш целия град, докато си тук, ако толкова много искаш.

На Лив ѝ бяха нужни само две секунди, за да се усети, че нещо не е наред, но се опита да запълни неловкото мълчание.

— С Итън постоянно говорим за теб. Той ми каза, че свириш на цигулка.

Лена се вцепени.

С Итън... Нямаше нищо особено в начина, по който го каза, но думите бяха достатъчни сами по себе си. Знаех какво означават за Лена. Итън и смъртното момиче, момичето, което беше всичко това, което тя не можеше да бъде.

— Трябва да вървя — обърна се Лена, преди да успее да я хвана за ръката.

Лена...

Ридли беше права. Беше само въпрос на време, преди някое ново момиче да дойде в града.

Чудех се какво ли още ѝ беше казала братовчедка ѝ.

За какво говориш? Ние сме само приятели.

И ние някога бяхме само приятели.

Лена си тръгна, проправяйки си път през потната тълпа, като предизвикваше хаос навсякъде, откъдето минаваше. Ефектът от гнева ѝ като че ли беше безкраен. Не виждах много ясно, но някъде край нея клоунът започна да се суети объркано, докато балоните му се пукаха един по един, дете се разплака, когато фунийката му със сладолед падна на земята, чу се как жена започна да пици, след като от машината за пуканки се вдигна дим и пламна огън.

Дори сред неясния хаос от жегата, ръцете и шумът, Лена въздействаше на всичко по пътя си, привличаше го към себе си, както луната влияеше на приливите и отливите или както слънцето караше планетите да се въртят около него. Аз самият бях привлечен в нейната орбита дори когато тя се отдалечаваше от мен.

Направих крачка напред, но Лив постави ръка на рамото ми и ме спря. Очите ѝ бяха присвити, сякаш анализираше ситуацията и за първи път осъзнаваше какво беше станало.

— Итън, съжалявам. Не исках да ви прекъсвам. Ако прекъснах... знаеш. Нещо.

Знаех, че иска да ѝ кажа какво е станало, без да ѝ се налага да ме пита. Не казах нищо, което — предполагам — беше моят отговор.

Само че след това не направих друга крачка напред. Оставих Лена да си отиде.

Линк се появи отнякъде, като си пробиваше път през тълпата и носеше три кока-коли и своя захарен памук.

— Какво пропуснах? Това Лена ли беше?

— Тя си тръгна — каза Лив бързо, сякаш нещата бяха толкова прости.

Искаше ми се да беше така.

— Както и да е. Забравете виенското колело. По-добре да отидем към главната палатка. Всеки миг ще обявят победителите от състезанието за пайове и Ама ще ти стъжни живота, ако не си там за нейния момент на слава.

— Ябълков пай? — Лив грейна цялата.

— Аха. Ще го хапнеш със салфетка, пъхната в тениската си. Ще пийнеш кока-кола и ще се метнеш на някой шевролет, докато си тананикаш песента „Американски пай“. Като истинска американка, това е част от програмата.

Слушах дрънканиците на Линк и веселия смях на Лив, докато вървяха пред мен. Те нямаха кошмари. Дори не се тревожеха. Линк беше прав. Не можехме да пропуснем момента на слава на Ама. За себе си обаче бях сигурен, че днес не бях спечелил никакви почетни панделки. Истината беше, че нямаше нужда да удрям с чук по стара панаирджийска игра, за да разбера къде щеше да спре стрелката. Линк може да беше стигнал само до „пилешки мускул“, но аз се чувствах по-долу и от „пълен загубеняк“. Можех да удрям колкото си искам, но отговорът винаги щеше да бъде един и същ. Без значение какво щях да направя, бях заклещен някъде между „загубеняк“ и „пълна нула“, а Лена държеше чука. Най-накрая разбрах защо Линк постоянно пишеше тези жални песни за това как е зарязан от момичето на мечтите си.

[1] „Унищожително дерби“ — типично за Америка събитие, което се провеждало по време на фестивали и панаири. Има различни формати, но принципът е, че няколко състезатели карат стари коли и нарочно се блъскат, за да ги унищожат. — Б.пр. ↑

15.VI

ТУНЕЛЪТ НА ЛЮБОВТА

— Ако тук стане още малко по-горещо, хората ще почнат да падат като мухи. И мухите ще изпадат като мухи.

Линк изтри потното си чело с потната си длан, като разпръсна върху тези от нас, които имахме късмета да сме близо до него, част от направо разтеклия се Линк.

— Благодаря ти за това.

Лив изтри лицето си с една ръка, докато с другата се опитваше да отлепи влажната си тениска от тялото си. Имаше много измъчен вид. Палатката на „Южняшки пай“ беше претъпкана с хора, а финалистите вече стояха на импровизираната дървена сцена. Опитах се да надзърна покрай редицата от огромни жени пред нас, но беше като на опашката в стола на гимназията в деня, в който раздаваха бисквити.

— Изобщо не виждам подиума. — Лив се повдигна на пръсти. — Нещо случва ли се там? Да не би да сме го пропуснали?

— Почакай. — Линк се опита да се промуши между две от големите жени пред него. — Да, няма никакъв шанс да минем по-напред. Отказвам се.

— Ето я Ама — посочих аз. — Тя печели първо място почти всяка година.

— Ама Тредо — каза Лив.

— Точно така. Откъде знаеш?

— Професор Ашкрофт сигурно я е споменала.

Гласът на Карлтън Ийтън се разнесе по високоговорителя, докато той се суетеше с безжичния микрофон. Винаги той обявяваше победителите, защото единственото нещо, което обичаше повече от това да отваря чуждите писма, беше светлината на прожекторите.

— Потърпете още малко, приятели... имаме технически трудности... почакайте, някой може ли да извика Ред? Откъде да знам как да поправам проклетия микрофон? По дяволите, тук е по-горещо, отколкото в ада.

Попи челото си с носната си кърпичка. Карлтън Ийтън никога не успяваше да се оправи с микрофона.

Ама стоеше гордо вдясно от него, облечена с най-хубавата си официална рокля на малки теменужки, и държеше пая си със сладки картофи, който редовно печелеше първо място. Мисис Сноу и мисис Ашър бяха застанали до нея със своите творения в ръце. Вече бяха облечени за конкурса „Майка и дъщеря“, който започваше веднага след конкурса за най-добър пай. Изглеждаха еднакво плашещи в своите тоалети — съответно син и розов, с които приличаха на застаряващи гимназистки, отиващи на бал през осемдесетте години. Слава богу, мисис Линкълн не участваше в този конкурс, така че стоеше до мисис Ашър в една от своите обичайни рокли, с които ходеше на църква, държейки прочутия си шахматен пай. Все още ми беше трудно да гледам майката на Линк, без да си спомня безумието от последния рожден ден на Лена. Не виждаш много често как майката на гаджето ти буквално излиза от тялото на майката на най-добрия ти приятел. Когато погледнех мисис Линкълн, винаги се сецах за това — момента, в който Сарафина изпълзя от нея като змия, свличаща кожата си. Потръпнах.

Линк ме сръга.

— Пич, виж Савана. Има си корона и всичко останало. Със сигурност знае как да се изфука.

Савана, Емили и Еден седяха на първия ред заедно с останалите състезателки от конкурса „Прасковена красавица“; всички се потяха в тежките си официални тоалети. Савана беше облечена в тонове искрящ тюл в характерния Гатлинов прасковен цвят, с короната на Прасковена принцеса с изкуствени диаманти, съвършено балансирана на главата ѝ, въпреки че шлейфът на роклята ѝ се беше заплел в евтиния метален сгъваем стол. „Малката мис“, местният магазин за дрехи, сигурно го беше поръчал специално от Орландо.

Лив се приближи до мен, присвивайки очи, за да разгледа по-добре културния феномен Савана Сноу.

— Това ли е кралицата на „Южняшки пай“? — примигна и аз се опитах да си представя колко ли странно изглежда всичко това за външен човек. Почти се усмихнах.

— Може да се каже.

— Не осъзнавах, че печенето на пайове е толкова важно за американците. От антропологична гледна точка.

— Не знам как е по другите места, но тук, на Юг, жените се отнасят към печенето на сладкиши много сериозно. А това е най-голямото състезание за пайове в окръг Гатлин.

— Итън, насам!

Леля Мърси ми махаше с кърпичката в едната си ръка, докато с другата придържаше прочутия си кокосов пай. Икономката Телма вървеше след нея, разбутвайки хората с инвалидната ѝ количка. Всяка година леля Мърси участваше в състезанието и всяка година получаваше почетна панделка за кокосовия си пай, въпреки че беше забравила как да го прави още преди двайсетина години, но никой от съдиите не беше достатъчно смел, за да го пробва и да ѝ го каже.

Леля Грейс и леля Пру ги следваха, хванати за ръка, влачейки йоркширския териер на леля Пру, Харлон Джеймс, след себе си.

— Радваме се, че си тук, Итън. Дойде да видиш как Мърси шъ спечели панделката си ли?

— Разбира се, че е дошъл за това, Грейс. Че к'во друго шъ прави на таквоз място, пълно със стари жени?

Исках да им представя Лив, но Сестрите не ми дадоха възможност. Те говореха една през друга. Трябваше да се досетя, че ще стане така. Леля Пру пое инициативата вместо мен.

— Кой е това, Итън? Новата ти приятелка?

Леля Мърси намести очилата си.

— Какво стана с другата? Момичето на Дюшан, с черната коса?

Леля Пру я изгледа подозрително.

— Е, Мърси, ама тая работа хич не те засяга. Не бива да го питаш таквиз неща. Сигурно го е зарязала.

— И защо шъ прави такова нещо? Итън, да не си накарал момичето да се съблече голо, а?

Леля Пру ахна възмутено.

— Мърси Лин! Ако Господ Бог не ни порази всички заради твоето говорене...

Лив изглеждаше слисана. Очевидно не беше свикнала да следи закачките на три стогодишни стари дами, които говореха със силен южняшки акцент и повредена граматика.

— Никой не е карал никого да прави нищо и никой не ме е зарязвал. Всичко е наред между мен и Лена — излъгах аз. Макар че щяха да научат истината следващия път, когато отиде на църква, ако настроеха по-добре слуховите си апарати, за да чуят клюките. — Това е Лив, помощничката на Мариан за лятото. Работим заедно в библиотеката. Лив, това са леля Грейс, леля Мърси и леля Прудънс, моите прапралели.

— Май добави едно допълнително „пра“ тука.

Леля Прю се опита да се поизправи малко.

— Така се казваше. Лена! На върха на езика ми беше.

Леля Мърси се усмихна на Лив.

Тя ѝ се усмихна в отговор.

— Разбира се. Беше ми приятно да се запознаем.

Карлтън Ийтън потупа микрофона точно навреме.

— Добре, мисля, че можем да започваме.

— Момичета, трябва да отидем отпред. Ей сегинка шъ извикат името ми. — Вече си пробиваше път по пътеката леля Мърси, носейки се напред с количката си, сякаш беше танк. — Шъ се видим след нула време, захарче.

Хората влизаха в палатката от всичките три входа, а Ласи Бийчам и Елси Уилкс, победителките в състезанията за готвени манджи и барбекю, заеха местата си близо до сцената, стиснали гордо в ръка сините си панделки. Барбекютото беше важна категория, дори по-важна от чилито, така че мисис Уилкс се беше надула повече от всякога. Наблюдавах лицето на Ама, излъчващо вродена гордост; тя не поглеждаше изобщо към някоя от *онези жени*. И тогава видях как изражението ѝ се промени, сякаш над нея беше надвиснал тъмен облак.

Линк ме сръга отново.

— Хей, гледай. Нали знаеш, Погледът.

Проследихме посоката, в която се беше втренчила, най-отдалечения ъгъл на палатката. Когато видях това, което Ама гледаше, изтръпнах.

Лена се беше облегнала небрежно на една от колоните, крепящи палатката, вперила поглед в подиума. Знаех, че няма нищо на света, от което да се интересува по-малко, отколкото от печените пайове, освен ако не беше дошла, за да подкрепи Ама. А от начина, по който баба ми

я гледаше, тя май не мислеше, че е тук за това. Ама поклати глава към нея, съвсем незабележимо.

Лена извърна очи встрани.

Може би търсеше мен, макар аз вероятно да бях последният човек, когото точно сега искаше да види. Тогава какво правеше тук?

Линк ме стисна за ръката.

— Това... тя...

Лена гледаше към срещуположната страна на палатката. Ридли се беше облегнала на другата колона, облечена в розов минижуп, и развиваше опаковката на близалката си. Очите ѝ бяха впити в сцената, сякаш наистина ѝ беше любопитно кой ще победи. А знаех, че това не е така, защото Ридли се интересува само от създаването на проблеми. Тъй като под тази палатка имаше повече от двеста души, мястото изглеждаше идеално за целта.

Гласът на Карлтън Ийтън се разнесе над тълпата:

— Проба, проба... Чувате ли ме? Добре, тогава да преминем към награждаването на пайовете с крем. Този път надминахте себе си, приятели. Имах удоволствието да опитам някои от тези пайове и ви казвам, че по мое скромно мнение всеки от тях е победител. За съжаление тази вечер можем да имаме само един победител, така че да видим кой е той. — Карлтън се замота непохватно с първия плик, като разкъсваше шумно хартията. — И така, на трето място е... крем паят на Триша Ашър.

Мисис Ашър се намръщи за частица от секундата, после разцъфна отново в обичайната си фалшива усмивка.

Не свалях очи от Ридли. Явно беше намислила нещо. На нея не ѝ пукаше за пайовете, нито за нищо от това, което се случваше в Гатлин. После тя се обърна и кимна с глава към някого в задната част на палатката. Погледнах зад себе си.

Момчето чародеец ни наблюдаваше с усмивка. Стоеше до задния вход, очите му бяха вперени във финалистите. Ридли се обърна отново към сцената и бавно, целенасочено започна да ближе близалката си. Това никога не е било знак за началото на нещо хубаво.

Лена!

Тя дори не мигна. Косата ѝ започна да се къдри сред застоялия въздух, сякаш беше задухал онзи вятър, който наричах „чародейски бриз“. Не знам дали беше от жегата или от безмилостния поглед на

лицето на Ама, но започнах да се притеснявам. Какво крояха Ридли и Джон и защо Лена беше тук и очевидно задвижваше някакво заклинание? Каквото и да се опитваха да направят, тя сигурно искаше да им се противопостави.

После разбрах. Не само Ама хвърляше светкавици с очи към събралите се тук чародейци. Ридли и Джон също гледаха право към нея. Дали Ридли наистина беше толкова глупава, че да се забърква с Ама? Имаше ли толкова глупав човек, било то чародеец?

Ридли вдигна демонстративно близалката си във въздуха в отговор на незададения ми въпрос.

— Опа... — Линк я беше зяпнал. — Мисля, че трябва да изчезваме оттук.

— Защо не заведеш Лив на виенското колело? — казах аз, опитвайки се да прикова вниманието му. — Май тук няма да се случи нищо интересно.

— Стигнахме до най-вълнуващия момент от днешното състезание — обяви като по сигнал Карлтън Ийтън. — Е, това е. Да видим коя от тези дами ще отнесе у дома си панделката за второ място и нова фурна на стойност петстотин долара и коя ще бъде победителката, която ще спечели седемстотин долара от нашите спонсори — пекарна „Южняшки пай“. Ако не бяха те... — Карлтън Ийтън не успя да завърши изречението си, защото преди от устата му да излезе така чаканото име на победителката, нещо друго излезе...

От пайовете.

Кутиите и тенджерите с пайове се размърдаха и на хората им бяха нужни няколко секунди да осъзнаят какво се случва, преди да започнат да пицят. Ларви, личинки, хлебарки и всякакви други буболечки плъзнаха навсякъде. Сякаш цялата омраза, лъжи и лицемерие на града — на мисис Линкълн, на мисис Ашър и на мисис Сноу, на директора на гимназията, на ДАР и на Организацията на родителите и учителите (ОРУ) и на всяка църковна група за подпомагане — всичко се беше събрало накуп, изпечено в тези пайове, и сега се пробуждаше за живот. Буболечките излизаха от всеки пай на подиума, повече буболечки, отколкото биха могли да се съберат в тези тенджери и съдове.

От всеки пай освен този на Ама. Тя поклати глава с присвити очи, предизвиквайки някого. Орди от покрити с крем червейчета

заляха пода около краката на състезателките. Но редиците от отвратителни насекоми се разклоняваха в две почти идеално прави пътеки край Ама.

Мисис Сноу реагира първа. Тя захвърли пая си, покритите с плодове буболечки се разлетяха из въздуха и се приземиха върху хората от първия ред. Мисис Линкълн и мисис Ашър я последваха и личинките заваляха върху копринените рокли на участничките в конкурса за красота. Савана започна да пищи — този път писъците ѝ не бяха фалшиви, а истински, смразяващи кръвта. Накъдето и да погледнеше човек, гъмжеше от омазани с пай червеи и хора, които се опитваха да не повърнат от гледката. Някои се справяха по-успешно с тази задача от други. Видях директор Харпър да се превива на две над коша за боклук край изхода и да се отървава от купищата мекици, които беше изплюскал през целия ден. Ако Ридли беше възнамерявала да предизвика проблеми, определено беше успяла.

Лив изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Линк си пробиваше път през тълпата, най-вероятно за да помогне на майка си. Напоследък го правеше често и като се имаше предвид колко неспасяема беше майка му, трябваше да му се отдаде дължимото признание.

Лив ме сграбчи за ръката, щом тълпата се спусна към изходите.

— Лив, изчезвай оттук. Мини отзад. Всички тичат към страничните изходи.

Посочих ѝ изхода зад гърба ми. Джон Брийд все още стоеше там и се усмихваше доволен от създадения от него хаос, без да сваля зелените си очи от сцената. Независимо дали очите му бяха зелени или не, със сигурност не беше от добрите. Линк вече беше стигнал до майка си и махаше буболечките и червеите от нея, докато тя пищеше, изпаднала в пълна истерия. Започнах да си проправям път към предните редици.

— Някой да ми помогне! — Мисис Сноу приличаше на героиня от филм на ужасите, уплашена, пищяща, роклята ѝ беше като оживяла от гърчещите се буболечки. Дори и аз не я мразех толкова много, за да ѝ пожелая такова нещо.

Хвърлих бърз поглед към Ридли, която продължаваше да ближе близалката си, като при всяко близване се появяваха още и още

насекоми. Не знаех, че може сама да направи нещо толкова голямо, но все пак и чародеецът ѝ помагаше.

Лена, какво става?

Ама все още стоеше на подиума и изглеждаше така, все едно можеше да събори цялата палатка върху нас само с един поглед. Буболечките и червеите пълзяха върху краката на всички останали, но не бяха достатъчно смели, за да я докоснат. Дори гадинките бяха наясно с тия неща. Тя се взираше в Лена, очите ѝ бяха присвити, челюстта стегната, както беше от момента, в който първата буболечка изпълзя от шахматния пай на мисис Линкълн. „Ще оправиш ли това, или трябва аз да се намеся?“

Лена не беше мръднала от мястото си до колоната, косата ѝ продължаваше да се къдри от чародейския бриз, ъгълчетата на устните ѝ бяха извити в нещо като подобие на усмивка. Разпознах това изражение. Задоволство.

Никой не знае какво има всъщност в пая му.

Лена не се опитваше да ги спре. Тя беше част от всичко това.

Лена! Спри!

Но нямаше какво да се спира. Това беше разплата за „Ангелите пазители“ и за събранието на Дисциплинарния комитет, за всяка тенджерата с храна, оставена пред портите на „Рейвънуд“, и всеки изпълнен със съжаление поглед, за всяко неискрено съболезнование, поднесено от хората в Гатлин. Лена си връщаше за всеки поглед, дума и жест, които беше търпяла; беше ги съхранявала досега на тайно място и сега настъпи времето да ги хвърли като бомба в лицата на тези хора. Предположих, че това беше нейният начин да каже „сбогом“.

Ама се обърна към нея, като че ли двете бяха сами в палатката.

— Стига, дете. Не можеш да получиш това, което искаш, от тези хора. Извинение от град, достоен за съжаление, няма да облекчи болката ти. То е просто поредният пай, кух отвътре.

Гласът на леля Пру над вика глъчката.

— Господи боже, помощ? Грейс получи инфаркт!

Леля Грейс лежеше в безсъзнание на пода. Грейсън Пити беше коленичил над нея и ѝ мереше пулса, а леля Пру и леля Мърси махаха буболечките от сестра си.

— Казах „стига“! — изкрещя Ама от подиума и докато тичах към леля Грейс, можех да се закълна, че палатката щеше да се срути върху

нас от силата на гласа ѝ.

Тъкмо коленичих до леля Грейс, за да ѝ помогна, и видях Ама да вади нещо от дамската си чанта и да го вдига над главата си. „Еднооката заплаха“, нашата стара дървена лъжица в пълния ѝ блясък. Стовари я върху масата пред себе си с все сила.

— Оооо!

В другия край на палатката Ридли се сгърчи, близалката падна от ръката ѝ и се затъркаля по мръсния под, сякаш Ама беше замахнала директно по нея.

За секунда всичко спря.

Потърсих с очи Лена, но тя беше изчезнала. Заклинанието, или каквото беше там, бе разрушено. Буболечките и летящите хлебарки изхвърчаха от палатката и по земята останаха да пълзят само ларвите и червейчетата. Останах и аз, приведен над леля Грейс, за да се уверя, че още диша.

Лена, какво направи?

* * *

Линк ме последва навън объркан както обикновено.

— Нищо не разбирам. Защо Лена ще помага на Ридли и на оня чародеец да направят такава гадост? Някой можеше сериозно да пострада.

Огледах близките въртележки, за да проверя за някакви следи от Лена или Ридли. Но не ги видях, имаше само няколко доброволци, подкрепящи възрастните жени и раздаващи пластмасови чаши с вода на жертвите на адското състезание с пайове.

— Като леля Грейс ли?

Линк изтръска шортите си, за да се увери, че по тях не са останали никакви ларви.

— Мислех, че си е заминала. Голям късмет, че само беше припаднала. Сигурно е от жегата.

— Да, голям късмет.

Но аз самият не се чувствах късметлия. Бях прекалено ядосан. Трябваше да намеря Лена, дори тя да не искаше да бъде намерена. Трябваше да ми каже защо беше тероризирала всички в тази палатка,

за да си отмъсти на... кого всъщност? На няколко застаряващи бивши кралици на красотата? Или на майката на Линк, която беше само застаряваща? Радли би направила нещо такова, не и Лена. Не беше присъщо за нея.

Стъмваше се и Линк се взираше с мъка в тълпата през истеричните дами от църквата на фона на примигващите светлини.

— Къде изчезна Лив? Не беше ли с теб?

— Не знам. Казах ѝ да излезе отзад, когато буболечките започнаха да ни нападат.

Линк трепна при думата „буболечки“.

— Не трябва ли да я потърсим?

Пред Къщата на забавленията се бяха събрали доста хора, така че се запътихме натам.

— Останах с впечатлението, че Лив може да се грижи сама за себе си.

— Май си прав.

Завихме край ъгъла на няколко метра от Тунела на любовта. Радли, Лена и Джон бяха седнали в предните овехтели пластмасови колички, боядисани да приличат на гондоли. Лена седеше по средата, с наметнато върху раменете си кожено яке. Само че тя нямаше кожено яке. Джон имаше.

Извиках името, без дори да помисля.

— Лена!

Остави ме на мира, Итън.

Не. Какво си мислеше, че правиш?

Не мислех. Най-накрая направих нещо.

Да. Нещо глупаво.

Не ми казвай, че си на тяхна страна.

Вървах колкото можех по-бързо. Линк се опитваше да не изостава.

— Ще се сбиеш, нали? Човече, надявам се тоя чародеец да не избълва огън срещу нас или пак да не ни превърне в статуи.

Линк обикновено е готов на бой без замисляне. Въпреки че е слабичък, той е висок почти колкото мен и два пъти по-луд. Но перспективата да се бие със свръхестествени сили не му изглеждаше особено привлекателна. Прав беше, че преди дори да посегнем, можехме да пламнем.

Не исках да се забърква в повече неприятности заради мен.

— Ще се оправя. Върви да намериш Лив.

— Няма начин, пич. Ще ти пазя гърба.

Когато стигнахме до гондолите, Джон пристъпи пред момичетата закрилнически, като че те се нуждаеха от защита.

Итън, махай се оттук.

Чувах гласа ѝ в главата си, но този път аз не ѝ отговорих.

— Ей, любовнико, к'во става? — усмихна се Ридли и махна обвивката на поредната си близалка.

— Майната ти, Ридли.

Забеляза Линк зад гърба ми и усмивката ѝ изчезна.

— Привет и на теб, палавнико. Искаш ли да се повозим в Тунела на любовта?

Опитваше се да говори закачливо, но вместо това звучеше притеснено. Линк я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си почти като истинско гадже.

— Какво си мислеше, че правиш там? Някой можеше да пострада. Четиристотингодишната баба на Итън за малко да получи инфаркт.

Ридли издърпа ръката си.

— Само няколко буболечки, какво толкова? Не драматизирай прекалено. Май те харесвах повече, когато беше по-послушен.

— Да, обзалагам се.

Лена бутна Джон встрани и пристъпи към мен.

— Какво стана? Леля ти добре ли е?

Приличаше на моята стара Лена, мила и загрижена, но вече не ѝ вярвах. Преди няколко минути си отмъщаваше на жените, които мразеше, и заедно с тях на всички останали, намиращи се по случайност в палатката по същото време, а сега беше момичето, което целунах зад будката за билети. Нещо не се връзваше.

— Какво правеше там? Как можеш да им помагаш?

Не бях осъзнал колко съм вбесен, докато не чух гласа си. Крещях. Джон реагира пръв.

Заби юмрука си в гърдите ми и аз се превих на две.

— Итън! — Лена беше уплашена, това поне си личеше ясно. — Спри! Не знаеш какво правиш.

— Както сама каза. Поне най-накрая правя нещо.

— Прави нещо друго. Изчезвай оттук!

— Не можеш да й говориш така. Защо не си вървиш, преди да пострадаш.

Какво пропусках? Лена си беше тръгнала от мен преди по-малко от час, а сега Джон Брийд я защитаваше като че ли беше негова приятелка?

— Така ли? По-добре внимавай кого блъскаш, чародеецо!

— Чародеец? — Той пристъпи към мен, свивайки ръцете си в юмруци. Големи юмруци. — Не ме наричай така.

— А как да те наричам? Повелителят на буболечките?

Исках да ме удари.

Той посегна към мен, но аз избегнах първия удар. Постъпих глупаво. Дадох си сметка за цялото отчаяние и гняв, които бях сдържал в себе си, когато немощният ми човешки юмрук направи контакт със свръхестествената му челюст. Сякаш ударих цимент.

Джон примигна, зелените му очи станаха черни като въглен. Явно не почувства нищо.

— Не съм чародеец.

В доста спречквания и боеве бях участвал, но нищо не ме беше подготвило какво е да бъдеш ударен от Джон Брийд. Спомних си как се биеха Макон и брат му Хънтинг, тяхната невероятна сила и бързина. Джон едва се помръдна и аз лежах по гръб на земята. Помислих си, че ще загубя съзнание.

— Итън! Джон, спри! — пищеше Лена, черният грим се беше разтекъл по лицето й.

Чух Джон да запраща Линк в калта. Трябваше да му го призная, той се изправи на крака по-бързо от мен. Само дето също толкова бързо беше проснат отново. Надигнах се от земята. Не бях чак толкова сериозно ударен, но щеше да ми бъде доста трудно да прикрия синините и ожулванията от Ама.

— Достатъчно, Джон — опитваше се Ридли да звучи спокойно, но в гласа й се долавяше особена нотка и тя изглеждаше уплашена — доколкото Ридли можеше да бъде уплашена. Хвана го за ръката. — Стига. Да вървим. Трябва да сме на друго място.

Линк я погледна в очите, което не беше доста трудно, като се има предвид, че лежеше в калта.

— Не ми прави услуги, Рид. Мога и сам да се грижа за себе си.

— Виждам, боксьорчето ми. Ти си истински шампион.

Линк мигна, засегнат от подигравката ѝ, а може би от болката.

И в двата случая той определено не беше свикнал да бъде човекът на земята по време на бой. Пак се изправи на крака и сви юмруци, готов за нова схватка.

— Само загревах, бейби, само загревах. Сега ще видиш на какво са способни юмруците ми.

Ридли застана между него и Джон.

— Не. Юмруците ти имат нужда от почивка.

Линк отпусна ръце и удари ядосано земята с крак.

— Все тая. Можех да го сваля, ако той не беше... какво, по дяволите, си ти, човече?

Не дадох възможност на Джон да отговори, защото вече знаех какво ще каже.

— Той е някакъв вид инкубус.

Погледнах към Лена. Тя все още плачеше, сгушила се в якето на Джон, но аз не се опитах да говоря с нея. Вече не бях сигурен коя е тя.

— Смяташ, че съм инкубус? Демонски воин? — изсмя се Джон.

Ридли направи гримаса.

— Не се перчи толкова. Никой вече не нарича инкубусите демонски воини.

Джон изпука кокалчетата на ръцете си.

— Аз съм от старата школа.

Линк изглеждаше объркан.

— Мислех, че вие, вампирите, трябва да се скатавате през деня.

— И аз мислех, че вие, селяците, карате само раздрънкани тампони със знамето на Конфедерацията, изрисувано на капака им — засмя се Джон отново, но това не беше смешно. Ридли застана между тях.

— Какво значение има това, палавнико? На психолог ли се правиш? Джон не обича много правилата. Той е... уникален. Харесва ми да мисля за него като за най-доброто от двата свята.

Нямах представа за какво говори Ридли. Но каквото и да беше Джон Брийд, тя нямаше да ни каже.

— Така ли? А на мен ми харесва да мисля как използва обратно в своя свят и се разкарва от нашия — каза наперено Линк, но когато Джон погледна към него, побледня като платно.

Ридли се обърна към Джон.

— Да вървим.

Запътиха се отново към Тунела на любовта, количките продължаваха да подскачат леко под старата дървена арка, изрисувана така, че да прилича на мост във Венеция. Лена се поколеба.

— Лена, не отивай с тях.

Тя се задържа там за секунда, сякаш обмисляше дали да не се втурне обратно в прегръдките ми. Но нещо я спираше. Джон ѝ заговори тихичко в ухото и тя се качи в пластмасовата гондола. Погледнах към единственото момиче, което някога бях обичал. Черна коса и златни очи вместо зелени.

Вече не може да се преструвам, че златното не означава нищо.

Гледах как количката изчезва, оставяйки мен и Линк зад себе си. Така, пребити и насинени, както бяхме в пети клас, когато Емъри и брат му ни натупаха на площадката.

— Хайде. Да се махаме оттук. — Линк вече си тръгваше. Беше се стъмнило и светлините от виенското колело проблясваха, когато кабинките се въртяха. — Защо реши, че е инкубус?

Той се успокояваше от факта, че беше пребит от демон, а не от някакъв обикновен тип.

— Очите му станаха черни и имах чувството, че ме удари с чук.

— Да, ама си ходи спокойно посред бял ден. И има зелени очи, каквито Лена... — спря, но знаех какво щеше да каже.

— ... имаше преди. Знам. Няма никакъв смисъл.

Нищо от станалото тази вечер нямаше. Не можех да забравя начина, по който Лена ме погледна. За момент бях сигурен, че няма да тръгне с тях. Продължавах да мисля за нея, но Линк вече говореше за Джон:

— И каква беше тази простотия за най-доброто от двата свята? Какви светове? Зловещият и по-зловещият?

— Не знам. Бях убеден, че е инкубус.

Линк размърда рамото си, за да прецени какви са пораженията.

— Каквото и да е, тоя тип има страшни суперсили. Чудя се какво ли друго може да прави?

Завихме зад ъгъла, там, където беше краят на Тунела на любовта. Спрях се на място. *Най-доброто от двата свята*. Ами ако Джон наистина можеше много повече от това да се движи като инкубус и да

ни направи двамата с Линк на пух и прах? Имаше зелени очи. Ами ако беше чародеец с някакви особени сили като силата на убеждението на Ридли? Не мисля, че Ридли би могла да повлияе толкова много на Лена, но ако Джон ѝ помагаше? Това щеше да обясни защо Лена се държеше като луда — защо изглеждаше, сякаш иска да дойде с мен, докато Джон не ѝ прошепна нещо. И от колко ли време ѝ шепнеше такива неща?

Линк ме удари с длан по гърба.

— Хей. Знаеш ли какво е странното?

— Какво?

— Те не излязоха от тунела.

— Какво искаш да кажеш?

Той посочи към изхода на атракцията.

— Не излязоха от тунела.

Линк беше прав. Нямаше начин да са излезли, преди ние да завием зад ъгъла. Гледахме как гондолите излизаха една след друга. Празни.

— Тогава къде са?

Той поклати глава, напълно объркан.

— Не знам. Може би тримата правят нещо извратено там вътре.

— И двамата потръпнахме при тази мисъл. — Да проверим. Няма никого наоколо.

Беше прав. Колите продължаваха да излизат празни. Линк прескочи преградата и изчезна в тунела. Вътре имаше малко пространство между релсите за излизане и влизане на количките, но трябваше да внимава, за да не го удари някоя от тях. След малко се появи, метнал се на една гондола.

— Тук няма никого. Къде може да са отишли?

— Не може просто да са изчезнали.

Спомних си как Джон Рийд беше изчезнал от погребението на Макон. Може би той можеше да Пътува, но Ридли и Лена не притежаваха това умение.

Линк прокара ръка по стената.

— Смяташ ли, че тук има чародейска врата?

Единствените чародейски врати, за които знаех, водеха към Тунелите, подземния лабиринт, който спеше спокойно под Гатлин и останалата част от смъртния свят. Това беше свят в света, толкова

различен от нашия, че променяше времето и пространството. Но, поне доколкото знаех, всички входи към Тунелите се намираха в някакви сгради — в имението „Рейвънуд“, в библиотеката „Lunae libri“, в криптата в „Грийнбриър“. Няколко изрисувани стени от шперплат едва ли можеха да бъдат наречени сгради, а и под Тунела на любовта нямаше нищо друго освен пръст и кал.

— И къде се предполага да води тази врата? Това нещо е разположено по средата на панаира. Разпънали са атракциите преди няколко дни.

Линк се измъкна напълно от тунела.

— Къде другаде може да са?

Ако Джон и Ридли използваха силите си, за да контролират Лена, трябваше да го разбере със сигурност. Това нямаше да обясни последните няколко месеца, нито златните очи, но може би щеше да стане ясно какво правеше тя сега с Джон.

— Трябва да слеза там долу.

Линк вече беше извадил ключовете на Бричката от джоба си.

— Как си знаех, че ще го кажеш.

Последва ме до колата, чакълът скърцаше под кецовете му, докато подтичваше, за да ме настигне. Отвори рязко ръждясалата врата на Бричката и се настани зад волана.

— Къде отиваме? Или аз по-добре да...

Все още говореше, когато ги чух — тихите думи, забиващи се в сърцето ми.

Сбогом, Итън.

И после си отидоха — и гласът, и момичето. Като сапунен мехур или пък захарен памук, или последното сребърно парченце от съня ти.

15.VI

ОЧЕВИДНОТО

Бричката се плъзна до знака „стоп“ пред сградата на Историческото общество, с предните гуми наполовина качени на бордюра, и двигателят бавно заглъхна на празната улица.

— Не можа ли малко по-тихо? Някой ще ни чуе.

Не че Линк някога е карал различно. И все пак в момента паркирахме на няколко метра от мястото, което беше щабквартирата на ДАР. Забелязах, че покривът най-накрая беше поправен — беше издухан от урагана Лена няколко дни преди рождения ѝ ден. Въпреки че гимназията беше ударена от същата буря, предполагам, че поправките там щяха да почакат малко. В Гатлин си имаме приоритети.

Почти всеки в Южна Каролина е свързан по някакъв начин с конфедерат, така че да се присъединиш към „Дъщерите на Конфедерацията“ е лесно. Но за да влезеш в „Дъщерите на Американската революция“ е необходимо да докажеш, че си кръвно свързан с човек, воювал във Войната за американската независимост, както е известна в нашия щат. Проблемът е доказателството. Освен ако не си се подписал собственоръчно под Декларацията за независимост, трябва да представиш писмени свидетелства, дълги поне километър. Дори тогава трябва да чакаш да бъдеш поканен, което означава, че през периода на изчакване си длъжен да се залепиш за полата на майката на Линк и да подписваш всяка петиция, която тя реши да пусне. Може би нещата тук се вземат много по-на сериозно, отколкото на Север, защото хората имат нужда да докажат, че поне веднъж в някаква война всички сме били на една и съща страна. Смъртните жители на нашия град имаха също толкова сложни взаимоотношения, както и чародейците.

Тази вечер сградата изглеждаше празна.

— Едва ли има някой, който да ни чуе. Докато не свърши Унищожителното дерби, всички сигурно са на панаира.

Линк беше прав. Със същия успех в момента Гатлин можеше да бъде взет за призрачен град. Повечето хора бяха все още на панаира или вкъщи, на телефона, обсъждайки подробностите от случилото се на състезанието за пайове, което щеше да влезе в историята на Гатлин и щеше да бъде тема за разговор през следващите няколко десетилетия. Бях напълно убеден, че мисис Линкълн едва ли беше позволила на някой от членовете на ДАР да пропусне евентуалния ѝ триумф, когато бие Ама за първото място в конкурса. Обзалагах се обаче, че в момента на майката на Линк ѝ се щеше да не си е подавала носа навън и да си е правила туршията от бамя.

— Не всички.

Вече се бях изчерпал по отношение на идеи и обяснения, но знаех къде ще намерим достатъчно и от двете.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? Ами ако Мариан не е тук?

Линк беше нервен. Срещата с Ридли, мотаеща се с някакъв мутант-инкубус, не извади на показ най-добрите му качества. Не че имаше за какво да се притеснява. Беше пределно ясно за кого се е залепил Джон Брийд и това не беше Ридли.

Погледнах телефона си. Беше почти единайсет.

— Днес е официален празник за Гатлин. Знаеш какво означава това. Мариан трябва да е в „Lunae libri“.

Така работеха нещата тук. Мариан беше главният библиотекар на Окръжната библиотека в Гатлин от девет сутринта до шест вечерта всеки делничен ден. Но на официалните празници тя беше главен библиотекар на чародейската библиотека от девет вечерта до шест сутринта. В момента гатлинската библиотека беше затворена, което означаваше, че чародейската е отворена. А в „Lunae libri“ имаше врата, която водеше към Тунелите.

Затръшнах вратата на Бричката, докато Линк измъкваше фенера си от жабката.

— Знам, знам... Гатлинската библиотека е затворена, а тази на чародейците е отворена цяла нощ, тъй като повечето от клиентите на Мариан не обичат да излизат денем. — Линк размахна фенера си към стената на сградата пред нас. Светлината освети месинговата табелка с надпис „Дъщерите на Американската революция“. — И все пак, ако

мама, мисис Ашър или мисис Сноу разберат какво има в мазето на тяхната сграда...

Държеше тежкия метален фенер, като че ли беше оръжие.

— Да не смяташ да се биеш с това нещо?

Линк сви рамене.

— Никога не знаеш на какво можеш да попаднеш там долу.

Знаех за какво си мисли. Никой от нас не беше идвал в библиотеката „Lunae libri“ от рождения ден на Лена. За последното ни посещение беше трудно да се намери точно определение в речника — „опасност“ беше доста далече от истината.

Опасност и смърт. Онази нощ направихме нещо погрешно и голямата част от него се случи точно тук. Ако бях стигнал до „Рейвънуд“ по-рано, ако бях намерил Книгата на луните, ако бях помогнал на Лена в битката ѝ със Сарафина — ако бях направил поне едно от тези неща по друг начин, дали Макон щеше да бъде още жив?

Минахме откъм гърба на старата червена тухлена сграда, потънала в полумрак, разсейван само от бледата лунна светлина. Линк освети с фенера си желязната решетка близо до земята, а аз приклеках до него.

— Готов ли си?

Фенерът потрепваше в ръката му.

— Където си ти, там съм и аз.

Протегнах ръката си напред и тя премина през познатата решетка, поставена откъм гърба на сградата. Всъщност това беше замаскираният вход към „Lunae libri“. Нищо в Гатлин не е толкова, каквото изглежда на пръв поглед — поне не и ако е свързано с чародейците.

— Изненадан съм, че това заклинание още работи.

Линк гледаше как издърпвам ръката си обратно и тя се появява цяла-целеничка от омагьосаната решетка.

— Лена ми разказа, че то дори не е особено сложно. Просто някакъв номер за скриване, който Ларкин направил.

— Някога питал ли си се дали не е капан?

Фенерът трепереше толкова силно, че светлината едва стигаше до решетката.

— Има само един начин да разберем.

Затворих очи и пристъпих напред. В един миг стоях сред храсталаците зад сградата на ДАР, а в следващия бях в каменно приземие, което водеше към сърцето на чародейската библиотека. Потръпнах, когато преминах омагьосания праг на библиотеката, но не защото почувствах нещо свръхестествено. Тръпката, усещането за това, че правиш нещо погрешно, идваше от факта, че всичко си беше съвсем нормално. Въздухът си беше въздух и от двете страни на решетката, въпреки че в приземието цареше пълен мрак. Не усещах никаква магия, нито тук, нито някъде другаде в Гатлин или под него. Чувствах се само посинен и бесен, но и изпълнен с надежда. Бях убеден, че Лена изпитва нещо към Джон. Но ако имаше някаква възможност да греши и да се окаже, че Джон и Ридли ѝ влияеха, си струваше да съм от другата страна на решетката отново.

Линк се препъна, докато минаваше през портала след мен, и изпусна фенера си. Той се претърколи по стъпалата надолу и ние останахме в мрака. После факлите от двете страни на стълбището започнаха да се запалват от само себе си една по една.

— Съжалявам. Тия неща винаги ме притесняват.

— Линк, ако не искаш да правиш...

Не виждах лицето му сред сенките. След секунда чух гласа му:

— Разбира се, че не искам да правя това. Нали знаеш, не казвам, че Ридли е любовта на живота ми. Не е. Щеше да е шантаво, нали? Но ако това, което Лена казва, е истина и Ридли иска да се промени? Ами ако вампирчето влияе по някакъв начин и на нея?

Съмнявах се, че някой може да влияе на Ридли, освен нея самата. Но не казах нищо.

Не ставаше дума само за Лена и мен. Ридли все още беше под кожата на Линк, по един лош начин. Не ти трябва да се влюбваш в Сирена. Влюбването в чародейка си е достатъчно тежко.

Последвах го в мъждукащата, осветена само от факлите тъмнина на света, разположен под нашия град. Напуснахме Гатлин и влязохме в света на чародейците, място, където всичко можеше да се случи. Опитах се да не мисля за времето, когато исках точно това.

Винаги когато минавах под каменния свод, на който бяха издълбани думите „DOMUS LUNAE LIBRI“, влизах в друг свят, в някаква паралелна вселена. Засега някои части от този свят бяха познати — мирисът на покрития с мъх камък, тежката сладникава

миризма на пергамент от Гражданската война, че и по-отдавна, димът от факлите, надвиснали от гравирания таван. Можех да помириша влажните стени, да чуя случайната капка от подземните води, проправящи си път под каменния под. Но имаше и други части, които не ми бяха познати. Мракът в краищата на лавиците с книги, местата в библиотеката, които никой смъртен не беше виждал. Запитах се колко ли от това беше видяла майка ми.

Стигнахме до долу.

— А сега какво? — Линк намери фенера си и го насочи към колоната до себе си. Заплашителна каменна глава на грифон ни погледна оттам. Той отклони фенера и попадна на зъбат гаргойл. — Ако това е библиотеката, не искам да знам как изглежда чародейският затвор.

Чух звуци от разгарящи се пламъци.

— Почакай малко.

Една по една факлите, заобикалящи ротондата, пламваха и вече можехме да видим колонадата с редиците митологични създания — някои чародейски, някои смъртни — увиващи се около всеки пиедестал.

Линк се сви.

— Това място е доста сбъркано. Само казвам.

Докоснах гавираното женско лице, гърчещо се в ужасна агония сред огнени пламъци. Линк прокара ръка по друго лице с няколко редици кучешки зъби.

— Виж кучето. Прилича на Бу.

Погледна отново, видя, че зъбите излизат от мъжка глава, и отдръпна рязко ръката си.

Бяхме заобиколени от виещи се спираловидно гавирани камъни, направени като че ли едновременно от камък и дим. От извивките и гънките на колоната до мен изплува лице, което ми се стори познато. Не бях съвсем сигурен, защото имаше прекалено много скала около него. Лицето сякаш се бореше с камъка, опитвайки се да си проправи път към мен. За секунда помислих, че устните му се движат, сякаш искаше да ми каже нещо.

Отстъпих назад.

— Какво, по дяволите, е това?

Линк стоеше до мен, зяпнал колоната, която отново се беше превърнала в обикновен стълб, обвит във виещи се вълни и спирали. Лицето се беше скрило в камъка, като глава, която изчезва под морската повърхност.

— Океанът, може би? Дим от огън? Има ли значение?

— Забрави.

Аз не можех, макар все още да не разбирах какво става. Познавах лицето в камъка. Бях го виждал някъде преди. Тази стая беше зловеща и напомняше, че чародейският свят е мрачно място, независимо на чия страна си ти.

Още една факла се запали и лавиците със стари книги, ръкописи и чародейски свитъци се появиха пред очите ни. Те излъчваха сияние от ротондата във всички посоки, като спици в колело, и отново изчезнаха в тъмнината зад тях. Последната факла пламна и вече можех да видя резбованото махагоново бюро, където трябваше да седи Мариан.

Беше празно. Макар Мариан винаги да казваше, че „*Lunae libri*“ е място на древна магия, нито Мрак, нито Светлина, без нея цялата библиотека ми се струваше доста мрачна.

— Тук няма никого — каза отчаяно Линк.

Взех една факла от стената и му я подадох, после свалих една и за себе си.

— Те са тук долу.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Тръгнах уверено напред между лавиците, преструвайки се, че имам ясна идея къде отивам. Въздухът беше наситен с миризмата на ронещи се стари книги и древни свитъци, прашните дървени лавици стенеха под тежестта на стотиците години и векове, изпълнени с думи. Вдигнах факлата си към най-близкия рафт. „Тайните на пръстите: заклинание за косата на твоята девица“. „Тайните на езика: как да обвързваме хората“. „Тайните на карамела: съвети за прикриване“. Сигурно сме на Т.

— „Унищожение на смъртния живот“. Това трябва да е на У. — протегна се Линк към една книга.

— Не я пипай. Ще ти изгори ръката.

Бях си научил урока по трудния начин, от Книгата на луните.

— Не трябва ли поне да я скрием? Зад „Карамела“?

Линк имаше право.

Не бяхме минали и пет метра, когато чух смях. Момичешки смях, без съмнение, който отекваше в гравирани тавани.

— Чу ли това?

— Какво? — размахна факлата си Линк и за малко не подпали купчината със свитъци до себе си.

— Внимавай. Тук долу няма пожарни изходи.

Стигнахме до място, където се пресичаха няколко редици от покритите с книги лавици. Чух го отново, приличаше на музика. Беше красив и познат и звукът на този смях ме караше да се чувствам в безопасност, светът, сред който се намирах, стана по-малко чужд.

— Мисля, че някъде се смее момиче.

— Може да е Мариан. Тя е момиче. — Погледнах го, сякаш се беше побъркал, а той сви рамене. — Добре де, донякъде.

— Не е Мариан.

Направих му знак с ръка да млъкне и да се заслуша, но звукът беше изчезнал. Тръгнахме в посоката, от която идваше смехът, и проходимт зави няколко пъти, докато накрая стигнахме до друга ротонда, подобна на първата.

— Дали е Лена или пък Ридли?

— Не знам. Насам.

Почти не чувах звука, но всъщност знаех кой е. Част от мен винаги беше подозирала, че ще намеря Лена, независимо къде е тя. Не можех да го обясня, просто го знаех.

Беше напълно логично. Щом нашата връзка беше толкова силна, че сънувахме едни и същи сънища и можехме да общуваме без думи, защо да не мога да усетя къде се намира тя? Беше същото като да се прибиращ от училище към вкъщи или някое друго място, където ходиш всеки ден, и си спомняш как си тръгнал от паркинга, а след това се сепваш и виждаш, че паркираш на алеята пред дома си и нямаш представа как си стигнал там.

Тя беше моята цел. Аз винаги пътувах към Лена. Дори когато не исках. Дори когато тя не вървеше към мен.

— Още малко.

На следващия завой пред нас се разкри коридор, покрит с бръшлян. Повдигнах факлата си и един месингов фенер, висящ сред

листата, се запали от само себе си.

— Виж.

Светлината от фенера разкриваше очертанията на врата, скрита под виещите се лози на бръшляна. Опипах с ръка стената, докато не открих студеното кръгло желязо на мандалото. Беше във формата на полумесец. Чародейската луна.

Отново чух смеха. Беше Лена. Има някои неща, които момчето просто усеща. Познавах Лена. И бях сигурен, че сърцето ми няма да ме подведе.

В момента то блъскаше силно в гърдите ми. Бутнах вратата и тя проскърца, натежала от годините. Отвори се тя и пред очите ни се разкри великолепен кабинет. На далечния край на стаята имаше легло с балдахин. Едно момиче лежеше по корем в него и пишеше в малка червена тетрадка.

— Лена!

Момичето вдигна глава към нас изненадано.

Само че не беше Лена.

Беше Лив.

15.VI

ВОДАЧЪТ

Първият момент на осъзнаването увисна във въздуха, мълчалив и неловък. Вторият избухна в шумна какофония. Линк крещеше на Лив, която крещеше на мен, а аз крещях на Мариан, която ни чакаше да спрем.

— Какво правиш тук?

— Защо ме изостави на панаира?

— Какво прави тя тук, лельо Мариан?

— Влезте.

Мариан отвори широко вратата и отстъпи встрани, за да влезем вътре. Вратата се затвори с трясък зад гърба ми и чух как ключалката се превърта. Обзе ме внезапен пристъп на паника, на клаустрофобия, което беше доста странно, защото стаята не беше никак малка. Но все пак се чувствах затворен. Въздухът беше тежък, задушен и имах чувството, че съм проникнал в много лично пространство, нечия спалня. И също като смеха, тя ми изглеждаше позната, макар че за пръв път стъпвах тук. Като лицето в камъка.

— Къде сме?

— Всеки въпрос с времето си, Итън. Аз ще отговоря на твоите, а ти ще отговориш на моите.

— Какво прави Лив тук?

Не знам защо бях толкова бесен, но бях. Не можеше ли да има поне един нормален човек около мен? Защо всеки трябваше да има таен живот?

— Седни. Моля те — посочи Мариан към столовете край кръглата маса в центъра на стаята.

Лив също изглеждаше ядосана, стана от леглото и се изправи пред камината, която грееше с невъзможен на пръв поглед огън — бял и ярък, вместо оранжев и изгарящ.

— Оливия е тук, защото е асистентката ми за лятото, която ми помага в проучванията. Сега аз имам въпрос към теб.

— Чакай. Това не е истински отговор. Вече го знаех.

Не отстъпвах по инат на Мариан. Гласът ми отекна в помещението, вдигнах глава, за да видя колко е високо, и едва сега забелязах изящния полилей, висящ от сводестия таван. Беше направен от някакво бяло рогово вещество, може би кости? По железните чашки се беше натрупал восък от капещите от години свещи, които хвърляха в стаята бледа, мъждукаща светлина, осветявайки някои от ъглите ѝ, докато други оставаха тъмни и скрити. В сенките на най-отдалечения ъгъл забелязах високо легло от слонова кост, също покрито с балдахин. Бях виждал същото някъде преди. Всичко днес беше като чудовищно дежа вю и това направо ме побъркваше.

Мариан седна отново в стола си невъзмутимо.

— Итън, как намери това място?

Какво можех да ѝ кажа, когато Лив стоеше до мен? Помислих, че е Лена, даже почувствах, че е тя. Но вместо това инстинктите ми ме доведоха до Лив? Самият аз не разбирах какво става с мен.

Огледах се наоколо. Черни шкафове се издигаха от пода до тавана, натежали от книги и странни предмети, които очевидно бяха личната колекция на човек, обикалял по света повече пъти, отколкото аз се бях отбивал до „Стоп енд Шоп“. А като се има предвид, че това беше единственият ни магазин, означаваше страшно много. Прашни бутилки и всякакви малки шишенца бяха струпани на една от лавиците като в стара аптека. Друга беше препълнена с книги. Напомни ми на стаята на Ама, само че без купчините от стари вестници и стъклениците с пръст от гробището. Но една от книгите привлече вниманието ми: „Мрак и Светлина. Началата на магията“.

Познах я — и леглото, и библиотеката, и безукорната подредба на красивите вещи. Тази стая можеше да принадлежи на един-единствен човек, който всъщност дори не беше точно човек.

— Това е стаята на Макон, нали?

— Възможно е.

Линк изпусна странния ритуален кинжал, с който се беше заиграл. Той се изтърколи на пода и Линк се засуети, за да го вдигне бързо и да го постави обратно на рафта. Мъртъв или не, Макон Рейвънуд все още го ужасяваше.

— Предполагам, че чародейският тунел ни свързва директно със стаята му в „Рейвънуд“.

Тази стая беше почти огледално отражение на спалнята на Макон, с изключение на тежките завеси, които там спираха слънчевата светлина.

— Може би.

— Донесла си дневника му тук, защото не искаше да го виждам повече след видението, което имах в архива.

Мариан отговори, като подбираше внимателно думите си:

— Да кажем, че си прав и че това е личният кабинет на Макон, мястото, където си събираше мислите. Дори и така да е, как ни намери тази вечер?

Подритнах дебелия индианска черга в краката ми. Беше в черно и бяло, изтъкана със сложни фигури. Не исках да обяснявам как бях намерил това място. Беше доста смущаващо. А и ако го кажех на глас, можеше наистина да се окаже вярно. Но как беше възможно? Как инстинктите ми можеха да ме доведат до някого другият освен Лена?

Обаче, ако не кажех на Мариан, можеше никога вече да не изляза от тази стая. Затова реших да споделя половината истина.

— Търсех Лена. Тя е тук долу с Ридли и нейния приятел Джон и мисля, че има проблем. Лена направи нещо днес на панаира...

— По-просто казано, Ридли си беше Ридли. Но и Лена беше Радли. Близалките явно са се преработили тази вечер.

Линк развиваше опаковката на луканковата пръчица, която извади от джоба си, защото дори в такава ситуация нищо не можеше да му попречи да яде, ако огладнее, и не забеляза, че му хвърлих убийствен поглед. Не исках да споделям повече подробности с Мариан или Лив.

— Бяхме в ротондата и чух момичешки смях. Тя звучеше... щастливо. Последвах я дотук. Искam да кажа, гласа ѝ. Не мога да го обясня.

Погледнах Лив. По бледата ѝ кожа бяха избили румени петна. Беше се втренила в някаква конкретна точка на празната стена.

Мариан плесна с ръце, сякаш беше получила просветление.

— Предполагам, че смехът ти се е сторил познат.

— Да.

— И си го последвал, без дори да се замислиш. По-скоро по инстинкт.

— Може и така да се каже.

Не бях сигурен какво означаваше това, но Мариан беше добила изражението на лудия учен на прага на велико откритие.

— Когато си с Лена, понякога общувате ли си без думи?

Кимнах.

— Имаш предвид *Келтската нишка*!

Лив погледна шокирано към мен.

— Как може обикновен смъртен да знае за *Келтската нишка*!

— Чудесен въпрос, Оливия. — Начинът, по който двете се споглеждаха, ме дразнеше ужасно. — Въпрос, който заслужава отговор.

Мариан отиде до лавиците и започна да търси нещо в библиотеката на Макон, леко нервно, както жените търсят ключовете си в дамската чанта. Гледах я как рови из книгите на чичото на Лена и изпитах странно притеснение, почувствах се някак неловко, въпреки че него го нямаше тук, за да види това.

— Просто се случи. Някак се намерихме, в главите си.

— Можеш да четеш мисли и не си ми казал? — зяпна ме Линк, сякаш бях Сребърният сърфист. Почеса се нервно по главата. — Ей, пич, извинявай за всичко, което си мислех за Лена. Само те пробвах. — Извърна поглед встрани. — И сега ли го правиш? Правиш го, нали? Човече, разкарай се от главата ми.

Отстъпи назад от мен и се заби в един шкаф с книги.

— Не мога да чета мислите ти, идиот такъв. Понякога с Лена чуваме мислите на другия, това е. — Линк изглеждаше успокоен, но нямаше да му се размине така лесно. — Какво беше това, дето си го мислел за Лена?

— Нищо. Просто се пошегувах.

Извади книга от рафта и се престори, че я разглежда с интерес.

Мариан взе книгата от ръцете му.

— Ето я. Точно тази книга ми трябваше.

Отвори опърпаното кожено томче и започна да прелиства страниците с бясна скорост, което показваше, че търси нещо конкретно. Успях да зърна част от страниците — книгата приличаше на наръчник или справочник.

— Ето — подаде я на Лив. — Някое от тези звучи ли ти познато?

Лив се приведе напред и двете започнаха заедно да прелистват страниците, кимайки с глава. Мариан се изправи и взе книгата от Лив.

— Сега. Как може обикновен смъртен да общува чрез *Келтската нишка*, Оливия?

— Не може. Освен ако не е обикновен смъртен, професор Ашкрофт.

Усмиваха ми се, сякаш бях дете, което прави първите си стъпки, или като че ли всеки момент щяха да ми кажат, че съм смъртоносно болен. Ефектът от тази комбинация беше убийствен и ми се прииска да избягам надалече оттук.

— Ще ме осветлите ли какво ви развеселява? Каква е шегичката?

— Няма никаква шегя, Итън. Защо не погледнеш сам? — подаде ми книгата Мариан.

Погледнах страницата. Бях прав за наръчника. Това беше нещо като чародейска енциклопедия с рисунки и текстове на различни езици, които не разбирах. Но имаше и на английски.

— Водачът — погледнах към Мариан. — Това ли мислиш, че съм?

— Продължавай.

— „Водачът. Онзи, който познава пътя. Синоними: *dux, speculator, gubernator*. Водач, наблюдател, ръководител. Този, който сочи пътя.“

Вдигнах глава, бях объркан. За разлика от Линк, който поне веднъж беше наясно.

— Значи е като човешки компас? Що се отнася до свръхсилите, това си е доста слаба работа. Ти си нещо като чародейски вариант на Аквамен.

— Кой е Аквамен? — Мариан не четеше много комикси.

— Той говори с рибите — поклати глава Линк. — Не е като да имаш рентгенови очи или суперсили като Спайдърмен или Супермен.

— Аз нямам суперсили.

Нали така?

— Продължавай да четеш — потупа Мариан страницата пред мен.

— „Още преди кръстоносните походи ние служехме. Имахме много имена и нито едно. Ние бяхме шепотът в ухото на първия китайски император, докато замисляше Великата стена, бяхме верният спътник, застанал до рамото на най-доблестния шотландски рицар, решил да защити независимостта на страната си. От векове смъртните

с важна мисия са имали водачи, които да ги напътстват. Ние посочихме пътя на заблудилите се кораби на Колумб и Васко да Гама, ние съществуваме, за да напътстваме и чародейците, чийто жизнен път е предопределен за важни дела. Ние...” — Не схващам нищо от това, което четях. После чух гласа на Лив да завършва изречението, явно беше запомнила думите наизуст:

— „... сме тези, които намират загубеното. Ние сме тези, които знаят пътя.“

— Довърши.

Мариан внезапно беше станала сериозна, сякаш думите бяха някакво пророчество.

— „Отдадени сме на величието, за велики цели, за велики дела. Отдадени сме на гибелта, за гибелни цели, за гибелни дела.“

Затворих книгата и я върнах на Мариан. Не исках да знам нищо повече.

Беше ми трудно да разгада изречението на Мариан. Тя разлистваше страниците на книгата отново и отново, а после вдигна поглед към Лив.

— Смяташ ли?

— Възможно е. Имало е и други.

— Не и за Рейвънуд. И за Дюшан се съмнявам.

— Но вие сама го казахте, професор Ашкрофт. Решението на Лена ще има сериозни последици. Ако избере Светлината, всички тъмни чародейци ще умрат, а ако избере Мрака... — Лив не довърши. Всички знаехме останалото. Всички светли чародейци в семейството й щяха да умрат. — Не може ли да се каже, че нейният път е предопределен за важни дела?

Не ми допадаше насоката на разговора, макар да не бях сигурен накъде точно е поел.

— Ехо? Аз съм тук. Малко обяснение?

Лив заговори бавно, сякаш бях дете в библиотека, търсецо за пръв път книга за лятото.

— Итън, в чародейския свят само тези, предопределени за велики цели, имат Водачи. Водачите не се появяват често, може би веднъж на сто години, и никога не е случайно. Ако ти си Водач, значи си тук по някаква причина — велика или ужасяваща, гибелна причина.

Ти си мостът между световите за чародейците и за смъртните и каквото и да правиш, трябва да внимаваш много.

Отпуснах се на леглото, а леля Мариан приседна до мен.

— Ти имаш своя собствена съдба, както и Лена. Което означава, че нещата доста се усложняват.

— Мислиш, че изминалите няколко месеца не са били сложни?

— Нямах представа какво съм виждала. Или какво е виждала майка ти — извърна глава встрани Мариан.

— Значи смяташ, че съм един от тези Водачи? Аз съм човешки компас или нещо подобно, както каза Линк?

— Повече от това е. Водачите не просто познават пътя. Те са пътят. Те насочват чародейците в посоката, в която им е предопределено да тръгнат, път, който може би не биха могли да намерят сами. Може да си Водач за семейство Рейвънуд или за Дюшан. Все още не е много ясно.

Лив, изглежда, знаеше за какво говори, което ме объркваше. Мисълта ми се връщаше непрекъснато към това, което ми казваха тя и Мариан, и се опитвах да го проумея сред хаоса от емоции, които изпитвах.

— Лельо Мариан, кажи й. Не може да съм един от тези Водачи. Родителите ми са обикновени смъртни.

Не споменавахме очевидното, че майка ми е била част от чародейския свят също като Мариан, само че по начин, за който никой не говореше, поне не и с мен.

— Водачите са смъртни, мост между чародейския свят и нашия. — Лив се протегна за друга книга. — Разбира се, твоята майка едва ли може да се нарече „обикновена смъртна“, не повече, отколкото това определение важи за професор Ашкрофт или за мен.

— Оливия! — застина Мариан на място.

— Искате да кажете, че...

— Майка му не искаше той да знае. Обещах й, ако нещо се случи...

— Спрете! — тръснах книгата на масата. — Не съм в настроение за вашите правила. Не и тази вечер.

Лив заби поглед смутено в странния си научен експеримент, часовника си.

— Такава идиотка съм...

— Какво знаеш за майка ми? — обърнах се към нея. — Кажи ми веднага.

Мариан рухна в стола до мен. Розовите петна по бузите на Лив избиха отново.

— Толкова съжалявам.

Тя поклати глава, местейки отчаяно поглед ту към наставничката си, ту към мен.

Мариан вдигна ръка.

— Оливия знае всичко за майка ти, Итън.

Обърнах се към Лив. Знаех какво ще ми каже, преди да си беше отворила устата. Истината най-накрая стигна до съзнанието ми. Лив знаеше прекалено много за чародейците и за Водачите, беше тук, в Тунелите, и учеше в кабинета на Макон. Ако не бях така объркан от това, което те си мислех, че съм, щях да осъзная много отдавна каква е Лив. Не знам защо ми отне толкова много време.

— Итън.

— Ти си една от тях, нали? Като майка ми и леля Мариан.

— От тях? — попита Лив.

— Ти си Пазител.

Думите го превърнаха в реалност. Изпитвах всичко и нищо едновременно — майка ми тук долу, в Тунелите, с масивната връзка чародейски ключове, които сега Мариан носеше. Майка ми със своя таен живот, в който аз и баща ми никога не бяхме допуснати. И никога нямаше да сме част от него.

— Не съм Пазител. — Лив изглеждаше притеснена. — Все още не. Някой ден може би. Все още се обучавам.

— Обучаваш се да бъдеш повече от библиотекар в Окръжната библиотека на Гатлин, което е причината да си тук, по средата на нищото със своята ученическа стипендия. Ако въобще има такава. Или и това е лъжа?

— Хич не ме бива да лъжа. Наистина имам стипендия, но е платена от общество от учени, което предхожда малко по време университета „Дюк“.

— Или училище „Хароу“.

Тя кимна.

— Или училище „Хароу“.

— Ами „Овалтин“? И това ли беше лъжа?

Лив се усмихна тъжно.

— Аз съм от Кингс Лангли и наистина обичам „Овалтин“, но за да бъда напълно честна с теб, трябва да призная, че откакто съм в Гатлин, си падам повече по „Нескуик“.

Линк се тръсна на леглото, напълно замаян.

— Не разбирам и думичка от това, което тя казва.

Лив започна да разгръща страниците, докато на една се появи списък на Пазителите. Името на мама беше точно пред мен.

— Професор Ашкрофт е права. Изучавам Лила Евърс Уейт. Майка ти беше брилянтен Пазител, забележителен писател. Като част от курсовата ми работа трябва да прочета бележките, оставени от Пазителите преди мен.

Бележки? Майка ми имаше бележки, които Лив беше виждала, а аз не? Въздържах се да не пробия дупка с юмрук в стената.

— Защо? За да не допуснеш нейните грешки? За да не загинеш в катастрофа, която никой не е видял и никой не може да обясни? За да не изоставиш семейството си в недоумение за твоя таен живот и защо никога нищо не си им казала?

Двете розови петна отново се появиха на бузите на Лив. Вече бях свикнал с тях.

— За да продължа делото им и да съхраня гласовете им живи. Така че някой ден, когато стана Пазител, да знам как да опазвам чародейския архив — „Lunae libri“, ръкописите, записките на самите чародейци. Това не би могло да стане без гласовете на Пазителите, които са живели преди мен.

— Защо?

— Защото те са мои учители. Уча се от техния опит, от познанието, което са събирали, докато са били Пазители. Всичко е свързано и без техните записки не бих могла да проумея нещата, които сама откривам.

Поклатих глава.

— Не разбирам.

— Ти не разбираш? За какво, по дяволите, говорите? — обади се Линк откъм леглото.

Мариан постави ръка на рамото ми.

— Предполагам, че гласът, който си чул, смехът от коридора, е бил на майка ти. Лила те е довела тук най-вероятно защото е искала да

проведем този разговор. За да разбереш своята мисия и тази на Лена или на Макон. Защото ти си обвързан с един от двата рода и с един от тях. Но все още не знам с кого точно.

Замислих се за лицето на колоната, за смеха и за чувството на дежа ви, което бях изпитал в стаята на Макон. Майка ми ли беше? Бях чакал месеци за някакъв знак от нея — от следобеда в кабинета, когато с Лена намерихме съобщението в книгите. Дали най-накрая тя се опитваше да се свърже с мен? Ами ако не беше тя?

Внезапно си дадох сметка и за нещо друго.

— Ако бях един от тези Водачи — не казвам, че съм се вързал на тази история — тогава мога да открия Лена, нали? Предполага се да се грижа за нея, защото съм нейният... компас.

— Не сме сигурни в това. Обвързан си с някого, но не знаем кой е той.

Бутнах стола назад и отидох до шкафа. Дневникът на Макон беше в края на лавицата.

— Обзалагам се, че се сещам кой знае.

Протегнах се напред.

— Итън, спри! — изкрещя Мариан. Пръстите ми едва докоснаха корицата и усетих как подът под мен се разтваря и потъвам в пустотата на друг свят.

В последната секунда една ръка сграбчи моята.

— Вземи ме с теб, Итън.

— Лив, не...

Момиче с дълга кестенява коса се притискаше отчаяно към високо момче с лице, заровено в гърдите му. Клоните на огромен дъб се спускаха край тях и създаваха впечатление, че те са сами на някакво уединено място, а не само на метри от покритите с бръшлян сгради на университета „Дюк“.

Момчето обхвана нежно лицето ѝ с ръце и го повдигна, за да я погледне в очите.

— Мислиш ли, че ми е лесно? Обичам те, Джейн, и знам, че никога няма да изпитвам същото към някоя друга. Но нямаме избор. Знаеше, че ще настъпи това време и ще трябва да се разделим.

Джейн вирна сърдито брадичка.

— Винаги има избор, Макон.

— Не и в този случай. Няма такъв избор, в който животът ти да не е в опасност.

— Но майка ти каза, че може би има начин. Ами пророчеството?

Макон блъсна гневно с ръка ствола на дървото.

— По дяволите, Джейн. Не обръщай внимание на дрънканиците на старите жени. Няма начин това да свърши по друг начин освен с твоята смърт.

— И какво, не можем да бъдем физически... близки — това няма значение за мен. Пак можем да сме заедно. Само това е важно.

Макон отстъпи назад, лицето му беше изкривено от болка.

— След като се променя, ще бъда опасен, ще бъда кървав инкубус. Те са жадни за кръв и баща ми казваше, че ще стана един от тях, както е станал той, както е станал неговият баща преди това. Ще бъда като всички мъже в семейството ми, още от времето на моя прапрапрадядо Ейбрахам.

— Прадядо ти Ейбрахам, онзи, който смятал, че най-големият грях за един чародеец е да се влюби в смъртна и да развали свръхестествената кръвна линия? Не можеш да вярваш и на баща си. Той беше на същото мнение. Не искаше да сме заедно, за да се върнеш в Гатлин, този ужасен град, и да се заровиш там завинаги като брат си. Сякаш си чудовище.

— Прекалено късно е. Вече усещам Трансформацията. По цели нощи стоя буден и се вслушвам в мислите на смъртните, гладен съм за тях. Скоро ще имам нужда от нещо повече, не само от мислите им. Чувствам, че тялото ми вече не може да съдържа това, което е вътре в мен, сякаш звярът всеки момент ще бъде освободен.

Джейн се извърна встрани, очите ѝ отново се напълниха със слъзи. Но този път Макон нямаше да ѝ позволи да пренебрегне думите му. Той я обичаше. И защото я обичаше, трябваше да я накара да разбере защо не могат да бъдат заедно.

— Дори когато стоя тук, светлината прогаря кожата ми. Чувствам болезнената сила на слънцето през цялото време. Вече се променям и ще става само по-лошо.

Джейн скри лице в шепите си, хлипайки.

— Казваш го само за да ме изплашиш, защото не искаш да потърсиш начин.

Макон я сграбчи за раменете и я принуди да го погледне.

— Права си. Искам да те уплаша. Знаеш ли какво направи брат ми на смъртната си приятелка след Трансформацията си? — Замълча за секунда. — Разкъса я на парчета.

Без предупреждение Макон изви главата си назад, златистожълтите му очи сияеха около странните му черни зеници, като затъмнение на две слънца близнаци. Вече не гледаше Джейн.

— Не забравяй, Итън. Нещата никога не са такива, каквито изглеждат.

* * *

Отворих очи, но не виждах нищо, докато мъглата не се вдигна. Сводестият таван на кабинета постепенно застана на фокус.

— Това си беше направо зловещо, човече. Зловещо като в „Екзорсистът“.

Линк тръсна глава. Протегнах ръка и той ми помогна да се изправа. Сърцето ми още биеше лудо и се опитвах да не поглеждам към Лив. Досега не бях споделял видение с никого освен с Лена и с Мариан и не се чувствах много удобно от станалото. Всеки път щом погледнех към нея, се сецах за мига, в който влязох в стаята. Мигът, в който я помислих за Лена.

Лив се надигна изтощена.

— Казахте ми за виденията, професор Ашкрофт. Но не предполагах, че са толкова истински.

— Не биваше да го правиш.

Струваше ми се, че бях предал Макон, когато въведох Лив в личния му живот.

— Защо не? — разтърка очите си тя, опитвайки се да дойде на себе си.

— Може би не е трябвало да виждаш това.

— Това, което аз видях във видението, е напълно различно от това, което си видял ти. Ти не си Пазител. Не се обиждай, но не си обучен.

— Защо казваш „не се обиждай“, когато смяташ да ме обидиш?

— Достатъчно — прекъсна ни нетърпеливо Мариан. — Какво стана?

Но Лив беше права. Не разбирах какво означава видението, освен частта, че инкубусите не могат да бъдат със смъртни, също както и чародейците.

— Макон беше с някакво момиче и му обясняваше, че се превръща в кървав инкубус.

Лив ме погледна самодоволно.

— Той преминаваше през Трансформацията. Очевидно беше в уязвимо състояние. Не знам защо видението ни показва точно този момент, но явно е важен.

— Сигурен ли си, че си видял Макон, а не Хънтинг? — попита Мариан.

— Да — отвърнахме и двамата едновременно. Погледнах към Лив. — Макон изобщо не прилича на Хънтинг.

Лив се замисли за миг, после се пресегна към тетрадката на леглото. Записа нещо вътре и я затвори рязко. Супер. Още едно момиче с дневник.

— Знаете ли какво? Вие сте експертите. Ще ви оставя двете да разберете за какво става дума. Аз ще се опитам да намеря Лена, преди Ридли и нейното приятелче да я убедят да направи нещо, за което ще съжалява.

— Да не казваш, че Лена е под влиянието на Ридли? Това не е възможно, Итън. Лена е Самородна. Сирена не може да я контролира — отхвърли идеята Мариан.

Но тя не знаеше за Джон Брийд.

— Ами ако някой помага на Ридли?

— Кой?

— Инкубус, който може да се разхожда посред бял ден, или пък чародеец със силата на Макон и способността да Пътува. Още не съм сигурен какво точно е.

Не беше най-доброто обяснение, но наистина не знаех какво представлява Джон Брийд.

— Итън, сигурно бъркаш. Няма сведения за инкубус или за чародеец с тези умения.

Мариан вече сваляше различни книги от рафтовете.

— Е, вече има. Името му е Джон Брийд.

Ако Мариан не знаеше какво създание е Джон, едва ли щяхме да намерим отговора в някоя от тези книги.

— Ако описанието ти е точно — а ми е трудно да повярвам, че това е така — тогава нямам представа на какво е способен този Джон.

Погледнах към Линк. Той нервно въртеше в ръка верижката на портфейла си. Мислехме за едно и също.

— Трябва да намеря Лена — не изчаках да чуя отговора му.

Линк отвори вратата.

Мариан се изправи.

— Не можеш да тръгнеш след нея. Прекалено е опасно. В тези Тунели има чародейци и създания с неизмерима сила. Бил си тук само веднъж и това, което си видял, са обикновени коридорчета в сравнение с по-големите Тунели. Там е напълно различен свят.

Нямах нужда от разрешението ѝ. Майка ми ме беше довела тук, но все още я нямаше.

— Не можеш да ме спреш, защото нямаш право да се намесваш, нали? Можеш само да седиш тук и да гледаш как прецаквам всичко, а после да го запишеш в своите тетрадки, за да може някой като Лив да го прочете по-късно.

— Не знаеш какво ще откриеш, а когато го откриеш, аз няма да мога да ти помогна.

Не ме интересуваеше. Бях на вратата, докато Мариан още говореше. Лив ме последва.

— Отивам с тях, професор Ашкрофт. За да се уверя, че нищо няма да им се случи.

Мариан направи крачка към нас.

— Оливия. Това не е твоето място.

— Знам. Но те се нуждаят от мен.

— Не можеш да промениш това, което ще се случи. Трябва да стоиш настрана. Независимо колко ще ти е трудно. Задачата на Пазителя е само да записва и да пази свидетелствата за случващото се, не да се опитва да го променя.

— Вие сте като охраната в даскалото — ухили се Линк. — Като Дебелака.

Лив присви очи. Сигурно и в Англия имаха мързеливи ченгета, охраняващи училищата.

— Не е нужно да ми обяснявате принципите на Общия ред, професор Ашкрофт. Изучила съм ги още в началния курс на обучение. Но как мога да пазя свидетелства за неща, които никога няма да ми бъде позволено да видя?

— Ще прочетеш за това в чародейските свитъци като останалите от нас.

— Мога ли да науча всичко оттам? За Шестнайсетата луна? За Призоваването, което може да развали проклятието на Дюшан? Можете ли да прочетете за някое от тези неща в свитъците? — Лив погледна лунния си часовник. — Нещо става. Свръхестественият с нечувани досега способности, виденията на Итън... а има и някои научни аномалии. Почти недоловими промени, които селенометърът ми отчита.

Почти недоловими, т.е. несъществуващи. Разпознавам измамника, когато го видя. Оливия Дъранд беше в капан като всички нас, а ние бяхме нейният билет за навън. Не се тревожеше какво може да ни се случи с Линк в Тунелите. Искаше да има живот. Като едно друго момиче, което познавах не много отдавна.

— Не забравяй...

Вратата се затвори, преди Мариан да довърши, но нас вече ни нямаше.

15.VI

ИЗГНАНИЕТО

Вратата се затръшна зад нас. Лив намести износената кожена раница на рамото си, а Линк взе факла от стената на тунела. Бяха готови да ме последват в неизвестното, но вместо това стояхме там и се взирахме един в друг.

— Е? — погледна ме Лив с очакване. — Не е голяма философия. Или знаеш пътя, или не...

— Тихо. Дай му секунда — постави ръка на устата ѝ Линк. — Използвай силата, млади Скайуокър.

Тая работа с Водача очевидно ми носеше нови отговорности. Те май наистина мислеха, че знам накъде да тръгнем, което водеше до сериозен проблем. Аз не знаех.

— Оттук.

Щях да се справя. Нямах избор.

Мариан каза, че чародейските тунели са безкрайни, цял свят под нашия, но не го разбирах напълно, чак досега. Когато завихме след първия ъгъл, проходът се промени, стесни се и стените станаха по-влажни и по-тъмни, леко извити — по-скоро приличаха на туба, отколкото на коридор. Опрях се до стената, за да се ориентирам, и изпуснах факлата си в калта.

— По дяволите.

Вдигнах я, хванах дървената дръжка между зъбите си и продължих напред.

— Гадост — оплака се Линк, когато факлата му угасна.

Лив вървеше зад него.

— И моята угасна.

Намирахме се в пълен мрак. Таванът беше толкова нисък, че трябваше да се навеждаме, за да минем под мръсните камъни.

— Човече, направо се побърквам.

Линк никога не беше харесвал тъмнината. Лив се провикна зад нас:

— По някое време трябва да стигнеш до...

Ударих главата си в нещо твърдо и ръбесто в мрака.

— Ох!

— ... врата.

Линк явно беше извадил фенера от джоба си, защото трептящ кръг светлина освети кръглата врата пред мен. Беше от някакъв студен метал, не от напукано дърво или ронещ се камък като другите, които бяхме виждали тук. Приличаше повече на решетка на канализация в стената. Бутнах я с рамо, но тя не поддаде.

— А сега какво? — обърнах се към Лив, която за мен вече беше станала заместничка на Мариан по всички чародейски въпроси. Чух я как прелиства на тетрадката си.

— Не знам. Може би да натиснеш по-силно?

— Това ли намери в тетрадката си? — троснах ѝ се аз.

— Искаш ли да изпълзя и да го направя вместо теб? — Лив също не беше в добро настроение.

— Хайде, деца. Аз ще бутна Итън, ти ще бутнеш мен, а Итън ще бутне вратата.

— Гениално — каза Лив.

— Рамо до рамо, Мини М.

— Какво?

— Мини Мариан. Ти беше тази, която искаше приключения. По-добра идея ли имаш?

Вратата нямаше дръжка или резе. Прилягаше идеално в стената, метален кръг в кръгла сводеста ниша. Нито лъч светлинка не преминаваше през почти незабележимите цепнатини в стената.

— Линк е прав. Нямаме друг избор, не можем да се върнем обратно точно сега. — Натиснах вратата с рамо. — Едно, две, три. Бутай!

Когато пръстите ми докоснаха металната повърхност, вратата се отвори на мига, сякаш в кожата ми имаше генетичен код, някакъв ключ, специално предназначен за нея. Линк врхлетя върху мен, а Лив се стовари върху двама ни. Главата ми се блъсна в нещо, което приличаше на камък, и паднах на пода. Чувствах се толкова замаян, че не виждах нищо. Когато отворих очи, над мен светеше улична лампа.

— Какво стана?

Линк звучеше объркано също като мен.

Опипах ръбовете на камъните с пръсти. Паваж.

— Просто докоснах вратата и тя се отвори.

— Невероятно.

Лив стоеше над нас и се опитваше да възприеме обстановката.

Лежах на улица сред място, което приличаше на Лондон от учебниците по история. Зад мен беше кръглата врата, в края на пътя. До нея имаше месингова улична табелка, на която пишеше „Западен вход, Централна библиотека“.

Линк се изправи до мен, като потъркваше главата си.

— По дяволите. Това е като онези улици, дето Джак Изкормвана е причаквал жертвите си.

Беше прав. Сякаш се намирахме в началото на тесен пасаж в Лондон през деветнайсети век. Беше тъмен, осветен само от мъждивия блясък на няколко газени фенера. Беше ограден и от двете страни с гърбовете на високи къщи от червени тухли. Лив се надигна от земята и направи няколко крачки по пустата уличка, вдигайки глава към стара метална табела: „Крепостта“.

— Това трябва да е името на този тунел. Изумително. Професор Ашкрофт ми разказваше, но не можех да си го представя. Май книгите не могат да ти покажат всичко в истинската му светлина, нали?

— Ами да, не е като на пощенските картички. — Линк се изтупа и огледа наоколо. — Искam само да знам къде изчезна таванът?

Сводестия таван на тунела го нямаше и над главите ни се простираше мрачното нощно небе, толкова голямо и истинско, пълно със звезди като всяко нощно небе, което някога бях виждал.

Лив извади тетрадката си и започна да пише вътре.

— Не схващаш ли? Това са чародейски тунели. Не са просто някаква подземна система за придвижване, по която чародейците да стигат до библиотеката под Гатлин, за да си вземат някакви книжки.

— А какво са тогава?

Погалих с ръка грубите тухли в стената на най-близката до мен сграда.

— По-скоро пътища към друг свят. Или, казано по друг начин, една съвсем друга, паралелна на нашата вселена.

Стори ми се, че чух нещо, и сърцето ми подскочи. Като че ли Лена проговори в мислите ми, свързвайки се отново с мен. Но грешах.

Беше музика.

— Чухте ли това? — попита Линк и аз почувствах огромно облекчение. Поне веднъж музиката не звучеше само в моята глава. Приличаше на чародейската музика от купона за Хелоуин в „Рейвънуд“ от онази нощ, когато спасих Лена от атаката на Сарафина.

Ослушвах се за Лена, исках да я почувствам сред спомена за тази нощ.

Нищо.

Лив провери своя селенометър и записа нещо в тетрадката си.

— *Carmen*. Преписвах една вчера.

— На английски, моля. — Линк все още се взираше в небето, сякаш се опитваше да свикне с мисълта за него.

— Извинявай. Означава „песен“ на латински. „Омагьосана песен“. Така наричаме чародейската музика.

Тръгнах напред, следвайки звука по улицата.

— Каквото и да е, идва от тази посока.

Мариан беше права. Обикалянето из влажните тунели на „*Luna e libri*“ беше съвсем различно от това, което ни се случваше в момента. Нямахме представа в какво се бяхме забъркали. Това поне ми беше ясно.

Докато вървахме надолу по улицата, музиката ставаше все по-силна, наветата под краката ни се превърнаха в асфалт и неусетно преминахме от стария Лондон в някакъв съвременен бедняшки квартал. Беше улица, каквато можеш да видиш във всеки голям град, в по-забутаните крайни райони. Сградите приличаха на изоставени складове, железни решетки покриваха изпочупените прозорци, а останките от строшените неоновы знаци проблясваха с мигаща флуоресцентна светлина в тъмнината. Имаше цигарени фасове и боклуци по цялата улица и някакви странни чародейски графити — символи, които едва ли някога щях да разбера — по стените на къщите. Посочих ги на Лив.

— Знаеш ли какво означават?

Тя поклати глава.

— Не, не съм виждала нищо подобно. Но със сигурност означава нещо. Всеки символ в чародейския свят има значение.

— Това място е по-смахнато и от библиотеката.

Линк се опитваше да се прави на смел пред Лив, но му беше доста трудно при тази ситуация.

— Искаш ли да се върнем?

Предлагах му вариант за елегантно измъкване, но всеки от нас двамата имаше своята сериозна причина да е тук. И неговата беше не по-малко важна от моята. Само че беше руса.

— Да не ме наричаш „пъзльо“?

— Шшш, тихо...

Чух я отново. Чародейската музика се носеше по въздуха, съблазнителната мелодия беше заменена от нещо друго. Този път само аз чувах думите.

*„Седемнайсет луни, седемнайсет кошмара,
болка от смърт и срам от сълзи.
Следата открий, врата се отваря,
седемнайсет изгнание чакат, върви...“*

— Чувам я. Сигурно сме близо.

Последвах песента, докато тя се повтаряше отново и отново в главата ми.

Линк погледна към мен, сякаш се бях побъркал.

— Какво чуваш?

— Нищо. Просто върви след мен.

Огромните метални врати, които обграждаха отстрани мръсната улица, бяха издраскани и изтърбушени, сякаш ги беше нападало огромно животно или нещо още по-лошо. Освен последната врата, зад която се носеше „Седемнайсета луна“. Тя беше боядисана в черно и покрита с повече графити. Но един от символите изглеждаше различно и не беше изрисуван със спрей. Беше издълбан във вратата. Прокарах пръстите си по очертанията в дървото.

— Този май е различен, прилича на келтски.

Лив прошепна зад гърба ми:

— Не е келтски. Наядски е. Това е древен чародейски език. Много от по-старите свитъци в „Lunae libri“ са написани на него.

— Какво пише?

Тя се вгледа внимателно в символа.

— Наядският не се превежда буквално с думи. Искам да кажа, не можеш да мислиш за думите с думи, просто не става така. Този символ

означава място или момент в реалното пространство, а може и във времето. — Прокара пръст върху една от резките в дървото. — Но тези линии го пресичат тук, виждаш ли? Така че мястото става липса на място, не-място.

— Как може едно място да бъде не-място? Или е място, или не е.

Но в мига, в който го казах, знаех, че греша. Намирах се в не-място от месеци, както и Лена.

Лив ме погледна.

— Мисля, че означава нещо като „изгнание“.

Седемнайсет изгнание чакат, върви...

— Права си, точно това означава.

Лив ми хвърли странен поглед.

— Не можеш да знаеш това, да не би внезапно да си проговорил наядски?

В очите ѝ се беше появил блясък, сякаш това беше поредното доказателство, че съм Водач.

— Чух го в една песен.

Понечих да отворя вратата, но тя сграбчи ръката ми.

— Итън, това не е игра. Не е състезание за печене на пай на някакъв провинциален панаир. Вече не си в Гатлин. Тук долу има опасни неща, създания по-смъртоносни от Ридли и нейните близалки.

Разбирах, че се опитва да ме изплаши, но не ѝ се получаваше. След нощта на рождения ден на Лена знаех повече за опасностите на чародейския свят от всяка библиотекарка, независимо дали е Пазител или не. Не я обвинявах, че се страхува. Трябва да си доста глупав, за да не се боиш от Мрака и неговите създания — като мен.

— Права си. Това не е библиотека. Ще ви разбера, ако не искате да продължите с мен, но аз трябва да го направя. Лена е някъде тук.

Линк бутна вратата, която се отвори съвсем лесно, и влезе вътре така, сякаш пред него беше фоайето на гимназия „Джаксън“.

— Както и да е. Аз си падам по опасните създания.

Свих рамене и го последвах. Лив стисна по-здраво дръжката на раницата си, готова да я метне по нечия глава, ако се наложи. Пристъпи плахо напред и вратата се затвори зад нея.

Вътре беше по-тъмно, отколкото на улицата. Огромни кристални полилеи, напълно не на място сред откритите водопроводни тръби, бяха единственият източник на светлина. Останалата част от

помещението беше истински индустриален хаос. Представляваше гигантско пространство, из което бяха разпръснати кръгли малки щандове, покрити с тъмночервено кадифе. Някои бяха заобиколени от тежки драперии, висящи от первази на тавана, така че да могат да бъдат спуснати до долу, както в болниците ограждат леглата на пациентите. В дъното имаше бар, точно пред кръгла метална врата, която вече имаше дръжка.

Линк също я забеляза.

— Това ли е, което си мисля?

Кимнах.

— Трезор.

Странните полилеи, барът, който приличаше повече на голямо гише, огромните прозорци, покрити на места с черни ленти, трезорът. Мястото сигурно някога е било банка, ако чародейците въобще имат банки. Зачудих се какво ли държаха зад тази врата — а може би беше по-добре да не разбирам.

Но нищо не беше по-странно от хората, или каквото там бяха. Тълпата се вълнуваше и движеше като на някое от партитата на Макон, на които времето изглеждаше ускорено или спряло, в зависимост от това накъде гледаше човек. От джентълмен в костюм от края на деветнайсети век, който приличаше на Марк Твен, с твърда колосана яка и раирана копринена вратовръзка, до пънкари и готик типове, облечени от горе до долу в кожа. Но всички бяха пияни, танцуваха и се мотаеха безцелно.

— Пич, кажи ми, че тези странни... хора, през които май мога да виждам, не са призраци.

Линк направи крачка назад, за да избегне една неясна фигура, и почти налетя върху друга. Не исках да му казвам, че бяха точно това. Изглеждаха като Женевиер на гробището, отчасти материални, само дето тук имаше поне дузина от тях. Но никога не бяхме виждали Женевиер да се движи. Тези призраци не се носеха около нас като онези в анимационните филми. Те ходеха, танцуваха, движеха се като обикновени хора, само че го правеха над земята — с нормална походка, но без краката им да докосват пода. Един от тях погледна към нас и вдигна празна чаша, сякаш ни казваше „наздраве“.

— Привижда ли ми се, или онзи призрак там вдигна чаша? — Линк сръга Лив.

Тя застана между нас, косата ѝ се разлюля и закачи врата ми. Говореше толкова тихо, че трябваше да се наведем, за да я чуваме.

— На практика не се наричат „призраци“. Те са Блудници — души, които не могат да преминат в Другия свят, защото имат недовършена работа в света на смъртните или на чародейците. Нямам представа защо са толкова много тази нощ. Обикновено се движат сами. Нещо се е объркало.

— Всичко в това място е сбъркано. — Линк все още зяпаше Блудника с чашата в ръка. — И не отговори на въпроса ми.

— Да, те могат да правят всичко, което поискат. Как смяташ, че затръшват врати и местят мебели в изоставените къщи?

Не проявявах интерес към изоставените къщи на духовете.

— Какъв вид недовършена работа?

Познавах достатъчно мъртви хора, които имаха какво още да правят в моя или в света на чародейците. И не ми се искаше да създавам нови подобни запознанства тази вечер.

— Нещо, което са оставили недовършено, когато са умрели — мощно проклетие, загубена любов, пропиляна съдба. Използвай въображението си.

Сетих се за Женевиер и медальона и се замислих колко ли още загубени тайни, колко ли несвършени задачи се крият в гробищата и гробниците на Гатлин.

Линк се загледа в красиво момиче, чийто врат беше украсен със сложни знаци. Приличаха на онези, които бяхме видели върху телата на Ридли и Джон.

— Искат ми се да имам нещо, което да довърша заедно с нея.

— Както и тя. Сигурно съвсем скоро ще поиска да скочиш от някоя скала — измърморих аз, докато продължавах да оглеждам помещението.

Лена не се виждаше никъде. Колкото повече се вирах наоколо, толкова повече бях благодарен за тъмнината. Върху щандовете бяха насядали двойки, които пиеха и се натискаха, а импровизираният дансинг беше пълен с момичета, които се въртяха и извиваха така, сякаш тъчаха невидима мрежа. Вече не звучеше „Седемнайсет луни“, ако въобще някога беше звучала другаде освен в главата ми. Сега музиката беше по-твърда, по-мрачна, нещо като чародейска версия на „Найн Инч Нейлс“. Момичетата бяха облечени различно, една в

средновековна рокля, друга — в тясна кожена пола. Имаше няколко като Ридли — в минижупи и черни къси блузки, с червени, сини или лилави кичури в косите си, увиващи се една около друга, сплитащи различна мрежа. Може би всички бяха Сирени. Не можех да определя. Но всички бяха красиви и всички имаха някакъв вариант на черната татуировка на Ридли.

— Да проверим отзад.

Пуснах Линк да мине пред мен, така че Лив да бъде между нас. Макар да беше проверила всеки ъгъл на този странен клуб, явно водена от желанието да запомни всичко наоколо, знаех, че е нервна. Това не беше място за смъртно момиче, нито за смъртно момче и се чувствах отговорен, че бях въвлякъл Линк и Лив в това. Придържахме се близко до стената, докато обикаляхме помещението. Но беше претъпкано и усетих как се блъскам в някого. Някой с тяло.

— Извинявай — казах автоматично.

— Няма проблем — спря момчето, щом забеляза Лив. — Даже напротив — смигна й. — Да не се загуби?

Усмихна се, искрящите му черни очи блещукаха в мрака. Лив застина на място. Червената течност се разлюля в чашата му, когато се наведе към нея.

Гласът й беше леко колеблив, но тя се опита да прояви британската си учтивост:

— Не. Добре съм, благодаря. Търся един приятел.

— Аз ще ти бъда приятел — усмихна й се той отново. Белите му зъби бяха неестествено ярки сред мъждивата светлина в клуба.

— Опасявам се, че търся приятелка... И то от различен вид.

Виждах как ръката на Лив потрепера, стискайки дръжката на раницата.

— Когато я намериш, можеш да се върнеш. Аз ще бъда тук.

Запъти се пак към бара, където няколко инкубуси се бяха наредили на опашка, за да напълнят чашите си с червена течност от странен съд с канелка. Опитвах се да не мисля за това. Линк ни дръпна към кадифените завеси на стената.

— Започва да ми се струва, че това беше лоша идея.

— И кога стигна до това гениално заключение?

Трябваше да кажа на Лив, че сарказмът й спрямо Линк е прахосан напразно.

— Не знам, май след като видях какво точно си пийва тоя тип. Което, предполагам, не е пунш. — Той се огледа из стаята. — Откъде да сме сигурни, че са тук, човече?

— Тук са.

Лена трябваше да е тук. Канех се да кажа на Линк как бях чул песента, как усещах, че е някъде наоколо, когато в центъра на дансинга видях да се развяват розови и руси кичури.

Ридли.

Щом ни видя, тя спря да се върти и вече можех да виждам и пространството зад нея. Джон Брийд танцуваше с момиче, ръцете му бяха поставени на бедрата ѝ, а нейните бяха обвити около врата му. Телата им се притискаха, бяха потънали в свой собствен свят. Поне така се чувствах аз, когато моите ръце бяха положени на тези бедра. Дланите ми се свиха в юмруци, стомахът ми се преобърна. Знаех, че е тя, още преди да бях видял черните ѝ къдрици.

Лена...

Итън?

15.VI

ДА ПОБЕСНЕЕШ

Не е каквото си мислиш.

Какво си мисля?

Тя отблъсна Джон, докато аз пресичах дансинга. Той се обърна към мен, очите му бяха искрящо черни и заплашителни. После ми се усмихна, за да ми покаже, че не ме смята за съперник. Знаеше, че физически не мога да се конкурирам с него, а след като ги бях видял да танцуват с Лена, обзалагам се, че вече не мислеше за мен и като за друг вид съперник. Какво си въобразявах наистина?

Знаех го в момента преди да се случи — беше като онези неща, които променят живота ти завинаги. Времето беше спряло, макар че всичко около мен продължаваше да се движи. Това, от което се бях страхувал от месеци, се случваше в действителност. Лена се изплъзваше между пръстите ми. И не заради рождения си ден, нито заради майка си и Хънтинг или заради някакво проклятие или нападение.

А заради друго момче.

Итън! Върви си.

Няма да ходя никъде.

Ридли пристъпи към мен, все още леко поклащайки се в ритъма на танца.

— По-леко, любовнико. Знам, че си куражлия, но това е лудост.

Странно, звучеше загрижена, сякаш наистина й пукаше какво ще стане с мен. Беше лъжа, разбира се, както всичко, свързано с нея.

— Разкарай се от пътя ми, Ридли.

— Ще си изпатиш.

— Съжалявам, близалките ти не ми действат, както и другите магии, които използвате с Джон, за да контролирате Лена.

Тя сграбчи ръката ми, ледените й пръсти се забиха в кожата ми. Бях забравил колко е силна и колко е студена. Гласът ѝ се снижи:

— Не се дръж като глупак. Това е много над твоите възможности, дори не можеш да разбереш за какво става дума.

— Да, ти сигурно си напълно в час.

Хватката ѝ около ръката ми се стегна още повече.

— Не ти трябва да се забъркваш. Махни се оттук. Прибери се у дома, преди...

— Преди какво? Преди да си причинила повече проблеми от обикновено?

Линк застана до мен. Очите им се срещнаха. За секунда ми се стори, че зърнах някакво трепване, почти незабележима искра в погледа ѝ, сякаш той беше успял да събуди в нея нещо почти човешко. Нещо, което разкриваше, че и тя може да бъде уязвима като него. Но каквото и да беше, изчезна мигновено, все едно просто ми се беше привидяло.

Ридли беше ядосана и започваше да се паникьосва. Личеше си по начина, по който късаше опаковката на близалката си, преди да проговори:

— А ти какво правиш тук, по дяволите? Върви си и вземи и приятелчето си със себе си. — Закачливият тон в гласа ѝ беше изчезнал. — Махайте се!

Бутна и двама ни с цялата си сила.

Бях решил да не отстъпвам.

— Няма да си тръгна, докато не говоря с Лена.

— Тя иска да си вървиш.

Кажми ми го сама, Лена.

Лена си проправяше път през тълпата. Джон Брийд остана на мястото си, но очите му не се откъсваха от нас. Не исках да мисля за това, което му беше казала, за да го задържи там. Че тя сама ще се погрижи за всичко? Че съм никой, просто един тип, който не може да я забрави? Някакъв отчаян смъртен, който не може да съперничи на всичко, което тя има сега?

Като него.

Тя имаше Джон, а той имаше единственото нещо, с което можеше да ме победи. Беше част от нейния свят.

Няма да си тръгна, докато не ми го кажеш сама.

Ридли се обади отново; май беше сериозна, както никога досега:

— Нямаме време и не можем да ти позволим да се размотаваш наоколо. Сигурна съм, че си бесен, но ти не разбираш. Той ще те убие, а ако си късметлия, приятелчетата му няма да се присъединят към забавлението.

— Кой, вампирчето ли? Можем да се справим с него.

Линк лъжеше, но нямаше начин да покаже, че се страхува — нито пред мен, нито пред нея. Ридли поклати глава и го отблъсна ядосано с ръка.

— Нищо не можеш да направиш, идиот такъв. Това не е място за двама бойскаута. Разкарайте се оттук.

Протегна се към лицето му, но той хвана ръката ѝ, преди тя да го докосне. Ридли беше като красива змия — не можеш да ѝ позволиш да те приближи много, без да рискуваш да те ухапе.

Лена беше само на няколко метра от нас.

Ако не ме искаш тук, кажи ми го ти, не някой друг.

Част от мен вярваше, че ако сме достатъчно близко един до друг, мога да разруша заклинанието или каквото и да беше онова, с което я контролираха Джон и Ридли.

Лена спря зад Ридли. Не можех да разгадая изражението на лицето ѝ, но виждах сребристата ивица от засъхналата сълза.

Кажи го, Лена. Кажи го или ела с мен.

Очите ѝ проблеснаха, после погледът ѝ се премести встрани от мен, където в края на дансинга стоеше Лив.

— Лена, не трябва да си тук. Не знам какво ти правят Ридли и Джон...

— Никой не прави нищо с мен и не аз съм в опасност на това място. Аз не съм смъртна.

Погледна отново Лив.

Като нея.

Лицето ѝ помръкна, а краищата на косата ѝ се заизвиваха нагоре.

— И ти не си като тях, Лена.

Светлините на бара трепнаха и крушките се счупиха с трясък. Парченца стъкло и искри се пръснаха по пода около нас и тълпата — дори тази тълпа — започна да се отдалечава от мястото, където бяхме.

— Греша. Аз съм като тях. Мястото ми е тук.

— Лена, можем да се справим с това.

— Не, не можем, Итън. Не и този път.

— Не успяхме ли да минем през всичко досега заедно?

— Не. Не заедно. Вече не знаеш нищо за мен.

За секунда нещо премина по лицето ѝ. Тъга, може би?
Съжаление?

Иска ми се нещата да бяха други, но това не е възможно.

Сведе глава, обърна се и си тръгна.

Не мога да дойда там, където отиваш, Лена.

Знам.

Ще бъдеш сама.

Тя не ме погледна.

Вече съм сама, Итън.

Тогава ми кажи да си вървя. Ако наистина го искаш.

Тя спря, обърна се бавно към мен и вдигна глава към лицето ми.

— Не искам да си тук, Итън.

Лена изчезна сред тълпата от танцуващи призраци и инкубуси, далече от мен. Преди да направя и стъпка напред, чух познатото разкъсване на въздуха и...

Джон Брийд се материализира пред мен в целия си блясък, с черното кожено яке и всичко останало.

— Нито пък аз.

Бяхме само на няколко метра един от друг.

— Отивам си, но не заради теб.

Той се усмихна и зелените му очи светнаха още по-ярко. Обърнах му гръб и започнах да се придвижвам сред тълпата. Не ми пукаше дали ще блъсна и ще ядосам някого, който може да изпие кръвта ми или да ме накара да скоча от скала. Продължавах да вървя, защото повече от всичко друго на света исках да се махна оттук. Тежката дървена врата се затръшна зад мен и всичко изчезна за миг, музиката, светлините и проклетите чародейци.

Но не и това, което се надявах да изчезне най-много. Образът на ръцете му върху бедрата ѝ, телата им, извиващи се в ритъма на музиката, черните къдрици, полюляващи се на гърба ѝ. Лена в прегръдката на друго момче.

Почти не забелязах как улицата беше преминала отново от модерния асфалт към стария паваж. Откога ли продължаваше това, какво всъщност ставаше между тях двамата? Чародейците и смъртните не могат да бъдат заедно. Това ми показваха виденията, сякаш

чародейският свят смяташе, че досега не съм успял да схвана тази подробност.

Чух стъпки, отекващи по паветата зад гърба ми.

— Итън, добре ли си?

Лив постави ръка на рамото ми. Не си давах сметка, че ме е следвала. Обърнах се към нея, но не знаех какво да кажа. Стоях на улица от миналото, в подземен чародейски тунел, мислейки за Лена в ръцете на някакъв тип, който беше моята пълна противоположност. Някой, който можеше да има всичко, което аз имах някога, когато си пожелае. Тази нощ го беше доказал.

— Не знам какво да правя. Това не е Лена. Ридли и Джон са я променили по някакъв начин, контролират я с нещо.

Лив прехапа нервно долната си устна.

— Знам, че не искаш да чуеш това, но Лена взема решенията си сама.

Лив не разбираше. Тя не беше виждала онази Лена, която познавах аз — Лена отпреди погребението на Макон, от времето преди Джон Брийд да се появи.

— Не можеш да си сигурна в това. Чу какво каза леля Мариан. Не знаем какви сили притежава Джон.

— Мога да си представя колко ти е трудно.

Лив говореше с готови фрази, с абсолютни, черно-бели понятия. Но нямаше нищо абсолютно, нищо ясно в това, което се случваше с Лена и мен.

— Ти не я познаваш...

Лив ме прекъсна, гласът ѝ беше по-скоро шепот:

— Итън, очите ѝ бяха златисти.

Думите ѝ отегнаха в главата ми, сякаш се намирах под вода. Чувствата ми потънаха като камък, докато логиката и разумът се опитваха да открият пътя си към повърхността.

Очите ѝ бяха златисти.

Беше толкова малка подробност, но тя обясняваше всичко. Никой не можеше да я принуди да стане Мрак, нито да превърне очите ѝ в злато. Лена не беше контролирана. Никой не използваше силата на убеждението, за да я накара да се качи на мотора на Джон. Никой не я принуждаваше да бъде с него. Тя сама вземаше решенията си и беше направила своя избор. Джон. *Не искам да си тук, Итън.* Чувах думите

й отново и отново. И това не беше най-лошото. А фактът, че наистина го мислеше.

Изведнъж всичко започна да ми се струва някак мъгливо, забавено, сякаш нищо от случилото се не би могло да е реално.

Лив ме гледаше загрижено със сините си очи. Имаше нещо успокояващо в техния цвят — не беше зеленото на светлите чародейци, нито черното на инкубусите, нито златното на тъмните деца на мрака. Тя се различаваше от Лена по най-важния признак. Беше смъртна. Нямаше да премине към Мрака или Светлината, нямаше да избяга с момче със свръхестествени сили, което може да изпие кръвта ти или да открадне сънищата ти, докато спиш. Лив се обучаваше за Пазител, но дори и като такава, щеше да остане само наблюдател. Като мен тя никога нямаше истински да бъде част от света на чародейците. А точно сега нямаше друго, което да исках повече от това да се махна възможно най-далече от този свят.

— Итън?

Не й отговорих. Махнах нежно кичурите руса коса от лицето ѝ и се наведох към нея, лицата ни бяха почти едно до друго. Дишането ѝ се учести, устните ни бяха толкова близко, че усещах дъха ѝ и аромата на кожата ѝ, силен като горски билки през пролетта. Ухаеше на сладък чай и стари книги, сякаш винаги е била тук, част от целия този странен свят.

Прокарах пръсти през косата ѝ и задържах ръката си на шията ѝ. Кожата ѝ беше мека и топла, като на смъртно момиче. Не ме прониза ток, нямаше никакво напрежение. Можехме да се целуваме цяла вечност, ако искахме. Ако се скарахме, нямаше да има наводнение, ураган, нито дори обикновена гръмотевична буря. Нямаше да я открия на тавана на стаята ѝ. Нямаше да има счупени прозорци. Тестовите нямаше да пламват от само себе си.

Лив повдигна лицето си, за да я целуна.

Тя ме искаше. *Без лимони и розмарин, без зелени очи и черни къдрици. Сини очи и руса коса...*

Не бях осъзнал, че внезапно мислите ми бяха поели по *Келтската нишка*, търсейки някого, който не беше там. Отблъснах Лив толкова бързо, че тя не успя да реагира.

— Съжалявам. Не трябваше да правя това.

Гласът ѝ трепереше, докато поставяше ръка на врата си, там, където допреди секунда беше моята ръка.

— Всичко е наред.

Не беше. Емоциите, които изпитваше, бяха изписани на лицето ѝ — разочарование, притеснение, съжаление.

— Нищо особено не е станало. — Лъжеше. На бузите ѝ се бяха появили познатите румени петна и беше забила поглед в земята. — Разтревожен си заради Лена. Разбирам.

— Лив, аз...

Гласът на Линк прекъсна неумелия ми опит за извинение:

— Ей, човече, браво на теб. Благодаря ти, че се изниза и ме заряза там. — Преструваше се, че се шегува, но си личеше, че е нервен. — Поне котката ти ме изчака.

Лусил се примъкваше спокойно зад него.

— Как е дошла тук?

Коленичих, за да я погалья зад ушите, и тя измърка от удоволствие. Лив отбягваше да гледа към нас.

— Кой знае? Тази котка е чалната като лелите ти. Сигурно те е проследила.

Тръгнахме отново и дори Линк можеше да усети тежестта на мълчанието.

— Е, какво стана там? Лена с вампирчето ли е?

Не ми се мислеше за това, но виждах, че и той имаше своята болна тема, от която се опитваше да избяга. Ридли отдавна беше влязла под кожата му. А сега отново се бе показала на повърхността и се беше обвила около него.

Лив вървеше на около метър пред нас, но слушаше внимателно разговора ни.

— Не знам. Май така изглежда.

Нямаше смисъл да го отричам вече.

— Изходът трябва да е точно пред нас.

Лив вдигна глава и за малко да се препъне. Мислех за това колко неловко щяхме да се чувстваме отсега нататък двамата един с друг. Колко неща може да прецака едно момче за един ден? Сигурно бях поставил някакъв особен рекорд в това отношение.

Линк сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам, човече. Това наистина е... — Лив беше спряла толкова рязко, че не я бяхме забелязали, докато Линк не се блъсна в нея. — Ей, какво става? — побутна я той игриво с лакът.

Но тя не помръдна, нито издаде някакъв звук. Лусил замръзна на място, опашката ѝ се изви нагоре, очите ѝ се фиксираха в нещо пред нея. Проследих погледа ѝ, за да видя в какво се взира, но не разбихах какво беше. От другата страна на улицата имаше някаква сянка, спотаена точно под каменната арка. Беше безформена, по-скоро плътна мъгла, с постоянно променящи се очертания и обвита с някакъв странен материал като плащ или мантия. Нямаше очи, но можех да се закълна, че ни гледаше.

Линк отстъпи назад.

— Какво, по дяволите...

— Шшш... — изсъска Лив. — Не привличай внимание.

Беше пребледняла.

— Мисля, че е прекалено късно за това — прошепнах аз. Нещото, каквото и да беше то, се размърда бавно, придвижвайки се по-близо към улицата и към нас.

Хванах ръката ѝ, без да се замислям. Тя жужеше странно, но се усетих, че звукът не идваше от нея, а от устройството на китката ѝ, всички циферблати се въртяха лудо. Лив свали пластмасовата каишка на селенометъра си, за да погледне по-отблизо.

— Получавам странни данни — каза тихо тя.

— Мислех, че ти си направила тази машинария.

— Така е — прошепна тя отново.

— Тогава какво? Какво означават?

— Нямам никаква представа.

Лив не сваляше очи от устройството си, но черната сянка се приближаваше все повече към нас.

— Не ми е приятно, че те притеснявам, когато се забавляваш с часовничето си, но какво е това? Блудник?

Тя вдигна очи от въртящите се циферблати, ръката ѝ трепереше в моята.

— Искаше ми се. Това е Бяс. Само съм чела за тях. Досега не бях виждала такъв и се надявах да не ми се налага.

— Очарователно. Защо не си побъбрим за това малко по-късно?

Изходът се виждаше пред нас, но Линк вече се беше обърнал назад — явно беше решил да се пробва с тъмните чародейци и създанията в клуб „Изгнание“.

— Не бягай. — Лив сложи ръка на рамото му. — Те могат да Пътуват, да изчезват и да се появяват навсякъде, преди дори да мигнеш.

— Като инкубусите.

Тя кимна.

— Това може да обясни защо видяхме толкова много Блудници в „Изгнание“. Възможно е да са реагирали на някакъв вид нарушение на естествения порядък. Най-вероятно появата на Беса.

— Говори на английски, истински английски, моля — вече се беше паникьосал Линк.

— Бесовете са част от света на демоните, Подземния свят. Те са най-близкото нещо до чистото зло — и в чародейския, и в смъртния свят.

Гласът на Лив потреперваше.

Бесът продължаваше да се придвижва бавно, сякаш беше носен от вятъра. Но не идваше по-наблизо. Все едно чакаше нещо.

— Те не са Блудници, или призраци, както ги наричаш. Бесовете нямат физическа форма, освен ако не обладаят живи същества. Сигурно са били извикани от Подземния свят от някой много могъщ чародеец за най-тъмни цели.

— Ехо. Ние вече сме под земята.

Линк не откъсваше очи от създанието.

— Нямам предвид това подземие.

— Какво ли иска от нас?

Линк хвърли бърз поглед надолу по улицата, мислено пресмятайки разстоянието до клуба.

Бесът започна да се движи, разтваряйки се отново в мъглата и в сенките.

— Мисля, че скоро ще разберем.

Стиснах ръката на Лив и усетих, че вече и аз треперя.

Черната мъгла, самият Бяс, се хвърли напред като яростно отворена челюст. От вътрешността му се разнесе звук, силен и оглушителен. Беше невъзможно да се опише — тътнещ и заплашителен като рев, но ужасяващ като писък. Лусил изсъска, ушите

й бяха плътно прилепнали към главата. Звукът се усили и Бесът се извиси отново, издигна се над нас, сякаш смяташе да ни нападне. Бутнах Лив на земята и се опитах да я защита с тялото си. Покрих главата си с ръце, като че ли се страхувах, че ще бъда изяден от мечка гризли, а не от демон, крадящ тела.

Сетих се за майка си. Така ли се беше чувствала, когато е разбрала, че ще умре?

Сетих се за Лена.

Писъкът се извиси до кресчендо, но внезапно чух друг звук да се издига над него, глас. Познат глас. Но не беше нито майка ми, нито Лена.

— Тъмен демон, дете на дявола, подчини се на волята ни и напусни това място!

Вдигнах глава и ги видях да стоят над нас под светлината на уличната лампа. Тя държеше пред себе си наниз от мъниста и кости, все едно беше разпятие, а те се носеха във въздуха около нея, блещукащи и сияйни, с изпълнени с решителност очи.

Ама и Великите.

Не мога да обясня какво беше чувството да видя Ама и четири поколения духове на предците й, носещи се над нея като лица от черно-белите снимки. Разпознах Айви от виденията, с блестящата й тъмна кожа, облечена в блуза с висока яка и басмена пола. Но изглеждаше по-страховита, отколкото във виденията, и единствената личност, която имаше по-страшен вид, стоеше вдясно от нея, положила ръка на рамото й. Имаше пръстени на всеки пръст и носеше дълга черна рокля, направена като че ли от множество копринени шалове, а на раменете й бяха избродирани птици. Пред мен беше Сула Пророчицата и в сравнение с нея Ама приличаше на безобидна учителка в неделно училище. Имаше и две други жени, най-вероятно леля Дилайла и сестра й, и един възрастен мъж с обгоряло от слънцето лице, който стоеше по-назад. Имаше толкова дълга брада, че би засрамил и самия Мойсей. Чичо Абнър. Искаше ми се да имам бутилка уиски „Уайлд Търки“ под ръка — знаех, че му е любимото.

Великите стесниха кръга си около Ама, напявайки този стих отново и отново на гула, оригиналния език на семейството им. Ама повтаряше думите на английски, разтърсвайки мънистата и костите, а гласът й се издигаше към небесата.

— Отърви се от отмъщението и гнева, обвържи осъдения, ускори пътя му.

Бесът се надигна още по-високо, мъглата и сянката се заизвиваха в кръг около Ама и Великите. Писъкът му беше оглушителен, но тя дори не трепна. Затвори очи и повиши глас, за да се срещне с демонския вик.

— Отърви се от отмъщението и гнева, обвържи осъдения, ускори пътя му.

Сула повдигна накичената си с гривни ръка и размаха дълга пръчка, от която висяха дузина талисмани. Премести другата си ръка от рамото на Айви върху рамото на Ама. Блестящата ѝ полупрозрачна кожа искреше в мрака. В мига, в който тя докосна моята икономка, Бесът нададе за последно ужасяващ писък и беше погълнат от пустотата на нощното небе.

Ама се обърна към Великите:

— Задължена съм ви.

Духовете на предците ѝ изчезнаха толкова бързо, та беше трудно да повярваш, че наистина са били тук.

Вероятно щеше да бъде по-добре, ако и аз бях изчезнал заедно с тях, защото един поглед към лицето на Ама ми бе достатъчен, за да разбера, че тя ни беше спасила само за да има възможността да ни убие лично. Щяхме да имаме повече шансове срещу Беса.

Ама кипеше вътрешно, очите ѝ бяха присвити и фокусирани върху главните ѝ цели, Линк и мен.

— БЯС.

Сграбчи ни и двамата едновременно за яките, все едно възнамеряваше да ни захвърли към изхода зад гърба си с едно-единствено движение.

— Като проблем. Тревога. Обезумяване. Безпокойство. Да продължавам ли?

Поклатихме безмълвно глави.

— Итън Лоусън Уейт. Уесли Джеферсън Линкълн. Не знам каква работа сте си мислели, че имате тук долу, в Тунелите — беше насочила обвинително един от пръстите си към нас, докато ни говореше. — Нямате грам мозък в главите си, но смятате, че сте готови да се изправите срещу силите на Мрака.

Линк се опита да ѝ обясни. Голяма грешка.

— Ама, нямахме намерение да се бием с никакви тъмни сили. Честно. Ние просто...

Тя пристъпи напред, пръстът ѝ почти се заби в очите на Линк.

— Не смей да си отваряш устата. Когато свърша с теб, ще ти се иска да бях казала на майка ти какви ги вършеше в мазето ни, когато беше на девет години. — Приблужи още повече, а Линк отстъпваше назад, докато накрая гърбът му се опря до стената зад него, близо до изхода, и повече нямаше накъде да бяга. Ама продължаваше да набива като с чук заплахите си. — Ще съжаляваш за всеки миг, в който не си обмислил какви могат да са последствията от действията ти. — После се обърна към Лив. — А ти се обучавааш за Пазител. Но нямаш капчица здрав разум, не повече от тях. Знаела си какво правиш и въпреки това си оставила тези момчета да те въвлекат в тази история. Ще си имаш големи проблеми с Мариан.

Лив се сви, сякаш не просто ѝ говореше, а я беше зашлевила.

Ама им обърна гръб, за да се заеме с мен.

— А ти! — Беше толкова бясна, че макар да говореше, челюстта ѝ продължаваше да бъде стегната. — Мислиш, че не знам какви ги вършиш? И понеже съм една стара жена, можеш да ме разиграваш и да ме правиш на глупачка? Ще трябва да изживееш поне още три живота, преди да успееш да ми продадеш сал, който не може да плува. Намерих ви веднага след като Мариан ми каза, че сте тук долу.

Не я попитах как точно ни е открила. Дали с пилешките кости, с картите таро или с помощта на Великите, тя си имаше своите начини. Ама беше най-близкото нещо до свръхестественото, което някога бях виждал, без да е истинска чародейка.

Не можех да я погледна в очите. Сякаш подсъзнателно избягвах нападението на куче. Не прави контакт с очи. Сведи главата си надолу и не се обаждай. Вместо това продължавах да вървя, Линк ме следваше, като през няколко секунди поглеждаше към Ама. Лив се мъknеше зад нас, напълно объркана. Знаех, че не беше предвидила сблъсъка ни с Беса, но появата на Ама ѝ дойде наистина в повече.

Ама влачеше шумно крака зад нас, като мърмореше нещо на себе си или на Великите. Кой можеше да знае? „Смятате, че сте единствените, които могат да открият нещо? Не е нужно да си чародеец, за да разбереш какво сте намислили.“ Чувах как костите на наниза ѝ се удрияха в мънистата. „Защо според вас хората ме наричат

«гадателка»? Защото мога да видя кашата, която забърквате, в мига, в който се плъоснете в нея.“

Все още поклащаше глава, докато потъваше в Изхода, без следа от кал по ръкавите на роклята. Отворът, който на идване приличаше на заешка дупка, сега представляваше просторно стълбище, появило се като че ли от уважение към самата мис Ама.

— Да се разправам с Бяс, сякаш туй дете не е достатъчно голям проблем...

Сумтеше и пъхтеше на всяко стъпало, докато се изкачваше. Така беше и по целия път обратно. Оставихме Лив в Тунелите, но с Линк продължихме. Не искахме отново да бъдем прекалено близо до този пръст или тези мъниста.

16.VI

РАЗКРИТИЯ

Когато се добрах до леглото си, беше почти съмнало. На сутринта щях да се сблъскам с Ама в кухнята и животът щеше да ми се стори още по-ужасен, но имах чувството, че Мариан нямаше да очаква да се появя навреме на работа. И тя се страхуваше от Ама като всички нас. Изритах обувките си и заспах още във въздуха, преди главата ми да докосне възглавницата.

* * *

Ослепителна светлина.

Бях напълно заслепен от светлината. Или беше тъмнина?

Очите ме боляха, както когато гледаш прекалено дълго към слънцето и в един момент виждаш само тъмни петна. Различавах смътно силует, който закриваше светлината. Не бях уплашен. Познавах прекрасно тази сянка, фината талия, деликатните ръце и пръсти. Всеки кичур от косата, вееща се от чародейския бриз.

Лена пристъпи напред и се протегна към мен. Наблюдавах я, без да помръдвам, докато ръцете ѝ излизаха от мрака. Светлината плъзна по тях, после се придвижи към ханша, към раменете, към гърдите ѝ...

Итън.

Лицето ѝ все още беше скрито в тъмнината, но сега пръстите ѝ ме докоснаха, плъзнаха се по раменете ми, по врата ми и най-накрая по лицето ми. Почувствах дланта ѝ на бузата си и допирът ѝ ме прогори, но не от жегата, а от студа, който струеше от кожата ѝ.

Тук съм, Лена.

Обичам те, Итън. Но трябва да си вървя.

Знам.

В мрака виждах как клепачите ѝ се повдигат и под тях проблясва злато — очите на проклятието. Очите на тъмен чародеец.

И аз те обичам, Лена.

Протегнах ръка и нежно захрих очите ѝ. Студената тръпка от допира на нейната ръка изчезна от лицето ми. Погледнах встрани и се усилих да се събудя.

* * *

Бях подготвен за гнева на Ама, когато слязох долу. Баща ми беше отишъл до „Стоп енд Шоп“, за да си вземе вестник, и бяхме само двамата. Тримата, ако броим и Лусил, която зяпаше сухата котешка храна в купата си — нещо, което явно не беше виждала досега. Предположих, че Ама се сърди и на нея.

Тя стоеше до печката и печеше пай. Беше сложила масата, но не ми беше приготвила закуска, както обикновено. Нямахме овесена каша или яйца, нито дори препечени филийки. Положението беше по-лошо, отколкото предполагах. Последният път, когато сутрин печеше, вместо да ми прави закуска, беше след рождения ден на Лена, а преди това — в деня след смъртта на мама. Ама месеше тестото като професионален боксьор. Мачкаше и го бяхтеше с такава ярост, че можеше да произведе достатъчно курабийки, за да изхрани Баптистката и Методистката църква закуп. Надявах се тестото да попие беса ѝ тази сутрин, за да не си го изкара на мен.

— Съжалявам, Ама. Не знам какво искаше от нас онова нещо.

Тя затръшна вратичката на фурната, все още с гръб към мен.

— Разбира се, че не знаеш. Има много неща, които не знаеш, но това не ти попречи да си пъхаш носа в работи, които въобще не те засягат. Нали така?

Взе дълбоката си купа и започна да разбърква сместа вътре в нея с „еднооката заплаха“, сякаш това си беше най-обикновена дървена лъжица, а не свръхестествен амулет, с който беше стреснала сериозно Ридли вчера на конкурса за печени пайове.

— Слязох долу, за да потърся Лена. Тя е там долу с братовчедка си и мисля, че се е забъркала в нещо опасно.

Ама се извърна към мен.

— Мислиш, че се е забъркала в нещо опасно? Имаш ли и най-малка представа какво беше онова нещо? Онова, което замалко щеше да те отнесе от този свят в другия?

Бъркаше бясно.

— Лив каза, че се нарича Бяс и че е призовано от някой много могъщ чародеец.

— И то от Мрака. Някой, който не иска ти и приятелчетата ти да се размотавате из Тунелите.

— Кой би искал да не слизаме там? Сарафина и Хънтинг? Защо? Ама тръшна купата на кухненския плот.

— Защо? Защо винаги задаваш толкова много въпроси за неща, които изобщо не са твоя работа? Сигурно вината е моя. Още от малък, когато минаваше прав под масата, ме тормозеше с такива въпроси. — Поклати глава. — Но в тази игра няма победител.

Супер. Още загадки.

— Ама, за какво говориш?

Тя отново размаха пръст към мен, както беше направила миналата нощ.

— Нямах никаква работа в Тунелите, разбра ли ме? Лена преживява труден период и ми е безкрайно жал за нея, но трябва да се справи сама. Нищо не можеш да направиш. Така че стой настрана от Тунелите. Там долу има много по-лоши неща от Бесовете. — Обърна ми гръб и започна да излива чувствата си от купата в тавата за пая. Разговорът беше приключил. — Сега отивай на работа и се разхождай само по земята.

— Да, госпожо.

Не обичах да лъжа Ама, но технически не го бях направил. Поне така си казвах. Щях да отида на работа. Веднага след като се отбиех в „Рейвънуд“. След последната нощ не знаех дали беше останало нещо между нас с Лена, но изпитвах желание да си кажем всичко.

Имах нужда от отговори. Откога ме лъжеше и се измъкваше зад гръба ми? От погребението, първия път, когато ги видях заедно? Или от деня, в който беше направила онази снимка на мотора му на гробището? Дали си говореха от месеци или от седмици, дни? За едно момче тези малки подробности бяха от значение. Докато се усетех, и последните ми останали парченца гордост щяха да бъдат разбити на пух и прах.

Защото най-лошото се беше случило. Бях чул думите ѝ, произнесени на глас. Бях ги чул и в главата си, когато си ги беше помислила. И я бях видял с Джон. *Не искам да си тук, Итън.* Всичко свърши. Единственото нещо, което никога не бях мислил, че е възможно да стане. Вече нямаше нас.

* * *

Паркирах пред железните порти на „Рейвънуд“ и изключих двигателя. Поседях известно време в колата с вдигнати догоре прозорци, макар навън вече да беше настанала непоносима жегата. След минута-две вътре нямаше да се диша, но не можех да помръдна. Затворих очи и се заслушах в цикадите. Ако си останех в колата, нямаше да разбера. Изобщо не трябваше да минавам през тези порти. Можех на мига да подкарам към библиотеката.

Тогава нищо от това, което ни върхлетя после, нямаше да се случи.

Завъртях ключа и радиото се включи. Не беше пуснато, когато спрях колата. Уредбата на волвото не беше много по-добра от тази на Бричката, но чух нещо, което ме накара да настръхна.

*„Седемнайсет луни, седемнайсет сфери,
луна се ражда, без да е родена.
Сърца си отиват, звезди невидели,
единият сломен е, едната е сразена.“*

Двигателят заглъхна и музиката заедно с него. Не разбирах онази част за луната, като изключим, че денят приближава, което вече си го знаех. И няха нужда песента да ми казва кой от нас ще си отиде със сломено сърце.

Най-накрая отворих вратата на колата и задушната жегата на Каролина ми се стори прохладна в сравнение с въздуха вътре. Портите проскърцаха, когато ги бутнах и влязох в имението. Колкото повече приближавах до къщата, толкова по-мъчно ми ставаше, че Макон вече

го няма. Имението изглеждаше още по-зле от последния път, когато бях идвал тук.

Минах по стъпалата на верандата, вслушвайки се в пукащите дъски под краката си. Къщата може би вече беше напълно западнала като изгорената градина, но аз не забелязвах нищо. Навсякъде, където погледнех, виждах само Лена. Как се опитва да ме убеди да се махна оттук в онази първа вечер, когато срещнах Макон, как седи на стълбището с оранжевия си затворнически гащеризон в седмицата преди рождения си ден... Част от мен искаше да отида до „Грийнбриър“, до гроба на Женевиер, за да си спомня как Лена се гушеше до мен със стария латински речник в ръка, докато се опитвахме да открием нещо, което да ни помогне, в Книгата на луните.

Но сега всичко това живееше само в спомените ми.

Загледах се в издълбаните над вратата знаци и открих познатата чародейска луна. Прокарах пръст по напуканото дърво на трегера и се поколебах. Не бях сигурен дали съм добре дошъл, но все пак натиснах знака. Вратата се отвори и леля Дел ми се усмихна насреща.

— Итън! Надявах се, че ще се отбиеш да ни видиш, преди да си тръгнем.

Придърпа ме към себе си и ме прегърна силно.

Вътре беше тъмно. Забелязах планина от куфари до стълбището. Повечето от мебелите бяха покрити с чаршафи и външните капаци на прозорците бяха затворени. Истина беше. Те си тръгваха. Лена не беше казала и дума за отпътуването им от последния ден в училище, а след всичко, което се случи оттогава, напълно бях забравил за това.

Поне ми се щеше да го бях забравил. Тя дори не беше споменала, че са започнали да си събират багажа. Но напоследък имаше доста неща, които не ми беше казала.

— За това си тук, нали? — Леля Дел примигна бързо, леко объркана. — За да се сбогуваш?

Като Палимпсест тя не можеше да отделя пластовете време, затова винаги изглеждаше малко разсеяна и неориентирана. Можеше да види всичко, което беше станало или щеше да стане в една стая, в минутата, когато влезеше в нея, но го виждаше наведнъж. Понякога се питах какво вижда, когато аз влизах в стаята. Но май беше по-добре да не знам.

— Да, исках да се сбогувам. Кога заминавате?

Рийс подреждаше книги в дневната, но видях, че се намръщи. Отвърнах очи встрани, по навик. Последното, от което имах нужда, беше тя да прочете по лицето ми какво се беше случило миналата нощ.

— Не и преди събота, но Лена още не е започнала да си събира багажа. Не я разсейвай — провикна се тя към мен.

Два дни. Заминаваше след два дни, а аз не знаех. Дали въобще беше смятала да се сбогува с мен?

Сведох глава и влязох в салона за гости, за да поздравя бабата на Лена. Тя седеше спокойно и невъзмутимо в своя люлеещ се стол, с чаша чай и вестник в ръка, сякаш сутрешната суетня нямаше нищо общо с нея. Усмихна ми се и сгъна вестника наполовина. Сигурно беше „Звезди и ивици“, но беше написан на език, който не познавах.

— Итън, искаше ми се да можеш да дойдеш с нас. Ще ми липсваш и съм сигурна, че Лена ще брои дните до връщането си тук.

Надигна се от стола си и ме прегърна.

Лена може би вече броеше дните, но не и по причините, за които си мислеше баба й. Явно семейството й нямаше никаква представа какво става с нея или с нас двамата. Подозирах, че не знаят нищо за разходките й до подземните чародейски клубове като „Изгнание“, нито за това, че се вози наляво-надясно на мотора на Джон. Може би изобщо не знаеха за Джон Брийд.

Спомних си дългия списък от места, на които беше живяла Лена, преди да дойде тук, приятелите, които никога не беше успяла да срещне, училищата, които не беше посещавала. Чудех се дали отново щеше да се върне към предишния си живот.

Баба й ме гледаше с любопитство. Докосна ме по лицето. Ръката й беше мека като ръкавиците, с които Сестрите ходеха на църква.

— Променил си се, Итън.

— Госпожо?

— Не съм сигурна защо и какво е, но нещо в теб е различно.

Извърнах очи. Нямаше смисъл да се преструвам. Тя можеше да усети, че с Лена вече не сме свързани, ако още не го беше почувствала. Беше като Ама — обикновено най-силната личност в стаята, която можеше да подчини всички дори само с един поглед.

— Не аз се промених, госпожо.

Тя седна отново и взе вестника си.

— Глупости. Всички се променят, Итън. Такъв е животът. Сега върви и кажи на внучка ми да си приготви багажа. Трябва да тръгнем, преди приливът да се е отдръпнал, или ще я оставим тук завинаги.

Усмихна се, сякаш беше казала някаква шега. Само че на мен не ми беше смешно.

Вратата на стаята на Лена беше открехната. Влязох. Стените, таванът, мебелите — всичко беше черно. Вече нямаше надписи с маркер. Сега поезията ѝ беше изписана с бял тебешир. Вратичките на шкафовете бяха покрити с един и същ текст от горе до долу: „бяга-за-да-остане-все-още-бяга-за-да-остане-все-още-бяга-за-да-остане“.

Загледах се в думите и се опитах да ги разделя наум, както правех винаги с нейните писания. Разпознах част от текста на стара песен на „Ю Ту“ и осъзнах колко верни бяха в случая. Защото точно това правеше Лена през цялото време, във всяка секунда след смъртта на Макон.

Малката ѝ братовчедка, Риан, седеше на леглото и държеше лицето на Лена в ръцете си. Тя беше Лечител и използваше целебните си сили само когато някой изпитваше огромна болка. Обикновено това бях аз, но днес беше Лена.

Едва я познах. Имаше вид на човек, който не е спал от дни. Носеше огромна протъркана тениска вместо нощница. Косата ѝ беше разпиляна, очите ѝ бяха червени и подути.

— Итън! — В мига, в който ме видя, Риан отново се превърна в обикновено дете. Хвърли се в прегръдките ми, а аз я вдигнах на ръце и я разлюлях, както тя обичаше. — Защо не дойдеш с нас? Ще ми бъде толкова скучно. Рийс ще ме командва цяло лято, а Лена хич не е забавна.

— Трябва да се грижа за Ама и баща си, пиленце.

Пуснах я внимателно на земята.

Лена изглеждаше отегчена. Изправи се на леглото, седна с подгънати под себе си крака и махна с ръка на Риан да излезе от стаята.

— Върви си, моля те.

Риан се нацупи.

— Ако двамата правите нещо гадно и решите, че имате нужда от мен, ще бъда долу.

Малката ме беше спасявала неведнъж, когато с Лена бяхме стигали по-далече в ласките си и сърцето ми беше спирало от силния ток, преминаващ между нас. Лена нямаше да има този проблем с Джон Брийд. Дали тениската, с която бе облечена, не беше негова?

— Какво правиш тук, Итън?

Лена се загледа в тавана и аз проследих погледа ѝ към думите по стените. Не можех да я погледна в очите. „Когато погледнеш нагоре,/ виждаш ли синевата на бъдещето, което можем да имаме, над нас/или пък мрака на това, което никога няма да се случи?/Виждаш ли мен?“

— Искам да поговорим за вчера.

— Искаш да кажеш защо ме преследваше?

Гласът ѝ беше рязък, което ме раздразни още повече.

— Не те преследвах. Търсих те, защото се тревожех. Но сега разбирам, че е било доста неудобно за теб, защото си била заета да се натискаш с Джон.

Тя стисна зъби и се изправи, тениската покриваше коленете ѝ.

— С Джон сме просто приятели. Нищо повече.

— С всичките си приятели ли се гушкате така?

Лена пристъпи към мен, краищата на косата ѝ започнаха да се навиват леко нагоре. Полилеят на тавана се разлюля.

— А ти всичките си приятели ли се опитваш да целунеш? — погледна ме тя право в очите.

Светлината проблесна ярко, чу се трясък и около нас се разхвърчаха искри, после стана тъмно. Крушките на полилея се пръснаха, парченца стъкла се посипаха по леглото. Чух как по покрива започнаха да удрят капки дъжд.

— За какво...?

— Не се опитвай да ме лъжеш, Итън. Знам какво правехте с твоята приятелка от библиотеката пред клуба.

И после в главата си чух гласа ѝ, гневно и огорчено.

Чухте. Беше в мислите ти. „Сини очи и руса коса“? Спомняш ли си?

Беше права. Бях си го помислил и тя беше чула всяка дума.

Нищо не е станало.

Полилеят се стовари върху леглото, като за малко не ме уцели. Подът сякаш пропадна под краката ми. Тя ме чу.

Нищо не е станало? Мислиш ли, че не знам какво стана наистина? Мислиш ли, че не го почувствах?

Беше по-лошо, отколкото да погледнеш Рийс в очите. Лена можеше да види всичко в мен и не ѝ бяха нужни свръхсили за това.

— Бях объркан, когато те видях с онзи тип, и просто не бях на себе си.

— Можеш да се убеждаваш сам в това, но всичко се случва с причина. Ти почти я целуна и го направи, защото го искаше.

Може би исках да те ядосам, защото те видях с друго момче.

Внимавай какво си пожелаваш.

Погледнах лицето ѝ, тъмните кръгове около очите, тъгата ѝ... Искях да видя Лена, моята Лена.

Зелените очи, които толкова много обичах, бяха изчезнали — променени в златните очи на тъмен чародеец.

Защо си с мен, Итън?

Вече не знам.

Лена трепна за миг, но се овладя веднага.

— Точно това искаше, нали? Сега можеш да вземеш малката си смъртна приятелка и да се разкараш отгук, без да се чувстваш виновен. — Каза „смъртна“, сякаш трудно понасяше тази дума. — Обзалагам се, че нямаш търпение да се натискаш с нея на езерото.

Вече кипеше от гняв. Цели части от тавана започнаха да се срутват край мястото, където беше паднал полилеят. Дори да изпитваше болка, гневът ѝ я беше погълнал напълно.

— Ще се върнеш в баскетболния отбор за нула време, а тя може да стане мажоретка. Емили и Савана ще я харесат.

Чух силен шум и друго парче от оголения зид се разби на пода до мен.

Сърцето ми се сви. Лена грешеше, но за миг се замислих колко лесно би било да ходя с нормално момиче, със смъртна.

Винаги съм знаела, че искаш това. Сега можеш да го имаш.

Още един трясък. Целият бях покрит с фин бял прах от срутващия се таван, счупени късове се разбиваха на пода около мен.

Тя се опитваше да сдържи сълзите си.

Нямах това предвид и ти го знаеш.

Така ли? Знам само, че не трябва да е толкова трудно. Да обичаш някого не трябва да е толкова трудно.

Това никога не е било важно за мен.

Почувствах как се отдръпва, как ме отблъсква от ума и от сърцето си.

— Ти трябва да си с някого като теб, а аз — с някого като мен, някой, който разбира през какво преминавам. Аз се промених, различна съм от момичето, което познаваше преди няколко месеца. Но предполагам, че вече знаеш това.

Защо не спреш да се самонаказваш, Лена? Ти не си виновна. Не можеше да го спасиш.

Не знаеш за какво говориш.

Знам, че се обвиняваш за смъртта на чичо си и се измъчваш, за да изкупиш грешката си.

Няма изкупление за това, което направих.

Обърна ми гръб.

Не си отивай.

Не си отивам. Вече ме няма.

Почти не чувах гласа ѝ в главата си. Пристъпих към нея. Нямаше значение какво правеше или дали нещата между нас са приключили. Не можех да гледам как се съсипва.

Придърпах я към себе си и я прегърнах — силно, сякаш се давеше, а аз исках да я извадя от водата. Усещах всеки сантиметър от изгарящата студенина на тялото ѝ до себе си. Пръстите ѝ докоснаха моите. Главата ѝ се отпусна на гърдите ми и по тялото ми премина ледена вълна.

Няма значение дали сме заедно или не. Ти не си една от тях, Лена.

Аз не съм една и от вас.

Последните ѝ думи бяха като шепот дори в мислите ми. Прокарах пръсти през косата ѝ. Нито една частица от тялото ми не можеше да я пусне да си отиде. Мисля, че плачеше, но не бях сигурен. Последните парчета от мазилката около дупката в тавана започнаха да се напукват и се появиха хиляди цепнатини, сякаш и останалата част от стаята можеше да се разпадне всеки момент.

Значи това е?

Беше, но не исках да ѝ отговарям. Исках да задържа този миг колкото беше възможно по-дълго. Исках да задържа нея и да се преструвам, че все още е моя и имам правото да я прегръщам и докосвам с ръцете си.

— Семейството ми тръгва след два дни. Но когато се събудят утре, аз вече ще съм си отишла.

— Лена, не можеш...

Тя постави пръст на устните ми.

— Ако някога си ме обичал, а аз знам, че е така, трябва да ме пуснеш да си отида. Не мога да позволя да пострадат още хора, на които държа.

— Лена.

— Това е проклятието ми. То си е мое. Ще го понеса сама.

— Ами ако откажа?

Тя ме погледна и върху лицето ѝ падна мрачна сянка.

— Нямах избор. Ако дойдеш утре в „Рейвънуд“, обещавам ти, че няма да ти се говори. А и няма да можеш.

— Да не казваш, че ще ми направиш магия?

Това беше неписаното правило между нас, границата, която никога досега не беше прекривала. Лена се усмихна и отново докосна устните ми.

— *Silentium*. Латинската дума за „мълчание“ — дори да се опиташ да кажеш на някого, че заминавам, преди да съм си тръгнала, ще откриеш, че не си способен да говориш.

— Няма да го направиш.

— Вече го направих.

Това беше. Случи се. Единственото нещо, което беше останало помежду ни — фактът, че никога не беше прилагала огромната си магическа сила върху мен. Очите ѝ горяха златни и ярки. Без следа от зелено. Знаех, че всяка дума, която казва, е истина.

— Закълни се, че няма да се върнеш тук.

Лена се откъсна от прегръдката ми и се обърна. Не искаше да ми показва повече очите си, а и аз не можех да понеса да ги гледам.

— Кълна се.

Не каза нито дума. Кимна и изтри сълзите, потекли по лицето ѝ. Когато излязох от стаята, мазилката се сипеше навсякъде като пороеен дъжд.

Минах по коридора на „Рейвънуд“ за последен път. Къщата ставаше все по-мрачна и по-мрачна с всяка моя стъпка. Лена си отиваше. Макон си беше отишъл. Всички си тръгваха и къщата умираше. Погалих полирания махагонов парапет. Искях да запомня миризмата на лак, мекия допир на старото дърво, може би аромата на най-хубавите вносни пури на Макон, уханието на жасмин, червени портокали и книги.

Спрях пред една врата. Беше боядисана в черно и можеше да води към която и да е стая в имението. Но това не беше коя да е стая и Бу спеше пред нея в очакване господарят му да се завърне у дома. Той вече не приличаше на вълк, а на обикновено куче. Без Макон и Бу беше загубен като Лена. Погледна ме, едва повдигайки глава. Поставих ръка на дръжката и отворих вратата. Стаята беше точно такава, каквато си я спомнях. Никой не беше посмял да сложи чаршафи върху мебелите. Абаносовото легло с балдахин в центъра сияеше, сякаш беше лакирано хиляди пъти от Къщата или от Кухнята, невидимия домашен персонал на „Рейвънуд“. Черните капаци на прозорците бяха плътно затворени и стаята бе потънала в мрак, така че беше невъзможно да се каже дали е нощ или ден. Във високите свещници бяха поставени черни свещи, а от тавана висеше черен полилей от ковано желязо. Разпознах гравирания по него чародейски знаци. Първо не успях да се сетя, но после си спомних.

Бях ги виждал върху Ридли и Джон Брийд и в „Изгнание“. Белегът на тъмните чародейци. Татуировката, която всички имаха. Всяка изглеждаше различна, но не можеше да ги сбъркаш. Всъщност бяха по-скоро нещо като запазена марка, отколкото татуировки, като жигосани в кожата, а не изрисувани с мастило. Побиха ме тръпки.

Взех малка снимка, поставена в рамка върху една черна ракла. На нея бяха Макон и някаква жена. Неговото лице се виждаше ясно, но беше тъмно и се забелязваха само очертанията на нейния силует, сянка, уловена на снимка. Дали беше Джейн? Колко тайни беше отнесъл Макон в гроба си? Опитах се да поставя снимката на мястото ѝ, но беше толкова тъмно, че не прецених разстоянието и тя падна. Когато се наведох да я вдигна, забелязах, че ъгълчето на чергата на

пода беше подгънато. Чергата беше съвсем същата като онази, която бях видял в стаята му в Тунелите.

Повдигнах я и под нея се разкри съвършен правоъгълник, изрязан в дъските на пода, достатъчно голям, за да мине човек. Поредната врата към подземния чародейски свят на Гатлин. Дръпнах капака и той се разхлаби. Можех да погледна надолу към познатия ми вече кабинет на Макон, но нямаше стъпала, а каменният под ми се струваше прекалено далеч, за да рискувам да скоча. Спомних си скритата врата за библиотеката. Нямаше начин да я откриеш, ако не опиташ. Хванах се за крака на леглото и стъпих внимателно надолу, в нищото. Препънах се за миг, но после кракът ми попадна на нещо стабилно. Стъпало. Въпреки че не ги виждах, усещах напуканите дървени дъски под краката си. След секунди вече стоях на каменния под в кабинета на Макон.

Той не беше прекарвал дните си в спане. А в Тунелите, най-вероятно с Мариан. Можех да си ги представя двамата, наведени над стари ръкописи с чародейски легенди, как спорят за градините от периода преди Гражданската война илипият чай. Мариан сигурно беше прекарала повече време с Макон от всички други освен Лена.

Зачудих се дали Мариан не беше жената на снимката, дали истинското ѝ име не беше Джейн? Не бях мислил затова преди, но това би обяснило много неща. Защо толкова много кафяви пакети от библиотеката лежаха струпани в кабинета на Макон. Защо професор от „Дюк“ ще се крие в град като Гатлин като обикновена библиотекарка, пък била тя и Пазител. Защо Мариан и Макон прекарваха толкова време заедно, което беше необичайно за странящ от всички инкубус, който не излизаше никъде. Може би през всички тези години те се бяха обичали.

Огледах се из стаята и я видях — дървената кутия, която пазеше мислите и тайните на Макон. Лежеше на една от лавиците, където я беше оставила Мариан.

Затворих очи и се пресегнах към нея...

Макон го искаше с цялото си сърце, но същевременно се ужасяваше от мисълта, че ще се случи — да види Джейн за последен път. Бяха минали седмици от последната им среща, ако не броим

нощите, през които я беше следвал от библиотеката до дома ѝ, наблюдавайки я от разстояние, жадувайки да я докосне.

Но не и сега, не и когато Трансформацията беше толкова близо. Но тя беше тук, въпреки че ѝ беше казал да стои надалеч.

— Джейн, трябва да си вървиш. Не си в безопасност.

Тя пресече бавно стаята, за да стигне до него.

— Не разбираш ли? Не мога да бъда далече от теб.

— Знам. — Привлече я към себе си и я целуна за последен път. Извади от дъното на шкафа си малка кутия и взе нещо от нея. Сложи предмета в ръката ѝ и затвори пръстите ѝ около него. Беше кръгла и гладка, свършена сфера. После стисна ръката ѝ в дланта си, гласът му прозвуча дрезгаво. — Не мога да те защитя след Трансформацията, не и от това, което ще представлява най-голямата заплаха за теб, от мен самия. — Сведе поглед към ръцете им, нежно стискащи предмета, който беше крил толкова грижливо. — Ако нещо се случи и се почувстваш в опасност... използвай това.

Джейн разтвори дланта си. Сферата беше черна и искреше с вътрешен блясък, като перла. Докато се взираше в нея, топката започна да се променя и да свети. Можеше да усети слабите вибрации, които излизаха от нея.

— Какво е това?

Макон отстъпи назад, сякаш не искаше вече да докосва черната топка, след като се беше събудила за живот.

— Това е Сиянието.

— За какво служи?

— Ако в някакъв момент застраша живота ти, няма да можеш да направиш нищо. Няма начин да ме убиеш или нараниш. Само друг инкубус може да го направи. Това е единственото средство, което може да ограничи нашия вид. Единственият начин да ме спреш е...

— Какво искаш да кажеш с това „да ограничи“?

Той отново изви глава встрани.

— То е като клетка, Джейн. Единствената клетка, която може да ни държи в плен.

Джейн погледна към черното светещо кълбо в ръката си. След като знаеше какво представлява, имаше чувството, че то прогаря дупка в дланта и в сърцето ѝ. Остави го на бюрото на Макон и то се претърколи, а блясъкът му постепенно угасна.

— Смяташ, че ще те затворя в това нещо като животното?

— Ще бъда много по-страшен и по-лош от животното.

По лицето и устните на Джейн потекоха сълзи. Тя сграбчи ръката на Макон и го дръпна силно, за да се обърне към нея и да я погледне.

— Колко време ще трябва да останеш там?

— Най-вероятно завинаги.

Момичето поклати глава.

— Няма да го направя. Никога няма да ти го причиня.

Стори ѝ се, че очите на Макон се изпълниха със сълзи, макар да знаеше, че това е невъзможно. Той не можеше да плаче и все пак тя би се заклела, че ги видя как проблясваха.

— Ако нещо ти се случи, ако те нараня, ще ме осъдиш на много по-ужасна съдба, завинаги, и ще ми причиниш много повече болка, отколкото ще намеря тук. — Макон вдигна Сиянието и го задържа между тях двамата. — Ако това време дойде и се наложи да го използваш, трябва да ми обещаеш, че ще го направиш.

Джейн преглътна сълзите си, гласът ѝ трепереше.

— Не знам дали...

Макон сведе челото си до нейното.

— Обещай ми, Джейн. Ако ме обичаш, обещавай ми.

Джейн положи главата си на студеното му рамо. Пое си дълбоко дъх.

— Обещавам ти.

Макон вдигна глава и погледна над нея, право напред.

— Обещанието си е обещание, Итън.

* * *

Събудих се в леглото си. През прозореца влизаше светлина, което означаваше, че вече не съм в кабинета на Макон. Погледнах към тавана, но там нямаше странен черен полилей — явно не бях и в „Рейвънуд“.

Надигнах се замаян и изтощен. Бях в собственото си легло, в моята стая. Прозорецът беше отворен и сутрешната светлина блестеше в очите ми. Как бях стигнал дотук, какво беше станало през

изминалите часове? Какво се беше случило с времето, с пространството...? Кой чародеец или инкубус беше достатъчно силен, за да направи такова нещо?

Виденията никога не ми бяха действали по този начин. Как беше възможно? Какво се опитваше да ми каже Макон? Защо искаше да видя тези неща? Не можех да разбера нищо от тях освен едно. Или виденията се бяха променили, или аз. Лена поне беше убедена в това.

17.VI

НАСЛЕДСТВОТО

Не припарих повече до „Рейвънуд“, както бях обещал. На сутринта не знаех къде е Лена или къде отива. Чудех се дали Джон и Ридли бяха с нея.

Знаех само, че тя беше чакала цял живот да поеме съдбата си в свои ръце — да открие начин да се Призове сама, независимо от проклятието. Нямаше да бъде човекът, който щеше да застане на пътя ѝ. А и както ми беше казала, тя нямаше да ми го позволи. Така че бях оставен на собствената си съдба, което означаваше, че можех да си лежа в леглото цял ден и да се самосъжалявам. И да прочета някои стари комикси, може би дори всичките, с изключение на „Аквамен“.

Гатлин обаче имаше други планове за мен.

Денят на окръжния панаир означаваше множество конкурси с красавици и печени пайове и — ако имаш късмет — малко или повече натискане с някоя мацка. Денят на душите означаваше нещо съвсем друго. Беше традиция в Гатлин. Вместо да го прекараме по шорти и джапанки в размотаване на панаира, през този ден всички в града се обличахме в най-хубавите си дрехи за църква и отивахме на гробището, за да отдадем почит на починалите си близки и всички други мъртъвци. Забравете факта, че Денят на всички души е католически празник, който се чества през ноември. В Гатлин правим нещата по свой начин. Ние го превръщаме в ден за спомени, чувство на вина и общо взето, в състезание кой ще натрупа най-много изкуствени цветя и ангели върху гробовете на починалите си предци.

Всички почитаха Деня на душите: баптистите, методистите, дори евангелистите и петдесетниците. Преди като че ли само двама души в града не се появяваха на гробището: Ама, която прекарваше деня в семейния си парцел в Уейдърс Крийк, и Макон Рейвънуд. Дали тези двамата не бяха прекарвали Деня на душите заедно някога, в блатата при Великите? Не, съмнявах се. Не можех да си представя Макон или Великите да оценят по достойнство изкуствените цветя.

Може би чародейците имаха собствен вариант на този празник, може би Лена сега се чувстваше по същия начин като мен някъде там. Може би искаше да се свие в леглото си и да не излиза изпод завивките, докато този ден не свърши. Миналата година не отидох на гробището. Беше прекалено скоро. В предишните години прекарвах деня край гробовете на починалите от рода Уейт, които не познавах или почти не си спомнях.

Но днес щях да застана на гроба на някого, за когото мислех всеки ден. Майка ми.

Ама беше в кухнята, облечена с хубавата си синя блуза, онази с дантелената яка, и с дълга синя пола. Стискаше в ръка една от онези малки стари дамски чанти.

— По-добре побързай за лелите си. — Оправи вратовръзката ми. — Знаеш как се изнервят, когато закъсняваш.

— Да, госпожо.

Взех ключовете от колата на татко от плота. Бях го оставил пред портите на „Градината на вечния покой“ преди час. Той искаше да прекара малко време насаме с мама.

— Почакай малко.

Замръзнах на място. Не исках Ама да ме поглежда в очите. В момента не ми се говореше за Лена и не желаех тя да ме тормози с въпроси. Ама зарови в чантата си и извади оттам нещо, което не можах да видя. Разтвори дланта ми и пусна някаква верижка в нея. Беше тънка и златна, а по средата ѝ висеше малка птичка. Беше много по-малка от онези, които видях на погребението на Макон, но я разпознах веднага.

— Това е врабче за майка ти. — Очите на Ама искряха като шосе след дъжд. — За чародейците врабчетата са символ на свобода, а за гадателите означават безопасно пътуване. Врабчетата са умни. Те могат да пътуват надалече, но винаги намират пътя към дома.

Огромна буца заседна на гърлото ми.

— Не мисля, че мама ще пътува отново някога.

Ама изтри очите си и затвори рязко чантата си.

— Е, ти си сигурен във всичко, нали, Итън Уейт?

* * *

Когато паркирах на чакълестата алея пред къщата на Сестрите, Лусил седна на седалката до мен, вместо да скочи навън. Знаеше къде бяхме и че е била прогонена оттук. Опитах се да я примамя навън, но след като излезе от колата, тя се настани на тротоара, точно на границата между асфалта и тревата.

Телма отвори вратата, преди да почукам. Застана със скръстени на гърдите ръце, а погледът ѝ мина покрай мен и се спря право върху Лусил.

— Здравей, Лусил. — Котката облиза лениво лапичката си, после започна усърдно да се души под опашката. Сякаш нарочно не ѝ обръщаше внимание. — Идваш да ми кажеш, че курабийките на Ама са по-добри от моите ли?

Лусил е единствената котка, която съм виждал да яде курабийки вместо котешка храна. Тя измяука, сякаш имаше мнение по въпроса, но се чудеше дали да го сподели с нас.

Телма се обърна към мен.

— Здравсти, захарче. Чух колата ти. — Целуна ме по бузата. От нежностите ѝ винаги ми оставаха яркорозови следи от устни по лицето, които беше ужасно трудно да се почистят. — Добре ли си?

Всички знаеха, че днес няма да ми бъде лесно.

— Да, добре съм. Сестрите готови ли са?

Телма сложи ръце на кръста си.

— Нима тези момичета са били готови навреме за нещо в живота си?

Тя винаги наричаше Сестрите „момичета“, въпреки че беше два, ако не и три пъти по-млада от тях.

От дневната се чу глас:

— Итън? Ти ли си? Ела тук. Трябва да погледнеш нещо за малко.

Никой не ти казваше за какво става дума. Можеше да събират стари вестници, за да правят по-удобни леговищата на миещите се мечки, или да планират четвъртата — или пък петата? — сватба на леля Пру. Разбира се, винаги имаше възможности, за които дори не би ми хрумвало. И които включваха и мен.

— Влез — помахаше ми с ръка леля Грейс. — Мърси, дай му от сините лепенки. — Тя си вееше със стара църковна програма, най-вероятно от погребенията на някой от многобройните им съпрузи. Тъй като Сестрите не позволяваха никой да разчисти къщата им, навсякъде

имаше купища такива програми и всякакви други брошури. — Бих му дала сама, но трябва да внимавам, нали знайш — заради инцидента имам някои усложнения.

Това беше единственото нещо, за което говореше леля Грейс след панаира. Половината град знаеше, че е припаднала, но ако я чуеше човек, би си помислил, че е била на границата на смъртта и Телма, леля Пру и леля Мърси ще трябва да се грижат за нея и да ѝ съчувстват до края на дните ѝ.

— Не, не, на Итън са червени, нали ти казах. Дай му червените.

Леля Пру дращеше нещо нервно в жълт бележник.

Леля Мърси ми подаде лист с червени кръгли лепенки.

— Сега, Итън, обиколи дневната и сложи лепенка на 'сяко нещо, което искаш да имаш. Започвай. — Погледна ме с очакване, все едно щеше да приеме за лична обида, ако не залепях една от тези червени точки на челото ѝ.

— За какво говориш, лельо Мърси?

Леля Грейс свали от стената снимка в рамка на мъж в униформа на Конфедерацията.

— Това е Робърт Чарлз Тайлър, последният бунтовнически генерал, загинал във Войната между щатите. Дай ми една от тия лепенки. Това все ще струва нещо.

Нямах представа какво правеха и ме беше страх да питам.

— Трябва да тръгваме. Забравихте ли, че е Денят на всички души?

Леля Пру се намръщи.

— Разбира се, че не сме забравили. Затуй искаме да сложим 'сичко в ред.

— Затуй са тия лепенки. Всички си имаме цвят. На Телма са жълти, твоите са червени, а на татко ти — сини.

Леля Мърси млъкна, сякаш си беше забравила мисълта. Леля Пру я погледна сърдито и я накара да млъкне. Тя не обичаше да бъде прекъсвана.

— Слагай лепенките върху нещата, които искаш. Така, когато умрем, Телма шъ знай какво на кого да даде.

— Сетихме се за това заради Деня на всички души — усмихна се гордо леля Грейс.

— Не искам нищо и никоя от вас няма да умира.

Оставих листа с лепенките на масата.

— Итън, Уейд шъ идва тук следващия месец, а той е алчен като лисица в кокошарник. Трябва ти да си избереш пръв.

Уейд беше незаконният син на чичо ми Ландис, още един човек от семейството ми, който нямаше да има място във фамиленото дърво на рода Уейт. Нямаше никакъв смисъл да се спори със Сестрите, когато си наумяха нещо. Затова през следващия половин час слагах лепенки върху разнообразните по стил столове от трапезарията и разни други предмети от времето на Гражданската война, но пак ми остана доста време за убиване, докато чаках Сестрите да изберат шапките си за Деня на всички души. Избирането на правилната шапка беше сериозна работа и повечето дами от града още преди седмици бяха ходили до Чарлстън на пазар. Ако човек ги видеше как се изкачват по хълма, понесли на главите си какво ли не — от паунови пера до току-що откъснати рози, щеше да си помисли, че уважаваната част от женското население на Гатлин се събира на градинско парти, а не отива на гробищата.

Мястото беше пълен хаос. Леля Пру сигурно беше накарала Телма да смъкне всяка кутия от тавана, всички вехти дрехи, одеяла и стари албуми. Прелистих най-горния албум. По пожълтелите страници бяха залепени стари снимки: леля Пру и нейните съпрузи, леля Мърси пред старата си къща на улица „Дав“, нашата къща от времето, когато дядо ми е бил дете. Обърнах последната страница и видях една друга позната къща.

Имението „Рейвънуд“.

Но не беше „Рейвънуд“, който познавах. Беше съвършеното южняшко имение, което можеше да влезе в регистрите на Историческото общество. Кипариси растяха от двете страни на алеята, водеща към искрящо бялата веранда. Всяка колона, всеки капак на прозореца беше прясно боядисан. Нямаше следа от избуялата растителност, нито от изтърбушените стъпала на „Рейвънуд“ на Макон. Под снимката имаше надпис, старателно изписан с красив почерк.

„Имението «Рейвънуд», 1865 г.“

Гледах къщата, в която беше живял Ейбрахам.

— Шъ погледнеш ли насам?

Леля Мърси се дотътри до мен с най-голямото и най-розовото фламинго, което някога бях виждал върху шапка. Пред лицето ѝ имаше странна мрежа — като воал, увенчан с много нереалистично пиле, кацнало върху розово гнездо. Когато се мръднеше дори съвсем леко, цялото това нещо започваше да се клати и заплашваше да отлети от главата ѝ. Не, това нямаше да даде повод на Савана и останалите мажоретки за подигравки, ама никак.

Опитах се да не мисля за мърдащото пиле.

— Това е стар албум. Беше в тази кутия — подадох ѝ го.

— Прудънс Джейн, донеси ми очилата!

В хола настана някаква суматоха, а после леля Пру се появи на прага със също толкова голяма и притеснителна шапка. Нейната беше черна, с плътен воал, който я обвиваше така, че приличаше на майка на мафиотски бос на неговото погребение.

— Ако ги носеше на верижка на врата си, както ти казвам...

Леля Мърси или беше изключила слуховия си апарат, или просто не искаше да ѝ обръща внимание.

— Виж какво намери Итън.

Албумът още беше отворен на същата страница. „Рейвънуд“ от миналото гледаше право към нас.

— Боже милостиви, виж ти! Работилницата на дявола, жива да не съм.

Сестрите и повечето от старите хора в Гатлин бяха убедени, че Ейбрахам Рейвънуд е сключил сделка с дявола, за да спаси имението си от пожарите на генерал Шърман през 1865 г., защото само то останало непокътнато от всички къщи по брега на реката. Ако Сестрите знаеха колко близо са до истината...

— Не е единственото зло, извършено от Ейбрахам Рейвънуд.

Леля Пру се отдръпна от албума.

— Какво имаш предвид?

Деветдесет процента от това, което казваха Сестрите, бяха пълни безсмислици, но останалите десет си струваше да се чуят. Именно от тях разбрах за загадъчния ми роднина Итън Картър Уейт, загинал през Гражданската война. Може би знаеха нещо и за Ейбрахам Рейвънуд.

Леля Пру поклати глава.

— Не е на добро да се говори за човек кат' Ейбрахам Рейвънуд.

Но леля Мърси не можеше да се удържи да не противоречи на по-голямата си сестра.

— Нашият пралядо често казваше, че за Ейбрахам Рейвънуд нямало таквиз неща като добро или зло. Ибраел си със съдбата. Общувал с дявола, занимавал се с магии, говорел си със зли духове.

— Мърси! Прекрати този разговор!

— И какво толкоз? Казвам истината.

— Не е нужно тази истина да влиза в нашта къща.

Леля Пру се изнерви много.

Леля Мърси ме погледна право в очите.

— Но след като сключили сделката си, дяволът го изиграл и когато приключил с него, Ейбрахам вече не бил човек. Бил нещо друго.

Според Сестрите всяко зло, измама или престъпление беше дело на дявола и няха намерение да се опитвам да ги убеждавам в друго. Защото след като бях видял какво направи Ейбрахам Рейвънуд, знаех, че той е много повече от зло. Знаех и че това няма нищо общо с дявола.

— Сега вече дрънкаш глупости, Мърси Лин, и спри, преди Господ да те порази точно тук, у дома, в Деня на всички души. Не ща някоя мълния да порази и мен по случайност.

Леля Пру бутна стола на леля Мърси с бастуна си.

— Да не мислиш, че туй момче не е наясно с нещата, които стават в Гатлин?

Леля Грейс се появи на прага със своята кошмарна бледолилава шапка. Сигурно още преди да съм бил роден, някой е направил грешката да й каже, че лилавото е нейният цвят, и оттогава почти всичко, което носеше, беше в тези нюанси и опровергаваше мнението на въпросната личност.

— Няма нужда да се опитваш да слагаш млякото в гърнето, след като се е разляло.

Леля Пру удари с бастуна си по пода. Говореха с гатанки като Ама, което означаваше, че знаят нещо. Може би не знаеха, че има тунели под къщата им, в които се скитаха чародейци, но имаха други тайни.

— Някои каши могат да бъдат оправени по-лесно от други. Не искам да се забърквам в тази. — Леля Пру мина покрай леля Грейс и

демонстративно напусна стаята. — Този ден не е най-подходящият да се обсъждат мъртъвците.

Леля Грейс се затътри към нас. Хванах я под ръка и ѝ помогнах да стигне до дивана. Леля Мърси изчака тропането на бастуна на леля Пру да отшуми надолу по коридора.

— Отиде ли си? Не ща да си включвам апаратчето.

— Така мисля.

Двете се наклониха към мен, сякаш щяха да ми доверят кодовете за ядрените ракети на страната.

— Ако ти кажем нещо, щъ обещаеш ли да не кажеш на татко си? Защото ако се изтървеш, щъ та пратим да работиш цяло лято в Дома.

Имаше предвид местния старчески дом, който според представите на Сестрите беше седмият кръг на ада. Леля Грейс кимна, за да покаже, че и тя е на същото мнение.

— Какво е? Обещавам да не казвам нищо на татко.

— Прудънс Джейн греши — вече шепнеше леля Мърси. — Ейбрахам Рейвънуд е все още тук. Сигурна съм, както съм сигурна, че седя сега пред теб.

Исках да мога да кажа, че са побъркани. Две древни, сенилни стари дами, твърдящи, че виждат мъж — или поне нещо, което повечето хора смятаха за мъж — който е умрял преди стотици години.

— Какво имаш предвид под „все още тук“?

— Видях го с очите си, миналата година. Зад църквата, представяш ли си? — Леля Мърси си вееше с кърпичката си, сякаш можеше да припадне при спомена за случилото се. — След църковната служба във вторник чакахме отпред Телма да ни вземе; тя беше в своята църква, Първа методистка. Както и да е, пуснах Харлон Джеймс от чантата си малко да се поразтъпче навън — знаеш, че Прудънс Джейн ме кара да го нося навсякъде с нас. Но щом го пуснах на земята, той избяга зад църквата.

— Туй куче не знае как да се грижи за себе си — поклати глава леля Грейс.

Леля Мърси хвърли поглед към вратата, преди да продължи:

— Добре де, тръгнах след него, нали знаеш как Прудънс Джейн все пици за кучето. Затуй минах зад църквата и тъкмо когато завих зад ъгъла и започнах да викам Харлон Джеймс, го видях. Призрактът на

Ейбрахам Рейвънуд. В гробището зад църквата. Онез прогресивните в Чарлстън, дето направиха кръглата църква, май са били прави.

Хората в Чарлстън казваха, че Кръглата църква е построена така, за да не може дяволът да се крие по ъглите ѝ. Не беше нужно да коментирам, че дяволът май няма проблем с такива неща и минава спокойно по централната пътека в църквата, което ми се струваше очевидно за всеки с наблюдения върху някои от „паствата“ в нашия град.

— И аз го видях — прошепна леля Грейс. — Познах, че е той, щото съм виждала снимката му на стената в Историческото общество, където играех карти с момичетата. Беше точно там, сред снимките на основателите на града, нали Рейвънуд са били сред първите заселили се в Гатлин. Ейбрахам Рейвънуд, цял-целеничък.

Леля Мърси изшътка на сестра си. Леля Пру беше извън стаята, така че беше неин ред да се прави на важна.

— Той беше, верно си е. И то не сам, а заедно с момчето на Силас Рейвънуд. Не Макон, другият, Финеас.

Спомних си името от фамилното дърво на Рейвънуд. Хънтинг Финеас Рейвънуд.

— Говориш за Хънтинг?

— Никой не наричаше туй момче така. Наричаха го Финеас. От Библията. Знаеш ли какво означава? — Направи драматична пауза. — „Змийски език“.

За миг спрях да дишам.

— Тоз призрак не мож' го сбърка. И Господ Бог ми е свидетел, магнахме се оттам по-бързо от котката, дето пъхнала опашката си в огъня. Е, сега не мога да се движа кат' в онез дни. Не и след усложненията ми...

Сестрите бяха смахнати и смахнатите истории бяха запазената им марка. Нямаше начин да се разбере коя версия на истината разказваха, но обикновено в думите им имаше голяма част от нея, макар и малко променена. Всеки вариант от тази история обаче беше опасен. Не можех да разбера какво се криеше в нея, но ако бях научил нещо през последната година, то беше, че рано или късно всичко излизаше наяве.

Лусил измяука и задраска по мрежестата врата на кухнята. Предполагам, че и тя беше чула достатъчно. Харлон Джеймс изръмжа

под дивана. За пръв път се запитах какво ли бяха видели двамата, след като се бяха размотавали из тази къща толкова дълго време.

Но не всяко куче беше Бу Радли. Понякога едно куче си е просто куче. Понякога котката си е просто котка. Все пак отворих вратата и лепнах червено кръгче върху главата на Лусил.

17.VI

СПОМЕНИ

Ако наоколо имаше някакъв достоверен източник на информация, то това бяха самите хора в Гатлин. В ден като днешния не беше нужно да търсиш много, за да видиш почти целия град, струпан на едно и също място. Когато пристигнахме, гробището вече беше претъпкано, защото закъсняхме, както винаги, заради Сестрите. Лусил не искаше да се качва в кадилака, после трябваше да спрем в „Градините на Еден“, защото леля Пру искаше да вземе цветя за всичките си починали съпрузи, пък някои цветя не изглеждали достатъчно добре, а когато най-накрая се напъхахме в колата, леля Мърси не ми позволи да карам с повече от четирийсет километра в час. Страхувах се с месеци от този ден. Сега вече беше дошъл.

Вървах бавно по стръмния чакълест път на „Градината на вечния покой“, бутайки инвалидната количка на леля Мърси. Телма идваше зад мен, като подкрепяше с едната си ръка леля Пру, а с другата — леля Грейс. Лусил се влачеше зад тях — подбираше внимателно пътя си между надгробните камъни и сякаш съзнателно спазваше дистанция. Кожената чанта на леля Мърси, която висеше на дръжката на количката, се люлееше и ме удряше в стомаха при всяка стъпка. Вече се потях и си мислех какво ще стане, ако количката заседнеше в избуялата лятна трева. Имаше голяма вероятност да ни се наложи с Линк да мъкнем възрастната ми леля на гръб до нашите парцели.

Стигнахме горе навреме, за да видим Емили, която се развяваше наоколо с новата си бяла рокля с презрамки. Всяко момиче си купуваше нова рокля за Деня на душите. Нямаше джапанки или къси блузки, само най-хубави и баровски рокли. Беше като семейно събиране, само че около десет пъти по-голямо, защото почти целият град, а и голяма част от окръга бяха по един или друг начин свързани с теб, с твоя съсед или със съседа на съседа ти.

Емили се кикотеше, увиснала на ръката на Емъри.

— Донесе ли бира?

Той разтвори якето си и показа малка сребриста манерка.

— Донесох нещо по-добро.

Еден, Шарлот и Савана се мотаеха край семейния парцел на Сноу, който заемаше централно място в средата на редиците от надгробни плочи. Беше покрит с ярки изкуствени цветя и херувими. Имаше дори малък пластмасов елен, който пасеше трева близо до най-високия камък. Украсяването на гробовете беше поредното състезание в Гатлин — начин да покажеш, че ти и членовете на твоето семейство, дори мъртвите, сте по-добри от съседите си и от техните съседи. Хората направо изперкваха. Изкуствени венци се увиваха около изкуствени зелени лози, имаше лъскави зайчета и катерици и дори ванички с вода с плуващи в тях птици; водата беше толкова сгорещена от слънцето, че ако някой рискуваше да си потопи пръстите вътре, щеше да се опари. Нямаше начин да прекалиш. Колкото повече и пошантаво, толкова по-добре.

Преди мама се забавляваше с вкусовете им. „Знаеш ли, приличат на картините, рисувани от холандските и фламандските майстори, само че предметите тук са от пластмаса. Чувството обаче е същото.“ Тя можеше да се присмива на най-лошите традиции на Гатлин и да уважава най-добрите от тях. Може би това беше нейният начин да оцелява тук.

Особено много я привличаха кръстовете, които палеха нощем. В някои летни вечери двамата се качвахме на хълма в гробището и гледахме как светваха един по един в мрака, сякаш бяха звезди. Веднъж я попитах защо ѝ харесва да идва тук. „Това е история, Итън. Историята на семействата, на хората, които са обичали, на онези, които са загубили. Тези кръстове, тези глупави изкуствени цветя и животни са сложени тук, за да ни напомнят за някого, който ни липсва. А това е прекрасно за гледане и е наше задължение да го видим.“ Не казвахме на татко за тези нощи в гробището. Това беше от онези неща, които бяха само наши. Трябваше да мина покрай по-голямата част от съучениците си от гимназията и да настъпя един-два пластмасови заека, за да стигна до семейния парцел на Уейт, който се намираше извън очертаванията на поляната. Това беше другото нещо за Деня на всички души. Нямаше кой знае каква връзка със спомените всъщност. След около час всички на възраст над дваисет и една години щяха да се съберат по групички и да започнат да клюкарстват за живите веднага

след като приключе с обсъждането на мъртвите, а всички под трийсет години щяха да се изпокрият зад мавзолеите, за да пийнат или да вършат други неща. Всички, освен мен. Аз щях да бъда прекалено зает да си спомням.

— Хей, човече — изравни се с мен Линк и се усмихна на Сестрите. — Добър ден, дами.

— Как си днес, Уесли? Растеш като плевел, нали? — пуфтеше и се потеше леля Пру.

— Да, госпожо.

Розали Уоткинс стоеше зад Линк и махаше любезно с ръка към леля Пру.

— Итън, защо не отидеш с Уесли? Виждам Розали и искам да я питам какво брашно използва за тортата си „Колибри“.

Леля Пру заби бастуна си в тревата, а Телма помогна на леля Мърси да стане от количката.

— Сигурна ли си, че ще се справите сами?

Леля Пру ме изгледа свъсено.

— Разбира се, че шъ съ справим. Грижим се сами за себе си отпреди да съ родиш.

— Отпреди баща ти да се беше родил — поправи я леля Грейс.

— За малко да забравя — отвори чантичката си леля Пру и измъкна нещо оттам. — Намерих медальона на проклетата котка. — Погледна неодобрително към Лусил. — Не че шъ ти бъде много полезна. Не че *някои* личности оценяват годините, в които си се грижил за тях и си им бил верен и си ги разхождал редовно на собствения си простор. Това няма да ти купи и капчица благодарност от тях.

Котката бавно се отдалечи от нашата групичка, без да си направи труда да се обърне назад. Погледнах към металната табелка-медальон с гравираното върху нея име на Лусил и я пъхнах в джоба си.

— Халката липсва. По-добре я прибери в портфейла си, та да ти е под ръка, ако трябва да доказваш, че туй животно няма бяс. Често хапе. Телма шъ купи друга халка, за да я закачиш.

— Благодаря.

Сестрите се хванаха под ръка и трите гигантски шапки се удариха една в друга, докато притежателките им се запътиха към

своите приятелки. Дори лелите ми имаха приятели. Животът ми беше отвратителен.

— Шон и Ърл са купили бира и „Джим Бим“. Всички ще се съберат зад криптата на Хъникът.

Поне имах Линк. И двамата знаехме, че няма да отида при другите, за да пия с тях. След няколко минути щях да стоя пред гроба на мъртвата си майка. Сетих се за това как тя винаги се смееше, когато ѝ разказвах за мистър Лий и неговата извратена версия на американската история, или истерия, както я наричаше тя. Как двамата с баща ми танцуваха боси на музиката на Джеймс Тейлър в кухнята ни. Как знаеше точно какво да каже, когато всичко се обърка. Как щеше да намери точните думи в този момент, когато бившата ми приятелка беше с някакъв мутант със суперсили, а не с мен.

Линк ме докосна по рамото.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Да се поразходим малко.

Щях да застана пред този гроб днес, но не бях готов. Не още.

Лена, къде...

Улових се навреме и се опитах да отблъсна мисълта надалече. Не знаех защо все още се опитвах да се свържа с нея. По навик, предполагах. Но вместо гласа на Лена, чух този на Савана. Стоеше пред мен, гримирана прекалено силно, но въпреки това успяваше да изглежда хубава. Беше с лъскава коса и тежки сенки, а презрамките на лятната ѝ рокля бяха толкова тънки, че да накарат момчетата да мислят само за това как да ги смъкнат. Имам предвид, ако човек не знаеше, че тя е кучка или пък ако не му пукаше за това.

— Искрено съжалявам за майка ти, Итън.

Закашля се неловко. Сигурно майка ѝ я беше накарала да дойде тук, все пак мисис Сноу беше основен стълб на тукашното общество. Тази вечер, макар да беше минала повече от година от смъртта на майка ми, сигурно щях да намеря пред вратата ни поне няколко купи и тенджери с храна, както в деня след погребението ѝ. Времето минава бавно в Гатлин, също както с кучешките години, но на обратно. И също както тогава, и сега Ама щеше да остави тези манджи навън за храна на опосумите.

Изглежда на тия животинки свинското с ябълки никога не им омръзва.

И все пак това беше най-милото нещо, което Савана ми беше казвала от септември насам. Въпреки че не ми пукаше какво си мисли за мен, все пак беше хубаво, че в ден като днешния имаше едно нещо по-малко, за което да се тормозя.

— Благодаря.

Тя ми се усмихна с фалшивата си усмивка и си тръгна; високите ѝ токчета се огъваха, когато засядаха в тревата. Линк разхлаби изкривената си, прекалено къса вратовръзка. Беше същата, която носеше и на завършването на шести клас. Под нея се виждаше тениската му с надпис „Аз съм тъп“ и стрели, сочещи в различни посоки. Напълно отговаряше на състоянието ми днес. Бях заобиколен от безгранична тъпота.

Ударите продължаваха. Може би хората се чувстваха гузни, защото майка ми бе починала, а баща ми беше смахнат. По-вероятно обаче се страхуваха от Ама. Както и да е, бях надминал по злощастие Лорета Уест, която беше овдовявала три пъти, като последният ѝ съпруг умря, след като алигатор прободе дупка в стомаха му. Ако давах награди за прецаканост, аз щях да спечеля синята панделка. Виждах го в начина, по който всички поклащаха глави, когато минавах покрай тях. *Колко жалко, Итън Уейт си няма вече майка, а и татко му не е добре.*

Забелязах го и в изражението на мисис Линкълн, която тръскаше глава точно в този момент, докато се беше запътила към мен. *О, ти, бедно мое, заблудено момче, останало без майчицата си.* Линк се покри някъде, преди тя да стигне до целта си, т.е. — мен.

— Итън, искам да ти кажа колко много липсва майка ти на всички ни. — Не бях сигурен за кого говори — за приятелките си в ДАР, които не можеха да понасят майка ми, или за жените, които висяха по цял ден във фризьорския салон и обсъждаха как мама чете прекалено много книги, а от това никога не е излязло нищо добро. Мисис Линкълн избърса с ръка една несъществуваща сълза от окото си. — Тя беше добра жена. Знаеш ли, спомням си колко много обичаше да се занимава с градината си. Винаги беше навън, грижейки се за прекрасните си рози с нежното си сърце.

— Да, госпожо.

Най-близкото до градинарство, което беше правила майка ми, бе когато напръска домати в градината с лютив пипер, за да попречи на

зайците да ги ядат, защото татко щеше да ги убие. Розите бяха на Ама. Всички го знаеха. Искаше ми се мисис Линкълн да направи този коментар за „нежното ѝ сърце“ пред лицето на Ама.

— Сигурна съм, че сега е при ангелите и се грижи за старата, прекрасна градина в Рая. Подкастрия и полива Дървото на познанието сред херувимите и...

Змиите?

— Трябва да намеря баща си, госпожо.

Всъщност исках да се махна от майката на Линк, преди някоя мълния да я порази заради лъжите ѝ — или пък да порази мен, защото го пожелав. Гласът ѝ се понесе зад мен:

— Кажи на баща си, че ще се отбия да ви оставя тенджерата с прочутото ми свинско с ябълки!

Това подпечата сделката ни. Със сигурност щях да получа синя панделка. Не можах да се махна от нея достатъчно бързо. Но в ден като този нямаше къде да избягам. Щом подминеш някой зловец роднина или съсед, зад ъгъла те причакваше друг. Или, както беше в случая с Линк, друг зловец родител.

Бащата на Линк беше прегърнал Том Уогкинс през врата.

— Ърл беше най-добрият от нас. Имаше най-хубавата униформа, най-добрата бойна формация... — Сподави пианско хълцане. — И правеше най-добрите амуниции.

По случайност Големия Ърл умря тъкмо когато правеше въпросните амуниции и мистър Линкълн го замести като лидер на кавалерията във възстановката на битката при Хъни Хил. Част от тази вина беше тук днес, под формата на уиски.

— Искан да си донеса пушката и да почета Ърл с подобаващ салют, но Проклетата Дорийн я скри.

Жената на Рони Уийкс беше по-известна като Проклетата Дорийн, понякога съкращавано и до Пи Ди, в зависимост кой говореше за нея. Той отпи глътка от уискито.

— За Ърл!

Прегърнаха се през раменете, вдигнаха канчетата си и бутилките с бира над гроба на Ърл. Бира и уиски „Уайлд Търки“ се разляха над надгробната плоча, гатлинският начин за отдаване на почит към починалия.

— Божичко, надявам се да не свършим и ние така някой ден.

Линк се промъкна встрани и аз го последвах. Неговите родители никога не се проваляха в основната си мисия — да го засрамват.

— Защо родителите ми не са като твоите?

— Имаш предвид с психически проблеми? Или мъртви? Не се обиждай, но мисля, че това с психическите проблеми са го покрили като изискване.

— Баща ти не е побъркан, поне не повече от всички наоколо. На никого не му пука дали обикаляш с пижама посред бял ден, ако жена ти току-що е починала. А родителите ми нямат извинение. Просто са си сбъркани по принцип.

— Няма да свършим така. Защото ти ще бъдеш прочут барабанист в Ню Йорк, а аз... не знам, нещо, което не включва униформа от Конфедерацията и „Уайлд Търки“.

Опитах се да звуча убедително, но не знаех кое е по-невероятно — Линк да стане прочут барабанист или аз да се измъкна от Гатлин.

Все още държах на стената в стаята си картата със зелената линия, която свързваше местата, за които четях, местата, където исках да отида. Прекарах целия си живот, мислейки за пътищата, които щяха да ме изведат от Гатлин. После срещнах Лена и картата сякаш никога не беше съществувала. Мислех, че мога да остана където и да било завинаги, стига да сме заедно. Странно как картата сякаш беше загубила силата си да ме отведе мислено далече оттук, когато най-много имах нужда от нея.

— По-добре да се отбия да видя мама — отбелязах така, сякаш щях да намина към библиотеката. — Знаеш какво искам да кажа...

Линк удари юмрука си в моя, старият ни поздрав.

— Добре, ще се видим по-късно. Ще се поразходя малко.

Ще се поразходи малко? Линк не се разхождаше. Опитваше се да се напие и се подиграваше на момичетата, които не искаха да се натискат с него.

— Какво става? Да не би да си на лов за следващата мисис Уесли Джеферсън Линкълн?

Той прокара ръка през острата си руса коса.

— Искан ми се. Знаем, че съм идиот, но в момента мисля само за едно момиче.

Момиче, за което не би трябвало да се сеща дори. Какво можех да му кажа? Знаех какво е да си влюбен в момиче, което не иска да има

нищо общо с теб.

— Съжалявам, човече. Предполагам, че не е лесно да забравиш Ридли.

— Да, а това, че я видях миналата вечер, не помогна особено — поклати глава, разстроен. — Знам, че е Мрак и всичко останало, но не мога да се отърва от чувството, че между нас имаше нещо повече...

— Знам какво имаш предвид.

Бяхме двама жалки загубеняци. Макар да не вярвах, че Ридли е способна да изпитва истински чувства, не исках да го карам да се чувства по-зле. Пък и Линк не очакваше никакъв отговор от мен.

— Нали знаеш всички тия неща, дето ми ги разказваше за чародейците и смъртните, как не могат да бъдат заедно, защото смъртният ще умре?

Кимнах. Общо взето, мислех за това през около осемдесет процента от времето. Оставях малко и за другите си проблеми.

— И какво?

— С Ридли сме били... доста близки, и то повече от веднъж.

Зарови крак в тревата и направи дупка в идеално окосената ливада.

— Човече, информацията ми идва в повече.

— Да, но... Не аз спирах в някакъв момент. А Рид. Мислех си, че е била с мен просто от съжаление и че ставам само за мотаене насам-натам известно време. — Линк крачеше нервно пред мен. — Но сега си давам сметка, че може би съм грешал. Може би не е искала да ме нарани.

Очевидно беше мислил много за това.

— Не знам. Все пак е тъмен чародеец.

Линк сви рамене.

— Да, знам, но едно момче може да си помечтае.

Исках да му кажа какво става, че Ридли и Лена вече са заминали. Отворих уста, после я затворих, без да издам нито звук. Ако Лена ми беше направила някакво заклинание, не исках да го разбирам.

* * *

Бях идвал на гроба на майка ми само веднъж след погребението, но не беше на Деня на всички души. Не бях готов толкова скоро. Не чувствах, че тя е наистина там или се мотае наоколо като Женевиер или Великите. Усещах я само в архива и в кабинета у дома. Това бяха местата, които тя обичаше, местата, на които можех да си представя как прекарва дните си, където и да се намираше сега.

Но не и тук, не под земята, където баща ми беше коленичил с лице, заровено в ръцете си. Стоеше до гроба от часове.

Закашлях се, така че татко да разбере, че съм тук. Имах чувството, че се натрапвам в интимен момент между тях двамата. Той изтри лицето си и се изправи.

— Как си?

— Добре съм май...

Не знаех как точно се чувствам, но не беше добре.

Татко пхна ръце в джобовете си и се загледа в надгробния камък. Нежно бяло цвете лежеше на тревата пред него.

Жасмин. Прочетох издяланите в камъка букви.

ЛИЛА ЕВЪРС УАЙТ
ОБИЧНА СЪПРУГА И МАЙКА
SCIENTIA ECUSTOS

Повторих последния ред. Бях го забелязал и последния път, когато бях тук, в средата на юли, няколко седмици преди рождения ми ден. Но тогава бях сам и докато се прибера вкъщи, бях толкова замаян от взирането в гроба на мама, че забравих думите. *Scientia ecustos*.

— На латински е. Означава „пазител на знанието“. Мариан го предложи. Отива й, не мислиш ли?

Ако само знаеше...

Усмихнах се насила.

— Да. Точно за нея е.

Татко ме прегърна и ме стисна силно, както правеше някога, когато отборът ми загубеше мач в Малката лига.

— Наистина ми липсва. Все още не мога да повярвам, че я няма.

Не можах да кажа нищо. Гърлото ми беше пресъхнало, сърцето ми се беше свило в гърдите и имах чувството, че ще припадна всеки

момент. Майка ми беше мъртва. Никога повече нямаше да я видя, независимо колко книги щеше да оставя отворени или колко послания щеше да ми изпраща.

— Знам, че е много трудно за теб, Итън. Искях да ти кажа колко съжалявам, че не бях до теб през изминалата година така, както трябваше да бъда. Аз просто...

— Татко — усещах, че очите ми се изпълват със сълзи, но не исках да плача. Нямаше да дам на градските клюкари поводи за приказки. Затова го прекъснах. — Всичко е наред.

Баща ми ме притисна още веднъж.

— Ще те оставя насаме с нея. Ще се поразходя малко.

Продължавах да гледам надгробния камък с малкия келтски символ *ауен*, издълбан в него. Знаех, че майка ми го беше обичала. Три лъча, които се събираха на върха — символ на светлината.

Чух гласа на Мариан зад гърба си:

— *Ауен*. Келтската дума за „поетическо вдъхновение“ или „духовно просветление“. Две неща, които майка ти уважаваше.

Замислих се за символите в трегера на вратата в „Рейвънуд“, символите на Книгата на луните, и за онзи на вратата в клуба „Изгнание“. Символите означават нещо. В някои случаи дори повече от думите. Майка ми го знаеше. Може би това беше причината да стане Пазител или пък го беше научила от Пазителите преди нея. Имаше толкова много неща, които не знаех за нея.

— Итън, съжалявам. Искаш ли да останеш сам?

Оставих Мариан да ме прегърне.

— Не. Всъщност не чувствам, че е тук. Знаеш какво имам предвид.

— Да.

Тя ме целуна по челото и се усмихна, изваждайки зелен домат от джоба си. Постави го внимателно върху надгробния камък.

Усмигнах се и аз.

— Ако ѝ беше истинска приятелка, трябваше да го изпържиш.

Мариан постави ръка на рамото ми. Беше облечена в най-красивата си рокля като всички останали, но нейната беше някак по-хубава. Беше нежна и жълта, с хлабаво вързана панделка на врата. Полата ѝ имаше сигурно стотици надиплени плисета като на рокля от стар филм. Приличаше на нещо, което Лена би носила.

— Лила знае, че не правя такива неща. — Стисна ме силно. — Дойдох само за да те видя.

— Благодаря ти, лельо Мариан. Последните дни бяха доста тежки.

— Оливия ми разказа. Чародейски бар, инкубус, Бяс — всичко накуп в една нощ. Страхувам се, че Ама няма да ти позволи повече да ме посещаваш.

Не спомена нищо за Лив.

— Има и още нещо.

Лена. Не можах да кажа името ѝ на глас. Мариан махна кичур коса от очите ми.

— Чух. И съжалявам. Но ти донесох нещо. — Отвори чантата си и извади малка сребърна кутия с гравирани символ на капака ѝ. — Както казах, дойдох заради теб, за да ти дам това. — Подаде ми кутията. — Беше на майка ти, едно от най-ценните ѝ притежания. По-старо е от останалата част от колекцията ѝ. Мисля, че би искала да е у теб.

Взех я в ръка. Кутията беше по-тежка, отколкото изглеждаше.

— Бъди внимателен. Крехко е.

Повдигнах внимателно капака, очаквах вътре да намеря още едно от съкровищата на мама, някоя от реликвите от Гражданската война — парче от знаме, куршум, късче дантела. Нещо, белязано от историята и времето. Но когато отворих кутията, вътре видях нещо друго, носещо следите на друга история и друго време. Разбрах какво е в мига, в който го видях.

Сиянието от виденията ми.

Сиянието, което Макон беше дал на своята любима.

Лила Джейн Евърс.

Беше поставено върху стара възглавничка, принадлежала на майка ми, когато е била малка. *Джейн*. Леля Каролин каза веднъж, че само баба ми я е наричала така, но тя е починала преди да се родя, така че никога не го бях чувал от нея. Леля Каролин грешеше. Баба ми не е била единствената, наричала мама Джейн.

Което означаваше...

Майка ми беше момичето от виденията.

А Макон Рейвънуд беше любовта на живота ѝ.

17.VI

СИЯНИЕТО

Майка ми и Макон Рейвънуд. Изпуснах сферата, сякаш ме беше изгорила. Кутията падна и топката се търкулна по тревата като детска играчка, а не като свръхестествен затвор.

— Итън? Какво става?

Беше очевидно, че Мариан няма представа, че съм разпознал Сиянието. Не го бях споменал, когато ѝ разказвах виденията си. Не бях мислил много за него. Беше просто още една подробност от чародейския свят, която не разбирах.

Но тази подробност се оказа важна.

Ако това беше Сиянието от видението, значи, че майка ми беше обичала Макон така, както аз обичах Лена. Както баща ми беше обичал нея.

Трябваше да разбере дали Мариан знае откъде майка ми е получила сферата.

— Ти знаеш ли?

Тя се наведе и вдигна Сиянието от земята; тъмната повърхност на топката искреше на слънчевата светлина. Постави я отново в кутията.

— Какво да знам? Итън, говориш странно.

Въпросите се появяваха в ума ми толкова бързо, че няхах време да ги обмисля. Как майка ми беше срещнала Макон Рейвънуд? Колко време са били заедно? Кой още знаеше за това? И най-важният...

Ами баща ми?

— Знаеше ли, че майка ми е била влюбена в Макон Рейвънуд?

Лицето на Мариан се сгърчи и това ми каза всичко. Беше смятала само да ми даде подарък от майка ми, а не най-голямата ѝ тайна.

— Кой ти каза това?

— Ти. Когато ми подари Сиянието. Макон го е дал на момичето, което обичал. Майка ми.

Очите на Мариан се изпълниха със сълзи, но те не се стекоха по лицето ѝ.

— Виденията. Били са за Макон и майка ти.

Най-накрая беше сглобила парчетата на пъзела.

Спомних си нощта, когато за пръв път срещнах Макон. *Лила Евърс*, каза той. *Лила Евърс Уейт*, поправих го аз. Макон беше споменал работата на майка ми, но твърдеше, че не я е познавал. Още една лъжа. Главата ми щеше да се пръсне.

— Значи знаеш.

Не беше въпрос. Тръснах глава, надявайки се, че така ще мога да се отърва и от всичко, което бях научил.

— Татко знае ли?

— Не. Не можеш да му кажеш, Итън. Той не би разбрал.

Мариан звучеше отчаяно.

— Той не би разбрал? Аз не разбирам!

Няколко души наблизко спряха да си говорят и погледнаха към нас.

— Толкова съжалявам. Никога не съм мислила, че ще ми се наложи да разказвам тази история. Това е историята на майка ти, не моята.

— В случай че не си забелязала, тя е мъртва. Някак си не може да отговори на въпросите ми.

Гласът ми беше твърд и безмилостен, което доста ясно показваше как се чувствах.

Мариан погледна към надгробния камък на майка ми.

— Прав си. Трябва да знаеш.

— Искам истината.

— Точно това смятам да ти дам — трепереше гласът ѝ. — Щом знаеш за Сиянието, предполагам, че знаеш и защо Макон го е дал на майка ти.

— За да може да се защити от него.

Преди изпитвах съжаление към Макон. Сега ми се гадеше. Майка ми беше като Жулиета в някаква извратена пиеса, в която Ромео беше инкубус, макар и толкова очарователен като Макон.

— Точно така. Макон и Лила се сблъскаха със същата реалност като вас с Лена. Нямаше начин през всички тези месеци да не направя

определени... сравнения. Не мога да си представя колко ли е било трудно всичко това за Макон.

— Моля те. Спри.

— Итън, разбирам, че ти е тежко, но това не променя случилото се. Аз съм Пазител и фактите са такива. Майка ти беше смъртна. Макон беше инкубус. Не можеха да бъдат заедно, не и след като Макон се промени и се превърна в създание от Мрака, както беше предопределено. Той вече не си вярваше. Страхуваше се, че може да нарани майка ти, затова ѝ даде Сиянието.

— Факти. Лъжи. Все тая.

Беше ми писнало от всичко.

— Факт. Той я обичаше много повече от собствения си живот.

Защо Мариан го защитаваше?

— Факт. Това, че не си убил любовта на живота си, не означава, че си герой.

Бях бесен.

— Той за малко да умре от мъка, Итън.

— Така ли? Ами огледай се. Майка ми е мъртва. И двамата са мъртви. Така че планът на Макон не е помогнал много, нали?

Мариан си пое дълбоко дъх. Познавах този поглед, беше ясно, че сега предстои лекция. Тя ме хвана за ръка и ме поведе встрани от гроба, далече от всичко над и под земята.

— Запознах се в „Дюк“. И двамата изучавах а американска история. Влюбиха се като нормални мъж и жена.

— Имаш предвид като нищо неподозираща студентка и трансформиращ се демон. Ако толкова държиш на фактите.

— „В светлината има мрак и в мрака има светлина.“ Майка ти често казваше това.

Не се интересувах от философските идеи за природата на чародейския свят.

— Кога ѝ е дал Сиянието?

— Най-накрая Макон каза на Лила какво представлява и в какво ще се превърне — че бъдещето между тях е невъзможно — бавно и внимателно продължи Мариан. Запитах се дали ѝ е толкова трудно да ми каже тези неща, колкото беше на мен да ги чуя. Беше ми жал и за двама ни.

— Това разби и нейното, и неговото сърце. Той ѝ даде Сиянието, но за щастие никога не ѝ се наложи да го използва. Макон напусна университета и се прибра у дома, в Гатлин.

Спря, очаквайки може би да кажа нещо язвително. Опитах се да се сетя за нещо, но въпреки всичко бях любопитен.

— Какво стана, след като Макон се е върнал тук? Виждали ли са се отново?

— За съжаление не.

Погледнах я изумено.

— За съжаление?

Мариан поклати глава.

— Беше тъжно, Итън. Никога не съм виждала майка ти да страда така. Бях ужасно притеснена и не знаех какво да правя. Мислех, че ще умре от разбито сърце.

Бяхме стигнали до оградата на „Градината на вечния покой“. Сега около нас имаше само дървета, които ни скриваха от очите на другите.

— Но...

Исках да науча края, дори истината да ми причинеше болка.

— Но майка ти последва Макон до Гатлин през Тунелите. Не можеше да понесе да бъде далече от него и се закле, че ще открие начин да бъдат заедно. Начин смъртен и чародеец да прекарат живота си един до друг. Беше обсебена от идеята.

Разбихах. Не ми харесваше това, което чувах, но го разбихах.

— Отговорът на този въпрос обаче не беше в света на смъртните, а в света на чародейците. Затова майка ти намери начин да стане част от него, макар да не можеше да бъде с Макон.

Тръгнахме отново.

— Говориш за работата ѝ като Пазител, нали?

Мариан кимна.

— Лила откри призвание, което ѝ позволи да изучава чародейския свят и неговите закони, Светлината и Мрака. Средство, което да ѝ помогне да намери отговора.

— Как е намерила тази работа?

Не мислех, че имаше чародейски „Жълти страници“, но след като Карлтън Ийтън доставяше пощата и в двата свята, вече не бях сигурен в почти нищо.

— По това време в Гатлин нямаше Пазител. — Мариан млъкна за кратко, явно се чувстваше неловко. — Но един могъщ чародеец изиска да се открие тази... длъжност, тъй като библиотеката се намираще тук заедно с Книгата на луните.

Сега вече нещата си дойдоха на мястото.

— Макон. Той е помолил за това, нали? И той не е могъл да стои далече от нея.

Мариан изтри лицето си с кърпичката си.

— Не. Беше Арелия Валентин, майката на Макон.

— Защо майката на Макон ще иска моята майка да става Пазител? Дори да е изпитвала жал към сина си, тя е знаела много добре, че те не могат да бъдат заедно.

— Арелия е могъщ Ясновидец и е способна да вижда бъдещето.

— Нещо като чародейска версия на Ама?

Мариан попи отново лицето си.

— Предполагам, че може да се каже и по този начин. Арелия забеляза нещо в майка ти — нейната способност да открива истината, да вижда скритото. Мисля, че се надяваше Лила да намери отговора, начина, по който чародейците и смъртните могат да имат съвместен живот. Светлите чародейци отдавна искат да се намери такава възможност. Женевиер не е първата чародейка, влюбила се в смъртен. — Мариан се загледа в далечината, където семействата бяха започнали да разпъват на земята одеялата си за традиционния пикник. — А може би го направи заради сина си.

Спря на място. Бяхме направили още една обиколка и вече бяхме при гроба на Макон. Виждах ридاءещия ангел, но мястото беше много променено от последния път, когато бях тук на погребението. Тогава имаше само кал, а сега — пищна градина, върху която хвърляха сянка две високи лимонови дървета, надвесени над надгробната плоча. Върху самия гроб бяха поникнали жасминови цветя и храсти розмарин. Зачудих се дали някой беше идвал насам, за да забележи промяната.

Притиснах слепоочията си с ръце, не исках главата ми да избухне. Мариан ме докосна нежно по гърба.

— Знам, че е трудно да приемеш всичко това, но то не променя нищо. Майка ти те обичаше.

Отблъснах ръката ѝ.

— Да, просто не е обичала баща ми.

Тя ме стисна по-силно и ме принуди да се обърна към нея. Говорех за моята майка, но и за нейната най-добра приятелка, а бях стигнал прекалено далече, като бях поставил под съмнение честността ѝ. Мариан не би го допуснала, не само днес, никога.

— Да не си посмял да говориш така, Итън Уейт. Майка ти обичаше баща ти.

— Но не се е преместила в Гатлин заради него. А заради Макон.

— Родителите ти също се срещнаха в университета, когато работехме по нашата дисертация. Като Пазител майка ти живееше в Тунелите под Гатлин, пътуваше между библиотеката „Lunae libri“ и университета, за да работи с мен. Не живееше в града, в света на ДАР и мисис Линкълн. Така че тя се премести тук заради баща ти. Излезе от мрака и заживя сред светлината и, повярвай ми, това беше сериозна стъпка за нея. Баща ти я спаси, когато никой от нас не успя. Тя самата. Аз. Дори Макон.

Загледах се в лимоновите дървета, хвърлящи сянка над гроба на Макон, и покрай него, към гробното място на майка ми. Замислих се за баща ми, коленичил там. За Макон, опълчил се срещу правилата на всички светове, които познаваше, почиващ в смъртта само на едно дърво разстояние от любимата си.

— Майка ти се премести в град, където никой не я приемаше, защото баща ти не искаше да напусне родното си място, а тя го обичаше — повдигна брадичката ми Мариан. — Просто не обикна първо него.

Поех си дълбоко дъх. Поне не целият ми живот беше пълна лъжа. Майка ми беше обичала баща ми, макар че обичаше и Макон Рейвънуд. Взех Сиянието от ръката на Мариан. Искях да поддържа нещо, което е било част от живота и на двамата.

— Не е намерила начин, нали? Как смъртните и чародейците да бъдат заедно.

— Не знам дали има такъв начин — прегърна ме Мариан и аз отпуснах глава на рамото ѝ. — Ти може да си Водачът, Итън Уейт. Ти ми кажи.

За пръв път, откакто видях Лена да стои на пътя под дъжда преди около година, не знаех нищо, абсолютно нищо. Също като майка ми не

бях открил никакви отговори. Само проблеми. Дали и с нея беше станало така?

Погледнах към кутията в ръцете на Мариан.

— Това ли е причината за смъртта на мама? Защото се е опитвала да открие отговора?

Тя притисна кутията в ръката ми и обви пръстите ми около нея.

— Казах ти всичко, което знам. Сам си прави изводите, аз не мога да се намесвам. Правилата са такива. Във великия Общ ред аз не съм от значение. Пазителите не са важни.

— Не е вярно.

Мариан беше важна за мен, но не можех да ѝ го кажа. Майка ми беше важна. Това не беше нужно да го казвам.

Мариан ми се усмихна, после отмести ръката си и вече само аз стисках кутията.

— Не се оплаквам. Сама съм избрала този път, Итън. А не всеки има свободата сам да избира мястото си в Общия ред.

— Имаш предвид Лена? Или мен?

— Ти си важен, независимо дали ти харесва или не, както и Лена. Това не е въпрос на избор — махна немирния кичур коса от очите ми, както го правеше мама. — Истината си е истина. „Рядко е чиста и никога проста“, както би казал Оскар Уайлд.

— Не разбирам.

— Лесно е да разбереш истината, след като я откриеш; важното е първо да я откриеш.

— Още Оскар Уайлд?

— Галилей, бащата на съвременната астрономия. Поредният човек, отхвърлил предопределеното му място в неговия свят и идеята, че Слънцето се върти около Земята. Той е знаел — може би по-добре от всеки друг — че не можем да избираме истината. Можем само да решим какво да правим с нея.

Стиснах кутията, защото дълбоко в себе си разбирах какво ми казва, макар да не знаех нищо за Галилей и още по-малко за Оскар Уайлд. Бях част от всичко, независимо дали го исках или не. Не можех да избягам, както не можех да спра и виденията.

Сега трябваше да разбере какво да правя с тази история.

17.VI

СКОКЪТ

Когато се свих в леглото си тази нощ, се ужасявах до смърт от сънищата си. Казват, че човек сънува последното, за което си е мислил, преди да заспи, но колкото повече се опитвах да не мисля за Макон и майка ми, толкова повече те превземаха мислите ми. Изтощен от цялото това мислене за немислене, ми бяха нужни само минути, за да потъна през дюшека в тъмнината, а леглото ми да се превърне в лодка...

Възглавниците се понесоха като вълни над главата ми.

Усещах как се блъскам напред и назад. Небето беше синьо, без нито едно облаче, абсурдно. Извърнах глава и погледнах встрани. Напуканото дърво, изрисувано със синя боя, която се лющеше на места, приличаше много на тавана в моята стая. Намирах се в някаква лодка — гумена, може би с гребла — и се носех по реката.

Надигнах се колебливо, седнах и лодката се разклати. Малка бяла ръка се провеси от страни, един от нежните пръсти се потопи във водата. Загледах се във вълничките, които се образуваха в иначе съвършено спокойното и гладко като стъкло море, отражение на небето над мен.

Лена лежеше срещу мен в края на лодката. Беше облечена в бяла рокля, каквато можеше да видиш в старите черно-бели филми. Дантела и панделки и малки перлени копченца. Държеше черно чадърче, а косата, ноктите и дори устните ѝ бяха оцветени в черно. Беше се извила на една страна, леко наведена над лодката.

— Лена?

Тя не отвори очи, но се усмихна.

— Студено ми е, Итън.

Погледнах към ръката ѝ, която вече беше потопена до китката във водата.

— Лято е. Водата е топла.

Опитах се да допълзя до нея, но лодката се разклати и Лена се плъзна почти до самия ѝ ръб; черните ѝ кецове се показаха под диплите на роклята.

Не можех да мръдна.

Почти цялата ѝ ръка вече беше във водата и къдриците ѝ също се носеха по повърхността на реката.

— Лена, изправи се! Ще паднеш!

Тя се засмя и изпусна чадъра си. Той се понесе с въртеливи движения по вълните зад нас. Наклоних се към нея и лодката се залюля още по-силно.

— Не са ли ти казали? Аз вече паднах.

Протегнах се напред. Това не беше възможно, но се случваше. Знаех го, защото очаквах да чуя звука от разплискването на водата.

Когато се блъснах в края на лодката, отворих очи. Светът ми се клатеше и тя беше изчезнала. Погледнах надолу, но видях само мътната зеленикавокафява вода на река Санти и черната ѝ коса. Наведох се надолу. Не можех да мисля.

Скочи или остани на лодката.

Косата се носеше надолу, непокорна, спираща дъха, като че ли не беше човешка, а на някакво митично морско създание. От дълбините на реката се появи бяло лице. Хванато в капан под стъклото на водната повърхност.

— Мамо?

* * *

Изправих се в леглото си, целият мокър и кашлящ. Лунната светлина проникваше през прозореца ми. Отново беше отворен. Отидох в банята и пих вода с шепи, докато спрях да кашлям. Погледнах се в огледалото. Беше тъмно и почти не различавах очертанията на лицето си. Опитах се да открия очите се сред сенките. Но вместо това видях нещо друго... далечна светлина. Вече не виждах огледалото, нито полумрака на лицето си. Само светлината и някакви смътни проблясващи образи. Опитах се да се фокусирам, но всичко се случваше прекалено бързо, препускаше покрай мен, издигаше се и потъваше надолу, сякаш бях на въртележка. Видях улицата — мокра,

искряща от капките дъжд и тъмна. Беше само на няколко сантиметра от мен, все едно пълзях по земята. Но това не беше възможно, защото картините се сменяха много бързо. С периферното си зрение видях високи прави ъгли, улицата се издигаше, за да се срещне с мен.

Виждах само светлината и улицата, които бяха странно близко. Усецах студения порцелан, когато се хванах с две ръце за мивката, опитвайки се да не падна. Бях замаян, а искрите продължаваха да се носят към мен, светлината ме заобикаляше отвсякъде. Гледката пред очите ми се преобърна, сякаш бях завил в някакъв лабиринт, и всичко започна да се движи отново бавно.

Двама души се бяха облегли на стената на мръсна тухлена постройка, под уличната лампа. Това беше светлината, която беше премигвала от разстояние пред мен. Гледах ги отдолу, явно лежах на земята. Взрях се по-внимателно в силуетите.

— Трябваше да оставя бележка. Баба ще се притеснява — чух гласа на Лена. Стоеше точно пред мен. Това не беше видение, не като тези, които получавах от медальона или дневника на Макон.

Лена! Извиках името ѝ, но тя не помръдна. Другият човек пристъпи към нея. Знаех, че е Джон, преди да видя лицето му.

— Ако беше оставила бележка, можеха да я използват да ни открият с най-обикновено заклинание за намиране. Особено баба ти. Тя има доста мощни сили. — Докосна я по рамото. — Предполагам, че се предават по наследство.

— Не се чувствам силна. Не знам какво чувствам.

— Не си се разколебала, нали? — протегна се Джон, хвана я за ръката и я разтвори, за да види дланта ѝ. Бръкна в джоба си, извади маркер и започна да пише разсеяно по нея.

Лена поклати глава, без да откъсва поглед от него.

— Не. Вече не принадлежа на това място. Накрая щях да ги нараня. Наранявам всеки, който ме обича.

Лена...

Беше безсмислено. Тя не ме чуваше.

— Щом стигнем до Голямата бариера, вече няма да бъде така. Там няма Светлина или Мрак, няма Самородни или Катаклисти, има само магия в най-чистата ѝ форма. Което означава, че никой не ти слага етикет и не те съди.

Загледаха се в дланта ѝ, докато Джон продължи с маркера към китката ѝ. Така, както бяха с наведени глави, почти се докосваха. Лена завъртя китката си бавно. Джон все още я държеше внимателно.

— Страх ме е.

— Няма да позволя да ти се случи нещо — прибра той един избягал кичур обратно зад ухото ѝ, както преди правех аз. Зачудих се дали и тя си е спомнила за това.

— Трудно ми е да си представя, че такова място наистина съществува. През целия ми живот всички са ме съдили и критикували — засмя се Лена, но усещах напрежението в гласа ѝ.

— Затова го правим, нали? За да можем най-накрая да бъдем самите себе си.

Рамото му трепна странно и той се сепна и го притисна с другата си ръка, сякаш за да го овладее. Лена не забеляза.

— Да бъда себе си? Дори не знам какво означава това.

Тя се отдръпна от стената и се загледа напред в мрака. Светлината от лампата очертаваше ясно лицето ѝ, дрънкулките по гердана ѝ блещукаха.

— И аз бих искал да разбера — наклони се Джон към нея. Говореше толкова тихо, че едва чувах думите му.

Тя изглеждаше уморена, но разпознах игривата ѝ полуусмивка.

— Ще те запозная с истинската Лена, щом я срещна.

— Е, пиленца, готови ли сте да тръгваме? — излезе Ридли от постройката, ближейки червената си близалка.

Лена се обърна и докато го правеше, лампата освети ръката ѝ — онази, по която пишеше Джон. Но там нямаше думи. Само черни рисунки. Същите като онези, които бях видял по ръцете и на тримата на панаира и по краищата на дневника ѝ. Преди да видя нещо друго, гледната ми точка се промени, отдалечих се от тях и сега виждах само широка улица и мокрите павета пред себе си. После нищо.

Не знаех колко време бях стоял там, държейки се за мивката. Струваше ми се, че ако се пусна, ще припадна. Ръцете ми трепереха, краката ми се огъваха. Какво беше станало току-що? Не беше видение. Бяха толкова близо, че можех да се протегна и да я докосна. Тогава защо не ме чуваше тя?

Нямаше значение. Тя го стори — избяга, както каза, че ще направи. Не знаех къде е, но бях виждал достатъчно пъти Тунелите, за

да ги разпозная.

Беше си тръгнала, запътила се бе към Голямата бариера, каквото и да беше това. Станалото нямаше нищо общо с мен. Вече не. Не исках да сънувам, да виждам или да чувам нищо за това.

Забрави го. Лягай си да спиш. Това трябваше да направя.

Скочи или остани на лодката.

Какъв прецакан сън. Като че ли беше свързан с мен! Тази лодка щеше да потъне, независимо дали аз се намирах в нея или не.

Най-накрая се пуснах от мивката и използвах някак си обратно в стаята. Минах покрай кутиите от обувки, струпани на купчини покрай стената, кутиите, в които държах всичко важно за мен и всичко, което исках да скрия. Задържах се за миг пред тях. Знаех какво търся, но не и в коя кутия се намира. Вода като стъкло. Замислих се за това, когато си спомних съня.

Опитах се да се сетя къде да го открия. Беше нелепо, защото знаех много добре какво имаше във всяка кутия. Поне довчера знаех. Съсредоточих се, но виждах само седемдесет-осемдесет кутии от обувки, скупчени около мен. Черни маратонки „Адидас“, зелени „Ню Баланс“... Не можех да си спомня.

Бях отворил около дузина кутии, когато попаднах на черния „Конвърс“. Гравираната дървена кутия беше все още вътре. Взех в ръка нежната, фина сфера от кадифената възглавничка. Върху кадифето обаче остана някаква почти материална следа, като нейно второ отражение, мрачно и смразяващо, сякаш е била тук хиляди години.

Сиянието.

Било е най-ценното притежание на майка ми, а Мариан ми го даде. Защо сега?

Бледата топка в ръката ми започна да отразява стаята около мен, извитата повърхност оживя и се изпълни с цветове. Цялата блестеше в бледозелени нюанси. Отново можех да видя Лена в главата си и я чувах. *Наранявам всеки, който ме обича.*

Блясъкът започна да отслабва и Сиянието се промени — пак си беше черно и непроницаемо, студено и безжизнено на дланта ми. Но все още усещах Лена. Можех да усетя къде е, сякаш Сиянието беше някакъв компас, който ме насочваше към нея. Може би в тази история с Водача все пак имаше нещо вярно.

Но това беше безсмислено, защото в момента последното място, където исках да бъда, беше там, където бяха Лена и Джон. Тогава защо ги виждах?

Умът ми препускаше лудо в различни посоки. *Голямата бариера?* Място, където няма нито Светлина, нито Мрак? Възможно ли беше?

Вече нямаше смисъл да се опитвам да заспя.

Намъкнах една измачкана тениска. Знаех какво трябва да направя. Независимо дали бяхме заедно или не, това беше по-голямо от Лена и мен. Може би беше дори по-голямо и от Общия ред в тази откачена вселена, по-голямо от идеята на Галилей, че Земята се върти около Слънцето, а не обратно. Нямаше значение, че не исках да я виждам. В този свят нямаше такова нещо като съвпадение. Виждах Лена, Джон и Ридли по някаква причина.

Но няхах никаква представа каква е тя.

Затова трябваше сам да говоря с Галилей.

* * *

Щом излязох навън, чух петлите на мистър Маки да кукуригат. Беше 4:45 и слънцето още не беше изгряло, но аз вървах из града, сякаш беше посред бял ден. Вслушвах се в звука, който издаваха краката ми, докато минавах по мокрия тротоар и влажния асфалт. Къде отиваха? Защо ги виждах? Защо това беше важно?

Чух шум. Когато се обърнах, Лусил сведе глава и седна на паважа зад мен. Поклатих глава и продължих да вървя. Тази луда котка щеше да ме последва, но аз няхах нищо против. Може би ние бяхме единствените будни в целия град.

Но се оказа, че не сме. Личният Галилей на Гатлин също не спеше.

Когато завих зад ъгъла на улицата на Мариан, видях, че в свободната стая на нейната къща светеше. Щом приближих още малко, забелязах примигващата слаба светлинка на верандата.

— Лив.

Качих се по стъпалата и чух трясък в тъмнината.

— По дяволите! — Обективът на огромен телескоп се плъзна към мен и аз инстинктивно сведох глава. Лив сграбчи края му, небрежните ѝ плитки се разпиляха на гърба ѝ. — Не се промъквай зад мен така!

Завъртя дръжката и телескопът застана обратно на мястото си на металния триножник.

— Не е точно „промъкване“, когато минаваш по стълбището отпред.

Опитах се да не зяпам към пижамата ѝ — някакви момичешки боксерки под тениска с картинка на Плутон и надпис под планетата, който казваше „Избери си някой с твоя размер“.

— Не те видях — нагласи Лив окуляра на телескопа и погледна през него. — Какво правиш тук? Да не си откачил?

— Това се опитвам да разбера.

— Нека ти спестя малко време. Отговорът е „да“.

— Не се шегувам.

Тя ме погледна внимателно, после взе червената си тетрадка и записа нещо.

— Слушам те. Само искам да си отбележа някои неща, за да не ги забравя.

Надникнах през рамото ѝ.

— Какво гледаш?

— Небето.

Погледна пак през телескопа и после към селенометъра си. Записа нова поредица от числа в тетрадката си.

— Това го знам.

— Виж.

Тя отстъпи встрани и ми махна да отида по-близо. Погледнах през окуляра. Небето избухна в светлини, звезди и галактичен прах. Изобщо не ми приличаше на небето над Гатлин.

— Какво виждаш?

— Небето. Звездите. Луната. Невероятно е.

— Погледни сега.

Отдръпна ме от телескопа и аз вдигнах глава към небето над мен. Макар все още да беше тъмно, не успях да видя и половината от звездите, които бях видял през телескопа.

— Светлините не са така ярки. — Наведох се пак към телескопа. Ярките звезди отново избухнаха на небето. Изправих се и се втренчих в нощта. Истинското небе беше по-тъмно, по-мъгливо — като загубено, самотно пространство. — Странно е. Звездите изглеждат толкова различно през телескопа.

— Това е така, защото не всички са там.

— За какво говориш? Небето си е небе.

Лив погледна към луната.

— Освен когато не е.

— Какво означава това?

— Никой не знае точно. Чародейците си имат едни съзвездия, смъртните — други. Не са едни и същи. Поне не изглеждат еднакви в очите на смъртните. Каквито, за нещастие, са твоите и моите. — Усмихна се и премести нещо на селенометъра си. — Винаги са ми казвали, че съзвездията на смъртните не могат да бъдат видени от чародейците.

— Как е възможно това?

— Как е възможно всичко, което става около нас?

— Нашето небе реално ли е? Или само изглежда такова?

Чувствах се като дивата пчела, когато открива, че това, което е мислела за небе, е просто изрисуван в синьо таван.

— А има ли разлика? — посочи Лив към тъмното небе. — Виждаш ли това? Голямата мечка. Познаваш я, нали? — Кимнах. — Ако погледнеш точно под нея, встрани от онези две, там на дръжката, виждаш ли онази ярка звезда...

— Това е Северната звезда.

Всеки бивш бойскаут от Гатлин може да ви каже това.

— Точно така. Полярната звезда. Сега виж къде свършва дъното на черпака, най-долната точка. Забелязваш ли нещо?

Поклатих глава. Тя се наведе пак към телескопа, завъртя бързо окуляра, после още веднъж.

— Виж сега.

Отстъпи назад, за да ми направи място.

Виждах Голямата мечка точно както можех да я видя на обикновеното небе, само че сияеше по-ярко.

— Същото е. Почти.

— Погледни към долната част на черпака. На същото място. Какво виждаш?

Погледнах.

— Нищо.

Лив звучеше раздразнено.

— Погледни пак.

— Защо? Там няма нищо.

— Какво искаш да кажеш? — Лив се наведе и погледна през окуляра. — Това не е възможно. Трябва да има звезда със седем лъча, която смъртните наричат Звездата на феите^[1].

Звезда със седем лъча. Лена имаше такава на гердана си.

— Това е чародейското съответствие на Северната звезда. Тя бележи юг, а не север, което има мистично значение в света на чародейците. Южна звезда. Чакай малко. Ще ти покажа. — Наведе се над телескопа отново. — Но не спирай, искаше да ми кажеш нещо. Сигурна съм, че не си дошъл тук за лекция по астрономия. Какво става?

Нямаше смисъл да отлагам повече.

— Лена избяга заедно с Джон и Ридли. Някъде в Тунелите са.

Сега вече привлякох вниманието ѝ.

— Какво? Откъде знаеш?

— Трудно е за обяснение. Видях ги в едно странно видение, което не беше точно видение.

— Както когато докосна дневника в кабинета на Макон?

Поклатих глава.

— Не докоснах нищо. В един миг гледах отражението си в огледалото, а секунда по-късно всичко се въртеше и препускаше около мен, сякаш тичах с бясна скорост. Когато спрях, те стояха на улицата, на няколко метра от мен, но не можеха да ме видят или да ме чуят.

Закрачих нервно по верандата.

— Какво правеха? — попита Лив.

— Говореха за някакво място, Голямата бариера. Където всичко е идеално и ще могат да живеят щастливо за вечни времена, поне според Джон. — Опитах се да не звуча огорчено.

— Наистина ли казаха, че отиват към Голямата бариера? Сигурен ли си?

— Да, защо?

Усетих как Сиянието внезапно се затопли в джоба ми.

— Голямата бариера е един от най-древните чародейски митове. Място с могъща древна магия, много преди да се появи Светлината или Мракът — нещо като състояние на нирвана. Никой разумен човек не вярва, че то съществува наистина.

— Е, Джон Брийд вярва.

Лив се загледа отново в небето.

— Или поне така казва. Това е пълна глупост, но глупост с огромна сила. Както вярването, че Земята е плоска. Или че Слънцето се върти около Земята.

Говореше точно като Галилей. Разбира се.

Бях дошъл тук, за да открия причина да се върна обратно в леглото си, обратно към света на гимназия „Джаксън“ и към своя живот. Обяснение защо мога да виждам Лена в огледалото на банята си, което да не означава, че съм луд. Отговор, който да не води пак към Лена. Но намерих точно обратното.

Лив продължаваше да говори, без да подозира за камъка, който се беше образуval в стомаха ми, нито за другия в джоба ми.

— Легендите казват, че ако последваш Южната звезда, в крайна сметка ще откриеш Голямата бариера.

— А ако звездата не е там?

След като тази мисъл изплува в съзнанието ми, веднага я последва друга и после още една и още една...

Лив не ми отговори, защото нервно наместваше телескопа си.

— Трябва да е тук. Сигурно има нещо нередно в телескопа ми.

— Нещо липсва ли? Галактиката се променя постоянно, нали така?

— Разбира се. След трихилядната година Полярната звезда вече няма да е Северната звезда, а Алрай. Означава „пастир“ на арабски, след като питаш.

— След трихилядната година?

— Да. След около хиляда години. Една звезда не може просто ей така да изчезне, не и без значителен космически взрив. Не е нещо, което може да се пропусне.

— ... *Светът свършва не с взрив, а с хленч.* — Спомних си този ред от стихотворението на Томас Елиът^[2].

Лена не можеше да си го избие от главата преди рождения си ден.

— Да, да, харесвам Елиът, но науката е нещо по-различно.

Не с взрив, а с хленч. А може би беше не с хленч, а с взрив? Не можех да си спомня точните думи, но Лена ги беше написала в стихотворението на стената на спалнята си, когато Макон умря.

Дали е знаела какво ще се случи, че ще трябва да се справи с това сама? Стомахът ми се беше свил в лошо предчувствие. Сиянието беше толкова горещо, че вече пареше кожата ми.

— Всичко е наред с телескопа ти.

Лив изучаваше селенометъра си.

— Мисля, че нещо се е объркало. Не е само телескопът. Дори числата не са както трябва.

— *Сърца си отиват, звезди невидели...* — казах аз, без да се замислям, сякаш някаква стара песен се беше забила в главата ми.

— Какво?

— „Седемнайсет луни“. Нищо особено, просто песен, която продължавам да чувам. Свързана е с Призоваването на Лена.

— Предвещаващата песен? — погледна ме Лив с изумление.

— Така ли се нарича?

Трябваше да предположа, че си има име.

— Тя предвещава какво ще се случи. Знаел си Предвещаващата песен през цялото това време? Защо не си ми казал?

Свих рамене. Защото съм идиот. Защото не ми харесва да говоря за Лена с Лив. Защото от тази песен идват само лоши неща. Избери си едно.

— Кажете ми целия стих.

— Има нещо за сфери и за луна, която се появява, преди да ѝ е дошло времето. После идва онази част за звездите, които изчезват... Не мога да си спомня останалото.

Лив седна на най-горното стъпало на верандата.

— Луна, която се появява, преди да ѝ е дошло времето. Точно такива ли са думите?

Кимнах.

— Първо луната. После идват и звездите. Сигурен съм.

Небето вече беше набраздено от слънчевите лъчи.

— Предварително призоваване на Призоваващата луна. Това би обяснило всичко.

— Кое! Липсващата звезда?

Лив затвори очи.

— Това е повече от звезда. По-ранното призоваване на луната може да промени целия Общ ред, от всяко магнитно поле до всяко магическо поле. И би обяснило промените в чародейското небе. Естественият ред в чародейския свят е в деликатен баланс — също както в нашия свят.

— Какво би могло да го предизвика?

— Имаш предвид кой — прегърна Лив коленете си.

Можеше да говори само за един човек.

— Сарафина?

— Няма сведения за чародеец, достатъчно могъщ, за да призове луната. Но ако някой е успял да я изтегли извън времето ѝ, няма начин да се разбере кога ще бъде следващото Призоваване. Или къде.

Призоваване. Което означаваше Лена.

Спомних си какво ми беше казала Мариан в архива. *Не можем да избираме истината. Можем само да решим какво да правим с нея.*

— Ако говорим за Призоваващата луна, то ставащото е свързано с Лена. Трябва да събудим Мариан. Тя може да ни помогне.

Но в мига, в който го казах, вече знаех, че не е вярно. Дори и да можеше да ни помогне, това не означаваше, че ще го направи. Като Пазител Мариан не можеше да се намесва.

Лив явно беше стигнала до същия извод.

— Наистина ли мислиш, че професор Ашкрофт ще ни пусне да преследваме Лена из Тунелите след това, което стана последния път, когато бяхме там? Тя ще ни заключи в стаите с редки книги в библиотеката до края на лятото.

И по-лошо, щеше да се обади на Ама и аз щях да карам Сестрите всеки ден на църква с древния кадилак на леля Грейс.

Скочи или остани в лодката.

Не беше въпрос на решение, вече не. Бях го направил много отдавна, когато за пръв път поех с колата си по път номер 9 една нощ в проливния дъжд. Бях скочил. Не можех да остана в лодката, независимо дали с Лена бяхме заедно или не. Нямаше да позволя Джон Брийд или Сарафина, или някаква липсваща звезда, или погрешният

вид луна, или някакво смахнато чародейско небе да ме спре сега. Дължах това на момичето на път номер 9.

— Лив, мога да намеря Лена. Не знам как, но мога. Ти можеш да проследиш Луната със своя селенометър, нали?

— Мога да измеря отклоненията в магнетичната среда на Луната, ако за това питаш.

— Значи можеш да намериш Призоваващата луна?

— Ако изчисленията ми са верни, ако времето се задържи без промяна, ако обичайните съотношения между чародейските и смъртните съзвездия останат същите...

— Въпросът беше по-скоро за „да“ или „не“.

Тя се заигра замислено с една от плитките си.

— Да.

— Ако ще го правим, трябва да тръгнем, преди Ама и Мариан да са се събудили.

Лив се поколеба. Като обучаващ се Пазител, и на нея не ѝ беше позволено да се намесва. Но винаги когато бяхме заедно, проблемите сякаш сами ни намираха.

— Лена може да е в голяма опасност.

— Лив, ако не искаш да идваш...

— Разбира се, че искам да дойда. Изучавам звездите и чародейския свят, откакто станах на пет. Винаги съм искала само едно — да бъда част от това. Допреди няколко седмици просто четях за този свят и гледах през телескопа си. Уморена съм от гледане. Но професор Ашкрофт...

Грешах за Лив. Тя не беше като Мариан. Нямаше да бъде доволна от това цял живот да подрежда чародейски свитъци по лавиците. Тя искаше да докаже, че Земята не е плоска.

— Скочи или остани в лодката, Пазителко. Идваш ли?

Слънцето изгряваше и не ни оставаше много време.

— Сигурен ли си, че ме искаш?

Лив не погледна към мен, нито пък аз към нея. Споменът за целувката, която не се състоя, увисна между нас.

— Да познаваш някой друг с излишен селенометър и карта на липсващи чародейски звезди в главата?

Не бях сигурен дали нейните отклонения, съотношения или изчисления щяха да ми помогнат. Но знаех, че песента никога не

греши, и нещата, които видях тази нощ, го доказаха за пореден път. Имах нужда от помощ, Лена също, независимо че нещата между нас бяха приключили. Нуждаех се от Пазител, дори и да беше Пазител беглец със смахнат часовник, търсещ вълнения навсякъде другаде освен в книгите.

— Скачам — каза тихо Лив. — Не искам вече да стоя в лодката.

Тя стана и внимателно отвори входната врата с мрежата, като се стараеше да не вдига никакъв шум. Щеше да влезе вътре, за да си вземе нещата. Което означаваше, че ще дойде с мен.

— Сигурна ли си?

Не исках аз да бъда причината за това, което щеше да направи, поне не единствената причина. Така си казвах, но знаех, че това са пълни глупости.

— Да познаваш някой друг толкова глупав, че да търси митично място, където мрачен чародеец се опитва да призове Призоваваща луна? — усмихна се тя, докато отваряше вратата.

— В интерес на истината, да.

[1] Звезда със седем лъча, Елвен — келтски символ. Смятана е за портал и връзка със света на феите, символизира вярата във феи и магии. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от стихотворението на Томас Елиът „Кухите хора“ (The Hollow Men). — Б.пр. ↑

18.VI

ВЪНШНИТЕ ВРАТИ

„Лятно училище: никога не спирай да се учиш, ако искаш да сполучиш.“

Двамата с Лив гледахме правоучителния надпис над входа на гимназия „Джаксън“, скрити в храстите отпред.

— Убедена бях, че ще видя подобни мъдри мисли в Юга — каза Лив.

— Да, само дето имат по-скрит смисъл: *не спирай да се учиш* — повтаряй година след година в гимназията; *ще сполучиш* — само ако останеш в Гатлин, не е нужно да търсиш нещо някъде по-далече.

Тук имаше някакъв номер. Лято или не, мис Хестър си стоеше в офиса и наблюдаваше входната врата. Ако си се провалил на изпитите, трябва да ходиш на лятно училище. Но това не означава, че не можеш да кръшкаш, стига само да успееш да минеш покрай нея. Макар мистър Лий да не изпълни заплахата си да ни остави на поправка, защото не се появихме на възстановката на битката при Хъни Хил, Линк се провали на изпита по биология, което означаваше, че трябва да намеря начин да вляза вътре.

— Цяла сутрин ли ще клечим в храстите? — започваше да се изнервя Лив.

— Дай ми секунда. През последните години мислех само за това как да се махна от гимназията. Не съм обмислял варианти как да вляза в нея. Но не можем да тръгнем без Линк.

Лив ми се усмихна.

— Никога не подценявай силата на британския акцент. Гледай и се учи.

Мис Хестър погледна над очилата си към Лив, която беше навила русата си коса в спретнат кок. Беше лято и пазителката на училищния вход носеше една от блузите си без ръкави, шорти до коленете и спортни обувки без връзки. От мястото под гишето, където се криех

приведен до Лив, имах пряка видимост към дъното на зелените ѝ панталонки и подутите ѝ стъпала.

— Съжалявам. Откъде казахте, че сте?

— БОЦ — скрита ме Лив и аз тръгнах, почти пълзейки, по коридора.

— Разбира се. И какво е това?

Лив въздъхна търпеливо.

— Британски образователен център. Както казах, ние търсим високоефективни училища в Съединените щати, за да използваме методите им на обучение като модел в нашата образователна реформа.

— Високоефективни?

Мис Хестър звучеше объркано. Завих зад ъгъла, все още на колене и длани.

— Не мога да повярвам, че не са ви информирали за моето посещение. Може ли да говоря с вашия главен учител, ако обичате?

— Главен учител?

Докато мис Хестър се опитваше да осмисли какво е „главен учител“, аз вече бях изминал половината път по стъпалата към горния етаж. Оказа се, че Лив не само беше руса и умна, но притежаваше и множество други неподозирани таланти.

— Добре, стига шегички с „Мрежата на Шарлот“^[1]. Вземете своя екземпляр с една ръка, направете разрез с ножиците си по корема от горе на долу — чувах мисис Уилсън през вратата. Досетих се какво правят в часа по биология днес по миризмата, която се носеше от стаята. Да не споменавам суматохата, която явно цареше вътре.

— Май ще припадна...

— Божичко, не!

— Ууу, отврат!

Погледнах през прозореца на вратата. Розови ембриони на прасенца бяха подредени в редица върху лабораторните маси. Бяха малки, забодени върху черни восъчни дъски в метални подноси. С изключение на прасето на Линк. Неговото беше огромно. Той вдигна ръка.

— Ъъъ... Мисис Уилсън? Не мога да разрежа гръдната кост с ножиците. Танк е прекалено голям.

— Танк?

— Танк, прасето ми.

— Можеш да използваш онези градински ножици там, в задната част на стаята.

Почуках по прозореца. Линк мина точно покрай мен, но не ме чу. Еден седеше на дългата черна лабораторна маса до тази на Линк, стискаше носа си с една ръка, а с другата бърникаше в прасето си с пинсети. Изненадах се, че я виждам тук заедно с другите повтарачи — не че беше интелектуален гений, но предполагах, че майка ѝ и мафията от ДАР са намерили начин да я отърват.

Еден извади дълго жълто въже от прасето си.

— Какво е това жълто нещо? — попита с вид, сякаш щеше да изпсува.

Мисис Уилсън се усмихна. Това беше любимият ѝ момент от годината.

— Мис Уестърли, колко пъти ходихте до закусвалнята тази седмица? Взехте ли си шейк с картофките и сандвича? Лучени кръгчета? Парче пай?

— Какво?

— Това е мас. Която се трупа по вас, когато ядете въпросните деликатеси. А сега да потърсим пикочния мехур.

Потропах отново, когато Линк минаваше покрай мен с чифт огромни ножици. Този път ме видя и отвори вратата.

— Мисис Уилсън, трябва да отида до тоалетната.

Тръгнахме по коридора, Линк все още с ножиците в ръка. Завихме зад ъгъла, Лив продължаваше да разговаря с мис Хестър. Щом ни видя, тя ѝ се усмихна и прибра тетрадката си.

— Благодаря ви. Ще ви държа в течение.

Изчезна през входната врата зад нас. Навън веднага разпусна кока си. Трябва да си идиот, за да не разпознаеш, че Лив е обикновена тийнейджърка, и не само заради прокъсаните ѝ дънки.

Мис Хестър я проследи с поглед, поклащайки критично глава.

— Червенодрешковци^[2].

* * *

Положението с Линк беше такова — никога не питаше за подробности. Просто се хвърляше с главата напред. Хвърли се така,

когато преди години се опитахме да разрежем истинска гума от кола, за да си направим люлка и да скачаме в езерото. Хвърли се, без да му мигне окото, когато го накарах да ми помогне да изкопаем капан за алигатори в задния двор. Хвърляше се всеки път, когато отмъквах Бричката, за да преследвам момиче, което цялото училище мислеше за смахнато. Това беше чудесно качество за най-добър приятел и понякога се чудех дали щях да правя същото за него, ако ситуацията беше обърната. Защото аз винаги задавах въпроси, а той винаги просто действаше.

След пет минути карахме по улица „Джаксън“. Минахме по „Дав“ и завихме към закусвалнята. Погледнах часовника си. Ама вече беше разбрала, че ме няма. Мариан щеше да чака Лив в библиотеката, след като се бяха разминали за закуска. А по някое време мисис Уилсън щеше да изпрати някого да измъкне Линк от тоалетната. Нямахме време.

Настанихме се с мазната си храна в мазните подноси на мазната червена маса. Все още нямахме истински план.

— Не мога да повярвам, че е избягала с вампирчето.

— Колко пъти да ти казвам? Той е инкубус — поправи го Лив.

— Все тая. Ако е кървав инкубус, ще ти изпие кръвчицата, нали? Така че няма разлика.

Линк напъха една бисквитка в устата си и започна да топи друга в мазнината от чинията си.

— Кържавият инкубус е демон. Вампирът е нещо от филмите.

Не исках да го правя, но трябваше да му кажа и останалата част.

— Ридли също е с тях.

Той въздъхна и смачка салфетката. Изражението му не се промени, но знаех, че стомахът му се е стегнал на възел също като моя.

— Е, това си е новина. — Хвърли салфетката в кошчето за боклук. Хартиената топка се удари в ръба и падна на пода. — Сигурен ли си, че са в Тунелите?

— Така изглежда. — По пътя насам бях разказал на Линк за видението, но спестих частта как точно го бях видял в банята си. — Тръгнали са към място, наречено Голямата бариера.

— Място, което не съществува — поклати глава Лив, докато проверяваше въртящите се циферблати на китката си.

Линк бутна чинията си настрани, макар все още да беше пълна с храна.

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Ще слезем в Тунелите и ще открием тази предварително появила се луна с помощта на шантавия часовник на Лив?

— Селенометър — не вдигна глава тя и продължи да преписва числата от устройството в червената си тетрадка.

— Все тая. А защо да не кажем на семейството на Лена какво става? Може би ще ни направят невидими или ще ни дадат някакви странни чародейски оръжия.

Оръжие. Като онова, което носех в себе си в момента.

Чувствах извивката на Сиянието в джоба си. Нямах представа как работи, но може би Лив щеше да има. Тя знаеше как да разчита чародейското небе.

— Няма да ни направи невидими, но имам това.

Извадих сферата и я задържах над искрящата пластмасова маса.

— Това е топка, пич. Ти сериозно ли? — не беше впечатлен Линк.

Лив беше застинала на място. Протегна се внимателно напред, ръката ѝ се поколеба.

— Това ли е, което си мисля?

— Това е Сиянието. Мариан ми го даде в Деня на всички души. Принадлежало е на майка ми.

Лив се опита да скрие раздразнението си, но не ѝ се получи много добре.

— Професор Ашкрофт е имала у себе си Сияние през цялото това време и не ми го е показала?

— Ето го. Успокой се.

Пуснах сферата в ръката ѝ. Тя я хвана предпазливо, сякаш беше крехко яйце, което можеше да се счупи съвсем лесно.

— Внимателно! Знаеш ли колко редки са тези неща? — не можеше да откъсне очи от лъскавата топка Лив.

Линк изпи до дъно кока-колата си, оставяйки само леда в чашата:

— Някой ще ме осветли ли по въпроса? Какво е това?

Лив беше като хипнотизирана.

— Това е едно от най-мощните оръжия в чародейския свят. Метафизичен затвор за инкубуси, ако знаеш как да го използваш. —

Погледнах я с надежда. — А за нещастие аз си нямам ни най-малка идея.

Линк погледна Сиянието.

— Като криптонит за инкубуси^[3]?

Лив кимна.

— Нещо такова.

Нямаше съмнение, че Сиянието е мощно оръжие, но явно нямаше да ни помогне с проблема, пред който бяхме изправени. Нямах никакви идеи какво да правим.

— Ако това нещо не може да ни помогне, как ще влезем в Тунелите?

— Ако ще влизаме отново в Тунелите, трябва да минем през някоя от Външните врати. Не можем през библиотеката.

— Значи има и други начини? През тези Външни врати? — попита Линк.

Лив кимна.

— Да. Но само чародейци и малцина смъртни — като професор Ашкрофт — знаят къде са те. А тя няма да ни каже. Убедена съм, че в момента ми опакова багажа.

Бях очаквал Лив да има отговор на въпроса, но този път Линк беше човекът, който се сети пръв.

— Знаете ли какво означава това? — ухили се той и прегърна небрежно Лив през раменете. — Най-накрая ще си пробвате късмета, пиленца. Дойде време за Тунела на любовта.

* * *

На панаира бяха останали само боклуци и тук-там ръждясали парчета ламарина. Ритнах някаква буца пръст и изтръгнати от земята плевели.

— Погледни, виждат се вдлъбнатините, където са били съоръженията — посочи Лив. Лусил спокойно се влачеше зад нея.

— Аха, но как да разберем кои следи от кои съоръжения са?

Когато бяхме в „Дейри Кийн“, идеята ни се стори добра, но сега стояхме сред празното поле и ситуацията изглеждаше различна.

Линк се мотаеше на няколко метра встрани от нас, забил нос в земята. После ни махна с ръка и извика:

— Мисля, че тук е било виенското колело. Вижте всички тия фасове. Старецът, дето го пускаше, пушеше по цял ден.

Отидохме при него. Лив посочи към някаква черна ивица малко по-надалече.

— Не стояхме ли там, когато Лена ни видя?

— Какво? — стреснах се при думата „ни“.

— Искам да кажа, когато ме видя — изчерви се тя. — Машината за пуканки гръмна, когато тя мина покрай нея. Преди да пукне балона на клоуна и да разплаче малкото дете.

Как бях могъл да забравя?

Беше трудно да се открият следите в земята под високата трева. Коленичих и започнах да разчиствам бурените, но отдолу нямаше нищо. Само кутии от пуканки и билети. Изправих се и тогава усетих, че Сиянието отново се затопля в джоба ми и леко трепти. Извадих го — светеше в светло синьо.

Махнах към Лив да дойде при мен.

— Какво означава това според теб?

Тя огледа внимателно сферата, докато цветът се усиляваше.

— Нямам представа. Никога не съм чела, че могат да си сменят цвета.

— Какво става, деца? — изтри Линк потта от челото си с края на овехтялата си тениска на „Блек Сабат“. — Леле. Кога започна да свети това чудо?

— Преди секунда.

Без да знам защо, започнах да ходя бавно, правех няколко стъпки и спирах. После отново. Докато вървах, блясъкът на Сиянието стана по-силен.

— Итън, какво правиш?

Лив беше точно зад мен.

— Не съм сигурен.

Смених посоката и цветът избледня. Защо се променяше? Обърнах се и тръгнах обратно. С всяка стъпка, която правех, Сиянието се затопляше в ръката ми, вибрациите ставаха по-силни.

— Виж — разтворих дланта си, за да може Лив да види тъмносиния цвят, който беше започнало да излъчва.

— Какво става?

Свих рамене.

— Явно колкото повече приближаваме, толкова повече оживява.

— Да не мислиш, че... — загледа се тя замислено в прашните си сребристи кецове. Мислехме за едно и също нещо. Завъртях топката в ръката си.

— Може ли да действа като компас?

Тя гледаше как сферата блестеше все по-ярко — толкова силно, че Лусил се присламчи към нас, привела глава, сякаш се опитваше да хване светулки във въздуха. Когато стигнахме ивицата с изгорена трева, Лив спря. Сиянието беше станало тъмносиньо, почти черно. Загледах се внимателно в земята.

— Тук няма нищо.

Лив се наведе и започна да търси из тревата.

— Не съм сигурна. — След като дръпна няколко по-високи стръка трева встрани и разчисти пръстта, отдолу се появиха някакви очертания. — Виж линиите. Това е врата.

Линк се оказа прав. Беше като маскираната врата под чергата в стаята на Макон.

Клекнах до тях и прокарах ръката си по краищата на вратата, разчиствайки останалата пръст. Погледнах към Лив.

— Откъде знаеше?

— Искаш да кажеш, като изключим факта, че Сиянието направо полудя ли? — каза тя самодоволно. — Външните врати не са толкова трудни за откриване, ако знаеш какво търсиш.

— Надявам се, че не са толкова трудни и за отваряне — посочи Линк към средата на вратата. Там имаше ключалка.

Лив въздъхна.

— Заключена е. Трябва ни чародейски ключ. Не можем да влезем вътре без такъв.

Линк измъкна от колана си огромните градинарски ножици, които беше откраднал от лабораторията по биология. Нямах да бъде Линк, ако връщаше нещата обратно на мястото им.

— Чародейски ключ? Глупости.

— Няма да стане — приклепна Лив до него в тревата. — Това е чародейска ключалка, не вратичката на училищното ти шкафче.

Линк изсумтя, докато се опитваше да напъха ножиците в процепа.

— Не си отгук, очевидно. В целия окръг няма врата, която не може да бъде отворена с клещи или остра четка за зъби.

Погледнах към Лив.

— Даваш ли си сметка, че приятелчето ти ще прецака нещата?

— Така ли? — Линк ни се ухили в момента, в който вратата се отвори със скърцащ звук. Вдигна юмрук към мен в обичайния ни жест за поздрав. — Удари!

Лив беше шокирана.

— Е, това не можеш да го прочетеш в книгите.

Линк се наведе и погледна вътре.

— Тъмно е, а тук няма стълба. Прилича на доста голяма дупка.

— Давай смело напред.

Знаех какво ще се случи.

— Да не си откачил?

— Довери ми се.

Той повдигна внимателно крака си и направи крачка във въздуха. Миг по-късно докосна невидимото стъпало.

— Човече, откъде ги вземат тия неща чародейците? Да не би да има... чародейски дърводелци? Свръхестествени пирони и дъски? — Тръгна надолу и изчезна от погледа ни. Секунда по-късно гласът му отекна от дупката. — Не е толкова далече. Идвате ли?

Лусил погледна в дупката и се спусна надолу. Тази котка явно беше попила огромна доза лудост от всички тия години, в които беше живяла с лелите ми. Надникнах вътре и видях блещукащата светлина от запалените факли. Линк стоеше под нас с Лусил в краката си.

— Първо дамите.

— Защо мъжете винаги казват това, когато предстои нещо опасно или страшно? — отпусна Лив колебливо крака си в дупката. — Не се обиждай.

Усмихнах ѝ се.

— Няма.

Сребристите ѝ кецове увиснаха във въздуха за секунда и тя се олюля, изгубвайки равновесие. Хванах я за ръката.

— Знаеш ли, ако намерим Лена, тя може да бъде напълно...

— Знам.

Погледнах в спокойните сини очи на Лив, които никога нямаше да станат зелени или златисти. Слънцето осветяваше косата ѝ с цвят на мед. Тя ми се усмихна и аз пуснах ръката ѝ. Осъзнах, че се опитваше да ме успокои. Последвах я и докато потъвах в тъмнината под мен, чух как вратата зад гърба ми се затръшна и скри небето.

* * *

Входът на тунела беше влажен и покрит с мъх, както онзи, който водеше от „Lunae libri“ към „Рейвънуд“. Таванът над стъпалата беше нисък, а каменните стени бяха стари и изтъркани като в затвор. Всяка капка вода и всеки звук отекваше в тях.

Стъпалата свършиха и се озовахме на нещо като кръстопът. Не в преносен смисъл, а в буквален.

— Е, по кой път да тръгнем?

Линк погледна към двата напълно различни тунела пред нас. Това пътуване беше много по-сложно от онова до „Изгнание“. Там стреляхме направо, докато сега трябваше да направим избор.

Избор, който аз трябваше да направя.

Пътят вляво приличаше повече на ливада, отколкото на тунел. В далечината напред се разширяваше, над пращната пътека се свеждаха плачещи върби, а от двете ѝ страни се нижеха диви цветя и висока трева. Още по-напред се виждаха закръглени хълмове, издигащи се нависоко под чистото безоблачно небе. Човек можеше да си представи песента на птиците и да види подскачащите зайци, хрупаци тревата, ако това не беше чародейски тунел, където нищо не беше такова, каквото изглеждаше на пръв поглед.

Тунелът вдясно също не беше истински тунел, а виеща се градска уличка под свое собствено чародейско небе. Тъмната улица беше пълна противоположност на слънчевия провинциален пейзаж на първия тунел.

Лив записваше бележките си в тетрадката си. Надникнах през рамото ѝ. *Асинхронни времеви зони в съседни тунели.*

Единствената светлина идваше от мигащата табела на мотел в края на улицата. Високи жилищни сгради с малки железни балкони и с аварийни стълби се издигаха от двете ѝ страни. Дълги жици пресичаха

улицата от сграда до сграда и образуваха заплетена мрежа, по която тук-там висеше пране. В асфалта на улицата все още се виждаха релсите от изоставена трамвайна линия.

— Накъде да тръгнем? — притеснено попита Линк. Мотаенето из зловещи чародейски тунели не му беше най-любимото занимание. — Гласувам за пътя на Магьосника от Оз — посочи той слънчевата пътека.

— Не мисля, че трябва да гласуваме.

Извадих Сиянието от джоба си; още преди да забележа светлината, сферата беше затоплила ръката ми. Абаносовата му повърхност започна да блести с бледозеленикава светлина.

Очите на Лив се разшириха от изненада.

— Невероятно.

Направих няколко стъпки по тъмната улица и светлината се усили. Линк тръгна след мен.

— Ехо? Тръгвам насам. Няма ли да ме спрете?

— Погледни. — Вдигнах Сиянието достатъчно високо, за да го види, и продължих да вървя.

— Страхотен фенер.

Лив провери селенометъра си.

— Прав си. Води ни като компас. Моите данни го потвърждават. Магнетичното поле на Луната е по-силно в тази посока, което не е нормално за това време на годината.

Линк поклати глава.

— Знаех си, че ще изберем зловещата улица. Сигурно ще бъдем убити от някой от онези Бесове.

С всяка стъпка, която правех по улицата, Сиянието светеше все по-ярко и с по-плътно зелено.

— Ще тръгнем по този път.

— Естествено.

След като Линк се увери, че сме се запътили към сигурната си смърт, тъмната улица вече беше просто една тъмна улица, нищо повече. Кратката разходка до светещата табела на мотела, която още премигваше, мина без перипетии. Улицата беше със задънен край и водеше право към вратата под знака. Имаше и една перпендикулярна на нея пресечка с къщи, чиито врати не бяха осветени. Между

мотелската табела и съседната сграда се виждаше проход с каменни стъпала. Още един Вход.

— А сега наляво или надясно? — попита Лив, стъпвайки отново на улицата.

Погледнах към искрящата светлина на Сиянието, която вече беше станала яркозелена.

— Нито едното, нито другото. Нагоре сме.

Бутнах тежката врата в края на стъпалата. Озовахме се под огромна каменна арка, извисяваща се към слънчевата светлина, която проникваше през клоните на гигантски дъб. Жена с бели панталонки и бяла шапка караше бяло колело, а в кошницата ѝ имаше бял пудел. Голям голдън ретривър тичаше след колелото. Кучето влачеше след себе си мъж, който стискаше в ръка каишката му. Лусил хвърли един поглед на голдън ретривъра и се скри в храсталака.

— Лусил! — Потърсих я в храстите, но тя беше изчезнала. — Супер. Отново загубих котката на лелите ми.

— Технически погледнато, тя е твоята котка. Живее с теб. — Линк претърсваше сред азалиите. — Не се притеснявай. Ще се върне. Котките имат добър усет за посоките.

— Откъде знаеш? — Лив изглеждаше развеселена от факта, че Линк ни залива с компетентна информация.

— „Котешка седмица“. Като „Седмицата на акулите“, но с котки.

Погледнах го настоятелно, но той не спря, въпреки че целият се изчерви.

— Какво? Майка ми гледа странни неща по телевизията.

— Хайде, да вървим.

Щом излязохме изпод дърветата, момиче с лилава коса върхлетя върху Линк и за малко да изпусне огромния си скицник за рисуване. Бяхме заобиколени от кучета и хора, велосипеди и скейтъри; намирахме се в парк с много азалии и високи дъбове, които хвърляха приятна сянка. В центъра му имаше каменен фонтан с множество орнаменти, със статуи на голи морски създания — мъже с рибешки опашки, които се заливаха с вода. От фонтана тръгваха пешеходни алеи във всички посоки.

— Какво стана с Тунелите? Къде се намираме? — Линк беше побъркан от обикновено.

— В някакъв парк сме, очевидно — отвърна Лив.

Знаех точно къде сме и се усмихнах.

— Не в „някакъв парк“. Паркът „Форсит“. В Савана сме.

— Какво?

Лив ровеше за нещо в чантата си.

— Савана, Джорджия. Идвал съм тук с майка ми, когато бях малък.

Лив разгъна карта на нещо, което ми приличаше на чародейското небе. Разпознах Южната звезда и онази със седемте лъча, която липсваше от истинското чародейско небе.

— Няма никакъв смисъл. Ако Голямата бариера съществува — не казвам, че вярвам в това — тя определено не е по средата на град от света на смъртните.

Свих рамене.

— Сиянието ни доведе тук. Какво мога да кажа?

— Изминали сме около... седем-осем километра. Как може да сме в Савана?

Линк все още не беше схванал идеята, че нещата в Тунелите бяха доста различни. Лив щракна химикалката си, като си мърмореше нещо.

— Мястото и времето не са подвластни на законите на смъртната физика.

Две стари дами бутаха две дребни кученца в малки колички. Определено бяхме в Савана. Лив затвори червената си тетрадка.

— Време, разстояние, пространство — всички са различни тук долу. Тунелите са част от чародейския свят, не от този на смъртните.

Като по сигнал Сиянието угасна и потъна в мрак, макар и лъскав. Пъхнах го обратно в джоба си.

— Какво, по дяво...? Откъде да знаем накъде да тръгнем сега? — паникьоса се Линк, за разлика от мен.

— Нямаме нужда от него. Мисля, че знам къде отиваме.

Лив повдигна със съмнение вежди.

— Нима?

— В Савана познавам само един човек.

[1] „Мрежата на Шарлот“ (Charlotte's Web) — американски семеен филм от 2006 г. за малко прасенце и паяк, който му помага. — Б.пр. ↑

[2] Червенодрешковци (Readcoats) — пренебрежително име на британците; идва от червените униформи на британските войници по време на Войната за независимост на Съединените щати. — Б.пр. ↑

[3] Криптонит — измислено вещество от историята за Супермен. Създаден е от останките на родната планета на Супермен, Криптон, и има вреден ефект върху него. Използва се като средство за разкриване на слабите му места. — Б.пр. ↑

18.VI

В ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ

Леля Каролин живееше на улица „Либърти“, близо до катедралата „Св. Йоан Кръстител“. Не бях ходил у тях от доста време, но знаех откъде да мина. Трябваше да вървя само по улица „Бул“, защото нейната къща беше част от историческата обиколка с трамвай на Савана, която минаваше от единия до другия край на улицата. Освен това повечето улици тръгваха от парка и следваха пътя на реката, а през няколко пресечки имаше малко площадче, което можеше да послужи за ориентир къде се намираш. Беше трудно да се загубиш в Савана, независимо дали си Водач или не.

Между Савана и Чарлстън човек може да намери историческа обиколка за почти всичко. Обиколка на плантациите, южняшки готварски обиколки, обиколки на Дъщерите на революцията, Призрачни обиколки (тези ми бяха любимите) и най-класическите — обиколки на историческите домове. Къщата на леля Каролин беше част от последния вид, откакто се помнех. Отношението ѝ към детайлите беше прословуто не само в нашето семейство, но и в цяла Савана. Тя беше уредник в тукашния Исторически музей и знаеше толкова много за историята на всяка сграда, местна забележителност и скандал в Града на дъбовете, колкото мама знаеше за Гражданската война. Постижението не беше никак малко, като се имаше предвид, че скандалите тук бяха по-многобройни дори от туристическите обиколки.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме, човече? Мисля, че трябва да си починем малко и да си вземем нещо за ядене. Убивам за един бъргър.

Линк имаше по-голяма вяра в умението на Сиянието да ни води, отколкото в моите способности. Лусил, която се беше появила отново, приседна в краката му и наклони главичката си на една страна. Явно и тя не беше убедена.

— Само трябва да се придържаме към реката. Рано или късно ще стигнем до „Либърти“. — Посочих към камбанарията, която се виждаше на няколко пресечки от нас. — Това е катедралата „Св. Йоан Кръстител“. Почти стигнахме.

Двайсет минути по-късно все още се въртахме в кръг близо до катедралата. Линк и Лив вече губеха търпение и не можех да ги виня. Погледнах по улица „Либърти“, за да открия нещо познато.

— Къщата ѝ е жълта.

— Жълтото явно е популярен цвят тук. Всички къщи на тази улица са жълти.

Дори Лив вече ми се дразнеше. Вече три пъти ги прекарвах през една и съща пресечка.

— Мисля, че се намираше на площад „Лафайет“.

— Мисля, че трябва да намерим телефонен указател и да проверим адреса — избърса Лив нервно потта от челото си.

Изведнъж на известно разстояние пред нас забелязах една фигура.

— Не ни трябва телефонен указател. Къщата е онази в края на пресечката.

Лив направи гримаса.

— Откъде си сигурен?

— Защото леля Дел стои пред нея.

Нямаше нищо по-странно от това да се озовеш в Савана след няколко часа обиколки из чародейските тунели в някакво странно, алтернативно време. А после да отидеш до леля си Каролин, сестрата на майка ти, и да откриеш леля Дел, лелята на Лена, да стои на тротоара пред къщата ѝ и да ти маха с ръка. Тя ни очакваше.

— Итън! Толкова се радвам, че най-накрая те намерих. Бях навсякъде — Атина, Дъблин, Кайро.

— Търсили сте ни в Египет и в Ирландия?

Лив изглеждаше толкова объркана, колкото се чувствах аз, но поне това можех да ѝ го обясня.

— Щагът Джорджия. Атина, Дъблин и Кайро са градове в Джорджия.

Тя се изчерви. Понякога забравях, че беше толкова далече от Гатлин, колкото и Лена, само че по различен начин.

Леля Дел ме хвана за ръката и я разтръска развълнувано.

— Арелия се опита да види къде се намираш, но успя да стигне само до Джорджия. За нещастие ясновидството е повече изкуство, отколкото наука. Слава на звездите, че те открих.

— Какво правиш тук, леля Дел?

— Лена е изчезнала. Надявахме се, че е с теб — въздъхна тя, осъзнавайки, че е сбъркала.

— Не е с мен, но мисля, че мога да я намеря.

Леля Дел приглади измачканата си пола.

— Тогава и аз мога да ти помогна.

Линк се почеса по главата. Беше срещал леля Дел, но никога не беше виждал демонстрация на дарбата ѝ на Палимпсест. Ясно беше, че му е трудно да си представи как тази объркана стара жена може да ни помогне. След като бях прекарал една нощ с нея на гроба на Женевиер Дюшан, аз бях по-наясно.

Потропах с тежката желязна топка по вратата. Леля Каролин отвори след известно време, бършейки ръцете си в кухненската си престилка с надпис М.И.В.Ю. *Момичета, израсли в Юга*. Усмихна се, в угълчетата на очите ѝ се появиха малки бръчици.

— Итън, какво правиш тук? Не знаех, че ще идваш в Савана.

Не бях обмислил какво ще обяснявам, затова трябваше да се задоволя с първата глупост, която ми хрумна.

— Дойдох в града, за да се видя с един... приятел.

— Къде е Лена?

— Не успя да дойде. — Отстъпих встрани, за да ѝ отвлека вниманието. — Познаваш Линк, а това са Лив и лелята на Лена, Делфин.

Бях сигурен, че веднага след като си тръгна, леля Каролин ще се обади на баща ми, за да му каже колко е хубаво, че сме се видели. Така че дотук бяхме с пазенето на местонахождението ми от Ама и оцеляването ми до седемнайсетгодишния ми рожден ден.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо.

Винаги можех да разчитам на Линк да се държи като възпитано южняшко момче, когато се налагаше. Опитах се да се сетя за някого от Савана, когото леля ми да не познава. Сякаш беше възможно. Савана е по-голяма от Гатлин, но всички южняшки градове са еднакви. Всеки познава всекиго.

Леля Каролин ни покани да влезем вътре. Изчезна за няколко секунди и се появи отново с поднос със студен чай и чиния с кленови бисквитки, които бяха по-сладки дори от чая.

— Днес е най-странният ден в живота ми.

— За какво говориш? — протегнах ръка към една бисквитка.

— Сутринта, докато бях в музея, някой е проникнал в къщата. Но това не е най-странното. Не са взели нищо. Претършували са целия таван и не са пипнали другите стаи.

Погледнах Лив. Това не можеше да е съвпадение. Леля Дел явно мислеше същото, но ми беше трудно да кажа със сигурност. Тя изглеждаше леко замаяна, явно още ѝ беше трудно да се ориентира сред всичките тези неща, които се бяха случили в тази стая, откакто през 1820 г. е била построена къщата. Вероятно преминаваше скоростно и едновременно през тези двеста години, докато си седяхме там и си похапвахме бисквитки. Спомних си какво беше казала за дарбата си в нощта на гробището с Женевиер. Да бъдеш Палимпсест е голяма чест, но и още по-голямо бреме.

Запитах се какво можеше да има леля Каролин, което някой да иска да открадне.

— Какво държиш на тавана?

— Всъщност нищо. Коледни украшения, няколко архитектурни плана на къщата, някои документи на майка ти.

Лив ме срита по крака под масата. И аз си бях помислил същото. Защо не бяха в архива?

— Какви документи?

Леля Каролин донесе още бисквитки. Линк ги изяждаше побързо, отколкото тя успяваше да ги сервира.

— Не знам точно какви. Около месец преди да умре, майка ти ме попита дали може да донесе тук няколко кашона с документи. Знаеш каква беше, с всичките ѝ хартии...

— Имаш ли нещо против да погледна? Работя с леля Мариан в библиотеката това лято и тя може би ще се заинтересува от тях. — Опитах се да звуча небрежно.

— Моля, заповядай, но там е голям хаос — вдигна чинията леля Каролин. — Трябва да се обадя на няколко места и все още не съм написала жалбата до полицията. Ще бъда тук долу, ако се нуждаете от мен.

Леля Каролин беше права. На тавана беше истински хаос. Дрехи и листове бяха разпилени навсякъде. Явно някой беше изсипал съдържанието на кашоните на една гигантска купчина. Лив вдигна няколко случайни листчета.

— Как, по... — Линк погледна засрамено леля Дел. — Искам да кажа, как ще открием каквото и да е тук? И какво всъщност търсим?

Изрита една празна кутия на пода.

— Всичко, което е било на майка ми. Някой е търсил нещо тук.

Всички се заровихме в различни части на купчината. Леля Дел намери наполовина пълна кутия с гилзи и кръгли куршуми от Гражданската война.

— Тук преди е имало прекрасна шапка.

Вдигнах годишника на мама от училище и един наръчник за битката при Гетисбърг. Забелязах колко по-оръфан беше наръчникът в сравнение с годишника. Такава си беше мама.

Линк коленичи върху купчина листа.

— Мисля, че намерих нещо. Това явно е било на майка ти, но не мисля, че е важно — само стари рисунки на имението „Рейвънуд“ и бележки за историята на Гатлин.

Всичко, което имаше връзка с „Рейвънуд“, беше важно. Граждански регистри на Гатлин от времето на Гражданската война, пожълтели рисунки на къщата на Макон и на други стари постройки в града — сградата на Историческото общество, старата пожарна, дори нашата къща, домът на фамилията Уейт. Но нищо от това не ми се струваше свързано с настоящия ни проблем.

— Ей, писи-писи... Вижте, намерих приятелче за... — вдигна Линк една котка, съхранена изключително добре благодарение на южняшкото изкуство на балсамирането, но веднага щом разбра, че е просто мъртва котка с мърлява черна козина, я остави на мястото ѝ. — Лусил.

— Трябва да има нещо друго. Който и да е бил тук, едва ли е търсил регистри от Гражданската война.

— Може би са намерили това, за което са дошли — сви рамене Лив.

Погледнах към леля Дел.

— Има само един начин да разберам.

Няколко минути по-късно всички седяхме с кръстосани крака на пода, сякаш бяхме край лагерния огън на къмпинг. Или на терапевтичен сеанс.

— Наистина не мисля, че идеята е добра.

— Това е единственият начин да разберам кой е бил тук и защо.

Леля Дел кимна, но не изглеждаше напълно убедена.

— Добре. Помнете, ако ви прилошее, пъхнете глава между краката си. А сега се хванете за ръце.

Линк ме погледна.

— За какво говори? Защо да ни прилошава?

Хванах ръката на Лив, за да затворя кръга. Усещах я мека и топла в моята. Но преди да се замисля за факта, че се държахме за ръце, пред очите ми започнаха да проблясват различни картини... Една след друга, отваряха се и се затваряха като врати. Всеки образ беше свързан със следващия като плочките домино или като страниците на онези книжки с картинки, които трябва да разлистиш бързо, за да видиш какво се получава.

Лена, Ридли и Джон изсипаха кутии на тавана...

— Трябва да е тук. Продължавайте да търсите. — Джон хвърли няколко стари книги на пода.

— Защо си толкова сигурен? — Лена ровеше в друга кутия, ръката ѝ беше покрита с черни рисунки.

— Тя е знаела как да я намери, и то без звездата.

Отвори се друга врата. Леля Каролин местеше кашони из тавана. Коленичи пред един от тях, и извади стара снимка на майка ми. Прокара ръка по нея и захлипа.

И още една. Майка ми, с разпусната по раменете коса, вдигната нагоре с очилата и за четене с червените рамки. Виждах я толкова ясно, все едно стоеше точно пред мен. Записа бързо нещо в дневника си със старата кожена подвързия, после откъсна една страница, сгъна я и я пъхна в плик. Надраска нещо върху плика и го мушна в дневника. После издърпа встрани един стар куфар, долепен до стената. Разхлаби дъска от дървената облицовка. Огледа се, сякаш

усещаше, че някой може да я наблюдава, и пъхна дневника си в тесния процеп.

Лея Дел пусна ръката ми.

— Мамка му!

Линк бе забравил как да сдържа маниерите си в присъствието на дами. Беше позеленял и веднага напъха главата между краката си като пътник в самолет, който щеше да се разбие в земята. Не го бях виждал такъв от оня ден, в който Савана го предизвикала изпие цяла бутилка ментова ракия.

— Толкова съжалявам. Знам, че е трудно да се аклиматизираш след пътуване — потупа го лея Дел по гърба. — Справи се добре като за първи път.

Нямах време да мисля за всичко, което бях видял. Фокусирах се върху едно нещо: *Знаела е как да я намери, и то без звездата.* Джон говореше за Голямата бариера. Вярваше, че майка ми е знаела нещо за това, нещо, което може би беше записала в дневника си. Явно с Лив бяхме на една вълна, защото и двамата се протегнахме едновременно към стария куфар, опрян до стената.

— Тежък е. Внимавай.

Започнах да го дърпам. Имах чувството, че е натъпкан с тухли.

Лив се протегна и започна да разхлабва дъската. Пъхнах си ръката и веднага усетих допира на протритата подвързия. Извадих дневника; усещах тежестта му в ръката си. Това беше част от майка ми. Отворих го. Финият ѝ почерк ме гледаше от плика.

Макон.

Отворих го и извадих единствения лист вътре.

„Ако четеш това, значи не съм успяла да стигна до теб, за да ти го кажа лично. Нещата са много по-зле, отколкото мислехме. Може би вече е прекалено късно. Но ако има някакъв шанс, то ти си единственият, който може би ще знае как да предотврати най-лошите ни страхове да не се превърнат в реалност.

Ейбрахам е жив. Криел се е през цялото време. И не е сам. Сарафина е с него, негов верен ученик, както е бил и баща ти.

Трябва да ги спреш, преди времето за всички ни да изтече.“

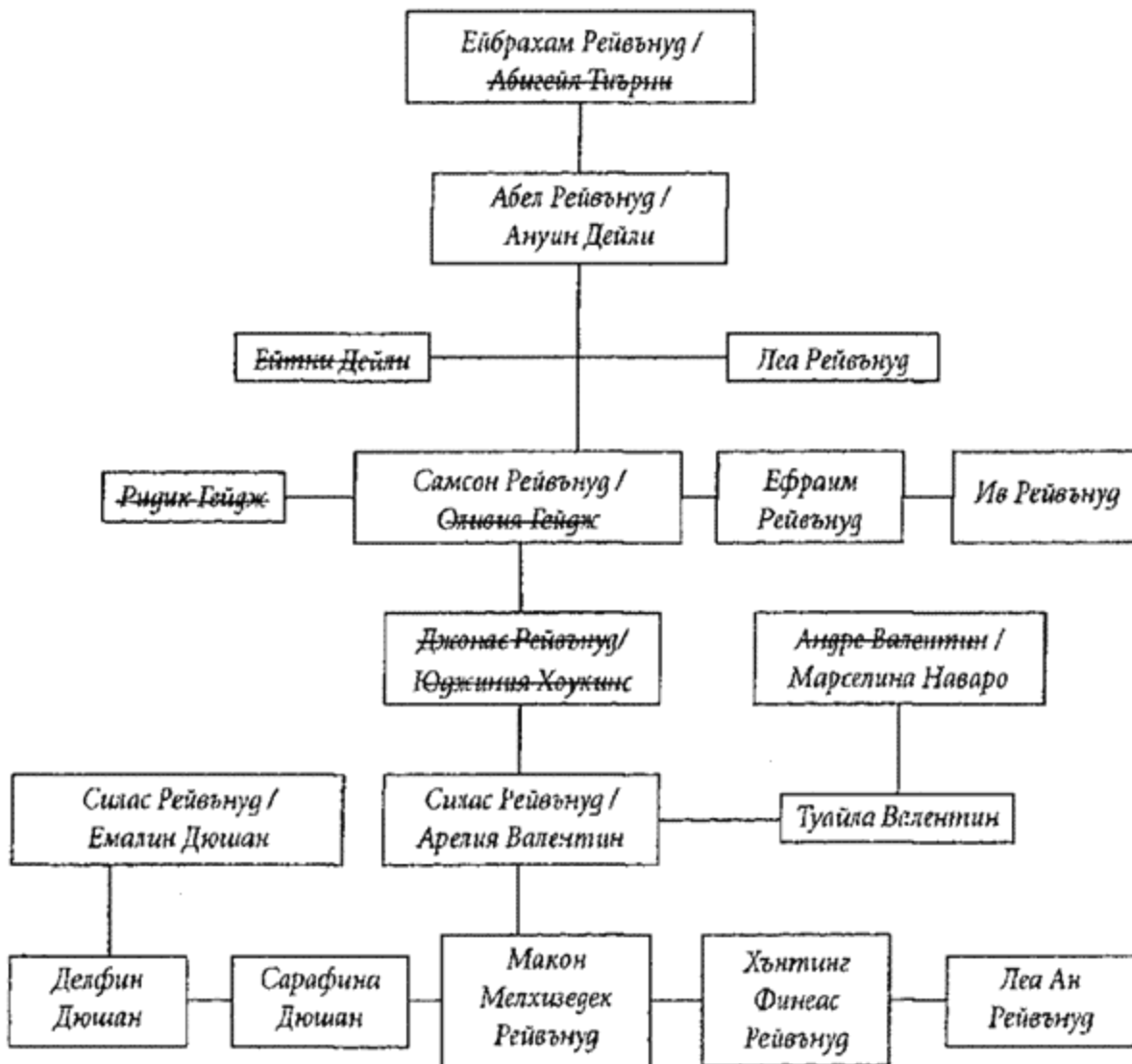
Л. Дж.

Очите ми пробягаха по последния ред на страницата. Л. Дж. Лила Джейн.

Забелязах и нещо друго — датата. Сякаш ме удариха силно в стомаха. 21-ви март. Месец преди инцидента с майка ми. Месец преди да я убият.

Лив отстъпи назад, беше усетила, че присъства на нещо лично и прекалено болезнено. Прелистих страниците на дневника, търсейки отговори. Имаше още едно копие на фамилното дърво на рода Рейвънуд. Бях го виждал и преди в архива, но това изглеждаше различно. Някои от имената се пресичаха.

ФАМИЛНО ДЪРВО НА РЕЙВЪНУД

Докато разгръщах страниците, един лист се изплъзна и полетя към пода. Вдигнах го и го разтворих. Хартията беше много тънка и прозрачна, приличаше на оризова. От едната страна имаше някакви

странни рисунки. Криви овали, с неравности, сякаш дете беше рисувало облаци. Вдигнах го към Лив и го задържах отворен, за да види рисунките. Тя поклати глава, без да каже нито дума. Никой от нас не знаеше какво означават.

Сгънах тънкия лист и го пхнах отново в дневника. Обърнах последната страница. Там имаше още нещо, което изглеждаше напълно безсмислено, поне за мен.

*„In luce caecae Caligines sunt,
et in Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
et in imperio, Nox.“*

Инстинктивно скъсах страницата и я прибрах в джоба си. Майка ми беше мъртва заради писмото и вероятно заради това, което беше написано на тези страници. Сега те ми принадлежаха.

— Итън, добре ли си?

Леля Дел звучеше загрижено.

Бях толкова далече от „добре“-то, че даже не си спомнях какво означаваше това. Трябваше да изляза от тази стая, да се махна от миналото на майка си, от главата си.

— Ей сега се връщам.

Хукнах по стълбището надолу към стаята за гости и се проснах на леглото с мръсните си дрехи. Загледах се в тавана, боядисан в небесносиньо, също като онзи в спалнята ми. Тъпите пчели. Шегата беше за тяхна сметка, а те дори не подозираха.

А може би шегата беше за моя сметка.

Бях като вцепенен — така, както става, когато се опиташ да почувстваш всичко наведнъж. Все едно бях леля Дел, която влиза за пръв път в тази стара къща.

Ейбрахам Рейвънуд не беше част от миналото. Беше жив и се криеше в сенките заедно със Сарафина. Майка ми беше разбрала и Сарафина я беше убила заради това.

Очите ми бяха замъглени. Потърках ги, очаквайки сълзите всеки момент да потекат, но те не идваха. Стиснах ги силно, затворих ги, но когато ги отворих, виждах само цветове и светлини, които ме

заслепяваха, сякаш тичах. Виждах частици, фрагменти — стена, сребристи кофи за боклук, фасове. Каквото и да беше това, което преживях, когато се гледах в огледалото в банята ми, сега то се случваше отново.

Опитах се да се надигна, но бях прекалено замаян. Фрагментите продължаваха да прелитат покрай мен, а после се забавиха, давайки шанс на ума ми да ги осмисли.

Бях в стая, може би спалня. Беше трудно да определя от мястото, където се намирах. Сивият бетон на пода и белите стени бяха покрити със същите черни рисунки, които бях видял по ръцете на Лена. Когато погледнах към тях, ми се стори, че се движат.

Огледах стаята. Тя трябваше да е някъде тук.

— Чувствам се толкова различна от другите, дори от чародейците.

Това беше гласът на Лена. Вдигнах глава нагоре, следвайки звука.

Те бяха над мен, полегнали върху боядисания в черно таван. Лена и Джон бяха един до друг, глава до глава, говореха си, без да се поглеждат. Гледаха в пода така, както аз гледах към тавана, когато не можех да заспя. Косата на Лена се спускаше по раменете ѝ, но не висеше надолу, а беше полепнала по тавана, сякаш лежеше на пода.

Щях да помисля, че е невъзможно, ако вече не го бях виждал. Само че този път тя не беше сама на тавана. И аз не бях там, за да я издърпам обратно долу.

— Никой не може да обясни силите ми. И семейството ми няма представа. Те просто не знаят. — Звучеше нещастна и отнесена. — И всеки ден, когато се събудя, мога да правя неща, които предишния ден не съм можела.

— Същото е и с мен. Един ден се събудих и си помислих за място, на което исках да бъда, и в следващия миг бях там.

Джон си подхвърляше нещо във въздуха, отново и отново. Само дето го подхвърляше към пода, а не към тавана.

— Да не казваш, че не си знаел, че можеш да Пътуваш?

— Не и докато не го направих — затвори той очи, но не спря да подхвърля топката.

— Ами родителите ти? Те знаят ли?

— Не познавам родителите си. Тръгнали са си, когато съм бил малък. Дори чародейците познават изрода, когато го видят.

Не можех да преценя дали лъжеше. Гласът му беше пълен с огорчение и болка, които ми звучаха съвсем искрено.

Лена се обърна и се облегна на лакти, за да го вижда по-добре.

— Съжалявам. Сигурно е било ужасно. Аз имах поне баба си, която се грижеше за мен — погледна топката и тя застина неподвижно във въздуха. — Сега вече си нямам никого.

Топката падна на пода. Подскочи няколко пъти и се търкулна на леглото. Джон се обърна, за да погледне Лена.

— Имаш Ридли. И мен.

— Повярвай ми, след като ме опознаеш, ще ти се иска да избягаш оттук на мига.

Деляха ги само няколко сантиметра.

— Грешиш. Знам какво е да се чувстваш сам дори когато си сред други хора.

Тя не каза нищо. Така ли се чувстваше и когато беше с мен? Чувстваше ли се сама, когато бяхме заедно? Когато я държах в прегръдките си?

— Лена? — стана ми гадно, че я нарича по име. — Когато стигнем до Голямата бариера, всичко ще бъде различно. Обещавам ти.

— Повечето казват, че това място не съществува.

— Защото не знаят как да го намерят. Можеш да стигнеш там само през Тунелите. Ще те заведа. — Повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Знам, че се страхуваш. Но аз ще бъда с теб, ако поискаш.

Лена погледна встрани и потърка едното си око с опакото на дланта си. Видях черните рисунки по ръката ѝ — сега изглеждаха потъмни. По-малко като изрисувани с маркер и повече като татуировките на Ридли и Джон. Тя гледаше право към мен, но не можеше да ме види.

— Трябва да съм сигурна, че няма да нараня никого. Няма значение какво искам.

— За мен има. — Джон прокара палеца си под окото ѝ и спря сълзата, която беше избягала и се спускаше по лицето ѝ. Приведе се по-близо до нея. — Можеш да ми се довериш. Никога няма да те нараня.

Придърпа я към себе си и главата ѝ се отпусна на рамото му.

Мога ли?

Не успях да чуя нищо друго и ми ставаше все по-трудно да я виждам, сякаш фокусът ми се размиваше. Примигнах няколко пъти, като се опитвах да се съсредоточа, но когато отново отворих очи, виждах само въртящия се над мен син таван. Обърнах се настрани и забих поглед в стената.

Отново бях в стаята на леля Каролин, а те бяха изчезнали. Заедно, където и да се намираха.

Лена продължаваше напред. Отваряше сърцето си за Джон, а той успяваше да се докосне до част от нея, която смятах, че е изгубила завинаги. Или може би само аз не бях успял да я открия.

Макон беше живял в Мрака, а майка ми в Светлината. Може би не е било писано да открием начин смъртните и чародейците да бъдат заедно, защото такъв няма. Някой потропа по вратата, макар че тя не беше затворена.

— Итън? Добре ли си?

Лив. Пристъпваше тихо, но я чух. Не помръднах.

Леглото проскърца леко, когато тя приседна в края му. Почувствах ръката ѝ — докосна ме леко по косата. Жестът беше спокоен и познат, сякаш го беше правила хиляди пъти. Нещата с Лив бяха такива — имах чувството, че я познавам от цяла вечност. Тя като че ли винаги усещаше от какво се нуждая и някак знаеше за мен неща, които дори аз не подозирах за себе си.

— Итън, всичко ще бъде наред. Ще разберем какво означава това, обещавам ти.

Знаех какво има предвид. Обърнах се на другата страна. Слънцето залязваше и в стаята беше тъмно. Не бях запалил лампата. Но различавах силуета ѝ, докато тя се взираше към мен.

— Мислех, че не би трябвало да се замесваш.

— Не трябва. Това е първото нещо, на което ме е научила професор Ашкрофт. — Замълча за миг. — Но така не мога да ти помогна.

— Знам.

Гледахме се един друг в мрака, ръката ѝ все още беше допряна до лицето ми, където беше останала, когато се превъртах в леглото. Аз наистина я виждах — за пръв път виждах възможността за нея.

Почувствах нещо. Нямахме начин да го отрека и Лив също го усещаше. Виждах го в очите ѝ всеки път, когато ме поглеждаше.

Тя се отпусна на леглото, сви се до мен и облегна главата си на рамото ми.

Майка ми беше открила начин да продължи напред след Макон. Беше се влюбила в баща ми и това доказваше, че можеш да загубиш любовта на живота си и да се влюбиш отново.

Нали така?

Чух тих шепот, идващ не от сърцето ми, а на един дъх разстояние от ухото ми. Лив се наклони по-близо.

— Ще се справиш, както с всичко досега. Освен това разполагаш с нещо, което повечето Водачи не са имали.

— Нима? И какво е то?

— Изключителен Пазител.

Пъхнах ръката си под гърба ѝ и я придърпах леко към себе си. Аромат на горски билки и сапун — така ухаеше тя.

— За това ли си дошла? Защото имам нужда от Пазител?

Лив не ми отговори веднага. Можех да усетя как се опитва да открие правилния отговор. Колко трябва да каже, какво трябва да рискува. Знаех, че прави това, защото и аз правех същото.

— Не, не е единствената причина, макар че би трябвало да е.

— Защото не ти е позволено да се намесваш?

Усещах как сърцето ѝ бие и се удря в гърдите ми. Беше се наместила удобно в прегръдката ми и пасваше идеално там.

— Защото не искам да бъда наранена.

Беше уплашена, но не от тъмните чародейци, мутантите инкубуси или от златистите очи. Страхуваше се от нещо много познато, но също толкова опасно. Може би на пръв поглед по-обикновено и незначително, но всъщност многократно и безгранично по-могъщо.

Претеглих я по-близо до себе си.

— Нито пък аз.

Защото се страхувах от същото.

Не си казахме нищо повече. Продължих да я държа в прегръдките си и мислех за всички начини, по които един човек може да бъде наранен. За всички начини, по които можех да нараня нея и себе си. Тези две неща някак си бяха преплетени. Беше ми трудно да го

обясня, но след като през последните месеци правех всичко възможно, за да прикривам чувствата си, мисълта, че мога да се разкрия, ми се струваше ужасно погрешна. Все едно да се съблека гол в църквата.

„Сърца си отиват, звезди невидели,
единият сломен е, едната е сразена.“

Това беше нашата песен, моята и на Лена. И аз бях сломеният. Означаваше ли това, че трябва да остана празен, лишен от всичко? Или може би ме очакваше нещо различно? Може би чисто нова песен? Малко „Пинк Флойд“, за разнообразие? *Кух смях в мраморните зали!*
[\[1\]](#)

Усмихнах се в мрака, заслушан в ритмичния звук на дишането на Лив, докато то ставаше все по-спокойно и се превръщаше в сън. И аз бях изтощен. Макар отново да бяхме в света на смъртните, продължавах да се чувствам като част от чародейския свят, а Гатлин беше невъобразимо далеч. Не можех да си представя как се бяхме озовали тук, нито да измеря километрите, които бяхме изминали. Нямах как да разбера и колко още път ми предстоеше.

Потънах в блаженото неведение на съня, без да знам какво щях да правя, когато стигнех там, накъдето се бях запътил.

[\[1\]](#) Цитат от песента на „Пинк Флойд“ *The Dog sof War*. — Б.пр.

19.VI

„БОНАВЕНТУРА“

Тичах, преследвах ме. Катерех се по живите плетове и препусках из пустите улици и задните дворове на къщите. Единственото сигурно нещо беше адреналинът, който пулсираше във вените ми. Не можех и не исках да спра.

И тогава видях мотора „Харли Дейвидсън“ да идва право срещу мен, ярките светлини приближаваха все повече и повече. Трябваше да закрия очите си с ръце...

Събудих се. Виждах само някаква зелена светлина, която присветваше и изгасваше.

Не разбирах къде съм, докато не осъзнах, че зелената светлина идваше от Сиянието, което в момента грееше като фойерверк на четвърти юли. Беше на матрака, явно изтърколило се от джоба ми. Само че матракът също изглеждаше различно и светлината вече блестеше толкова ярко, че се уплаших сферата да не се пръсне.

Започнах да си припомням бавно — звездите, Тунелите, тавана, стаята за гости. После разбрах защо матракът ми изглеждаше различен. Лив я нямаше.

* * *

Веднага се сетих къде е отишла.

— Спиш ли въобще някога?

— Не толкова много, колкото теб, очевидно.

Както обикновено, Лив не вдигна глава от телескопа си, въпреки че този беше алуминиев и много по-малък в сравнение с онзи, който държеше на верандата у Мариан.

Седнах на горното стъпало до нея. Градината беше спокойна, някак умиротворена, като самата леля Каролин — красива зелена

полянка се разстилаше под гигантска магнолия.

— А ти какво правиш тук?

— Получих сигнал за събуждане.

Опитах се да звуча небрежно и леко шеговито, за да не разкрия как всъщност се чувствам. Странно. Неловко. Махнах с ръка към прозорците на стаята за гости на втория етаж. Дори оттук се виждаше как зелената светлина пулсира през стъклото.

— Странно. Предполагам, че и с мен е станало така. Погледни тук — подаде ми тя миниатюрния телескоп, който по-скоро приличаше на фенер, с изключение на големите лещи, поставени в единия му край.

Ръцете ни се докоснаха, когато го взех. Не последва нищо. Беше ми необичайно да ме докосва момиче, без да ме пронизва ток.

— И това ли си го направила ти?

Тя се усмихна.

— Професор Ашкрофт ми го даде. Сега спри да дрънкаш и погледни. Там. — Посочи точно над магнолията, където смъртното ми око виждаше само безкрайното пространство на беззвездното небе.

Нагласих телескопа до окото си. Сега небето над дървото избухна в светлина, нещо като призрачна аура се носеше от него към земята недалеч от нас.

— Какво е това, падаща звезда? Падащите звезди оставят ли такива следи?

— Възможно е. Ако това е падаща звезда.

— Откъде си сигурна, че не е?

Тя потупа телескопа.

— Можеше да е, но това е чародейска звезда, падаща в чародейското небе, забрави ли? Иначе щяхме да я виждаме и без телескопа.

— Това ли ти казва смахнатият ти часовник?

Тя вдигна селенометъра си, който лежеше на стъпалото до нея.

— Не съм много сигурна какво ми казва. Преди да видя небето, мислех, че се е повредил.

Сиянието все още проблясваше в прозореца на втория етаж с постоянна зелена светлина.

Спомних си нещо от съня си. Почувствах отново как харлито се носи срещу мен.

— Не можем да останем тук. Нещо става.

Нещо тук, в Савана.

Лив сложи селенометъра отново на китката си.

— Каквото и да е, явно се случва ето там.

Пъхна телескопа в раницата си и посочи в далечината. Беше време да тръгваме.

Подадох ѝ ръка, но тя се изправи сама.

— Събуди Линк. Аз ще си взема нещата.

— Все още не разбирам защо това не може да изчака до сутринта?

Линк беше кисел, а и без това рошавата му коса стърчеше във всички посоки.

— Да ти прилича на нещо, което може да чака до сутринта?

Сиянието искреше толкова силно, че осветяваше цялата улица пред нас.

— Не можеш ли да го намалиш малко? Да изключиш дългите или нещо такова? — заслони той очите си.

— Не мисля, че работи така.

Разклатих Сиянието, но зелената светлина не спря да пулсира.

— Човече, счупил си магическата топка.

— Не съм. Аз... — отказах се и я прибрах обратно в джоба си. — Да, може би се е повредила.

Светлината сияеше и през дънките ми.

— Възможно е някаква чародейска сила да привлече Сиянието и да променя нормалния му баланс.

Лив беше заинтригувана. За разлика от Линк.

— Като аларма? Това не е на добре.

— Не можеш да си сигурен.

— Шегуваш ли се?! Нещата винаги се прецакват, когато инспектор Гордън активира Ватман сигнала в Готъм Сити. Или когато Фантастичната четворка види числото четири на небето.

— Схванах идеята.

— Така ли? А да имаш и други прозрения — например накъде да вървим, след като Итън счупи това чудо?

Лив се консултира със селенометъра си и тръгна напред.

— Мога да ви заведа до главния периметър, където падна звездата. — Погледна към мен. — Искам да кажа, ако това е звезда де. Но Линк може и да е прав. Не знам къде точно отиваме или какво ще намерим, когато стигнем там.

— Затова винаги дръж под ръка момче с чифт градинарски ножици — измърморих си под носа, докато следвах Лив по улицата.

— Като говорим за неща, които не са много нормални, я вижте кой е тук — посочи Линк към тротоара пред къща с червени капаци на прозорците. Лусил седеше в края на алеята и ни гледаше така, сякаш я бавехме. — Казах ти, че ще се върне.

Лусил облиза кафявите си лапички; изражението ѝ беше някак... намръщено.

— Не можеш да живееш без мен, нали, момиче? Така влияя на жените обикновено — ухили се Линк и я почеса по главичката. Тя веднага изсъска и показа ноктите си. — Хайде де, няма ли да дойдеш?

Лусил не помръдна.

— Да. Наистина така влияе на жените — казах на Лив, когато котката се прозя и протегна, все още без да помръдва от мястото си пред къщата.

— Тя ще дойде при мен — каза Линк с непомрачено настроение. — Винаги идват.

И тогава Лусил стана и тръгна в посока, обратна на тази, в която бяхме поели ние.

* * *

Беше посред нощ и цареше пълен мрак, когато излязохме от града. Струваше ми се, че сме вървели часове. През деня движението по главния път беше винаги натоварено. Сега той беше направо пуст. Което изглеждаше съвсем логично, като се имаше предвид къде отивахме.

— Сигурна ли си за това?

— Не съвсем. Мястото е само ориентировъчно, въз основа на наличните данни.

Лив проверяваше небето с малкия си телескоп през няколко пресечки. Нямахме как данните ѝ да са просто „ориентировъчни“.

— Харесва ми, когато говори като откачалка.

Линк дръпна една от плитките ѝ и Лив го бутна закачливо в отговор.

Загледах се във високите каменни колони, които се издигаха от двете страни на входа на прочутото гробище на Савана, „Бонавентура“, разположено в покрайнините на града. Това беше едно от най-легендарните гробища в Юга и едно от най-охраняваните. Кое то си беше проблем, тъй като по това време на денонощието беше затворено.

— Пич, това е шега, нали? Хора, сигурни ли сте, че сме за тук?

Линк не изглеждаше много щастлив, че трябва да се мотае нощем из гробище, особено такова, което си има охрана на входа и патрулна кола, която минава на проверка през няколко часа. Лив погледна към статуята на жена, притиснала се до кръст.

— Да приключваме с това.

Линк извади градинарските си ножици.

— Не съм убеден, че моите бебчета ще се справят с тази работа.

— Не през портите — посочих към стената от другата страна на дърветата. — Ето там.

Лив успя да стъпи по всяка част от лицето ми, да ме изрита по врата и да напъха гуменките си под лопатките ми, преди да успее да прехвърля крехкото ѝ телце през портата. Тя загуби равновесие на върха и се приземи с шумно тупване на земята.

— Добре съм. Не се тревожете — провикна се от другата страна на стената.

С Линк се спогледахме, а после той сви примирено рамене и се наведе.

— Ти първи. Аз ще се покатеря по трудния начин.

Стъпих на гърба му и се хванах за стената. Той се напъна и изпुфтя, но успя да се изправи.

— Така ли? И как ще стане това? — попитах, докато се опитвах да се закрепя отгоре му.

— Ще потърся някое дърво достатъчно близо до стената. Трябва да има някъде наблизо. Не се притеснявай. Ще ви намеря.

Стигнах горе. Покатерих се по стената.

— Не съм бягал от училище през всички тези години за нищо.

Усмихнах се и скочих от другата страна.

Пет минути и седем дървета по-късно Сиянието ни водеше навътре в гробището покрай ронещите се паметници на войници от Конфедерацията и статуи, пазещи вечния дом на тези, които са били забравени. Имаше групичка покрити с мъх дъбове, чиито преплетени клони образуваха нещо като свод над пътечка, толкова тясна, че беше трудно по нея да мине и един човек. Сиянието започна отново да излъчва пулсираща светлина.

— Насам сме, нали? — надникнах през рамото на Лив към селенометъра.

Линк се огледа наоколо.

— Къде? Нищо не виждам.

Посочих му тясната ивица между дърветата.

— Сериозно?

Лив също изглеждаше нервна. Явно нямаше огромно желание да се промушва между хрусталаци и испански мъх в тъмно гробище.

— Не получавам никакви данни. Уредът направо се смахна.

— Няма значение. Това е пътят, сигурен съм.

— Мислиш ли, че Лена, Ридли и Джон са там?

Линк изглеждаше така, сякаш смяташе да се върне назад и да ни изчака отпред.

— Не знам.

Отдръпнах гъстия мъх и пристъпих напред. От другата страна дърветата бяха още по-зловещи, надвиснали над главите ни, създаващи свое собствено небе. В далечината пред нас се виждаше свободно пространство с огромна статуя на молец се ангел, заобиколен от няколко гроба. Гробните парцели бяха оградени с камъни, всичко беше толкова подредено, толкова реално, че почти си представих ковчезите, заровени под тях.

— Итън, виж! — посочи Лив към една статуя. На фона на бледата светлина от лунния полумесец се виждаха очертанията на два силуета. Те се движеха.

Имахме си компания.

Линк поклати глава.

— Лоша работа, пичове, лоша...

За около секунда не можех да помръдна. Ами ако бяха Лена и Джон? Какво правеха посред нощ на гробището, сами? Тръгнах по пътеката, оградена от още статуи — коленичили ангели се взираха в

небето, други гледаха надолу към нас, хлипайки. Не знаех какво щеше да се случи, но когато двете фигури застанаха пред нас, те бяха последните двама души, които очаквах да видя тук.

Ама и Арелия, майката на Макон.

Последният път, когато я бях видял, беше на погребението на Макон. Сега те седяха между гробовете. Бях мъртъв. Знаех си, че Ама щеше да ме намери. Още една жена седеше до тях в пръстта. Не я познавах. Беше малко по-възрастна от Арелия, със същата златиста кожа. Косата ѝ беше сплетена на стотици тънки плитчици и носеше поне двайсет-трийсет наниза с мъниста — някои бяха със скъпоценни камъчета и цветни стъкълца, други с малки птички и животинчета. Имаше поне десетина дупки на всяко ухо и от всяка от тях висяха дълги обици.

Трите се бяха разположили с кръстосани крака в кръг, обградени от надгробни камъни. Бяха се хванали за ръце и ги държаха протегнати към центъра на кръга. Ама беше с гръб към нас, но нямах никакво съмнение — тя знаеше, че съм тук.

— Много се забави. Чакахме те, а знаеш колко мразя да чакам.

Не звучеше много ядосано, което беше странно, защото бях изчезнал дори без да оставя бележка.

— Ама, наистина съжалявам...

Тя махна с ръка, сякаш гонеше досадна муха.

— Нямаме време за това.

Разклати костта в ръката си — бях готов да се обзаложа, че е кост от гробището. Погледнах я.

— Ти ли ни доведе тук?

— Не мога да кажа, че съм го направила. Нещо друго те доведе, нещо по-силно от мен. Аз просто знаех, че ще дойдеш.

— Откъде?

Ама ми хвърли един от най-гадните си погледи.

— Откъде птичката знае, че трябва да лети на юг? Откъде сомът знае къде да се гмурне? Не знам колко пъти трябва да ти казвам, Итън Уейт. Не ме наричат „гадателка“ за нищо.

— И аз видях, че ще дойдеш — каза Арелия съвсем простичко, като нещо подразбиращо се от само себе си, но Ама се подразни. Личеше си по начина, по който повдигна брадичката си.

— След като ти го споменах.

Ама беше свикнала да бъде единствената гадателка в Гатлин и не ѝ харесваше да има конкуренция, пък било то и от Ясновидка със свръхестествени сили.

Другата жена, онази, която не познавах, се обърна към нея.

— По-добре да започваме, Амари. Те ни чакат.

— Елате, седнете тук — махна ни Ама с ръка. — Туайла е готова. Туайла. Името ми беше познато.

Арелия отговори на въпроса ми, преди да го задам:

— Това е сестра ми Туайла. Измина дълъг път, за да бъде с нас тази нощ.

Спомних си. Лена беше споменавала пралеля си Туайла, онази, която никога не беше напускала Ню Орлиънс. До днес.

— Тъй... Сега ела и седни до мен, *cher*. Не се страхувай. Туй е само Кръг на виденията.

Туайла потупа с ръка мястото до себе си. Ама седеше от другата ѝ страна и ми хвърли онзи поглед. Лив отстъпи назад, изглеждаше доста стресната, въпреки че се обучаваше за Пазител. Линк стоеше точно зад нея. Ама действаше така на хората, а като гледах накъде вървят нещата, явно Туайла и Арелия не ѝ отстъпваха.

— Сестра ми е могъщ Некромансер — гордо каза Арелия.

Линк направи гримаса и прошепна на Лив:

— Тя си има работа с мъртъвци, така ли? Май това не бива да го споделяш с други хора.

Лив го изгледа възмутено.

— Не некрофил, глупако. Некромансер, чародеец, способен да призовава мъртъвците и да общува с тях.

Арелия кимна.

— Точно така. А в момента имаме нужда от помощ от някого, който вече е напуснал този свят.

Разбрах веднага за кого говори. Поне се надявах да съм прав.

— Ама, Макон ли ще призовете?

Тя се натъжи.

— Иска ми се да можехме, но там, където е Мелхизедек, ние не можем да отидем.

— Време е.

Туайла извади нещо от джоба си и погледна към Ама и Арелия. Промяната в поведението им веднага се усети. Трите бяха напълно

отдадени на работата си, макар да не бях сигурен, че е подходящо да се използва думата „работа“ за събуждането на мъртъвците.

Арелия вдигна ръце пред устата си и заговори тихо:

— Моята сила е вашата сила, сестри.

Хвърли малки камъчета в центъра на кръга.

— Лунни камъни — прошепна ми Лив.

Ама извади торбичка с пилешки кости. Бих познал тази миризма навсякъде. Това беше ароматът на нашата кухня, на дома.

— Моята сила е вашата сила, сестри.

Хвърли костите в кръга при лунните камъни.

Туайла разтвори свитата си в юмрук длан — в нея имаше малка фигурка във формата на птица. Каза думите, които ѝ даваха силата:

— Една в тоз свят, друга в другия. Отвори вратата за тоз, който идва.

Започна да напява високо и възбудено, непознатите думи изпълниха въздуха. Очите ѝ се извиха навътре, но клепачите останаха повдигнати. Арелия също започна да припява и да разтърсва дългите наниз с мъниста с пискюли.

Ама повдигна брадичката ми, за да ме погледне в очите.

— Знам, че няма да ти е лесно, но има някои неща, които трябва да знаеш.

Въздухът в центъра на Кръга на виденията започна да се върти и да кипи, създавайки лека бяла мъгла. Туайла, Арелия и Ама продължаваха да пеят, гласовете им се издигаха високо и пронизително. Мъглата сякаш се движеше по тяхна заповед, ставаше все по-плътна, все по-вихрена, извиваше се нагоре като растящо торнадо.

Без предупреждение Туайла си пое рязко дълбоко дъх, като че ли ѝ беше за последно. Мъглата я последва и изчезна в устата ѝ. За около минута мислех, че ще припадне и ще умре. Но тя седеше там, гърбът ѝ беше изпънат като завързан за невидим стълб, очите ѝ все още бяха обърнати, устата — отворена.

Линк отстъпи назад, на безопасно разстояние, а Лив се впусна напред, за да помогне на Туайла. Ама обаче я сграбчи за ръката.

— Почакай.

Туайла издиша. Бялата мъгла се надигна от устата ѝ и се разстла над кръга. Придоби форма. Мътната пара се извиваше нагоре,

приемайки очертанията на някакво тяло. Боси стъпала, подаващи се изпод бяла рокля, плът, изпълваща роклята, както балон се пълни с въздух. Беше Блудник, раждащ се от мъглата. Гледах как белият плътен въздух се вие като змия, как се появяват ръцете, гърдите, деликатната шия и най-накрая лицето.

Това беше...

Майка ми.

Гледаше към мен със същата искряща ефирна безплътност, която бях видял и преди в Блудниците. Но освен тази... прозрачност, създаването приличаше напълно на моята майка. Клепачите ѝ потрепнаха и тя ме погледна. Блудникът не просто приличаше на майка ми. Наистина беше тя.

Проговори и гласът ѝ беше така нежен и мелодичен, както си го спомням:

— Итън, скъпи, чаках те.

Взирах се в нея напълно безмълвен. Във всеки сън, който сънувах от деня, в който умря, във всяка снимка, всеки спомен — никога не е била толкова реална, толкова истинска...

— Имам много неща да ти казвам и още много, които не мога. Опитах се да ти покажа пътя, изпращах ти песните...

Тя ми изпращаше песните. Песните, които само ние с Лена чувахме.

Проговорих, но гласът му звучеше, все едно идваше от много далече, сякаш не беше моят. „Седемнайсет луни“, Предвещаващата песен.

— Била си ти през цялото време.

Тя се усмихна.

— Да. Ти се нуждаеше от мен. Но сега той се нуждае от теб, а и ти от него.

— Кой? За татко ли говориш?

Знаех, че не говори за баща ми. А за другия мъж, който означаваше толкова много и за двама ни.

Макон.

Тя явно не подозираше, че него го няма.

— За Макон ли говориш?

Видях как очите ѝ блеснаха. Трябваше да ѝ кажа. Ако нещо се случеше с Лена, щях да искам да знам. Независимо колко са се

променили нещата помежду ни.

— Макон го няма, мамо. Умря преди няколко месеца. Той не може да ми помогне.

Гледах я как блещука на лунната светлина. Беше красива както последния път, когато я бях видял — когато ме прегърна на мократа от дъжда веранда, преди да тръгна за училище.

— Чуй ме, Итън. Той винаги ще бъде с теб. Само ти можеш да го спасиш.

Образът ѝ започна да избледнява. Протегнах се към нея, отчаяно исках да я докосна, но ръцете ми просто преминаха през празния въздух.

— Мамо?

— Призоваващата луна беше повикана. — Тя изчезваше, разтваряше се в нищото. — Ако Мракът победи, тази Седемнайсета луна ще бъде последната. — Вече почти не я виждах. Мъглата бавно се спусна отново над кръга. — Побързай, Итън. Не ти остава много време, но можеш да го направиш. Вярвам в теб.

Усмихна се и аз се опитах да я запомня такава, защото знаех, че отново ще си отиде от мен.

— Ами ако вече съм закъснял?

Чувах гласа ѝ отдалече:

— Исках да бъдеш в безопасност. Направих всичко възможно. Трябваше да знам, че не е достатъчно. Винаги си бил толкова специален.

Взирах се в бялата мъгла, която започна да кипи, както се случваше и със стомаха ми.

— Моето сладко лятно момче. Ще мисля за теб. Обичам...

Думите потънаха в нищото. Майка ми беше тук.

За няколко минути бях видял усмивката ѝ, бях чул гласа ѝ...

Сега вече я нямаше.

Бях я загубил отново.

— И аз те обичам, мамо.

19.VI

БЕЛЕЗИ

— Трябва да ти кажа нещо — кършеше нервно ръце Ама. — Става дума за нощта на Шестнайсетата луна, рождения ден на Лена.

Минаха няколко секунди, преди да осъзная, че говори на мен. Все още се взирах в центъра на кръга, където допреди миг стоеше майка ми.

Този път не ми беше изпратила послание чрез книги или стихове на песни. Бях я видял с очите си.

— Кажи на момчето.

— Тихо, Туайла — сложи Арелия ръка на рамото на сестра си.

— Лъжи. Лъжите са дом на мрака. Кажи на момчето. Кажи му сега.

— За какво говорите?

Гледах ту Туайла, ту Ама и обратното. Ама ги стрелна с поглед, на който Туайла отговори, тръсвайки тежките си плитки.

— Чуй ме, Итън Уейт. — Гласът на Ама звучеше треперливо, дрезгаво. — Ти не падна от покрива на криптата, поне не така, както ти казахме.

— Какво? — Говореше пълни глупости. Защо ми обясняваше за рождения ден на Лена, след като току-що бях видял починалата си майка.

— Не падна, разбра ли? — повтори тя.

— За какво говориш? Разбира се, че паднах. Дойдох на себе си на земята.

— Но не се озова там така — поколеба се Ама. — Беше майката на Лена. Сарафина те прободеше с нож. — Погледна ме право в очите. — Тя те уби. Беше мъртъв и ние те върнахме обратно.

Тя те уби.

Повторих думите, парченцата започнаха да се слепват едно с друго толкова бързо, че не осъзнавах какво означават. И същевременно всичко се проясни пред очите ми...

Сънят не беше сън, а спомен за мига, в който не дишах, не чувствах, не мислех и не виждах...

Калта и пламъците, които отнасяха тялото ми, животът, който ме напускаше...

— Итън! Добре ли си? — чувах Ама, но някак отдалеч, сякаш ме викаше от нощта, в която лежах безжизнен на земята.

Можех все още да съм там, като майка ми, като Макон.

Трябваше да съм там.

— Итън! — разтърси ме Линк.

Тялото ми се изпълни с усещания, които не можех да контролирам и не исках да си спомням. Кръв в устата ми, кръв, стичаща се в ушите ми...

— Припадна.

Лив държеше главата ми.

Имаше болка и шум, и нещо друго. Гласове. Форми. Хора.

Бях умрял.

Пъхнах ръка под тениската си и докоснах белега на стомаха си. Белегът от удара на Сарафина, която ме беше прободла с истински нож. Вече почти не го забелязвах, но сега щеше да ми напомня завинаги за нощта, в която бях умрял. Спомних си как реагира Лена, когато го видя.

— Ти все още си същият човек и Лена все още те обича. Любовта ѝ е причината сега да си тук.

Гласът на Арелия беше нежен, но уверен. Отворих очи и размитите сенки се превърнаха в хора, докато идвах на себе си. В главата ми цареше пълен хаос, мислите ми препускаха във всички посоки. Дори и сега не проумявах нищо.

— Как така любовта ѝ е причината да съм тук сега?

Ама заговори тихо, трябваше да се напрягам, за да я чуя:

— Лена те върна към живота. Аз ѝ помогнах, аз и майка ти.

Думите не звучаха логично и се опитах сам да ги произнеса на глас, за да ги разбера. Лена и Ама са ме върнали от оня свят, двете заедно. И двете са го крили от мен. Потърках белега на кожата си. Изглеждаше съвсем истински. Всичко беше истина.

— И откога Лена знае как да възкресява мъртвите? Ако го можеше, не мислиш ли, че щеше да е върнала и Макон?

Ама ме погледна. Никога не я бях виждал толкова изплашена.

— Не го направи сама. Използва заклинание от Книгата на луните. Заклинание, с което замени смърт за живот.

Лена беше използвала Книгата на луните.

Книгата, която беше причина за проклятието на Женевиер и цялото ѝ семейство, за всички следващи поколения. Проклятието, което Призоваваше всички деца от рода на Лена да преминават към Мрака или Светлината на техния шестнайсети рожден ден. Книгата, която Женевиер беше използвала, за да съживи Итън Картър Уейт, който беше мъртъв само секунда — и заради тази секунда тя беше платила с живота си.

Не можех да мисля. Умът ми отново блокира, не разбирах нищо. *Женевиер. Лена. Цената.*

— Как можа?

Откъснах се от тях, исках да избягам далече от Кръга им. Бях видял достатъчно.

— Нямах избор. Тя нямаше да те остави да си отидеш. — Ама гледаше засрамено към мен. — Нито пък аз.

Изправих се на крака и тръснах глава.

— Това е лъжа. Тя не би го направила.

Но знаех, че не е вярно. И двете щяха да го направят. Знаех го, защото и аз бих постъпил така.

Но сега това нямаше значение.

През целия си живот не се бях вбесявал толкова на Ама, нито някога съм бил толкова разочарован от нея.

— Знаеш, че Книгата не дава, без да вземе в замяна. Сама ми го каза.

— Знам.

— Лена ще трябва да плати цената заради мен. Ти също.

Главата ме цепеше, имах чувството, че всеки момент щеше да се раздели на две или да избухне.

Издайническа сълза се спусна по бузата на Ама. Вдигна два пръста до челото си и затвори очи, нейният вариант на прекръстването, мълчалива молитва.

— Тя я плаща точно сега.

Дъхът ми спря.

Очите на Лена. Сблъсъкът ни на панаира. Бягството ѝ с Джон Брийд. Думите ми си проправиха път, въпреки че се опитах да ги

задържа.

— Тя ще стане Мрак заради мен.

— Ако Лена стане Мрак, причината няма да е Книгата. Книгата прави друг вид сделки — спря Ама, страхувайки се да ми каже останалото.

— Какъв вид сделки?

— Дава живот, но взема друг. Знаехме, че ще има последствия — тежко преглътна. — Просто не знаехме, че ще бъде Мелхизедек.

Макон.

Не можеше да е вярно.

Дава живот, но взема друг. Книгата прави друг вид сделки.
Моят живот срещу този на Макон.

Вече всичко ми се изясняваше. Начинът, по който се държеше Лена през последните месеци. Как се отдръпваше от мен, от всички. Защо се обвиняваше за смъртта на Макон.

Вярно беше. Тя го беше убила.

За да ме спаси.

Спомних си за дневника ѝ и за омагьосаната страница, която бях открил. Какъв беше смисълът на онези думи? Ама? Сарафина? Макон? Книгата? Това беше истинската история на онази нощ. Спомних си стиховете, изписани по стените на стаята ѝ. *Никой освен мъртвеца, никой освен живия.*

Двете страни на една и съща монета. Макон и аз.

Нищо зелено не остана. Преди месеци смятах, че е разбрала погрешно стихотворението на Фрост. Но, разбира се, не беше така. Тя говореше за себе си.

Спомних си как понякога си мислех, че ѝ причинява болка дори само да ме погледне. Нищо чудно, че се чувстваше виновна. Нищо чудно, че избяга. Дали някога щеше да може да ме погледне отново, без да извърне очи? Лена беше направила всичко заради мен. Вината не беше нейна. А моя.

Никой не каза нищо. Вече нямаше връщане назад, не и за нас. Това, което бяха направили Лена и Ама, не можеше да се промени. Не трябваше да съм тук, но бях.

— Такъв е Редът и ти не можеш да го спреш.

Туайла затвори очи, сякаш чуваше нещо, което аз не можех. Ама извади кърпичка от джоба си и изтри лицето си с нея.

— Съжалявам, че не ти казах, но не съжалявам, че го направихме. Беше единственият начин.

— Ти не разбираш. Лена смята, че ще стане Мрак. Тя избяга с някакъв тъмен чародеец или инкубус, още не знам какъв точно е Джон. В опасност е заради мен.

— Глупости. Това момиче направи това, което трябваше да се направи, защото те обича.

Арелия прибра своите дарове от земята — костите, врабчето, лунните камъни.

— Нищо не може да превърне Лена в Мрак, Итън. Тя трябва сама да избере.

— Но тя мисли, че вече е Мрак, защото е убила Макон. Мисли, че вече е избрала.

— Но не е — каза Лив. Стоеше на няколко крачки от нас, за да не се натрапва в разговора ни.

Линк беше седнал на стара каменна пейка зад нея.

— Значи трябва да я намерим и да ѝ кажем.

Не се държеше така, както бих очаквал от човек, който току-що е разбрал, че съм умрял и съм бил съживен. Държеше се така, сякаш нищо не се беше променило. Отидох и се отпуснах на пейката до него. Лив погледна към мен.

— Добре ли си?

Лив. Не можех да намеря сили да отвърна на погледа ѝ. Ревнувах, страдах и бях завлякъл Лив в хаоса на разбития си живот. Само защото мислех, че Лена вече не ме обича. Но грешах и се бях държал като истински глупак. Лена ме обичаше толкова много, че беше рискувала всичко, за да ме спаси.

Бях изоставил Лена, а тя беше отказала да ме остави да умра. Дължах ѝ живота си. Беше толкова просто.

Пръстите ми докоснаха нещо, издълбано по ръба на пейката. Думи.

„В СТУДЕНАТА, СТУДЕНА, СТУДЕНА ВЕЧЕР“

Това беше песента, която свиреха в „Рейвънуд“ в онази нощ, когато за пръв път срещнах Макон. Съпадението беше прекалено,

особено в свят, в който нямаше съвпадения. Беше някакъв знак. Знак за какво? Какво бях причинил на Макон? Дори не можех да мисля за това как се е чувствала Лена, когато е осъзнала, че е жертвала него заради мен. Ами ако бях загубил майка си по този начин? Щях ли да мога да гледам Лена жива, без да виждам майка си мъртва?

— Само минутка.

Станах от пейката и хукнах по пътеката между дърветата, по която бяхме дошли тук. Вдишвах дълбоко нощния въздух, защото все още можех да дишам. Когато най-накрая спрях да тичам, погледнах нагоре към небето и звездите. Дали Лена гледаше същото небе, или нейното беше друго, което аз никога нямаше да мога да видя? Дали Луните ни бяха толкова различни?

Протегнах се към джоба си за Сиянието, за да ми покаже как да я намеря, но то не го направи. Вместо това ми показва нещо друго...

Макон никога не е бил като баща си, Силас, и двамата го знаеха. Винаги е приличал повече на майка си, Арелия. Могъща светла чародейка, в която баща му се беше влюбил страстно, докато учеше в колеж в Ню Орлиънс. Така както той самият и Джейн се бяха срещнали и влюбили в университета „Дюк“. И също като Макон баща му се влюби в майка му преди Трансформацията си. Преди неговият баща да го беше убедил, че влюбването в светъл чародеец е престъпление спрямо вида им. На дядото на Макон му бяха нужни години, за да раздели майка му и баща му. По това време вече той, Хънтинг и Леа бяха родени. Майка му беше принудена да използва силите си на Ясновидец, за да избегне гнева на Силас и неконтролируемата му нужда да се храни. Тя замина с Леа за Ню Орлиънс. Баща му никога нямаше да ѝ позволи да вземе синовете му.

Майка му беше единственият човек, към когото Макон можеше да се обърне сега за помощ. Единствената, която щеше да разбере защо се е влюбил в смъртна. Най-голямото светотатство, което можеше да се извърши срещу неговия вид, кървавите инкубуси. Демонските воини.

Макон не беше казал на майка си, че идва, но тя го очакваше. Той излезе от Тунелите сред сладникавата жегата на лятната нощ в Ню Орлиънс. Светулките просветваха в мрака, а уханието на

магнолиите проникваше навсякъде. Тя го чакаше на верандата, плетейки дантелен ширит в стар дървен люлеещ се стол. Беше минало много време.

— Мамо, нуждая се от помощта ти.

Тя остави иглите си и се надигна от стола.

— Знам. Всичко е готово, cher.

Имаше само едно нещо, достатъчно силно, за да спре инкубус, освен друг инкубус.

Сиянието.

Смятаха ги за средновековни устройства, оръжия, създадени, за да контролират и държат в плен най-могъщите от Злите — инкубусите. Макон никога не ги беше виждал. Бяха останали много малко от тях и беше почти невъзможно да се намерят. Но майка му притежаваше такова устройство и той се нуждаеше от него.

Последва я в кухнята. Тя отвори малък шкаф, който служеше като олтар на духовете. Взе малка дървена кутия с наядски символи — древния чародейски език. Имаше и друг, по-разбираем надпис.

„ОНЗИ, КОЙТО ТЪРСИ, ЩЕ НАМЕРИ.
КЪЩАТА НА БЕЗВЕРИЕТО,
КЛЮЧЪТ КЪМ ИСТИНАТА.“

— Баща ти ми го даде преди Трансформацията си. Предава се в семейство Рейвънуд от поколения. Твоят дядо твърдеше, че е принадлежало на самия Ейбрахам, и аз съм убедена, че е така. Белязано е с неговата омраза и фанатизъм.

Отвори кутията и вътре се показва абаносовата сфера. Макон усещаше енергията ѝ дори без да я докосва — ужасяващата възможност за вечност сред блестящите ѝ стени.

— Макон, трябва да разбереш. След като инкубус бъде затворен вътре в Сиянието, няма начин да излезе навън. Трябва да бъде освободен. Ако го дадеш на някого, трябва да си сигурен, че можеш да му се довериш, защото поверяваш в ръцете му много повече от живота си. Даваш му хиляди свои животи. Така ще усетиш вечността между стените на Сиянието.

Вдигна кутията по-високо, за да може той добре да разгледа сферата, сякаш би могъл да си представи вечните ѝ ограничения само като я гледа.

— Разбирам, мамо. Мога да се доверя на Джейн. Тя е най-честният и принципен човек, когото познавам, и ме обича. Въпреки това, което съм.

Арелия докосна лицето на Макон.

— Няма нищо лошо в това, което си, cher. А ако има нещо, то е по моя вина. Аз те обрекох на тази съдба.

Макон се наведе и я целуна по челото.

— Обичам те, мамо. Вината не е твоя. Негова е.

На баща му.

Силас беше дори по-голяма заплаха за Джейн от него. Баща му беше роб на убежденията на първия кървав инкубус от рода Рейвънуд. Ейбрахам.

— Той не е виновен, Макон. Не знаеш какъв беше дядо ти. Как приложи всяко възможно насилие, за да внуши на баща ти своята извратена вяра за превъзходството на рода им — че смъртните са по-нисши от чародейците и инкубусите, че са просто източник на кръв за задоволяване на тяхната жажда. Баща ти беше напълно под това влияние, както по-рано е станало същото и с неговия баща.

На Макон му беше безразлично. Беше спрял да изпитва съжаление към баща си преди много години, беше спрял да се пита какво бе открила майка му у Силас, за да се влюби в него.

— Кажете ми как работи — протегна се нетърпеливо към сферата той. — Мога ли да го докосна?

— Да. Човекът, който те докосва с него, трябва да има намерение да ти навреди, за да задейства силата му. Но дори и тогава ще е безвредно, ако действието не е придружено с *Carmen defixionis*. „Песента на оковаването“.

Майка му махна малка кесийка, торбичка с григри^[1] — най-силната закрила, която вуду магията можеше да предложи — от вратата, водеща към мазето, и изчезна по тъмните стъпала надолу. Когато се върна, носеше нещо, увито в мръсно парче конопено платно. Остави го на масата и го разви.

Responsum.

Буквално преведено — „Отговорът“.

Беше изписано с наядски символи. Съдържаха всички закони, които господстваха сред техния вид.

Това беше най-старата книга. Бяха останали само няколко копия в света. Майка му започна внимателно да разгръща крехките страници, докато откри тази, която търсеше.

— Career.

Затворът.

Рисунката на Сиянието беше абсолютно същата като сферата, която лежеше върху кадифената тапицерия на кутията, сложена на кухненската маса на майка му, близо до чинията с неизяденото ѝ етуфе^[2].

— Как работи?

— Доста лесно. Трябва да докоснеш Сиянието и инкубуса, когото искаш да затвориш, и в същия момент да кажеш напева. Сиянието ще свърши останалото.

— Тази песен, Carmen, в някоя книга ли е?

— Не, прекалено е силна, за да бъде поверена на книга и записана с думи. Трябва да я научиш от човек, който я знае, и да я запомниш.

Снижи гласа си, сякаш се страхуваше, че някой може да я чуе. После му прошепна думите, които можеха да го осъдят на вечна агония в ада, затворен между стените на една топка.

— Comprehende, liga, crucifige.

Хвани, завържи и разпъни.

Арелия затвори капака на кутията и я подаде на Макон.

— Внимавай. В Сиянието има сила, а в силата има нощ.

Макон я целуна по челото.

— Обещавам.

Обърна се, за да си върви, но гласът на майка му се разнесе зад гърба му:

— Ще имаш нужда от още нещо.

Тя надраска няколко реда върху лист хартия.

— Какво е това?

— Единственият ключ към тази врата — махна с ръка майка му към кутията под мишницата му. — Единственият начин да се върнеш обратно.

Отворих очи. Лежах по гръб в пръстта, с поглед към звездите. Сиянието беше на Макон, както ми беше казала Мариан. Не знаех къде е той, в отвъдното или в някакъв вид чародейски рай. Не знаех защо продължаваше да ми се явява, но ако бях научил нещо тази вечер, то беше, че за всичко, което се случваше, имаше основателна причина.

Само трябваше да разбере каква е причината, преди да бъде прекалено късно.

Все още бяхме в гробището „Бонавентура“, но по-близо до входа. Не си направих труда да кажа на Ама, че няма да се върна с нея. Тя явно знаеше.

— По-добре се стегни, че те чака дълъг път.

Прегърнах я. Ама ме хвана за ръцете и ги стисна силно.

— И бъди внимателен, Итън Уейт. Майка ти каза, че трябва да го направиш, но аз ще наблюдавам всяка твоя стъпка.

Знаех колко ѝ е трудно да ми го каже, вместо да ми забрани да не излизам от вкъщи и да ме заточи в стаята ми за остатъка от живота ми. Нещата бяха толкова сериозни, колкото изглеждаха. Това беше последното доказателство.

Арелия пристъпи напред и притисна нещо в ръката ми, малка кукла като тези, които Ама правеше. Вуду талисман.

— Вярвам в майка ти, вярвам и в теб, Итън. Това е моят начин да ти пожелаая късмет, защото няма да ти бъде лесно.

— Правилното нещо и лесното нещо невинаги са едно и също — повторих думите, които мама ми беше казвала стотици пъти.

И аз можех да се свързвам с нея, по своя си начин.

Туайла докосна лицето ми с костеливия си пръст.

— Истината е и в двата свята. За да спечелиш, да загубиш първо трябва. Не сме дълго на този свят, *cher*.

Беше предупреждение, сякаш знаеше нещо, което аз не знаех. След това, което бях видял тази нощ, бях убеден, че е така.

Ама ме прегърна със слабиците си ръце толкова силно, че се уплаших да не ми спуска ребрата.

— И аз ще ти донеса късмет, по моя си начин — прошепна ми тя и се обърна към Линк. — Уесли Джеферсън Линкълн, по-добре да се върнеш цял, защото ще кажа на майка ти какво правеше в мазето ми, когато беше на девет години, разбра ли ме?

Линк се усмихна при познатата заплаха.

— Да, госпожо.

Ама не каза нищо на Лив — само кратко кимна в нейна посока. Това беше начинът ѝ да покаже на кого разчита.

Сега, след като знаех какво беше направила Лена за мен, нямаш съмнение какви бяха чувствата на Ама към нея.

Ама се закашля.

— Охраната я няма, но Туайла не може да я задържи завинаги. По-добре тръгвайте.

Бутнах тежката порта от ковано желязо и излязох. Линк и Лив ме следваха.

Идвам, Лена. Независимо дали ме искаш или не.

[1] Григри — вуду амулет с африкански произход; представлява торбичка с малки предмети вътре, понякога с надпис или числа върху нея. Предполага се, че носи късмет на този, който я носи. — Б.пр. ↑

[2] Етуфе (etouffee) — ястие, характерно за района на Ню Орлиънс и Луизиана от местната кухня, известна като „кейджънска“ — миди и стриди или пилешко върху ориз. — Б.пр. ↑

19.VI

СЛИЗАНЕ НАДОЛУ

Никой не говореше, докато вървахме по пътя към парка и към изхода на града. Решихме да не рискуваме да се връщаме в къщата на леля Каролин, защото леля Дел щеше да бъде там и едва ли щеше да ни пусне да тръгнем без нея. Не че имаше какво да кажем за случилото се. Линк се опитваше да приглади косата си без помощта на индустриалната сила на гел за коса, а Лив бе забила поглед в селенометъра си и няколко пъти записа нещо в червената си тетрадка.

Нормалните неща.

Само дето нормалните неща не бяха съвсем нормални тази сутрин, сред потискащия мрак, стелец се около нас, преди разпукването на зората. Умът ми блуждаеше и постоянно се препъвах. Тази нощ беше по-ужасна от най-страшния ми кошмар. Защото все още не можех да се събудя. Не беше нужно дори да си затварям очите, за да видя съня си. Сарафина и ножът ѝ — Лена плаче за мен.

Бях умрял.

Бях мъртъв неизвестно за колко време.

Минути?

Часове?

Ако не беше Лена, сега щях да лежа в „Градината на вечния покой“. Вторият запечатан кедров ковчег в семейния парцел.

Бях ли го почувствал? Бях ли го видял някак? Беше ли ме променило? Докоснах леко грапавата линия на белега под тениската си. Дали това наистина беше моят белег? Или беше просто спомен за нещо, случило се с другия Итън Уейт, онзи, който не се върна?

Всичко беше много объркано и размито, като сънищата, които споделяхме с Лена, или като разликата между нашето и чародейското небе, която Лив ми бе показала в нощта, когато Южната звезда изчезна. Кое беше реално? Дали подсъзнателно съм знаел през цялото време какво беше направила Лена? Дали бях почувствал на някакво много по-дълбоко ниво всичко, което се беше случило между нас? Ако

тя знаеше какви ще бъдат последствията от нейния избор, дали би постъпила по друг начин?

Дължах ѝ живота си, но не се чувствах щастлив. Усещах в себе си пустота, сякаш някой ме беше прекършил на две като детска кукла. Страхът от калта, празнотата и самотата. Загубата на майка ми и на Макон и — в известен смисъл — на Лена. И още нещо.

Ужасяващата тъга и гигантското чувство за вина, че съм този, който все още е жив.

Паркът „Форсит“ имаше доста призрачен вид на зазоряване. Досега не го бях виждал толкова пуст, без никакви хора. Без тях почти не разпознах вратата към Тунелите. Не се чуваха звънците на трамваите, нямаше тълпи туристи, нито миниатюрни кученца или градинари, окопаващи азалиите. Замислих се за всички живи, дишащи с пълни гърди хора, които щяха да се разхождат днес тук.

— Не я ли видя? — дръпна ме Лив за ръката.

— Какво?

— Вратата. Мина точно покрай нея.

Беше права. Бяхме минали покрай арката, без да я забележа. Почти бях забравил как подмолно действаше чародейският свят, криейки тайните си на най-очевидните места. Човек не можеше да види Външната врата в парка, освен ако не я търсеше нарочно. Арката я скриваше в постоянна сянка, вероятно самата тя беше някакъв вид магия.

Линк се захвана за работа — пхна ножиците си в процепа между вратата и рамката ѝ, напрегна се и я отвори, пышкайки. В тунела, който се разкри, беше по-тъмно в сравнение с мъждивата светлина на лятното утро.

Поклатих глава.

— Не мога да повярвам, че ножиците продължават да вършат работа.

— Чудя се на това, откакто напуснахме Гатлин — каза Лив. — Мисля, че е доста логично.

— Логично е чифт калпави градинарски ножици да отварят чародейски врати?

— Това е красотата на Общия ред. Казах ти, има магическа вселена и материална вселена.

Тя вдигна поглед към небето. Очите ми проследиха погледа ѝ.

— Като небето на смъртните и другото, на чародейците.

— Точно така. Едното не е по-реално от другото. Те съществуват паралелно.

— Така че ръждивите метални ножици могат да отворят един магически портал?

Не знам защо се изненадвах.

— Невинаги. Но когато двете вселени се срещнат, те ще продължат да имат някаква спойка помежду си. Разбираш ме, нали?

Когато Лив говореше, всичко звучеше съвсем ясно.

Кимнах.

— Само не знам дали силата в едната вселена отговаря на слабостта в другата. — Говореше по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Искаш да кажеш, че Линк отваря толкова лесно вратите, защото това би било невъзможно за някой чародеец?

Линк наистина се справяше подозрително лесно с чародейските врати. От друга страна, Лив не знаеше, че той беше специалист по разбиването на ключалки, откакто мисис Линкълн му наложи първия вечерен час в шести клас.

— Възможно е. А би обяснило донякъде и това, което се случва със Сиянието.

— А какво ще кажете за тази версия? Чародейските врати се отварят сами пред мен, защото аз съм изключителен расов жребец — изпъна се самоуверено Линк.

— Или пък чародейците, изградили тези Тунели преди стотици години, не са предвидили изобретяването на градинарските ножици — казах аз.

— Защото не са предвидили моята изключителност — и в двете вселени — повтори захилено Линк. Пъкна ножиците обратно в колана си. — Първо дамите.

Лив запълзя надолу в тунела.

— Защо ли се изненадвам?

Спуснахме се по стъпалата сред застоялия въздух на тунела. Беше абсолютно тихо, дори нямаше ехо от стъпките ни. Мълчанието легна върху нас, тежко и плътно. Въздухът в света на смъртните не можеше да се сравнява с безтегловността на този над нас. Щом стигнахме долу, открихме, че сме отново на същия тъмен път, който ни изведе в Савана. Онзи, който се разделяше на две: забранената сенчеста улица, по която бяхме поели, и тревистата пътека, окъпана от светлина. Точно пред нас старата неонова табела на мотела светваше и угасваше, но това беше единствената разлика.

Това и Лусил, която се въргалаше в краката ни, а светлината от знака играеше по кожата ѝ, когато примигваше. Тя измяука към нас, бавно се изправи и изпъна подканващо гръбчето си.

— Ти ни разиграваш, Лусил — наведе се Линк, за да я почеше зад ушите, а тя измърка доволно. — А, прощавам ти.

Линк можеше да приеме всичко за комплимент.

— А сега какво? — погледнах кръстопътя.

— Стълбата към ада или жълтият тухлен път^[1]?

— Защо не разтърсиш магическата си топка и не провериш дали не е проработила отново? — изправи се Линк и се огледа.

Извадих Сиянието от джоба си. То все още блестеше, святакаше и угасваше, но изумруденозеленият цвят, който ни беше довел до Савана, бе изчезнал. Сега светеше в тъмносиньо като онези сателитни снимки на Земята.

Лив докосна сферата и цветът стана още по-интензивен при допира на пръстите ѝ.

— Синьото е много по-наситено от зеленото. Мисля, че се усилва.

— Или твоите супер способности укрепват.

Линк ме сръга и за малко да изпусна Сиянието.

— Питал ли си се защо това чудо спря да работи? — дръпнах го нервно от него.

Той ме побутна леко с рамо.

— Отгатни мислите ми де. Не, чакай. Опитай се да полетиш.

— Спрете с игричките — прекъсна ни Лив. — Чухте майката на Итън. Нямаме много време. Сиянието или ще работи, или не. И в дата случая трябва да намерим отговор.

Линк се стегна целият. Тежестта на това, което бяхме видели на гробището, лежеше на раменете на всички ни. Напрежението започваше да си казва думата.

— Шшш. Чуйте...

Пристъпих напред към тунела, покрит с висока трева. Почти чувах как птичките пеят сред клоните на дърветата.

Повдигнах Сиянието и задържах за миг дъха си. Нямаше да имам нищо против, ако кълбото потъмнееше и ни дадеше знак, че трябва да тръгнем по другия път, през сенките, с ръждивите спасителни стълби отстрани на мрачните сгради със затворените врати. Стига да откриехме отговор.

Не и сега.

— Опитай по другия път — каза Лив, без да сваля очи от матовата светлина на сферата. Извърнах се и я насочих в противоположната посока.

Никаква промяна.

Нито Сиянието, нито инстинктът ми на Водач ми казваха нещо. Защото дълбоко в себе си знаех, че без Сиянието нямаше да успее да открие пътя, който ми беше нужен, особено в Тунелите.

— Предполагам, че това е отговорът. Прецакани сме.

Прибрах топката в джоба си.

— Супер.

Линк гледаше разсеяно към слънчевата пътека.

— Накъде да вървим?

— Не се обиждай, но ако нямаш никакво друго тайно оръжие или онова с Водача не ти нашепва нещо в ушенцето, не можеш да ме накараш да тръгна натам — погледна назад към мрачния път. — Според мен нещата стоят така — накъдето и да тръгнем, ще се загубим, нали?

— С голяма вероятност.

— Или, ако погледнеш от друг ъгъл, имаме шанс петдесет на петдесет да не се прецакаме съвсем? Затова предлагам да се пробваме с пътеката на магьосника от Оз и да си кажем, че положението ни най-накрая се подобрява — слънце, птички, тревички?

Трудно беше да се бориш с извратената логика на Линк, когато решише да бъде логичен.

— Някой да има по-добра идея?

Лив поклати глава.

— За моя изненада, не.

Поехме по пътя на Оз.

Тунелът наистина беше като илюстрация от старата опърпана книжка на майка ми. Над прашната пътечка се свеждаха върби, а подземното небе се простираше над главите ни безкрайно и синьо.

Навсякъде около нас цареше пълно спокойствие, което имаше напълно обратния ефект върху мен. Бях свикнал със сенките. Този път ми се струваше прекалено идиличен. Очаквах всеки миг някой Бяс да връхлети от издигащите се в далечината хълмове. Или без никакво предупреждение върху главата ми да се стовари цяла къща. В живота ми беше настъпил най-странният обрат, който можех да си представя. Защо вървах по този път? Накъде отивах всъщност? Кой бях аз, та да се намесвам в битката между сили, които дори не разбирам — въоръжен само с котка-беглец, невъобразимо лош барабанист, чифт градинарски ножици и един Галилео Галилей, обичащ да пие мляко с какао? И защо? За да спася момиче, което не искаше да бъде спасено?

— Чакай, тъпа котко! — запрепъва се Линк след Лусил, която беше станала наш водач и бавно, но уверено вървеше на зигзаг по пътеката, сякаш знаеше точно къде отиваме. Кое то беше доста иронично, защото аз няхах никаква идея.

* * *

Два часа по-късно слънцето все още грееше, а притеснението ми продължаваше да нараства. Лив и Линк вървяха пред мен — така Лив ме избягваше или поне избягваше ситуацията. Не я винях. Знаеше какво е направила Лена за мен, вече имаше обяснение за странното ѝ поведение и за това, че преминаваше към Мрака. Нищо не се беше променило, но причините за всичко бяха различни. За втори път това лятно момиче, за което ме беше грижа — и което изпитваше същото към мен — не можеше да понесе да ме погледне в очите.

Вместо това крачеше по пътеката с Линк, учеше го на английски обиди и се преструваше, че се смее на шегите му.

— Сигурна съм, че стаята ти е разхвърляна, а колата ти е разпадаща се, скърцаща бричка — подиграваше му се тя, но усещах, че не го прави от сърце.

— Откъде знаеш?

— Видът ти го издава.

Гласът ѝ звучеше някак разсеяно. Явно не ѝ беше много забавно.

— А аз? — прокара Линк ръка през щръкналата си коса, за да се увери, че стърчи достатъчно във всички посоки.

— Да видим... Ти си абсолютен дразнител, бърборко — насили се Лив да се усмихне.

— Това е хубаво, нали?

— Разбира се. Направо е върхът.

Добрият стар Линк. Безподобният му чар, който беше по-скоро липса на чар, можеше да спаси всяка критична социална ситуация.

— Чу ли това?

Лив спря на място. Обикновено когато наоколо се носеше песен, я чувах само аз и това беше песента на Лена. Този път я чувахме всички, но песента звучеше повече като вой и не можеше да се сбърка с хипнотичния глас на „Седемнайсет луни“. Това си беше лошо пеене, като на агонизиращо животно. Лусил измяука, козината по гърба ѝ настръхна.

Линк се огледа.

— Какво е това?

— Не знам. Звучи почти като...

Млъкнах.

— Като човек в беда?

Лив вдигна ръка до ухото си.

— Щях да кажа като „Отпуснах се във вечните му ръце“.

Това беше един от старите химни, които пееха в църквата на Сестрите. Бях наполовина прав.

Когато завихме в края на пътеката, видяхме леля Пру да върви право към нас, подпряла се на ръката на Телма, пеейки като в църквата в неделя. Беше с бялата си рокля на цветя, с бели ръкавици и бежовите си ортопедични обувки. Харлон Джеймс се влачеше зад тях с достойнство въпреки дребния си ръст — беше точно толкова голям, че

да се побере в кожената чанта на леля Пру. Изглеждаха така, сякаш тримата бяха излезли на лека следобедна разходка. Лусил измяука и седна на пътеката пред нас. Линк потърка челото си.

— Пич, привиждат ми се разни неща. Защото тези приличат на твоята пралеля и нейното джобно кученце.

Не му отговорих веднага. Колебаех се дали това не е някакъв чародейски номер. Сигурно щом стигнем достатъчно близо, Сарафина щеше да изпълзи от тялото на леля ми и да убие всички ни.

— Може би е Сарафина — мислех на глас и се опитвах да открия някаква логика в нещо напълно нелогично.

Лив поклати глава.

— Не съм съгласна. Катаклизмите могат да се проектират в телата на другите, но не могат да бъдат в две тела едновременно. Три, ако броим и кучето.

— Защо броим и кучето? — отбеляза Линк с гримаса. Част от мен, и то голяма част, искаше да спре да се занимава с това и да го остави за после. Но те ни видяха. Леля Пру или създанието, въплътило се в нея, ми помаха с кърпичката си.

— Итън!

Линк ме погледна.

— Не трябва ли да бягаме?

— Уф, да ви намери човек е по-трудно, отколкото да пасе котки! — крещеше леля Пру, докато крачеше из тревата толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите. Лусил измяука и тръсна глава. — Телма, не спирай.

Дори от разстояние, беше невъзможно да сбъркаш куцащата ѝ походка и командаджийския ѝ тон.

— Не, тя си е.

Прекалено късно беше да се измъкнем.

— Как са дошли тук?

Линк беше слиян също като мен. Едно е да разбереш, че Карлтън Ийтън доставя пощата до „Lunae libri“, но да видя моята стогодишна пралеля да се мотае из Тунелите в роклята си за църква ми дойде в повече.

Леля Пру забиваше бастуна си в тревата, докато приближаваше към нас.

— Уесли Линкълн! Там ли шъ стоиш и шъ гледаш как една стара жена се мъчи, или шъ дойдеш да ми помогнеш да се изкача по тоз хълм?

— Да, госпожо. Искам да кажа, не, госпожо — почти се преби Линк, като се затича, за да я хване под ръка. Аз я подхванах от другата страна.

Първият шок от факта, че я виждам, лека-полека започна да отшумява.

— Лелъо Пру, как дойде тук?

— По същия път като теб, предполагам. Слязох долу през една от вратите. Има една точно зад баптистката мисия. Кат' бях по-млада от теб, даже я използвах, за да се измъквам от библейското училище.

— Но откъде изобщо знаеш за Тунелите? — не можех да проумея аз. Да не би да ни беше следила?

— Младежо, била съм в тези Тунели повече пъти, отколкото пияницата се е заклевал да зареже бутилката си. Да не мислиш, че само ти знаеш какво става в тоз град?

Тя знаеше. Тя беше като майка ми, Мариан и Карлтън Ийтън — смъртни, които някак си бяха станали част от чародейския свят.

— Леля Грейс и леля Мърси също ли знаят?

— Разбира се, че не. Двечките не могат запази тайна, ако ще от туй да зависи животът им. И татко ми го знаеше и каза само на мен. А аз никогаж не казах на друг човек, освен на Телма.

Телма стисна ръката на леля Пру с признателност.

— И ми го каза само защото вече не можеше сама да слиза и да се катери по стъпалата.

Леля Пру махна с кърпичката си към нея.

— Телма, знайш, че туй не е истина. Не си измисляй.

— Да не би професор Ашкрофт да ви е изпратила след нас? — вдигна притеснено глава Лив от своята тетрадка.

Леля Пру изсумтя.

— Никой не ме е изпращал. Прекалено стара съм, за да ме изпращат някъде. Самичка си дойдох. — Посочи към мен. — Но ти по-добре се моли Ама да не слезе да те търси долу. Откак те няма, само вари кости.

Ако само знаеше...

— Тогава какво правиш тук, лелъо Пру?

Дори да беше от посветените в тайната, Тунелите не бяха безопасно място за една стара дама.

— Дойдох да ти донеса туй — отвори чантичката си леля Пру и я поднесе към нас, за да видим какво има вътре. Между шивашките ножици, купоните за намаление и джобната библия имаше дебела купчинка листа, сгънати грижливо на снопче. — Хайде, вземи ги.

Все едно ми казваше да взема ножиците и да се пробода с тях. Нямахме начин да пъхна ръка в чантата на леля си. Това беше върховното нарушение на южняшкия етикет.

Лив усети, че имам проблем.

— Може ли аз?

Може би и английските джентълмени не биваше да пъхат ръце в дамските чанти.

— Затуй ви ги донесох.

Лив извади внимателно купчинката листа от чантата на леля Пру.

— Наистина са много стари. — Разгъна ги върху меката трева. — Това ли е, което си мисля?!

Приклеках до нея и започнах да ги разглеждам. Приличаха на някакви схеми или архитектурни планове. Бяха изрисувани в различни цветове и изписани с различни почерци. Бяха безпогрешно начертани върху карираната хартия, прави и точно измерени. Лив приглади с ръка един лист и видях дълги редици от линии, пресичащи се една друга.

— Зависи какво си мислиш, че са, млада госпо'ице.

Ръцете на Лив трепереха.

— Това са карти на Тунелите.

Погледна към леля Пру.

— Може ли да попитам откъде ги имате? Никога не съм виждала нещо подобно, дори и в „Lunae libri“.

Леля Пру извади от чантата си ментово бонбонче и бавно махна опаковката му.

— Моят баща ми ги даде, също както дядо ми ги е дал на него. По-стари са от тази кал тук.

Бях напълно безмълвен. Независимо колко нормален си мислеше, че ще бъде животът ми без нея, Лена грешеше. С проклятието или без него, моето семейно дърво явно отдавна беше свързано със света на чародейците.

И за наше щастие, с техните карти.

— Далеч са от завършване. В добрите си дни бях добра картографка, но артритът ми вече си казва думата.

— Опитах се да помогна, но не ми се удава така добре, както на леля ти — погледна ме Телма с извинение. Леля Пру махна с кърпичката си.

— Ти ли си ги правила?

— Дадох своя принос — облегна се тя на бастуна си, изпъвайки гръб с достойнство.

Лив се взираше в картите с благоговение.

— Как? Тунелите са безкрайни.

— Стъпка по стъпка. Тези карти не показват всички Тунели. А само тези в Каролина и някои в Джорджия. Дотук сме стигали.

Това беше абсурдно. Как беше възможно моята хаотична пралея да притежава карти на чародейските тунели?

— Как си ги направила, без леля Грейс и леля Мърси да разберат?

Не можех да си спомня време, в което трите да не са били заедно — те направо бяха като залепени една за друга.

— Невинаги сме живели заедно, Итън — снижи тя гласа си, сякаш сестрите ѝ можеха да ни чуят отнякъде. — И всъщност аз не играя бридж в четвъртъците.

Опитах се да си представя как леля Пру картографира чародейските тунели, докато другите възрастни дами от ДАР играят карти в залата към църквата.

— Вземи ги. Шъ са ти нужни, ако си решил да останеш тук долу. Може да е доста объркващо след известно време. В някои дни бая се лутам и със зор си намирам пътя обратно към Южна Каролина.

— Благодаря ти, лельо Пру. Но...

Млъкнах за миг, защото не знаех как да обясня всичко това — Сиянието и виденията, Лена и Джон Брийд и Голямата бариера, преждевременната луна и липсващата звезда, да не споменавам побъркалите се вече циферблати, въртящи се на китката на Лив. А най-трудно щеше да ми бъде да говоря за Сарафина и Ейбрахам. За една от най-възрастните жителки на Гатлин това щеше да бъде много повече от история.

Леля Пру ме отрязва, като махна с кърпичката си право в лицето ми.

— Изгубен си като прасе на барбекю. Ако не искаш да те сервират с прочутия каролински сос, момче, трябва да си събереш акъла.

— Да, госпожо.

Мислех, че се досещам накъде щеше да поеме точно тази лекция. Но явно грешах.

— Слушаш ли ме вече? — насочи тя костеливия си пръст към мен. — Карлтън дойде да души наоколо, за да провери дали знам, че някой е разбил чародейската врата към подземията. След туй чух, че момичето на Дюшан било изчезнало, после, че ти и Уесли сте избягали, а момичето, дете живее при Мариан — знаеш, онуй, което слага мляко в чая си — не са го виждали от сума ти време. Туй ми се видяха прекалено много съвпадения, дори и за Гатлин.

Голяма изненада. Карлтън разпространява клюките из града.

— Каквото и да става, шъ имаш нужда от това и трябва да го вземеш. Нямам време за глупости.

Предполагам, че беше права. Тя знаеше какво правехме, независимо дали щеше да се издаде или не.

— Оценявам загрижеността ти, лельо Пру.

— Не съм загрижена. Поне няма да бъда, ако вземеш картата — потупа ме тя по ръката. — Ти шъ намериш таз златоока Лена Дюшан. Дори сляпата катерица понякога намира жълдчета.

— Надявам се.

Тя отново ме потупа майчински по ръката и хвана дръжката на бастуна си.

— Тогаз стига си говорил с таз стара дама, че работа те чака. Ако не тръгнеш по пътя, няма да го извървиш. По божията воля и ако небето не се отвори над нас.

Махна с ръка към Телма да тръгне напред и да ни остави сами. Лусил побягна след нея, камбанката на нашийника ѝ звънтеше. Леля Пру спря и се усмихна.

— Виждам, че котката още е с теб. Чаках да дойде правилното време, за да я пусна от оназ връв на простора. Тя знае някои нещица. Ще видиш. Пазиш табелката ѝ, нали?

— Да, госпожо. В джоба ми е.

— Нужна е някаква халкичка, за да я закачиш на нашийника ѝ. Но ти я пази и аз шъ ти дам. — Леля Пру махна обвивката на още едно

ментово бонбонче и го пусна на земята за Лусил. — Съжалявам, че те нарекох „дезертъорка“, старо момиче, но знаеш, че Мърси инак нямаше да ми разреши да те пусна.

Лусил подуши подозрително бонбончето.

Телма махна с ръка и се усмихна с усмивката си а ла Доли Партън.

— Късмет, захарче.

Гледах ги как вървят надолу по хълма зад нас и се чудех какво още не знам за членовете на семейството си. Кой още изглеждаше изкуфял и абсолютно неадекватен, а всъщност следеше всяко мое движение? Кой още съхраняваше чародейски ръкописи и тайни в свободното си време или правеше карта на свят, за който повечето хора от Гатлин не подозираха, че съществува?

Лусил облиза ментовото бонбонче. Дори да знаеше, нямаше да ми каже.

— Добре, значи си имаме карта. Това е нещо, нали, Лив?

Настроението на Линк се подобри, след като леля Пру и Телма се скриха от погледа ни.

— Лив?

Тя не ме чу. Прелистваше страниците на дневника си с едната ръка, а с другата търсеше път из картата.

— Ето го Чарлстън, а това трябва да е Савана. Значи, ако предположим, че Сиянието ни е помагало да открием южния път, към крайбрежието...

— Защо крайбрежието? — прекъснах я аз.

— Заради южната посока. Както ако следвахме Южната звезда, помниш ли?

Лив се отпусна назад, объркана.

— Има толкова много разклоняващи се пътища. Само на няколко часа сме от Входа за Савана, но това би могло да означава всичко тук долу.

Беше права. Ако времето и пространството не бяха едни и същи под и над земята, кой можеше да каже дали скоро нямаше да стигнем до Китай?

— Дори да знаехме къде сме, ще са ни нужни дни, за да открием мястото на тази карта. Нямаме толкова време.

— Е, тогава по-добре да започваме. Само с това разполагаме.

И все пак беше нещо — нещо, което ни караше да се надяваме, че може би ще успеем да намерим Лена. Не бях сигурен дали беше, защото вярвах, че картата наистина можеше да ни заведе там, или защото мислех, че аз мога да го направя.

Нямаше значение, стига да намерех Лена навреме.

С помощта на добрия Бог, на всичките ми лели, пралели и икономки и ако дяволът не решише да си поиграе още малко с нас.

[1] Стълба към ада — известен градски мит за място, където има стълба, която води право към ада. Жълтият тухлен път — споменат е в „Магьосникът от Оз“ — символ на път, който води към идилично и красиво място. — Б.пр. ↑

19.VI

ЛОШО МОМИЧЕ

Оптимизмът ми не трая дълго. Колкото повече мислех за това как ще намеря Лена, толкова повече се сецах и за Джон. Ами ако Лив беше права и Лена никога не се върнеше към предишното си състояние, към момичето, което си спомнях? Ами ако вече беше прекалено късно? Спомних си виещите се черни рисунки по ръцете ѝ.

Все още мислех за това, когато в ума ми изплуваха думите. В началото бяха някак смътни, неразличими. За секунда реших, че е гласът на Лена. Но когато чух мелодията, разбрах, че съм сбъркал.

*„Седемнайсет луни, седемнайсет години,
много ще загубиш, страх ще цари.
Седемнайсет години, седемнайсет сълзи,
почакай и той ще се яви...“*

Моята Предвещаваща песен. Бях уморен от опитите си да разбера какво искаше да ми каже майка ми. *Нямаш много време.* Думите ѝ препускаха в главата ми. *Почакай и той ще се яви...* За Ейбрахам ли говореше?

Ако беше така, какво щях да правя?

Бях толкова погълнат от стиха, че изобщо не чух, че Линк ми казва нещо.

— Чу ли това?

— Песента?

— Каква песен?

Направи ни знак да замълчим. Говореше за нещо друго. Приличаше на шум от сухи листа, които пукаха зад нас, или пък на вятър, който плющеше по-силно. Но тук нямаше дори съвсем лек повей.

— Аз не... — започна Лив, но той я прекъсна.

— Шшш!

Тя направи гримаса.

— Всички американски момчета ли са такива смелчаци като вас двамата?

— И аз го чух.

Огледах се, но наоколо нямаше нищо, не се виждаше жива душа. Лусил обаче беше наострила уши.

Всичко се случи толкова бързо, че беше невъзможно да се проследи кое движение беше първо, кое второ... Защото не бяхме усетили приближаването на човек или друго живо същество.

Беше Хънтинг Рейвънуд, братът на Макон — и неговият убиец. Заплашителната нечовешка усмивка на Хънтинг беше първото, което видях. Той се материализира на няколко метра пред мен, толкова светкавично, че беше като размазано петно в началото. След това се появи още един инкубус, после друг и друг, и друг... Изскачаха от нищото един по един, като брънките на верига. Веригата се затягаше и те оформиха кръг около нас.

Всичките бяха кървави инкубуси със същите черни очи и кучешки зъби с цвят на слонова кост, с изключение на Ларкин, братовчеда на Лена и лакей на Хънтинг, около чийто врат се виеше кафява змия. Змията имаше същите жълти очи като него.

Той ми кимна, докато приятелката му се плъзгаше по ръката му.

— Медноглава гърмяща змия. Малки гадни кучки. Не искаш да си имаш работа с някоя от тях. Но пък има толкова много начини да бъдеш ухапан.

— Съгласен съм — засмя се Хънтинг, оголвайки кучешките си зъби. Някакво животно, май бясно, беше приклекло зад него. Имаше огромна муцуна като на санбернарско куче, но очите му бяха тесни и жълти вместо големи и кръгли. Козината на гърба му беше настръхнала като на вълк. Самият Хънтинг също беше приел донякъде формата на куче — или нещо подобно. Лив се вкопчи в ръката ми, ноктите ѝ се забиха в кожата ми. Не сваляше очи от Хънтинг и любимеца му. Беше напълно очевидно, че за пръв път виждаше кървав инкубус не на картинка в някоя от чародейските книжки.

— Това е демонска хрътка. Обучават ги да търсят кръв. Пази се! Хънтинг запали цигара.

— А, Итън, виждам, че си имаш смъртна приятелка. Време беше. Мисля, че тази наистина ще те *опazi* — засмя се той на собствената си шегичка и издиша широки кръгчета дим в съвършеното синьо небе. — Почти ми се прииска да те оставя да си идеш. — Демонската хрътка изръмжа приглушено. — Почти.

— Можеш... можеш да ни пуснеш — заекна Линк. — Няма да кажем на никого. Кълнем се.

Един от инкубусите се засмя. Хънтинг извърна глава и демонът не издаде друг звук. Беше ясно кой командва тук.

— Защо да ме интересува дали ще кажете на някого? Всъщност на мен ми харесва да съм в центъра на вниманието. Падам си малко актьор. — Пристъпи към Линк, но не откъсваше поглед от мен. — А и на кого можете да кажете? Сега, след като племенницата ми уби Макон.

По устата на хрътката на Хънтинг се появи пяна, както и по устните на другите му верни питомци, инкубусите, които само на външен вид приличаха на хора. Един от тях пристъпи към Лив. Тя отскочи светкавично и ме стисна още по-силно за ръката.

— Защо не спреш с този театър? — опитах се да звуча наперено и смело, но не мисля, че заблуждавах някого. Този път всички се засмяха силно.

— Смяташ, че се опитваме да те сплашим? Мислех, че си по-умен, Итън. С момчетата ми сме гладни. Днес пропуснахме закуската си.

Гласът на Лив почти не се чуваше:

— Не говориш сериозно...

Хънтинг й намигна.

— Не се тревожи, скъпа. Можем само да те ухапем по хубавото вратленце и ще станеш една от нас.

Дъхът ми спря. Никога не ми беше хрумвало, че инкубусите могат да превръщат хората в същества от своя вид.

Могат ли да го правят?

Хънтинг хвърли цигарата си сред разцъфналите зюмбюли наблизо. За секунда бях като зашеметен от ироничността на ситуацията. Глутница от облечени в черна кожа инкубуси пушеха цигари наскоро горска полянка като от някоя приказка и се готвеха да ни убият, докато птичките пееха сред дърветата.

— Беше ми забавно да си говоря с вас тримата, но ми става леко скучно. Страдам от дефицит на вниманието.

Изви врата си така, както никой човек не би могъл да го направи. Хънтинг щеше да ме убие, а приятелчетата му щяха да убият Лив и Линк. Мозъкът ми отчаяно се опитваше да започне да функционира, докато сърцето ми се бореше да продължи да бие.

— Да свършваме с тази работа — каза Ларкин и от устата му се показва раздвоеният му език, същият като на неговата любимка.

Лив скри лице в рамото ми. Не искаше да гледа. Опитвах се да мисля. Не можех да се сравнявам с Хънтинг, но всеки си има някаква ахилесова пета, нали?

— Като дам знак — изръмжа Хънтинг. — Без пленници.

Умът ми препускаше лудо. Сиянието. Притежавах най-мощното оръжие срещу инкубуси, но нямах представа как да го използвам. Преместих ръката си към джоба си.

— Не — прошепна ми Лив. — Няма смисъл.

Затвори очи и се притисна плътно до мен. Последната ми мисъл беше за двете момичета, които означаваха толкова много за мен.

Лена, която нямаше да мога да спася. И Лив, заради която щях да бъда убит.

Но Хънтинг не атакува.

Вместо това наклони глава на една страна като вълк, вслушващ се в призоваващия вой на друг вълк. После отстъпи назад и другите инкубуси го последваха, дори Ларкин и демоничният санбернар. Слугите му изглеждаха объркани и се поглеждаха колебливо. Втренчиха се в Хънтинг в очакване на заповедите му, но той не им даде такива. Вместо това просто започна да отстъпва бавно и те тръгнаха след него. Изражението на Хънтинг се промени и сега приличаше повече на човек, отколкото на демон, какъвто всъщност беше.

— Какво става? — прошепна ми Лив.

— Не знам.

Беше ясно, че Хънтинг и лакеите му също бяха смутени, защото продължаваха да се въртят в кръг, но все повече се отдалечаваха от нас. Нещо ги контролираше, но какво?

Хънтинг прикова поглед в мен.

— Ще се видим отново. По-скоро, отколкото предполагаш.

Тръгнаха си. Хънтинг продължаваше да клати глава, сякаш се опитваше да се отърси от нещо или от някого. Глутницата имаше друг водач, някой, когото трябваше да последват въпреки волята си.

Някой доста убедителен.

И доста хубав.

Ридли се беше облегнала на едно дърво на метри зад тях и ближеше близалката си. Един по един инкубусите се дематериализираха.

— Коя е тази?

Лив забеляза Ридли, която изглеждаше абсолютно не на място тук с русата си коса с розови кичури, странния си минижуп и нещо като жартиери и блестящи сандали. Приличаше на чародейска Червена шапчица, носеща отровни кифлички на злата си баба. На панаира Лив може и да не беше успяла да я огледа добре, но сега нямаше как да я пропусне. Линк прикова очи в нея.

— Едно много, много лошо момиче.

Ридли бавно тръгна към нас, както обикновено, със свръхуверената си походка. Хвърли близалката си в тревата.

— По дяволите, това си беше доста работа.

— Ти ли ни спаси? — все още не можеше да дойде на себе си Лив.

— Май да, Мери Попинз. Ще ми благодариш по-късно. Трябва да се махаме оттук. Ларкин е идиот, но чичо Хънтинг има огромни сили. Влиянието ми върху него няма да трае много дълго.

Говореше за брат си и чичо си — доста червиви ябълки бяха паднали от семейното дърво на Лена. Ридли заби поглед в рамото ми, или по-скоро в ръката на Лив, вкопчила се в мен. Излезе от сенките на дървото и жълтите ѝ очи заблестяха.

Лив не забеляза нищо.

— Какво ви става бе, хора? Винаги ме сравнявате с Мери Попинз. Това да не е единственият британски персонаж, за който американците са чували?

— Май не ни запознаха подobaващо, макар че те виждам на всяка крачка. — Ридли ме погледна с присвити очи. — Аз съм братовчедката на Лена, Ридли.

— Аз съм Лив. Работя в библиотеката с Итън.

— Е, след като си в чародейския клуб и в чародейските тунели, предполагам, че не говориш за онази провинциална библиотека в Гатлин. Което означава, че си Пазител. Близко ли съм?

Лив най-накрая пусна ръката ми и се отдръпна от мен.

— Всъщност все още се обучавам за Пазител, но подготовката ми е доста обширна и интензивна.

Ридли огледа Лив от горе до долу и започна да развива опаковката на дъвката, която извади от джоба си.

— Очевидно не е толкова обширна, щом не разпознаваш Сирена, когато я видиш. — Наду балонче, което се пукна в лицето на Лив. — Да вървим, преди чичо ми да дойде на себе си.

— Не отиваме никъде с теб.

Тя изпуфтя превзето и разтегли дъвката си с пръст.

— Щом предпочитате да станете обяд на чичо ми, моля. Това си е личен избор, но трябва да ви предупредя, че има отвратителни маниери на хранене.

— Защо ни помагаш? Къде е уловката? — попитах аз.

— Няма уловка. — Ридли погледна за миг Линк, който бавно се възстановяваше от шока, че я вижда. — Не мога да позволя нещо да се случи на момченцето ми. С кого ще се забавлявам иначе?

— Защото означавам толкова много за теб, така ли? — сопна ѝ се рязко той.

— Не бъди толкова чувствителен. Беше ни забавно заедно.

Линк може и да беше наранен, но и Ридли явно се чувстваше неудобно.

— Както кажеш, бейби.

— Не ме наричай „бейби“ — тръсна коса тя и наду още едно балонче. — Може да дойдете с мен или да останете тук и да се опитате да се справите сами с чичо ми. — Обърна се и тръгна между дърветата. — Кървавата глутница ще ви надуши в мига, в който изляза от главите им.

Кървавата глутница. Супер. Имаха си име.

Лив първа изказа на глас това, което всички си мислехме:

— Права е. Ако глутницата ни преследва, няма да им отнеме много време да ни открият отново. — Погледна към мен. — Нямаме друг избор.

Обърна се и бързо се скри в гората след Ридли.

Колкото и да не ми се искаше да отивам където и да е с нея, да бъда убит от кръвожадна глутница инкубуси не ми изглеждаше особено привлекателна алтернатива. Не коментирахме нищо повече, но Линк явно беше на същото мнение, защото и двамата се затиха след момичетата.

Ридли явно знаеше къде точно отива, но Лив не откъсваше очи от картите си. Сирената мина направо през ливадата, без да обръща внимание на пътеката, и се запъти към група дървета в далечината. Сандалите не ѝ пречеха да ходи бързо и нашата дружина трябваше да се напегне, за да не изостава. Линк избърза напред, за да си поговори с нея.

— Е, какво всъщност правиш тук, Рид?

— Знам, че е жалко да си признавам подобно нещо, но съм тук, за да помогна на теб и на жизнерадостната ти групичка приятели.

Линк сподави смеха си.

— Да бе, повярвахте. Близалките ти не ми действат вече. Опитай отново.

Тревата ставаше все по-висока с приближаването до дърветата. Вървахме толкова бързо, че острите върхове на тревите жулеха глезените ми, но не забавих ход. Искях да разбера какво е замислила Ридли.

— Нямам дневен план, сладкишче. Не съм тук заради теб. Просто искам да помогна на братовчедка си.

— Не ти пука за Лена — сопнах ѝ се аз.

Ридли спря и се обърна към мен.

— Знаеш ли за какво не ми пука, любовнико? За теб. Но по някаква причина ти и братовчедка ми имате връзка и може би си единственият човек, който ще успее да я убеди да се върне, преди да е станало твърде късно.

Спрях на място.

Лив я изгледа с преценяващ поглед.

— Имаш предвид, преди да е стигнала до Голямата бариера? Мястото, за което *ти* ѝ каза.

Ридли присви очи.

— Момичето получава награда. Пазителката знаела някои неща.
— Лив не се усмихна. — Но не аз й казах за бариерата. Беше Джон. Той е обсебен от нея.

— Джон? Онзи Джон, с когото ти я запозна? Момчето, с което я убеди да избяга?

Вече виках, но ми беше все едно, дори и цялата Кървава глутница да ме чуе.

— По-спокойно, любовнико. Лена сама взема решенията си, независимо дали вярваш или не. — Гласът на Ридли беше загубил част от остротата си. — Тя сама пожела да тръгне.

Спомних си как гледах Лена и Джон, как ги слушах да си говорят за мястото, където ще бъдат приети такива, каквито са. Място, където могат да бъдат самите себе си. Разбира се, че Лена щеше да поиска да отиде там. През целия си живот беше мечтала точно за това.

— Защо си размислила, Ридли? Защо сега искаш да я спреш?

— Бариерата е опасно място. Не е това, което тя очаква.

— Значи Лена не подозира, че Сарафина се опитва да предизвика преждевременната поява на Седемнайсетата луна? Но ти знаеш за това, нали?

Ридли отклони поглед встрани. Бях прав.

Тя гризеше пурпурния лак на пръстите си, навик, който чародейските и смъртните момичета явно споделяха. Кимна с глава.

— Сарафина не е сама.

Писмото на майка ми до Макон изплува в ума ми. Ейбрахам. Сарафина действаше заедно с Ейбрахам, някой достатъчно могъщ, за да й помогне да призове луната.

— Ейбрахам — каза Лив тихо. — Е, това е просто чудесно.

Линк реагира преди мен:

— И не си казала на Лена? Толкова ли си луда и изперкала?

— Аз...

Прекъснах я:

— Тя е страхливка.

Ридли се изопна цялата, жълтите ѝ очи просветнаха яростно.

— Страхливка съм, защото не искам да умира? Знаеш ли какво ще ми причинят леля ми и онова чудовище! — Гласът ѝ трепереше, но се опитваше да го прикрие. — Искам да те видя как ще се изправиш

срещу тях, смелчаго. В сравнение с Ейбрахам майката на Лена прилича на малкото ти котенце.

Лусил изсъска.

— Но това няма значение, стига Лена да не стигне до Барьерата. И ако искаш да я спреш, трябва да тръгваме. Не знам точно пътя. Знам обаче къде ги оставих.

— И как тогава смятахте да стигнете до Голямата бариера?

Не можех да разбера дали ме лъжеше, или за пръв път откакто я познавах, казваше истината.

— Джон знае пътя.

— А знае ли, че Сарафина и Ейбрахам са там?

Дали точно той не й беше устроил този капан?

Ридли поклати глава.

— Не съм сигурна. Този тип е труден за разгадаване. Има си... някои проблеми.

— Как ще я убедим да не отива с него?

Вече се бях опитал да разубедя Лена да не бяга, но не много успешно.

— Трябва да го измислиш някак. Може би това ще помогне.

Метна ми овехтяла тетрадка със спирала. Бих я познал навсякъде. Дневникът на Лена. Бях прекарал достатъчно следобеди, гледайки как пише в него.

— Откраднала си дневника й?

Ридли тръсна косата си.

— „Откраднала“ е толкова грозна дума. Взех го назаем и трябва да си ми благодарен. Може би сред всички тези отвратително сантиментални безсмислици има и нещо полезно.

Отворих раницата си и пхнах тетрадката вътре. Сега носех тайните на Лена в чантата си и тайната на мама в джоба си. Не бях сигурен колко още тайни можех да понеса.

Лив беше по-заинтересувана от мотивите на Ридли, отколкото от дневника на Лена.

— Чакай малко. Сега се очаква да повярваме, че си от добрите, така ли?

— По дяволите, не. Аз съм лоша до мозъка на костите си. И изобщо не ми пука в какво вярвате — стрелна ме Ридли с поглед. — Всъщност още не мога да разбера какво въобще правите тук.

Пристъпих напред, преди да се ядоса, да използва друга близалка и да накара Лена сама да се предложи на Хънтинг за предястие.

— Значи е истина? Искаш да ни помогнеш да открием Лена?

— Точно така, любовнико. Може да не се харесваме взаимно, но имаме едни и същи интереси. — Обърна се към Лив, но продължи да говори на мен. — Обичаме един и същи човек, а тя си има проблеми. Признавам, и аз си имам слабости. Сега да тръгваме вече, преди чичо ми да е докопал и трима ви.

Линк не откъсваше очи от нея.

— Човече, не съм мислил, че отново ще бъдем заедно.

— Не си въобразявай нищо, захарчето ми. Ще се върна към своето лошо аз в мига, в който открием Лена.

— Никога не знаеш, Рид. Може би Магьосникът ще ти даде сърце, след като убием злата вещица.

Ридли ни обърна гръб и тръгна, забивайки острите токове на сандалите си в калта.

— Като че ли бих искала да имам сърце.

19.VI

ПОСЛЕДСТВИЯ

Опитвахме се да вървим заедно с Ридли, която крачеше бързо и ту влизаше сред дърветата, ту излизаше от тях. Лив беше зад нея и постоянно проверяваше селенометъра си или картата на леля Пру. Тя не се доверяваше на Рид, също като нас двамата.

Имаше нещо, което ме притесняваше. Част от мен й вярваше. Може би наистина го правеше заради Лена. Беше малко вероятно, но ако имаше поне минимален шанс Ридли да казва истината, трябваше да я последвам. Имах дълг към Лена, който не знаех дали някога ще мога да изплатя.

Не знаех дали двамата имаме бъдеще. Дали Лена отново щеше да бъде момичето, в което се влюбих. Но това нямаше значение.

Сиянието се затопли в джоба ми. Извадих го, очаквайки да видя искрящите му цветове, но то беше матовочерно. Сега виждах отражението си в повърхността му. Изглеждаше абсолютно повредено. Беше напълно безполезно.

Очите на Ридли се разшириха от изненада, когато го видя. Спря на място за пръв път, откакто бяхме тръгнали.

— Откъде взе това, любовнико?

— Мариан ми го даде.

Не исках тя да знае, че е било на майка ми или кой й го беше дал.

— Е, това може малко да повиши шансовете ви. Не мисля, че ще уловиш чичо Хънтинг вътре, но може и да успееш с някой от глутницата му.

— Не съм много сигурен как да го използвам.

Не й казах всичко, но това си беше донякъде вярно.

Ридли повдигна подигравателно вежди.

— Малката мис Всичко знам не можа ли да ти каже? — Бузите на Лив поруменияха. Ридли извади поредната дъвка от джоба си, махна опаковката й и я пхна в устата си. — Трябва да го докоснеш с топката.

— Пристъпи към мен. — Което означава, че ще се наложи да се доближиш до него.

— Все тая. — Линк мина покрай нея. — Ние сме двама. Можем да си я подмятаме.

Лив пхна молива зад ухото си. Досега беше записвала нещо в дневника си.

— Линк може и да е прав. Не ми се иска да доближавам някого от тях. Но ако нямаме друг избор, си струва да опитаме.

— После трябва да направиш заклинанието. Нали знаеш, да изпееш думите и всичко както си трябва.

Ридли се беше облегнала на едно дърво със самодоволна усмивка. Тя знаеше, че няма откъде да сме научили заклинанието. Лусил беше приседнала в краката ѝ, вперила очи в нея, и я изучаваше.

— Предполагам, че няма да ни кажеш какво е то.

— Че аз откъде да го знам? Не е като да е изписано навсякъде.

Лив разгъна картата в скута си и я приглади внимателно с ръка.

— Вървим в правилната посока. Ако продължим на изток, пътят трябва да ни отведе до брега — посочи тя към гъстата дъбрава пред нас.

— Накъде? Трябва да влезем в тази гора? — погледна Линк натам със съмнение.

— Не се страхувай, захарчето ми. Аз ще взема Хензел, ти вземи Гретел — намигна му Ридли, сякаш все още го държеше под свой контрол. Което беше вярно, но не заради дарбата ѝ на Сирена.

— Благодаря, но аз съм си добре и така. Защо не си вземеш още една дъвка? — подмина я Линк и продължи.

Вероятно Ридли беше като варицелата; човек може да се зарази с нея само веднъж.

* * *

— Колко време му е нужно да се изпикае? — нервно запрати Ридли камък сред храстите пред нас, нетърпелива да тръгнем отново.

— Чувам ви! — провикна се Линк оттам.

— Добре е да знаем, че поне някои от телесните ти функции още са в ред.

Лив погледна към мен и изпуфтя с досада. Колкото повече вървахме, толкова по-досадни ставаха Линк и Ридли.

— Не ме улесняваш, като ми говориш.

— Искаш ли да дойда там и да ти помогна?

— Само обещавах, Рид — обади се Линк от храстите. Тя се надигна и Лив я погледна шокирано. Ридли се усмихна доволно и отново седна до нас на земята.

Разглеждах сферата в ръцете си, тъй като цветът ѝ беше започнал да се променя от черно към искрящо зелено. Не виждах никаква полза от това, само цветове, които непрекъснато се редуваха. Може би Линк беше прав. Може би я бях счупил.

Ридли изглеждаше объркана или пък заинтригувана. Беше ми трудно да определя кое от двете.

— Каква е тази светлина?

— Действа като компас. Започва да свети, когато сме на правилния път.

Поне така беше преди.

— Хъм... Не знаех, че го правят.

Отново сложи на лицето си изражението на досада.

— Сигурна съм, че има много неща, които не знаеш — усмихна ѝ се Лив невинно.

— Внимавай, че мога да те накарам да поплуваш малко в реката.

Гледах Сиянието. Сега имаше нещо различно в него. Светлината пулсираше така ярко и често, както не се беше случвало, откакто напуснахме гробището на Савана. Обърнах се, за да я покажа на Лив.

— Виж това — казах и отметнах косата ѝ, за да погледне по-добре.

В същия миг усетих изгарящия ме поглед на Ридли и замръзнах на място. Бях ѝ отметнал косата — както правех с къдриците на Лена. Имаше само едно момиче, което докосвах така. Лив не забеляза, че се беше случило нещо особено, но Ридли не откъсваше очи от мен. Започна да ближе близалката си. Гледаше право към мен и усещах как волята ми отслабва. Изпуснах Сиянието и то се търкулна по покритата с мъх горска почва. Лив се наведе да го вземе, подвиг крака под себе си и се отпусна на земята.

— Странно е. Защо отново започна да свети в зелено? Да не би да ни очаква още едно посещение от Ама, Арелия и Туайла?

— Сигурно е бомба — чух гласа на Линк, но самият аз не можех да издам и една дума. Приседнах на земята до краката на Ридли. Беше минало известно време, откакто тя не беше упражнявала силите си на Сирена върху мен. Докато забивах лице в калта, през главата ми мина странна мисъл. Или Линк беше прав и беше имунизиран срещу нея, или тя се въздържахше да прилага силите си върху него. Ако второто беше вярно, това беше нещо напълно ново за Ридли.

— Ако нараниш братовчедка ми... ако дори само си помислиш да я нараниш, ще прекараш останалата част от жалкия си живот като мой роб. Разбираш ли ме, приятелче?

Главата ми се надигна против волята ми и се извъртя така рязко, та ми се стори, че вратът ми ще се счупи. Очите ми се отвориха насила и се вгледах в искрящите жълти очи на Сирената. Светеха толкова ярко, че главата ми се замая.

— Спри! — чух гласа на Лив и усетих как тялото ми се стоварва върху земята с цялата си тежест, преди да поема отново контрола върху него.

— За бога, Ридли, не се дръж като идиотка!

Лив и Ридли стояха една срещу друга, лице в лице. Ръцете на Лив бяха скръстени на гърдите ѝ. Ридли държеше близалката пред себе си.

— Спокойно, Мери Попинз. С Итън сме приятелчета.

— На мен не ми изглежда така. — Гласът на Лив беше остър. — Не забравяй, че рискуваме живота си, за да спасим Лена.

Лицата и на двете бяха осветени от пламъци цветна светлина. Сиянието беше полудяло, цветовете пулсираха през дърветата във всички посоки.

— Недей да кършиш чак толкова пръсти, умнице.

Очите на Ридли бяха студени и неподвижни. Лив се ядоса.

— Държиш се като пълна глупачка. Ако на Итън не му пукаше за Лена, какво правим тогава в центъра на тази пустош?

— Добър въпрос, Пазителко. Аз знам какво правя тук. Но ако на теб не ти пука за гърчещия се в краката ми сладур, какво е твоето извинение?

Ридли стоеше на сантиметри от Лив, но тя не отстъпи назад.

— Какво правя тук ли? Южната звезда изчезна, Катаклист призовава луната преждевременно на митичната Голяма бариера, а ти

ме питаш какво правя тук? Сериозно ли говориш?

— Значи това няма нищо общо с гаджето на братовчедка ми, така ли?

— Итън, който — ако трябва да сме точни — в момента не е ничие гадже, не знае нищо за чародейския свят — не се предаваше лесно Лив. — Това е свръхсилите му, макар да не го признава. Има нужда от Пазител.

— Всъщност ти все още само се обучаваеш за Пазител. Да те помоли човек за помощ е все едно да помолиш медицинска сестра да извърши сложна сърдечна операция. А и според длъжностната ти характеристика май не ти е разрешено да се намесваш, нали? Така че, както ги виждам аз нещата, ти не си особено добър Пазител.

Ридли беше права. Имаше правила и Лив ги бе нарушила.

— Може и да е вярно, но аз съм чудесен астроном. И без моите данни няма да можете да използвате тези карти, нито да откриете Голямата бариера, или пък Лена.

Сиянието в ръката ми стана отново студено. След малко потъмня напълно.

— Изпуснах ли нещо? — Линк излезе иззад храстите, вдигайки ципа на панталоните си. Момичетата впериха поглед в него, докато аз се надигах от калта. — Май е ставало нещо интересно. Винаги изпускам готините моменти.

— Какво... — потупа Лив селенометъра си. — Нещо не е наред. Стрелките полудяха.

Сред дърветата, от дълбините на гората, отекна силен грохот. Хънтинг явно ни беше надушил. После ми хрумна нещо друго, нещо, което не ме накара да се почувствам по-добре. Може би беше друг, някой, на когото не му допадаше, че го преследваме. Че я преследваме. Някой, който можеше да контролира природните сили.

— Бягайте!

Грохотът ставаше все по-силен. Без предупреждение дърветата и от двете ни страни започнаха да се сгромолясват пред нас. Отстъпих назад. Последния път, когато пред мен падаха дървета, не беше случайно.

Лена! Ти ли си?

Няколко големи, покрити с мъх дъбове и борове изведнъж сякаш изскочиха сами от калта заедно с корените и се разбиха на земята.

Лена, не го прави!

Линк се запрепъва към Ридли.

— Действай с близалката, бейби.

— Казах ти да не ме наричаш „бейби“.

За пръв път от часове виждах небето. Само че сега то беше тъмно. Черните облаци на чародейската магия се събираха над главите ни. После почувствах нещо от много, много далече.

По-скоро, чух нещо.

Лена.

Итън, бягай!

Беше нейният глас. Гласът ѝ, който не бях чувал от толкова отдавна.

Но ако Лена ми казваше да бягам, кой тогава изтръгваше дърветата от земята?

Лена, какво става?

Не можах да чуя отговора ѝ. Наоколо цареше тъмнина, тези черни чародейски облаци се спускаха над нас, сякаш ни преследваха. И тогава видях какво бяха всъщност те.

— Виж! — дръпнах Лив назад и бутнах Линк към Ридли точно навреме.

Стоварихме се сред храстите в мига, в който от небето се изсипа дъжд от борови клони. Те се натрупаха на купчина на мястото, където бяхме стояли допреди секунда. Очите ми се замъглиха от прахта и вече не виждах нищо. Прашинките заседнаха на гърлото ми и се задавих в кашлица.

Гласът на Лена беше изчезнал, но чувах нещо друго. Бръмчащ звук като от пет хиляди пчели, готови да убиват в името на своята царица.

Въздухът беше толкова плътно изпълнен с прах, че почти не различавах фигурите край мен. Лив лежеше от едната ми страна, имаше кръв над окото си. Ридли скимтеше и се суетеше около Линк, който беше затиснат под голям клон.

— Събуди се! Събуди се!

Докато пълзях към тях, тя се изправи рязко и се вцепени. Изражението на лицето ѝ беше на чист ужас. Само че не гледаше към мен. А към нещо зад мен.

Бръмчащият звук се усилваше. Усещах изгарящия студ на чародейския мрак с гърба си. Когато се обърнах, видях, че огромната купчина от клони, която за малко да ни погребее под себе си, беше образувала нещо като клада. Пирамидата от боровите клони приличаше на кладите, на които са горели вещиците — гигантска горяща платформа, сочеща към черните облаци. Но пламъците не бяха червени, нито горещи. Бяха жълти като очите на Ридли и излъчваха само студ, тъга и страх.

Ридли се затресе по-силно.

— Тя е тук.

Сред съскащите жълти пламъци на огъня изведнъж се появи каменна плоча. Върху нея лежеше жена. Изглеждаше спокойна, умиротворена като мъртва светица, която щяха да понесат на поклонение по улиците на града. Но тя не беше светица.

Сарафина.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха, а устните ѝ се извиха в студена усмивка. Протегна се като котка, събуждаща се от следобедната си дрямка, и после се изправи. От мястото, където стояхме, ми се струваше поне петнайсет метра висока.

— Да не очакваше някого другого, Итън? Разбирам объркването ти. Знаеш какво казват. Каквато майката, такава и дъщерята. В нашия случай с всеки следващ ден това е все по-вярно.

Сърцето ми биеше до пръсване. Виждах червените устни на Сарафина, дългата ѝ черна коса. Извърнах се настрани. Не исках да гледам лицето ѝ, лицето, което приличаше толкова много на лицето на Лена.

— Разкарай се от мен, вещице.

Ридли още плачеше, свита край Линк, поклащайки се напред и назад, сякаш бе полудяла.

Лена? Чуваш ли ме?

Мощният глас на Сарафина се извиси над пламъците, тя вече стоеше на върха на огъня:

— Не съм дошла заради теб, Итън. Ще те оставя на любимата си дъщеря. Тя израсна толкова много през тази година, нали? Нищо не може да се сравни с това да гледаш как детето ти развива пълния си потенциал. Наистина направи майка си много горда.

Гледах как пламъците се вият в краката ѝ.

— Греша. Лена не е като теб.

— Мисля, че съм чувала това и преди — на рождения ѝ ден, може би. Само че тогава го вярваше, а сега лъжеш. Знаеш, че я загуби. Тя не може да промени това, което ѝ е предопределено.

Пламъците стигаха до кръста ѝ. Имаше свършените черти на жена от рода Дюшан, но върху нейното лице бяха някак изкривени.

— Лена може и да не успее да го промени, но аз мога. Ще направя всичко, за да я защита.

Сарафина се усмихна и аз се сепнах. Усмивката ѝ толкова приличаше на усмивката на Лена, поне на тази, с която се усмихваше напоследък. После пламъците пропълзяха до гърдите ѝ и тя изчезна.

— Толкова силна и толкова приличаща на майка ти. Последните ѝ думи бяха нещо такова. Или пък не? — чух шепот в ухото си. — Виждаш ли, забравила съм, защото е без значение.

Застинах на място. Сега Сарафина стоеше до мен, все още обвита в пламъци. Знаех, че това е нейният огън, защото колкото по-близо идваше, толкова по-студено ставаше около мен.

— Майката беше без значение. Смъртта ѝ не беше нито благородна, нито важна. Беше просто нещо, което реших, че трябва да направя. Не означаваше нищо. — Пламъците се издигнаха до врата ѝ и плъзнаха още по-нагоре, поглъщайки цялото ѝ тяло. — Също като теб.

Протегнах се, за да я стисна за гърлото. Искях да ѝ изтръгна гръкляна. Но ръцете ми минаха през нея като през въздух. Там нямаше нищо. Тя се разтваряше в пространството.

Сарафина се разсмя.

— Смяташ, че ще си губя времето да идвам тук в материална форма, жалко човече? — Обърна се към племенницата си, която все още беше свита на кълбо на земята и затискаше устата си с ръце, за да не вика. — Забавно, не мислиш ли, Ридли?

Повдигна ръка и разтвори пръстите си.

Ридли се изправи на крака, ръцете ѝ се повдигнаха към гърлото ѝ. Гледах как сандалите ѝ се отлепят от земята, а лицето ѝ става все по-лилаво и тя започва да се дави. Русата ѝ коса увисна назад като на безжизнена кукла. Призрачната форма на Сарафина се вля в тялото ѝ. Новата Ридли засия цялата с жълта светлина — кожата ѝ, косата, очите... Светлината беше толкова ярка, че изобщо не се виждаха зениците ѝ. Дори сред мрака на гората трябваше да закрия лицето си,

за да не ослепея. Ръката ѝ се вдигна нагоре като на марионетка и тя проговори:

— Силата ми расте и скоро Седемнайсетата луна ще бъде над нас, преди да ѝ е дошло времето. Само една майка може да направи това. Аз решавам кога ще изгрее слънцето. Аз преместих звездите заради детето си и то ще се Призове и ще дойде при мен. Само дъщеря ми можеше да спре Шестнайсетата луна и само аз мога да извикам Седемнайсетата. Няма други като нас в нито един от световите. Ние сме началото и краят.

Тялото на Ридли се строполи отново върху земята като изпразнена торба.

Сиянието ме изгаряше в джоба ми. Надявах се Сарафина да не го усети. Спомних си блещукането му — то се беше опитало да ме предупреди. Трябваше да му обърна повече внимание.

— Ти ме предаде, Ридли. Ти си предателка. Бащата не е толкова всеопрощаващ като мен.

Бащата. Сарафина можеше да говори само за един човек — за бащата на линията на кървавите инкубуси в рода Рейвънуд, бащата, започнал всичко това. Ейбрахам.

Гласът на Сарафина се разнесе над грохота на пламъците:

— Ще бъдеш съдена, но няма да му отнема това удоволствие. Ти беше моя отговорност, а сега си моят срам. Мисля, че заслужавах един прощален подарък. — Вдигна ръце високо над главата си. — Тъй като толкова упорито се опитваш да помогнеш на тези смъртни, от този момент нататък ще живееш като смъртна и ще умреш като такава. Силите ти ще бъдат върнати на Огъня на мрака, откъдето са били родени.

Ридли скочи и изпищя, болката ѝ отекна из гората. И после всичко изчезна — падналите дървета, огънят, Сарафина — всичко. Гората беше същата като преди минути. Зелена и мрачна, пълна с борове, дъбове и черна кал. Всяко дърво, всеки клон, всичко беше отново на мястото си, сякаш нищо не се беше случвало.

Лив изливаше вода от пластмасово шише върху устните на Радли. Самата тя беше цялата покрита с кал и кървеше леко, но изглеждаше добре. Ридли, от друга страна, беше преbledняла като призрак.

— Това беше невероятно силна магия. Дух, способен да овладее тялото на тъмен чародеец — поклати глава Лив. Докоснах кръвта над окото ѝ и тя мигна от болка. — И същевременно мощно заклинание, ако това, което каза за силите на Ридли, е вярно.

Погледнах със съмнение към Сирената. Беше ми трудно да си я представя без силата ѝ да убеждава.

— Във всеки случай Ридли няма да се чувства добре, поне известно време. — Лив изля малко вода върху тениската си и овлажни лицето ѝ. — Не бях осъзнала напълно риска, който е поела, когато е дошла при нас. Сигурно наистина я е грижа за всички вас.

— Не за всички — казах аз, като се опитвах да помогна на Лив да изправи Ридли на крака. Тя се закашля и прокара ръка по устните си, размазвайки розовото си червило. Приличаше на мажоретка, която се е натискала с прекалено много момчета на училищния бал. Опита се да каже нещо...

— Линк. Той...

Коленичих до него. Клона, който беше паднал отгоре му, вече го нямаше, но Линк все още стенеше от болка. Изглеждаше почти невъзможно да е наранен, защото наоколо нямаше и следа от случилото се. Нямаше паднали дървета, нито едно клонче не беше на мястото си. Но ръката му беше лилава и поне два пъти по-голяма от обикновено, а панталоните му бяха разкъсани.

— Ридли? — отвори очи той.

— Тя е добре. Всички сме добре.

Разкъсах още повече крачола на панталона му. Коляното му кървеше.

Той се опита да се засмее.

— Какво си зяпнал така?

— Грозното ти лице.

Наведох се над него, за да видя дали погледът му е нормален, на фокус. Щеше да се оправи.

— Няма да ме целунеш, нали?

Точно в този миг бях толкова щастлив и облекчен, че за малко да го направя.

— Мечтай си!

19.VI

СЪВСЕМ ОБИКНОВЕНА

Тази нощ спяхме в гората между корените на едно огромно дърво, най-голямото, което някога бях виждал. Коляното на Линк беше превързано с допълнителната тениска, която си носех, а рамото му бяхме стегнали с част от моя суичър. Ридли лежеше от другата страна на дървото с широко отворени очи, втренчени в небето. Дали сега виждаше нашето, смъртното небе? Изглеждаше изтощена, но не мислех, че ще успее да заспи.

Какво ли си мислеше, дали съжаляваше, че ни е помогнала? Наистина ли беше загубила силите си?

Какво ли е да станеш смъртен, след като винаги си бил нещо друго, нещо повече? Когато никога не си изпитвал „безсилието на човешкото съществуване“, както бе казала мисис Инглиш в часа по литература миналата година. Говореше за романа „Невидимият“ на Хърбърт Уелс, но точно сега Ридли ми се струваше също толкова невидима. Можеш ли да бъдеш щастлив, ако една сутрин се събудиш и внезапно вече не си специален?

Можеше ли да бъде щастлива Лена? Така ли щеше да се чувства, ако водеше напълно обикновен живот с мен? Не страда ли вече достатъчно заради смъртния си приятел?

И аз като Ридли не можех да заспя, но не исках да се взирам в небето. Искях да проверя какво имаше в дневника на Лена. Част от мен знаеше, че това е навлизане в личното ѝ пространство, но вярвах, че на тези измачкани страници има нещо, което да ни помогне. След около час сам се убедих, че прочитането на дневника ѝ ще бъде едва ли не върховно добро, и го отворих.

Отначало ми беше трудно да чета, защото разполагах само със светлината от мобилния си телефон. След като очите ми привикнаха с полумрака, вече виждах по-ясно думите, изписани с почерка на Лена между сините линии. Познавах острите му форми от изминалите месеци след рождения ѝ ден. Бяха толкова различни от момичешкия

игрив почерк, с който пишеше преди онази нощ. Изненадах се да видя истинско писане след всички онези снимки на надгробни камъни и черни рисунки.

Черни чародейски знаци като онези по ръцете ѝ се виеха из полетата на страниците. Но първите няколко пасажа бяха с дата само няколко дни след смъртта на Макон, когато все още пишеше често в дневника си.

„Празни пълни дни и нощи и все същият (повече или по-малко) страх
(по-малко или повече) боя се/очаквам истината да ме
задуши в съня ми/ако някога отново заспя
Страх (по-малко или повече) боя се.“

Разбрах думите, защото тя точно така се беше държала през цялото време. Едновременно безстрашна и изпълнена с тревоги. Сякаш нямаше какво да загуби, но я беше страх да го загуби. Прелистих напред и спрях на дата, която привлече вниманието ми. 12 юни. Последният училищен ден.

„Мракът се скрива и мисля че мога да я удържа/да я
укротя в дланта си/но когато погледна ръцете си те са
празни/спокойни а пръстите ѝ се обвиват около мен.“

Прочетох го няколко пъти. Описваше деня на езерото, деня, когато нещата бяха отишли прекалено далеч. Денят, когато за малко да ме убие. Коя беше „тя“? Сарафина? Откога ли се бореше с нея? Кога ли беше започнало всичко? В нощта, когато умря Макон? Когато беше започнала да носи неговите дрехи?

Знаех, че трябва да затворя дневника, но не можех. Когато четях думите, написани от нея, сякаш отново чувах мислите ѝ. Не я бях усещал в главата си от толкова време и вече ужасно, ужасно много ми липсваше. Обръщах страниците и търсех дните, които бяха важни за мен. Като деня на панаира

„смъртни сърца и смъртни страхове/нещо което те
могат да споделят
пускам го да си върви като врабче“

Свобода — това означаваха врабчетата за чародейците. През цялото време си бях мислил, че Лена иска да се освободи от мен, а всъщност тя се опитваше да ме освободи. Сякаш това, че я обичах, ме държеше в клетка, от която не можех да избягам.

Затворих тетрадката. Четенето на тези редове ми причиняваше огромна болка, особено когато Лена беше толкова далече от мен, във всички възможни смисли на тази дума.

На няколко метра встрани Ридли все още се взираше в звездите на смъртното небе. За първи път виждахме едно и също небе. Лив се беше свила между два от издадените корени на дървото, аз бях от едната ѝ страна, Линк от другата. След като разбрах истината за станалото на рождения ден на Лена, очаквах чувствата ми към Лив да изчезнат. Но в този миг открих, че още се чудя. Дали ако ситуацията беше различна, дали ако не бях срещнал Лена, ако не бях срещнал Лив...

През следващите няколко часа я наблюдавах. Тя изглеждаше много спокойна, красива в съня си. Не с красотата на Лена, а по един съвсем различен начин. Беше някак доволна — като слънчев ден, като студена чаша мляко, като неотворена книга, преди да махнеш подвързията ѝ. Сякаш нищо не я измъчваше. Изглеждаше така, както исках да се чувствам аз.

Смъртна. Изпълнена с надежда. Жива.

Когато най-накрая се унесох, за минута се почувствах точно така...

Лена ме разтърси.

— Събуди се, сънливко. Трябва да поговорим.

Усмихнах се и я придърпах в прегръдките си. Опитах се да я целуна, но тя се разсмя и ми се изплъзна.

— Това не е такъв сън.

Приседнах и се огледах. Бяхме в леглото в кабинета на Макон в Тунелите.

— Всичките ми сънища са такива, Лена. Аз съм почти на седемнайсет.

— Да, но това е моят сън. И едва от четири месеца съм на шестнайсет.

— Макон няма ли да побеснее, че сме тук?

— Макон е мъртъв, не помниш ли? Наистина си спал много дълбоко.

Беше права. Бях забравил всичко и сега изведнъж то се стовари върху мен с пълна сила. Макон го нямаше. Сделката. И Лена ме беше напуснала, само че сега отново беше с мен. Тук.

— Значи това е сън?

Опитвах се да не покажа как цялото ми същество се бореше с чувството на загуба и на вина заради всичко, което бях направил, всичко, което й дължах.

Лена кимна.

— Аз ли сънувам теб, или ти сънуваш мен?

— Има ли разлика, когато става дума за нас? — избягна тя въпроса.

Опитах отново.

— Когато се събудя, теб няма да те има, нали?

— Да. Но трябваше да те видя. Това е единствената ни възможност да си поговорим.

Носеше бяла тениска, една от най-старите ми, най-меките. Беше рошава и красива, така, както я харесвах най-много, а тя си мислеше, че изглежда ужасно.

Прегърнах я през кръста и я притеглих към себе си.

— Лена, видях майка си. Тя ми каза за Макон. Мисля, че го е обичала.

— Обичали са се. Аз също видях виденията.

Значи връзката ни все още съществуваше. Заля ме огромна вълна на облекчение.

— Те са били като нас, Лена.

— И не са могли да бъдат заедно. Също като нас.

Беше сън, вече бях сигурен в това. Защото можехме да си кажем тези ужасни истини със странна лекота, сякаш се отнасяха за други

хора. Тя отпусна глава на гърдите ми, небрежно махайки бучките кал от тениската ми. Как беше успяла да се изкала толкова? Опитах се да си спомня, но не можех.

— Какво ще правим, Лена?

— Не знам, Итън. Уплашена съм.

— Какво искаш?

— Теб — прошепна тя.

— Тогава защо е толкова трудно?

— Защото грешим. Всичко се обърква, когато съм с теб.

— Нима чувстваш, че това е погрешно? — Притиснах я по-силно към себе си.

— Не. Но вече няма значение как се чувствам.

Усетих как въздъхна тежко.

— Кой ти го каза?

— Никой не ми го е казвал.

Погледнах я в очите. Все още бяха златни.

— Не можеш да отидеш на Голямата бариера. Трябва да се върнеш.

— Не мога да спра сега. Трябва да видя как ще свърши.

Заиграх се с една от черните ѝ къдрици.

— Защо не останеш да видиш как ще свърши това за нас двамата?

Тя се усмихна и докосна лицето ми.

— Защото знам как ще свърши за теб.

— Как?

— Ето така.

Наведе се към мен и ме целуна, косата ѝ падна около лицето ми като дъжд. Дръпнах завивките на леглото и тя се пхна под тях, сгушвайки се в мен. Докато се целувахме, усещах жегата на всяко нейно докосване. Претърколихме се. Първо аз бях върху нея, после тя върху мен. Жегата стана толкова силна, че в един момент вече не можех да дишам. Помислих, че кожата ми гори, и когато се откъснах от целувката ѝ, видях, че тя наистина гореше.

И двамата горяхме, заобиколени от пламъци, които се издигаха толкова високо, че не можехме да ги видим, а леглото вече не беше легло, а каменна плоча. Те се виеха навсякъде около нас, жълтите пламъци от огъня на Сарафина.

Лена изпищя и се притисна до мен. Погледнах надолу от мястото, където бяхме — от върха на масивната пирамида от клони и трупи. В камъка, на който лежахме, имаше издялан странен кръг, някакъв тъмен чародейски символ.

— Лена, събуди се! Това не си ти. Не ти уби Макон. Няма да станеш Мрак. Книгата го направи. Ама ми разказа всичко.

Кладата беше издигната за нас, не за Сарафина. Чувах я как се смее — или беше Лена? Вече не забелязвах разликата.

— Лена, чуй ме! Не трябва да го правиш...

Лена пищеше. Не можеше да спре да пищи.

Докато се събудя, пламъците вече ни бяха погълнали.

* * *

— Итън! Събуди се. Трябва да вървим.

Надигнах се, все още дишах тежко и бях подгизнал от пот. Погледнах ръцете си. Нищо. Нямаше белези от изгаряния, нито следи от рани. Всичко е било просто сън, поредният кошмар. Огледах се. Лив и Линк вече бяха готови. Потърках лицето си с ръце. Сърцето ми още биеше лудо, сякаш сънят беше истински и наистина за малко да умра. Отново се зачудих дали това беше мой сън или на Лена. Дали наистина така ще свърши всичко за нас. Огън и смърт, точно както Сарафина би искала да стане. Ридли седеше върху един камък и ближеше близалката си, което беше донякъде жалка гледка. През нощта явно беше преминала от фазата на шока към фазата на отричането. Държеше се като че ли не беше станало нищо. Никой не знаеше какво да й каже. Беше като онези ветерани от войната, страдащи от посттравматичен стрес, които се прибират у дома и още мислят, че са на бойното поле.

Тя се взираше в Линк, играеше си закачливо с косата си и го гледаше очаквателно.

— Защо не дойдеш при мен, захарчето ми?

Той се наведе над раницата ми и извади оттам бутилка с вода.

— Мисля, че ще пропусна.

Ридли вдигна тъмните очила на главата си и го изгледа още по-настойчиво, което ни показва съвсем ясно, че силите й са изчезнали. На

дневната светлина очите ѝ бяха сини като очите на Лив.

— Казах, ела тук — придърпа тя леко нагоре късата си пола, разкривайки по-голяма част от насиненото си бедро. Стана ми жал за нея. Вече не беше Сирена, а просто момиче, което приличаше на съвсем обикновена, смъртна „сирена“.

— Защо? — не се връзваше на номерата ѝ Линк.

Тя облиза за последен път близалката си и издаде предизвикателно напред яркочервения си език.

— Не искаш ли да ме целунеш?

За секунда си помислих, че Линк няма да устои, но това само щеше да забави неизбежното.

— Не, благодаря.

Той се извърна встрани и беше очевидно, че изпитва вина за случилото се с нея.

Устните ѝ трепнаха нервно.

— Може би е временно и силите ми ще се върнат.

Опитваше се да убеди по-скоро себе си, отколкото нас.

Някой трябваше да ѝ каже. Колкото по-скоро приемеше реалността, толкова по-бързо щеше да бъде готова да продължи напред. Ако можеше.

— Мисля, че наистина ги няма, Рид.

Тя се завъртя рязко към мен, за да ме погледне, гласът ѝ трепереше.

— Не можеш да го знаеш. Само защото ходиш с чародейка, не значи, че си наясно с всичко, което става тук.

— Да, но знам, че тъмните чародейци имат жълти очи.

Чух как дъхът ѝ секна. Сграбчи изцапаната си блузка и я повдигна рязко нагоре. Кожата ѝ още беше нежна и златиста, но татуировката около пъпа ѝ беше изчезнала. Прокара невярващо ръка по корема си и после се отпусна на земята.

— Вярно е. Тя наистина ми е взела силите.

Разтвори пръстите си и близалката ѝ падна в калта. Не каза нищо повече, но сълзите потекоха по лицето ѝ в две сребристи линии.

Линк отиде при нея и ѝ подаде ръка, за да се изправи.

— Това не е вярно. Ти все още си доста лошо момиче. Искам да кажа, секси. Особено за смъртна.

Ридли се изправи на крака и се развика истерично:

— Смяташ, че това е забавно? Че да загубя силите си е все едно ти да загубиш някой от тъпите ви баскетболни мачове? Силите ми са моята същност, идиот! Без тях аз съм нищо.

Гримът ѝ се размаза и по бузите ѝ се стекоха черни ивици. Цялата се тресеше. Той вдигна близалката ѝ от калта. Отвори бутилката с вода и я изми.

— Дай си малко време, Рид. Ще откриеш своята истинска сила. Нея никой няма да може да ти я отнеме. Ще видиш.

Подаде ѝ измитата близалка. Ридли го гледаше втренчено, без да мига.

После взе близалката и без да се обръща назад, я хвърли колкото можеше по-надалеч.

20.VI

СВЪРЗВАЩАТА НИШКА

Почти не бях спал. Рамото на Линк беше подутото и синьо. Никой от нас не беше в подходяща форма, за да тръгнем на поход през калната гора, но нямахме избор.

— Добре ли сте? Трябва да вървим.

Линк докосна рамото си и се сгърчи от болка.

— Чувствам се по-добре. Като във всеки друг ден от живота си.

Върху раната на лицето на Лив вече беше почнала да се образува коричка.

— И по-зле е било, но това е дълга история, която включва стадион „Уембли“, ужасно пътуване в метрото и прекалено много дюнери.

Вдигнах раницата си — беше ужасно мръсна, цялата в кал.

— Къде е Лусил?

Линк се огледа наоколо.

— Кой знае? Тази котка винаги изчезва някъде. Сега разбирам защо лелите ти я държаха вързана на простора.

Изсвирих към дърветата, но никъде не се виждаше и следа от нея.

— Лусил! Беше тук, когато станахме.

— Не се тревожи, човече. Тя ще ни намери. Котките имат шесто чувство, нали знаеш?

— Сигурно се е уморила да се мъкне подир нас — каза Ридли. — Тази котка е много по-умна от всички ни, взети заедно.

След това изгубих нишката на разговора им. Не спирах да мисля за Лена и какво беше направила за мен. Защо ми беше отнело толкова много време да видя това, което е било точно пред очите ми?

Знаех, че Лена се самонаказва през всички тези месеци. Изолацията, отвратителните снимки на надгробните камъни по стените на стаята ѝ, тъмните чародейски символи в дневника и по тялото ѝ,

обличането на дрехите на мъртвия ѝ чичо, дори мотаенето с Ридли и Джон — никога не е било заради мен. А заради Макон.

Но не си бях давал сметка, че аз съм съучастник. Някой постоянно напомняше на Лена за престъплението, заради което се измъчваше, отново и отново. Някой постоянно ѝ напомняше за това, което беше загубила.

Аз.

Тя трябваше да ме гледа всеки ден, да държи ръката ми, да ме целува. Нищо чудно, че беше едновременно толкова гореща и студена, че в един миг ме целуваше, а в другия бягаше от мен. Сетих се за думите от песента, изписани из цялата ѝ стая.

Бяга, за да остане.

Тя не можеше да си тръгне, а и аз нямаше да я пусна. В последния си сън ѝ казах, че знам за сделката. Чудех се дали и тя го беше сънувала, дали знаеше, че мога да споделя тайния ѝ товар. Че не трябва да го носи повече сама.

Толкова съжалявам, Лена.

Ослушах се за гласа ѝ в най-дълбоките пластове на съзнанието си, търсех и най-малкия знак, че тя е някъде там. Не чух звук, но видях мимолетни образи с периферното си зрение. Светкавични кадри, които прелитаха покрай мен като коли в бързата лента на магистралата... Тичах, скачах, движех се с такава скорост, че не можех да се фокусирам.

После зрението ми се адаптира, както беше ставало вече два пъти досега, и можех да различа формите на дърветата, листата и клоните, покрай които минавах. Отначало чувах само пукота на сухите листа под краката си, звука на въздуха, през който се движех. После чух и гласовете.

— Трябва да се връщаме.

Беше Лена. Последвах звука сред дърветата.

— Не можем. Знаеш го.

Слънчевата светлина преминаваше с лекота между листата. Виждах само ботуши — старите протрити ботуши на Лена и тежките черни на Джон. Стояха на няколко метра встрани.

После видях и лицата им. Изражението на Лена беше упорито, инатливо. Познавах този поглед.

— Сарафина ги е намерила. Може да умрат!

Джон приближи към нея и тялото му трепна по същия начин, както когато ги видях в спалнята ѝ. Беше нещо като неволен рефлекс, реакция на болка. Погледна я в златните ѝ очи.

— Имаш предвид, че Итън може да е мъртъв.

Тя отвърна очи.

— Имам предвид всички. Не си ли поне малко загрижен за Ридли? Тя изчезна. Не мислиш, че тези две неща са просто съвпадение, нали?

— Кои две неща?

Тялото на Лена се стегна.

— Изчезването на братовчедка ми и внезапната поява на Сарафина.

Той се протегна и докосна ръката ѝ, сплитайки пръстите си с нейните така, както аз правех преди.

— Тя винаги е била някъде тук, Лена. Майка ти е вероятно най-могъщият тъмен чародеец в света. Защо ще иска да нарани Ридли, една от своите?

— Не знам — поклати глава Лена, решителността ѝ отслабна. — Просто...

— Какво?

— Макар да не сме заедно, не искам той да пострада. Итън се опитва да ме защити.

— От какво?

От мен самата.

Чух думите, въпреки че тя не ги каза на глас.

— От много неща. Преди беше различно.

— Ти се преструваше, че си такава, каквато не беше. Опитваше се да направиш всички щастливи. Мислила ли си, че той не те защитава, а ти пречи да продължиш напред?

Усещах как сърцето ми бие все по-ускорено, мускулите ми се напрегнаха.

Аз му пречех да продължи напред.

— Знаеш ли, някога имах смъртна приятелка.

Лена го изгледа шокирано.

— Така ли?

Джон кимна.

— Да. Тя беше много сладка и аз я обичах.

— Какво стана? — наблегна Лена на всяка дума.

— Беше прекалено трудно. Тя не разбираше какъв е животът ми. Че невинаги правя това, което искам...

Звучеше искрено.

— Защо невинаги си правел това, което си искал?

— Може да се каже, че детството ми беше доста... дисциплинирано. Все едно бях с усмирителна риза. Дори правилата си имаха правила.

Лена изглеждаше объркана.

— Правила за срещи със смъртни ли?

Джон трепна отново, този път като че ли се сви от страх.

— Не, не беше така. Възпитавах ме по особен начин, защото бях различен. Мъжът, който ме отгледа, е единственият баща, когото някога съм познавал, и той не искаше да нараня никого.

— Аз също не искам да нараня никого.

— Ти си различна. Искам да кажа, и двамата сме такива.

Джон сграбчи Лена за ръката и я дръпна към себе си.

— Не се тревожи. Ще намерим братовчедка ти. Сигурно е избягала с онзи ужасен барабанист от клуб „Страдание“.

Беше прав за барабаниста, само че не беше точно този, на когото залагаше. „Страдание“? Лена обикаляше с него из места, наречени „Изгнание“ и „Страдание“. Смяташе, че заслужава само това.

Тя не каза нищо повече, но не пусна ръката му. Опитах се да се насиля да ги последвам, но не можах. Нямах контрол над случващото се. Това беше ясно дори и от странната ми позиция за наблюдение, която беше толкова близко до земята. Винаги гледах към тях някъде отдолу. Нямах никакъв смисъл. Но това вече беше без значение, защото сега бягах отново през някакъв тъмен тунел. Или пък беше пещера? Усещах мириса на морето, докато черните стени се разтегляха настрани...

Потърках очите си и с изненада установих, че вървя зад Лив, вместо да лежа на земята. Беше лудост — как можех да наблюдавам Лена на едно място и същевременно да следвам Лив през Тунелите? Как беше възможно? Странните видения с изкривената перспектива и прелитащите край мен образи — какво ставаше? Как успях да виждам Лена и Джон? Трябваше да разбере това.

Погледнах към ръцете си. Не държах нищо в тях освен Сиянието. Опитах се да си спомня първия път, когато видях Лена по този начин. Беше в банята ми, но тогава Сиянието все още не беше у мен. Единственото нещо, което докоснах тогава, беше мивката. Трябваше да има някаква свързваща нишка, но не я откривах.

Пред нас тунелът се разшири и се озовахме в каменна зала, където се събираха изходите на други четири тунела.

Линк изпъшка.

— А сега по кой път?

Не отговорих. Защото когато погледнах надолу към Сиянието, видях нещо друго точно под него.

Лусил.

Седеше пред срещуположния тунел и ни чакаше. Бръкнах в джоба си и извадих сребристата табелка, която леля Пру ми даде, с гравираното върху нея име на Лусил. Все още чувах гласа ѝ в главата си.

Виждам, че котката още е с теб. Чаках да дойде правилното време, за да я пусна от оназ връв на простора. Тя знае някои нещица. Ще видиш.

В същия миг всичко си дойде на мястото и разбрах.

Била е Лусил.

Образите, препускащи край мен всеки път, когато се озовавах до Лена и Джон. Близката земя — по-близо, отколкото бих могъл да застана. Странната гледна точка, сякаш лежах по корем и гледах нагоре към тях. Сега всичко добиваше смисъл. Произволното ѝ изчезване и появяване. Само дето не е било произволно.

Опитах се да си спомня всичките случаи, когато Лусил беше изчезвала. Първия път, когато видях Лена с Джон и Ридли, се вирах в огледалото в банята си. Не си спомнях Лусил да е изчезвала, но на следващата сутрин седеше на верандата. Кое не беше логично, защото никога не я пускахме навън през нощта.

Втория път Лусил изчезна в парка „Форсит“ в Савана и не се появи, докато не напуснахме гробището — след като бях видял Лена и Джон в къщата на леля Каролин. Тогава Линк забеляза, че Лусил е избягала. После слязохме отново в Тунелите и ето я, тя седеше пред нас точно след като бях видял Лена.

Само че не аз я виждах.

А Лусил. Тя следеше Лена така, както ние следвахме картите или появата на луната. Наблюдавах Лена през очите на котката, може би по същия начин, както Макон бе наблюдавал света през очите на Бу. Как беше възможно? Лусил не беше чародейска котка. Не повече, отколкото аз бях чародеец.

Нали?

— Какво си ти, Лусил?

Котката ме погледна право в очите и наклони глава на една страна.

— Итън? — изглежда ме изненадано Лив. — Добре ли си?

— Аха.

Хвърлих на Лусил многозначителен поглед. Тя ме пренебрегна напълно и започна да души грациозно върха на опашката си.

— Знаеш, че това е котка, нали? — взря се в мен Лив с любопитство.

— Знам.

— Просто проверявам.

Супер. Сега не само говорех на котка, но говорех за това, че *говоря* на котка.

— Трябва да тръгваме.

Лив си пое дълбоко дъх.

— Да... Затова. Опасявам се, че не можем.

— Защо?

Лив посочи към картите на леля Пру, които беше разгънала върху земята.

— Виждаш ли този знак тук? Това е най-близкият Вход. Отне ми доста време, но успях да разбера доста неща за тези карти. Леля ти не се шегуваше. Сигурно е картографирала Тунелите години наред.

— Входелите са отбелязани?

— Така поне изглежда на тази карта. Виждаш ли червените В-та с малките кръгчета около тях? — Бяха навсякъде. — А тези червени линии? Смятам, че те са по-близо до повърхността. Схванах системата. Изглежда, че колкото по-тъмен става цветът, толкова по-дълбоко под земята е мястото.

Посочих към решетка от пресичащи се черни линии.

— Според теб тук е най-дълбокото място, така ли?

Лив кимна.

— Вероятно и най-мрачното. Концепцията за територии на Мрак и Светлина в подземния свят е доста противоречива. Поне не е широко позната.

— И какъв е проблемът?

— Това — посочи тя към дума, изписана върху най-южния край на най-големия лист. *LOCA SILENTIA*.

Помнех тази дума. Лена я беше казала, когато ме заплашваше да използва заклинание за мълчание върху мен, за да не издам на семейството й, че се готви да избяга.

— Искаш да кажеш, че картата е прекалено *тиха*!

Лив поклати глава.

— Опасявам се, че това е мястото, където картата *потъва в мълчание*. Защото сме на края. Стигнахме най-южния бряг, което означава, че сме извън картата. *Terra incognita* — сви рамене тя. — Нали знаеш какво казват. *Hie dracones sunt*.

— Да, постоянно го чувам.

Нямах представа за какво говори.

— „Тук са драконите“. Преди петстотин години моряците са писали това на картите, когато картата е свършвала, а океанът продължавал.

— Предпочитам да срещна дракони, а не Сарафина.

Погледнах към мястото, където Лив беше забила пръст на картата.

Мрежата от Тунели, през които бяхме дошли, беше сложна като пътна магистрала.

— И сега какво?

— Изчерпах идеите си. Откакто леля ти ни даде картите, само ги разглеждам и изучавам и все още не знам как да стигнем до Голямата бариера. И дори не знам дали вярвам, че тя съществува. — Загледахме се отново в листовете пред нас. — Съжалявам. Знам, че те разочаровах, че разочаровах всички ви.

Проследих с пръст очертанията на крайбрежието, докато стигнах до Савана — мястото, където Сиянието спря да работи. Червеният знак за Входа на Савана се намираше точно под буквата *LOCA SILENTIA*. Докато се вирах в буквите и червените знаци около тях, нещо ми хрумна. Това тук приличаше на Бермудския триъгълник, някакъв вид пустота, където цялата магия изчезваше.

— *Loca silentia* не означава „където картата потъва в мълчание“.

— Така ли?

— Мисля, че означава по-скоро нещо като радиомълчание, само че за чародейци. Помисли. Къде Сиянието спря да работи за пръв път?

Лив се замисли.

— В Савана. Точно след като ние... — погледна ме и цялата порумена — открихме онези неща на тавана.

— Правилно. Щом навлязохме в територията, обозначена като *Loca silentia*, Сиянието спря да ни води. Мисля, че сме попаднали в нещо като свръхестествена зона, забранена за полети — също като Бермудския триъгълник.

Погледът на Лив се премести бавно от картата към мен, мозъкът ѝ обработваше информацията. Когато най-накрая проговори, не можеше да скрие възмущението в гласа си.

— Шевът. Ние сме на мястото на шева. Това е Голямата бариера.

— Шевът на какво?

— Мястото, където двете вселени се събират. — Лив погледна уреда на китката си. — Сиянието сигурно е било в състояние на някакво магическо пренатоварване през цялото това време.

Сетих се за появата на леля Пру — и точно къде се беше появила.

— Обзалагам се, че леля Пру е знаела, че ще имаме нужда от картите. Тъкмо бяхме влезли в зоната на *Loca silentia*, когато тя ни ги даде.

— Но картите свършиха и Голямата бариера не е на тях. Така че как е възможно някой да я намери? — въздъхна Лив.

— Майка ми е могла. Тя е разбрала как да я намери и без звездата.

Искаше ми се да е тук в този момент, дори само призрачната ѝ версия от дим, гробна пръст и пилешки кости.

— В документите ѝ ли го прочете?

— Не. Нещо, което Джон каза на Лена. — Не исках да мисля за това, макар че информацията беше полезна. — Я ми покажи отново къде сме според картата?

Тя посочи.

— Точно тук.

Бяхме стигнали дългата извита линия, която следваше очертанията на морските заливчета по южния бряг. Чародейските връзки изплитаха пътя си заедно, после се разделяха и в крайна сметка се събираха при срещата с морската ивица като нервни окончания.

— Какви са тези малки неща тук? Острови? — дъвчеше Лив края на молива си.

— Това са Морските острови^[1].

Тя се наведе над мен.

— Защо ми изглеждат толкова познати?

— И аз се чудех същото. Мислех, че е от прекаленото взирание в картата.

Вярно беше. Познавах тези форми, извиващи се навътре и навън като група от несиметрични облаци. Къде ги бях виждал преди?

Извадих разпилените листа от раницата си — документите на майка ми. Ето го, пъхнат между страниците. Листът от прозрачна оризова хартия със странни чародейски рисунки, които приличаха на облаци.

Тя е разбрала как да я намери и без звездата.

— Почакай малко. — Разпънах прозрачния лист върху картата. Беше като паус, тънка хартия като обелка от лук върху дъската за рязане на Ама. — Чудя се...

Наместих листа на майка ми и очертанията на формите върху него паснаха идеално с тези на картата отдолу. С изключение на една, която изпъкна като призрачен силует точно там, където контурите на решетката върху картата се срещаха с контурите на оризовата хартия. Поотделно линиите на всеки от листовите изглеждаха напълно безсмислени. Но когато се наложеха един върху друг, всичко си идваше на мястото и островът се виждаше съвсем ясно.

Като двете половини на магически ключ, като две вселени, събиращи се заедно в името на една обща цел.

Голямата бариера беше скрита в средата на веригата от смъртни острови. Разбира се, че щеше да бъде така.

Взирах се в мастилото върху листа и в това под него.

Ето го. Мястото с най-могъща сила в чародейския свят се появи с помощта на молив и хартия, като по чудодееен знак.

Скрито точно пред очите ни.

[1] Морските острови (The Sea Islands) — верига от малки бариерни островчета по крайбрежието на Атлантическия океан. На брой са около 100. Разположени са покрай Южна Каролина, Каролина, Джорджия и Флорида. — Б.пр. ↑

20.VI

НИЧИЙ СИН

Самата врата изобщо не изглеждаше необичайна.

Нито пък Входът, който ни изведе до нея, или пък витият пасаж, по който вървахме, за да стигнем тук. Завой след завой през коридори, изградени от ронещи се скали и кал и напукани дървени дъски. Точно така се предполагаше да изглеждат тунелите — влажни, мрачни и тесни. Беше почти като в онзи ден, когато с Линк бяхме гонили едно улично куче из срутващите се тунели в Съмървил.

Мисля, че най-странното в цялата ситуация беше именно това — колко обикновено изглеждаше всичко сега, след като бяхме открили тайния ключ към картата. Да го следваме беше най-лесната част.

Досега.

— Това е. Тук трябва да е.

Лив вдигна поглед от картата. Погледнах напред пред нас, където едно дървено стълбище водеше нагоре към врата, чийто силует се очертаваше от слънчевите лъчи, проникващи през процеците ѝ.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и пъхна картата в джоба си.

— Тогава да проверим какво има там.

Започнах да се катеря по стъпалата към вратата.

— Не бързай толкова, любовнико. Какво има според теб от другата страна на вратата? — дръпна ме рязко Ридли. Изглеждаше толкова нервна, колкото аз се чувствах.

Лив изучаваше вратата.

— Според легендите — древна магия, нито Светлина, нито Мрак.

Бившата чародейка поклати глава.

— Нямаш представа за какво говориш, Пазителко. Древната магия е неконтролируема. И безгранична. Хаос в най-чистата форма. А това не е подходящата комбинация за щастлив край на вашата малка експедиция.

Продължих нагоре към вратата. Лив и Линк бяха точно зад мен.

— Хайде, Рид. Искаш ли да помогнеш на Лена или не? — отекна като ехо в стените гласът на Линк.

— Просто казвам...

Чувах страха в гласа на Ридли. Опитах се да не мисля за последния път, когато звучеше така уплашена — при сблъсъка си със Сарафина в гората.

Бутнах вратата и тя изскърца, изсъхналото дърво се огъна и поддаде. Още един напън и щеше да се отвори. Щяхме да бъдем там, където и да беше това. Голямата бариера.

Не бях уплашен. Не знам защо. Но когато натиснах вратата, не мислех за това, че влизам в магическа вселена. Мислех за вкъщи. Дървената плоскост под ръцете ми не беше по-различна от Външната врата, която открихме в земята под Тунела на любовта. Може би беше знак — нещо от началото се появяваше в края. Не знаех само дали това е добро или лошо знамение.

Нямаше никакво значение какво има от другата страна на вратата. Лена ме чакаше. Тя се нуждаеше от мен, независимо дали го осъзнаваше или не. Нямаше връщане назад.

Облегнах се с цялата си тежест върху вратата, натиснах и тя се отвори. Малкият процеп светлина се превърна в поле от заслепяваща белота.

* * *

Пристъпих в пронизващата светлина, сега мракът беше зад гърба ми. Почти не виждах стъпалата под себе си. Вдишах с пълни гърди наситения със сол и остър аромат на море въздух.

Loca silentia. Сега разбирах. В мига, в който излязохме от мрака на Тунелите сред обширното плоско отражение на водата, вече нямаше нищо друго освен светлина и мълчание.

Очите ми бавно започнаха да свикват. Намирахме се на нещо, което приличаше на каменист нисък плаж, покрит със сиви и бели миди, ограден от разпръснати зад нас палми. Разбита дървена пътечка се простираше покрай брега, точно срещу островчетата. Стояхме там четиримата и се заслушвахме — наоколо трябваше да се чува шумът на

вълните или на вятъра, крясъците на чайките в небето. Но тишината беше толкова плътна, че възпираше дори мислите ни.

Картината беше напълно обикновена и същевременно абсурдна, жива като във всеки сън. Цветовете бяха прекалено наситени, светлината — изумително ярка. А в далечните сенки отвъд брега мракът беше прекалено тъмен.

Но всичко тук беше някак красиво. Дори мракът.

И тогава сякаш мигът *почувства*, че ни е приковал сред това мълчание. Магията се настани между нас, заобиколи ни и ни обви като с въже, завързвайки ни един за друг. Щом се опитах да тръгна по пътеката, овалните брегове на Морските острови изплуваха в далечината пред нас. Зад тях имаше само плътна, непрогледна мъгла. Снопове блатиста трева и тиня се надигнаха от водата и оформиха дълъг тесен насип, който се виеше неравномерно по брега. Проядени от влагата и времето дървени плоскости и дъски се простряха напред сред спокойната синя морска шир, а краищата им потънаха в непрогледните дълбини. Тези плаващи докове се губеха надолу по крайбрежието като изхабени дървени пръсти.

Мостове за никъде.

Вдигнах очи към небето. Не се виждаше нито една звезда. Лив погледна към селенометъра на китката си и го потупа.

— Тези числа вече не означават нищо. Трябва да разчитаме само на себе си.

Свали часовника си и го пхна в джоба си.

— Предполагам, че си права.

— И сега какво? — наведе се Линк, за да вдигне една мида със здравата си ръка и я метна към морето. Водата я погълна напълно мълчаливо. Ридли стоеше до него, вятърът развяваше розовите й кичури. В края на мостчето пред нас се полюляваше знамето на Южна Каролина — със силуета на палмата и полумесеца на фона на среднощното синьо небе; приличаше на чародейско знаме, закачено на висок пилон. Когато се загледах по-внимателно в знамето, забелязах, че в него има нещо различно. На това имаше звезда със седем върха, точно до познатата луна и палмата. Южната звезда, появила се на флага като паднала от небето.

Ако това наистина беше мястото на шева, където смъртният и магическият свят се събираха, то аз поне не виждах никакъв знак,

който да ми покаже, че е така. Не знаех какво бях очаквал да открия. Разполагах само с прекалено много звезди на щатския флаг и със силното усещане за присъствието на магията, плътно като солта във въздуха.

Присъединих се към другите, които бяха отишли в далечния край на дървената пътечка. Вятърът като че ли се усилваше и знамето плющеше около пилона. Но не издаваше никакъв звук.

Лив се консултира с картата.

— Ако сме на правилното място, то трябва да е някъде между онзи остров, отвъд шамандурата, и точно където сме застанали.

— Мисля, че сме на правилното място.

Бях сигурен в това.

— Откъде знаеш?

— Помниш ли Южната звезда, за която ми говореше? — посочих към знамето. — Помисли малко. Ако си я следвал по целия път дотук, звездата на знамето е точно това, което търсиш. Някакъв вид знак, че си стигнал където трябва.

— Разбира се. Звездата със седемте върха — протегна се Лив към знамето и докосна плата му, сякаш за пръв път си позволяваше да повярва.

Нямахме време за това. Знаех, че трябва да продължим.

— Е, и какво търсим? Земя? Или нещо, направено от човек?

— Смяташ, че това не е? — огледа се Линк разочаровано и пяхна градинарските си ножици обратно в колана си.

— Мисля, че трябва да прекосим водата. Звучи логично, наистина. Като да прекосиш река Стикс, за да стигнеш до Хадес. — Лив изглади картата на дланта си. — Според картата ние търсим някакъв вид връзка, която ще ни преведе през морето до самата Голяма бариера. Като пясъчен нанос или мост.

Постави прозрачната хартия на майка ми върху картата и всички погледнахме. Линк ги взе от ръцете й.

— Да, виждам го. Супер яко.

Размести пауза надолу и нагоре по картата.

— Сега го виждате, сега не.

Изпусна листовете и те се разпиляха по пясъка. Лив се наведе, за да ги вдигне.

— Внимавай! Да не си се побъркал?

— Искаш да кажеш, като истински гений?

Понякога в разговорите, които водеха Лив и Линк, нямаше никакъв смисъл. Тя прибра в джоба си картата на леля Пру и тръгнахме отново.

Ридли вдигна Лусил на ръце. Откакто напуснахме Тунелите, не се беше обаждала много. Може би сега, след като беше отритната от чародейския свят, предпочиташе компанията на котката. Или просто се страхуваше. Сигурно беше по-наясно от нас с опасностите, с които тепърва ни предстоеше да се сблъскаме.

Усещах как Сиянието гори в джоба ми. Сърцето ми заби силно и главата ми започна да пулсира от болка.

Какво ставаше с мен? Откакто бяхме преминали в ничията земя на картата, наречена *Loca silentia*, светлината беше спряла да осветява пътя ни и имах чувството, че ни показваше миналото. Миналото на Макон.

Той беше като проводник за виденията, пряка линия, която не можех да контролирам. Виденията идваха внезапно, нахлуваха в настоящето и го изпълваха с частички от миналото на Макон.

Старо палмово листо се разчупи шумно под крака на Ридли. После още едно и изведнъж усетих, че се изплъзвам...

Раменете на Макон изпукаха — силната болка от разчупващите се кости. Кожата му се изпъна, сякаш повече не можеше да задържа това, което се криеше под нея. Въздухът беше изстискан от дробовете му, все едно бяха спукани. Зрението му започна да се размазва, струваше му се, че ще падне, камъните разкъсваха плътта му, докато тялото му се строполяваше на земята.

Трансформацията.

От този момент нататък той нямаше да може да ходи сред смъртните посред бял ден. Слънцето щеше да изгори кожата му. Нямаше да може да се пребори с нуждата да се храни с кръвта на смъртните. Сега беше един от тях — още един кървав инкубус в дългата линия на убийци от семейното дърво на Рейвънуд. Хищник, ходещ сред пляката си, търсец храната си.

Дойдох отново на себе си така внезапно, както се бях пренесъл в света на Макон. Виеше ми се свят, за малко да се препъна в Лив.

— Трябва да вървим. Нещата излизат извън контрол.

— Какви неща?

— Сиянието — нещата в главата ми — казах аз, защото не можех да го обясня по-добре.

Тя кимна.

— Предположих, че за теб може да има усложнения. Не бях сигурна дали Водачът ще реагира по-силно на такава концентрация на магия, след като си толкова чувствителен към чародейския свят. Искam да кажа, ако наистина си...

Ако наистина бях Водач. Не беше нужно да го казва.

— Значи признаваш, че най-накрая повярва в съществуването на Голямата бариера?

— Не. Освен ако... — посочи към най-далечния пристан, който приличаше повече на тясна пътека с овехтели изтърбушени дъски и се простираше по-далече от другите — толкова навътре, че не можехме да видим къде свършва, скрит в мъглата. — Това може да е мостът, който търсим.

— Не прилича много на мост — прозвуча скептично Линк.

— Има само един начин да разберем.

Тръгнах пред тях.

Докато си проправяхме път през изгнилите дъски и мидените черупки, открих, че непрекъснато се унасям в сън. Вървах и бях тук, заспивах и се пренасях другаде. Навътре и навън. В един миг чувах отекващите гласове на Ридли и Линк, които се заяждаха помежду си. В следващия мъглата се спускаше около мен и бях придърпван отново във виденията за миналото на Макон. Знаех, че трябва да науча нещо от тях, но те ме заливаха толкова бързо, че няха време да ги осмисля.

Сетих се за Ама. Тя би казала: „Всичко означава нещо“. Опитах се да си представя какви щяха да бъдат следващите й думи.

З.Н.А.М.Е.Н.И.Е. Осем водоравно. За да ми напомни, че трябва да внимавам какво ще се случи сега. *Съсредоточи се, Итън Уейт, защото това ти показва какво ще последва.*

Беше права, както обикновено — всичко означаваше нещо, нали? Всички промени в Лена трябваше да ми помогнат да видя истината, ако бях способен да го направя. Дори и сега, въпреки опитите си, не успях да сглобя парчетата от виденията, за да открия историята, която те се опитваха да ми кажат.

Нямах време за това обаче, защото с приближаването до мостчето започнах да изпитвам друга нужда, пътеката под краката ми се огъна, гласовете на Ридли и Линк заглъхнаха...

В стаята беше тъмно, но Макон нямаше нужда от светлина, за да вижда. Лавиците бяха отрупани с книги, както си беше представял, че ще бъде. Томове с всякакви подробности за американската история, особено такива, свързани с войните, които бяха оформили облика на страната — Войната за независимост и Гражданската война. Макон прокара пръсти по кожените подвързии. Тези книги вече не му бяха нужни.

Това беше различна война. Война между чародейците, вихреца се най-вече сред членовете на собственото му семейство.

Чуваше стъпките отгоре, звука от ключа във формата на полумесец, пъхнат в ключалката. Вратата изскърца, лъч светлина проникна, когато капакът на тавана се отвори. Искеше му се да се протегне, да ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе, но не посмя.

Не я беше виждал, нито докосвал от години.

Общуваха само с писма и чрез книгите, които тя оставяше за него в Тунелите. Но през цялото това време не се бяха доближавали един до друг. Мариан много държеше на това. Сега тя пристъпи през изрязаната в тавана врата и светлината нахлу в стаята. Макон затаи дъх. Беше дори по-красива, отколкото си я спомняше. Лъскавата ѝ кестенява коса беше повдигната нагоре от чифт очила за четене с червени рамки и откриваше лицето ѝ. Усмихна му се.

— Джейн.

Не беше произнасял името ѝ на глас от много отдавна. Беше като песен.

— Никой не ме е наричал така от... — сведе очи тя. — Сега използвам Лила.

— Разбира се. Знам.

Лила видимо беше нервна, гласът ѝ трепереше.

— Съжалявам, че дойдох, но това беше единственият начин. — Избягваше погледа му. Беше прекалено болезнено да го гледа. — Трябва да ти кажа нещо... нещо, което не можех да рискувам да оставя в кабинета ти или да пратя в писмо през Тунелите.

Макон имаше малък кабинет в Тунелите, където си отдъхваше от самоналоженото си изгнание в Гатлин. Понякога Лила оставяше послания между страниците на книгите, които му изпращаше. Посланията никога не бяха лични. Винаги се отнасяха само за техните проучвания в „*Lunae libri*“ — най-често отговори на въпросите, които и двамата си задаваха.

— Радвам се, че те виждам — пристъпи Макон напред и Лила застина на място. Той се засегна. — Не се страхувай. Вече мога да контролирам тези нужди.

— Не е заради това. Аз... не би трябвало да съм тук. Казах на Мичъл, че ще работя до късно в архива. Не ми е приятно да го лъжа.

Разбира се. Тя чувстваше вина. Все още беше същият честен човек, когото Макон помнеше.

— Ние сме в архив.

— О, това е просто игра на думи, Макон.

Той издиша тежко при звука на името си, произнесено от нея.

— Кое е толкова важно, че рискува да дойдеш при мен, Лила?

— Открих нещо, което баща ти е скрил от теб.

Черните очи на Макон потъмняха още повече при споменаването на баща му.

— Не съм го виждал от години. От... — не искаше да продължава. Не го беше виждал, откакто Силас го беше принудил да се откаже от Лила. Силас и неговите извратени възгледи, фанатизмът му спрямо връзките между смъртни и чародейци. Но Макон не спомена нищо за това. Не искаше да го прави по-тежко за нея. — Трансформацията.

— Трябва да знаеш нещо — снижи гласа си Лила, сякаш това, което щеше да каже, можеше само да бъде прошепнато. — Ейбрахам е жив.

И двамата нямаха време да реагират. Разнесе се свистящ звук и в мрака се материализира някаква фигура.

— Браво. Тя наистина е по-умна, отколкото очаквах. Лила, нали? — изръкопляска Ейбрахам силно. — Тактическа грешка от моя страна, но не е нещо, което сестра ти да не може да поправи. Не си ли съгласен, Макон?

Макон присви очи.

— Сарафина не е моя сестра.

Ейбрахам намести вратовръзката си. С бялата си брада и хубавия си официален костюм приличаше повече на полковник Сандърс^[1], отколкото на това, което беше — убиец.

— Не е нужно да си толкова зъл. Сарафина е дъщеря на баща ти все пак. Срамота е, че двамата не се разбирате. — Ейбрахам пристъпи небрежно към Макон. — Знаеш ли, винаги съм се надявал да се срещнете. Сигурен съм, че ако си поговорите малко, ще разберете своето място в Общия ред.

— Знам къде ми е мястото. Направих избора си и се обвързах със Светлината преди много години.

Ейбрахам се засмя високо.

— Като че ли това е възможно. Ти си създание на Мрака по природа, инкубус. Тази нелепа връзка със светлите чародейци, защитаващи смъртните — това е безумие. Ти принадлежиш на нас, на своето семейство. — Ейбрахам погледна към Лила. — А това? Смъртна жена, с която не можеш да бъдеш? Която е омъжена за друг?

Лила знаеше, че това не е вярно. Макон не беше направил своя избор само заради нея, тя беше част от основната причина. Изправи се срещу Ейбрахам, събирайки цялата си смелост.

— Ще открием начин да сложим край на всичко това. Чародейците и смъртните трябва да могат да бъдат заедно, не просто да съществуват в съседни светове.

Изразението на Ейбрахам се промени. Лицето му потъмня и той вече не приличаше на възрастен южняшки джентълмен. Изглеждаше зловещо и злобно, когато се усмихна на Макон.

— Баща ти и Хънтинг, всички ние се надявахме, че ще се присъединиш към нас. Предупредих Хънтинг, че братята често се оказват голямо разочарование. Както и синовете.

Макон извърна рязко глава, лицето му беше като огледално отражение на лицето на Ейбрахам.

— Аз не съм ничий син.

— Както и да е, не мога да позволя на тази жена да се бърка в нашите планове. За твое нещастие. Ти обърна гръб на семейството си от любов към някаква порочна смъртна жена и тя ще умре, защото ти я въвлече в нашия свят. — Ейбрахам изчезна и след частица от секундата се материализира пред Лила. — Е, добре — отвори уста, оголвайки кучешките си зъби.

Лила прикри главата си с ръце и изпищя в очакване на ухапването, което така и не дойде. Макон се материализира между тях. Тя усети тежестта на тялото му, когато се удари в нея, изблъсквайки я назад.

— Лила, бягай!

За секунда беше като парализирана, докато те двамата се вкопчиха един в друг. Звукът беше мощен, сякаш земята се разцепваше на две. Гледаше как Макон хвърля Ейбрахам на пода, гърлените му викове раздираха въздуха. После побягна.

* * *

Небето се завъртя бавно около мен и постепенно се избистри.

Лив явно ми говореше нещо, защото виждах как устните ѝ оформяха думи, но не ги чувах. Затворих очите си отново. Ейбрахам беше убил майка ми. Може и да беше умряла от ръката на Сарафина, но Ейбрахам ѝ бе заповядал да го направи. Бях сигурен в това.

— Итън? Чуваш ли ме? — Лив звучеше истерично.

— Добре съм.

Надигнах се бавно. Тримата се взираха наведени над мен, а Лусил седеше на гърдите ми. Бях проснат на разпадащата се дървена пътечка.

— Дай ми го — опита се Лив да измъкне Сиянието от ръцете ми.

— То действа като някакъв метафизичен канал. Не можеш да го контролираш.

Не го пуснах. Не можех да си позволя да затворя този канал.

— Поне ми кажи какво се случи? Кой беше сега — Ейбрахам или Сарафина?

Сложи ръка на рамото ми, за да ме подкрепи.

— Всичко е наред. Не ми се говори за това.

Линк ме погледна.

— Добре ли си, човече?

Примигнах няколко пъти. Бях като под вода и ги гледах през вълните.

— Добре съм.

Ридли стоеше на няколко стъпки встрани и бършеше длани в късата си пола.

— Страхотни последни думи.

Лив вдигна раницата си и застана, вперила поглед в края на почти безкрайния пристан. Изправих се и пристъпих към нея.

— Това е. — Погледнах я. — Усещам го.

Потръпнах. И тогава забелязах, че и тя трепери.

[1] Харлън Сандърс (1890–1980) — създателят на веригата KFC и нейно лице. Титлата „полковник“ е почетна и му е връчена от губернатора на Кентъки за огромните му заслуги в популяризирането на местната кухня. — Б.пр. ↑

20.VI

МОРСКА ПРОМЯНА

Струваше ми се, че вървахме цяла вечност, сякаш мостът пред нас се удължаваше, колкото повече приближавахме към края му. Вървахме все по-напред и виждахме все по-малко. Въздухът ставаше все по-ярък, тежък и влажен, докато внезапно краката ни се озоваха на ръба на изгнилите дъски и пред нещо, което приличаше на непроницаема стена от мъгла.

— Това ли е Голямата бариера?

Приклекнах долу и опипах с ръка мястото, където свършваше дървото. Ръката ми не откри нищо. Никакви невидими чародейски стълби. Нищо.

— Чакай! Ами ако това е... опасно силово поле или отровен дим? — Линк извади ножиците си и внимателно ги пъкна в мъглата, после ги дръпна напълно цели и неповредени. — А може би не. И все пак доста е зловещо. Откъде да знаем, че ако минем през това нещо, ще успеем да се върнем обратно?

Както обикновено, единствено той казваше на глас това, което всички други си мислехме.

Застанах в края на моста с лице към нищото.

— Ще мина през... това.

Лив изглеждаше обидена.

— Почти не можеш да ходиш. Защо ти?

Защото всичко се случи по моя вина. Защото Лена беше моя приятелка. Защото може и да бях Водач, каквото и да значеше това.

Извърнах глава и видях Лусил, която се беше свила в ръцете на Радли със забити в тениската ѝ нокти. Лусил не си падаше много по водата.

— Ох! — свали я Ридли долу. — Тъпа котка.

Лусил направи няколко колебливи стъпки по дървеното мостче, после се обърна към мен и ме погледна. Поклати глава.

А след това махна с опашка, пристъпи напред и изчезна в нищото.

— Защото...

Нямаше как да им обясня. Лив поклати глава, но без да чакам други коментари, аз си поех дълбоко дъх и последвах котката в облаците.

* * *

Намирах се на Голямата бариера между вселените и за един миг не се чувствах нито като смъртен, нито като чародеец. Чувствах само магията. Можех да я усетя, да я чуя, да я помириша сред този въздух, наситен със звуци, сол и вода. Брегът в края на моста ме претегляше, изпълнен с непоносимо чувство на копнеж. Исках да бъда там с Лена. Повече от всичко обаче исках просто *да бъда там*. Не ми беше нужна причина или логическо обяснение за това освен изпълващия ме до безкрайност копнеж.

Исках да бъда там повече от всичко друго.

Не исках да избирам някой от световите. Исках да бъда част и от двата.

Не исках да виждам само едната страна на небето. Исках ги всичките.

Поколебах се. После направих само една крачка, излязох от мъглата и стъпих в непознатото.

20.VI

ОТ СВЕТЛИНАТА

Студеният въздух ме зашемети, а по ръцете ме побиха тръпки. Когато отворих очи, яркостта и мъглата бяха изчезнали. Виждах само неясна лунна светлина в отвора на нащърбена пещера в далечината. Пълната луна беше ясна и блестяща.

Дали гледах към Седемнайсетата луна?

Затворих очи и се опитах отново да усетя завладяващото чувство, което бях изпитал преди миг, когато бях между световите. То беше тук, зад всичко останало. Чувството. Въздухът беше наситен с електричество, сякаш тази страна на света преливаше от живот, който не можех да видя, но усещах навсякъде около мен.

— Хайде. — Ридли беше зад мен и дърпаше Линк, който не смееше да си отвори очите. Тя пусна ръката му. — Вече можеш да отвориш очи, супержребецо.

Лив се появи зад тях, сдържайки дъха си.

— Това беше изумително!

Дойде до мен, част от косата ѝ беше избягала от плитките и се бе разпиляла по раменете ѝ. Взираше се във вълните, които се разбиха в скалите пред нас, очите ѝ искряха.

— Мислиш ли, че сме...

Отговорих ѝ, преди да довърши въпроса си:

— На Голямата бариера.

Което означаваше, че Лена е някъде тук. Както и Сарафина.

И бог знае още кой.

Лусил седеше върху един камък и небрежно ближеше лапичките си. Видях нещо до нея, пхнато между две скали.

Герданът на Лена.

— Тя е тук.

Наведох се, за да го вдигна, ръката ми трепереше неконтролируемо. Никога не я бях виждал без него, нито веднъж.

Сребърното копче блещукаше в пясъка, звездата от тел висеше до червения вълнен конец, който беше навила. Това не бяха просто нейните спомени. Това бяха нашите спомени, всичко, което бяхме споделяли, откакто сме заедно. Доказателството за всеки щастлив миг, който бе изживяла в живота си. Захвърлено на земята като всички счупените мидени черупки и водораслите, които се въргаляха по морския бряг. Ако това беше някакъв знак, той не беше добър.

— Какво намери, любовнико?

Неохотно отворих ръката си и им показах.

Ридли ахна. Лив не разпозна гердана.

— Какво е това?

Линк заби поглед в земята.

— Герданът на Лена.

— Може би го е загубила — предположи невинно Лив.

— Не! — Гласът на Ридли беше рязък. — Лена никога не го сваля. Нито веднъж, през целия си живот. Не може да го е загубила. Щеше да забележи в мига, в който се изплъзне от шията ѝ.

Лив сви рамене.

— Може и да е забелязала. Но да не ѝ е пукало.

Ридли се хвърли към нея и Линк едва успя да я дръпне назад, като я хвана за китката.

— Млъкни! Нищо не разбираш! Итън, кажи ѝ!

Но дори аз не бях сигурен вече в нищо.

Тръгнахме по брега. Постепенно стигнахме до скалиста ивица от крайбрежни пещери. Приливните вълни заливаха пясъчните им подове, а грапавите каменни скали скриваха всичко в сянка. Пътеката между скалите очевидно ни водеше към една конкретна пещера. Океанът се пенеше съвсем наблизко и имах чувството, че всеки момент може да отмие и нас от брега.

Тук имаше истинска сила. Скалата под краката ми бучеше и дори светлината на луната изглеждаше пълна с живот. Покатерих се по скалите, докато стигнах достатъчно високо, за да видя какво имаше отвъд каменистите очертания на крайбрежните пещери. Останалите се изкачиха след мен, като се опитваха да не изостават.

— Ето там — посочих огромната кухня в земята, която се виждаше зад заобикалящите ни пещери. Луната сияеше точно над нея и осветяваше огромна криволичеща цепнатина в горната ѝ част.

И още нещо.

На лунната светлина ми беше трудно, но все пак успях да различа фигурите, вървящи към нас. Кървавата глутница на Хънтинг. Нямахме как да ги сбъркаме.

Никой не проговори. Нямахме мистерия, която да разгадаваме. Реалността се беше стоварила светкавично върху нас. Това беше пещера, най-вероятно пълна с тъмни чародейци, кървави инкубуси и Катаклисти. А ние разполагахме само със Сиянието.

Линк реши да разясни ситуацията, сякаш ние не я осъзнавахме.

— Приемете го. Четиримата ще умрем. — Погледна към Лусил, която пак си лижеше лапичките. — Заедно с котката.

Не можех да споря. От мястото, където стояхме, имаше само един изход. Входът към пещерата беше зорко охраняван, а това, което ни очакваше вътре, беше може би още по-ужасно.

— Той е прав, Итън. Чичо ми вероятно е вътре заедно със своите момчета. Без силите ми няма как да се справим отново с Кървавата глутница. Ние сме просто безпомощни смъртни. Разполагаме само с един глупав, безполезен искрящ камък — ритна гневно мокрия пясък Ридли, напълно отчаяна.

— Не сме безпомощни, Ридли — въздъхна Лив. — Просто сме смъртни. Трябва да свикнеш с това.

— По-добре ме гръмни и да се свършва.

Лив се загледа в морето.

— Може би това е пределната точка, до която можем да стигнем. Дори да успеем да минем покрай Кървавата глутница, все някога ще се изправим срещу Сарафина и... — не довърши, но всички знаехме какво си мислеше.

Щяхме да умрем. Това си беше истинска лудост. Самоубийство.

Вперих поглед във вятъра, в мрака, в нощта...

Къде си, Лена?

Виждах лунната светлина, която нахлуваше в пещерата. Лена беше някъде там и ме чакаше. Не ми отговаряше, но това нямаше да ме спре, щях да я намеря.

Идвам.

— Може би Лив е права и трябва да помислим за връщане. Да намерим някаква помощ.

Забелязах, че Линк дишаше трудно. Опитваше се да го скрие, но все още изпитваше болка. Трябваше да си дам сметка какво причинявах на своите приятели, на хората, които държаха на мен. Но...

— Не можем да се върнем назад. Искам да кажа, аз не мога.

Седемнайсетата луна нямаше да ни чака и времето на Лена изтичаше. Сиянието ме доведе тук по някаква причина. Спомних си това, което Мариан беше казала на гроба на майка ми, когато ми го даде.

В Светлината има Мрак и в Мрака има Светлина.

Майка ми го казваше често преди. Извадих Сиянието от джоба си. Светеше в яркозелено, невероятно силно. Нещо ставаше. Докато го въртях в ръцете си, си спомних всичко. Беше там, гледаше ме от повърхността на камъка.

Списъците с фамилните дървета на Рейвънуд и на Макон, разпръснати по масата на мама в архива.

Вгледах се в Сиянието и за първи път видях всичко съвсем ясно. Щом го направих, в ума ми и на повърхността на камъка започнаха да изплуват различни образи.

Мариан ми подава най-ценното притежание на майка ми, докато стои между гробовете на двамата, които най-накрая бяха намерили начин да бъдат заедно.

Може би Ридли беше права. Разполагахме само с един глупав, безполезен искрящ камък.

После пръстен, сияещ на нечий пръст.

Смъртните не можеха да се изправят сами срещу тъмната сила.

Снимка на майка ми, скрита в сенките.

Възможно ли е отговорът да е бил в джоба ми през цялото време?

И две черни очи, които бяха пълно отражение на моите.

Не бяхме сами. Никога не сме били. Виденията ми го бяха показвали от самото начало. Образите изчезнаха така внезапно, както се бяха появили, заменени от думи в мига, в който си помислих за тях.

В Сиянието има сила и в силата има Нощ.

— Сиянието — то не е това, което си мислим — отекна гласът ми в скалите, които ни заобикаляха.

Лив ме погледна изненадано.

— За какво говориш?

— Не е компас. Никога не е било.

Вдигнах го високо, за да могат да го видят всички. Докато наблюдавахме, то засвети все по-ярко и по-ярко и се превърна в съвършен кръг светлина. Като малка звезда. Вече не виждах камъка сред светлината.

— Какво прави? — попита Лив задъхано.

Сиянието, което приех толкова невинно от Мариан на гроба на майка ми, не беше извор на сила, поне не и за мен.

А за Макон.

Вдигнах го още по-високо. Сред искрящата лунна светлина на тясната, заляна от приливите пещера тъмната вода в краката ми започна да блести. Дори най-дребните песъчинки кварц в каменните стени улавяха светлината. В мрака сферата сякаш пламна. Виждах блясъка на кръглата седефена повърхност, разкриващ преливащите се цветове на скритата вътрешност. Виолетовото избухна в мрачно зелено, после в игриво жълто, което премина в оранжево и червено. В този миг разбрах.

Аз не бях пазител, нито чародеец, нито гадател.

Не бях като Мариан или майка ми. Не беше мое задължение да пазя документите и историята или да охранявам книгите и тайните, които ни правеха част от чародейския свят. Не бях като Лив, която обичаше да изследва непознатото и да измерва неизмеримото. Не бях Ама. Не можех да виждам това, което никой друг не виждаше, нито да общувам с Великите. И най-вече, не бях като Лена. Не можех да затъмня луната, да разделя небесата или да разцепя земята. Никога нямаше да убедя някого да скочи от мост, както би могла да направи Ридли. И не бях като Макон.

Подсъзнателно през цялото време се бях опитвал да разбера къде е моето място в тази история, моята история с Лена. Надявайки се, че в крайна сметка ще го открия.

Но моята история си беше пробила път до мен.

Сега, в края на това, което ми се струваше като цял един живот, прекаран в мрака и хаоса на Тунелите, знаех какво да правя. Знаех каква е моята роля. Мариан беше права. Аз бях Водач. Моята работа беше да открия това, което беше загубено.

Този, който беше загубен.

Завъртях Сиянието между пръстите си и го пуснах. Камъкът увисна във въздуха.

— Какво, по... — Линк залитна към мен.

Извадих сгънатата пожълтяла страница от задния си джоб. Онази, която бях откъснал от дневника на майка си и бях носил със себе си през целия път без причина. Или поне така си мислех.

Сиянието хвърли сребриста светлина из пещерата, реейки се свободно наоколо. Пристъпих по-близо до него и вдигнах листа така, че да мога да прочета заклинанието, написано върху него, макар че беше на латински. Произнесох думите внимателно:

*„In luce caecae Caligines sunt,
et in Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
et in imperio, Nox.
В светлината има сляп Мрак,
а в Мрака — Светлина.
В Сиянието е властта,
а във властта — Нощта.“*

— Разбира се — прошепна Лив и се приближи към светлината.
— Заклинанието. *Ob Lucem libertas*. „Свобода чрез светлина“. — Погледна към мен. — Довърши го.

Обърнах листа. От другата страна нямаше нищо.

— Това е всичко.

Очите на Лив се разшириха от изненада.

— Не можеш да го оставиш недовършено. Изключително опасно е! Силата на Сиянието, да не говорим за Сиянието на рода Рейвънуд, може да ни убие. Може да убие...

— Направи го ти.

— Не мога, Итън. Знаеш, че не мога.

— Лив. Лена ще умре. Ти, аз, Линк, Ридли — всички ще умрем. Стигнахме толкова далече, колкото е възможно за смъртни. Не можем да продължим сами.

Поставих ръка на рамото й.

— Итън.

Тя прошепна името ми, само моето име, но аз чух думите, които не можеше да каже гласно, така както чувах мислите на Лена, когато общувахме чрез *Келтската нишка*. С Лив също бяхме свързани по някакъв само наш начин. Не беше магия. Беше нещо съвсем човешко, съвсем реално. Можеше да не ѝ харесва това, което се беше случило между нас, но тя го разбираше. Тя ме разбираше и част от мен вярваше, че винаги ще продължи да го прави. Искаше ми се нещата да се бяха развили по друг начин и в края на тази история Лив да има всичко, което желае. Неща, които нямаха нищо общо със загубени звезди и чародейски небеса. Но моят път не ме водеше към нея. Тя самата беше част от този път.

Погледна покрай мен към Сиянието, което все още блестеше пред нас. Около силуета ѝ имаше рамка от светлина, толкова ярка, че изглеждаше, сякаш стои пред слънцето. Тя се протегна към Сиянието и аз си спомних съня си — съня, в който Лена се протягаше към мен от мрака.

Две момичета, които бяха различни като слънцето и луната. Без едната никога нямаше да намеря пътя си към другата.

В Светлината тук има Мрак и в Мрака тук има Светлина.

Лив докосна Сиянието само с един пръст и започна да говори:

*„In illo qui vinctus est,
libertas patefacietur.
Spirate olenuo, Caligines.
E Luce exi.“*

Тя плачеше, докато гледаше топката от светлина, и сълзите се стичаха по лицето ѝ. Изговаряше с мъка всяка дума, сякаш бяха издълбани в нея, но не спря.

*„В този, който е окован,
свободата ще се разкрие.
Вдъхни живота си отново, Мрак.
Излез от Светлината!“*

Гласът на Лив заглъхна. Тя затвори очи и изговори последните думи бавно в нощта между нас.

— Излез. Излез...

Думите затихнаха. Подаде ми ръка и аз я поех. Линк докуцука до нас, а Ридли го подкрепяше от другата страна. Цялото тяло на Лив се тресеше. С всяка дума тя се отдалечаваше все по-далече от свещения си дълг и от мечтата си. Беше взела страна. Беше влязла в история, която само трябваше да съхранява. Когато всичко свършеше, ако още бяхме живи, Лив вече нямаше да бъде обучаващ се Пазител. Тя пожертва своята дарба, единственото нещо, което придаваше смисъл на живота ѝ.

Не можех да си представя какво изпитваше в момента.

Още малко. Вече нямаше връщане назад. Проговорихме и четиримата.

— *E Luce exi!* Излез от Светлината!

Взривът беше толкова силен, че скалата под краката ми полетя към стената зад мен. И четиримата бяхме запратени на земята. Усещах вкуса на влажния пясък и на солената вода в устата си, но знаех. Майка ми се беше опитала да ми каже, но аз не можех да я чуя.

Сред пещерата, оградена от скали и мъх, от море и пясък, се появи същество, създадено от облачна мъгла и светлина.

Отначало виждах скалите зад него, сякаш беше само призрак.

Водата преминаваше през него и то не докосваше земята.

После светлината се превърна във форма, формата във фигура, фигурата в човек. Ръцете му станаха ръце, тялото му — тяло, лицето му — лице.

Лицето на Макон.

Чух думите на майка си.

Той е с теб сега.

Макон отвори очи и ме погледна.

Само ти можеш да го спасиш.

Беше облечен в обгорените дрехи от нощта, в която умря.

Само че нещо беше различно.

Очите му бяха зелени.

Чародейски зелени.

— Радвам се да ви видя, мистър Уейт.

20.VI

ОТ ПЛЪТ И КРЪВ

— Макон!

С мъка се удържах да не го прегърна. Той, от друга страна, ме гледаше абсолютно спокойно и небрежно изтърсваше някакви боклучета и въгленчета от вечерното си сако. Трудно ми беше да възприема очите му. Бях свикнал с ледените черни очи на Макон Рейвънуд Инкубуса, очите, които те гледаха и не показваха нищо освен собственото ти отражение. Сега той стоеше пред мен, зеленоок като светъл чародеец. Ридли се взираше в него, напълно безмълвна. Не се случваше често Ридли да няма какво да каже.

— Задължен съм ти, мистър Уейт. Много задължен.

Макон наклони няколко пъти врата си напред и назад, разкърши рамене и изпъна цялото си тяло, сякаш се събуждаше от дълбока дрямка.

Наведох се и вдигнах падналото в мръсния пясък Сияние.

— Бях прав. Ти си бил вътре през цялото време.

Замислих се колко ли пъти го бях държал в ръцете си, разчитайки на него да ме води. Колко позната бях започнал да чувствам топлината му.

Линк все още имаше трудности с осмислянето на факта, че Макон е жив. Без да мисли, той се пресегна напред и го докосна невярващо като дете. Ръката на Макон полетя веднага във въздуха и го сграбчи. Той потрепери.

— Съжалявам, мистър Линкълн. Опасявам се, че рефлексите ми са все още доста... първични. Напоследък нямах много време да ги упражнявам.

Линк потърка ръката си.

— Не беше нужно да го правите, мистър Рейвънуд. Просто исках да се уверя, че не сте...

— Какво? Блудник? Бяс, може би?

Линк отново потръпна.

— Вие ми кажете, сър.

Макон протегна ръката си към него.

— Увери се сам тогава. Заповядай.

Линк простря плахо ръката си напред, сякаш щеше да я постави върху пламъка на свещите от тортата за нечий рожден ден, както правехме, когато бяхме малки. Пръстът му стигна на милиметър от изпокъсаното сако на Макон и спря.

Макон въздъхна, обърна престорено очи нагоре и притисна силно дланта на Линк до гърдите си.

— Виждаш ли? От плът и кръв. Сега вече имаме нещо общо, мистър Линкълн.

— Чичо Макон? — спусна се Ридли напред, най-накрая готова за него. — Наистина ли си ти?

Той я погледна в сините очи.

— Загубила си силите си.

Тя кимна, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Ти също.

— Да, някои от тях, но подозирам, че съм придобил други. — Протегна се към ръката ѝ, но тя я отдръпна рязко. — Не съм сигурен. Все още се ориентирам в ситуацията. — Усмихна се. — Чувствам се като тийнейджър. За втори път.

— Но очите ти са зелени.

Макон тръсна глава и разкърши пръсти.

— Така е. Животът ми като инкубус приключи, но Промяната не е завършена. Въпреки че очите ми са на светъл чародеец, все още чувствам Мрака в мен. Той не е прогонен напълно. Все още.

— Аз не преживявам Промяна. Аз съм нищо, обикновена *смъртна*. — Произнесе думата, сякаш беше прокълната, и тъгата в гласа ѝ беше истинска. — Вече нямам място в Общия ред.

— Ти си жива.

— Не мога да се приема такава. Аз съм безсилна, напълно безпомощна.

Макон се замисли, явно преценяваше думите ѝ, като че ли се опитваше да определи не само нейното, но и своето състояние.

— Може да си по средата на твоя лична Промяна, освен ако това не е някой от по-интригуващите номера на сестра ми.

Ридли цялата грейна от внезапно появилата се надежда.

— Това означава ли, че силите ми могат да се върнат?!

Макон се взря в сините ѝ очи.

— Мисля, че Сарафина е прекалено жестока, за да го позволи. Означава, че може би все още не си напълно смъртна. Мракът не ни напуска така лесно, както ни се иска. — Придърпа я рязко към гърдите си и тя зарови лице в самото му като дванайсетгодишна. — Не е лесно да станеш Светлина, когато си била Мрак. Понякога е прекалено много да го поискаш от някого.

Опитах се да се ориентирам сред лавината въпроси, които препускаха из главата ми, и да уловя първия от тях.

— Как?

Макон се извърна от Ридли, зелените му очи ме заслепиха с новооткритата си светлина.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен, мистър Уейт? Как така не почивам, разпилян на двайсет и седем хиляди частички пепел в урна, положена в подземната гробница на Рейвънуд? Или как така не гния под лимоновото дръвче в лицемерния престиж на „Градината на вечния покой“? Как се озовах затворен в малка кристална топка в твоя мръсен джоб?

— Две — казах, без да се замислям.

— Моля?

— Има две лимонови дръвчета на гроба ти.

— Колко щедро. И едно щеше да бъде достатъчно — усмихна се уморено Макон, което беше доста забележително, имайки предвид, че беше прекарал последните няколко месеца в свръхестествен затвор с размерите на яйце и едва ли се беше преработил. — А може би се питаш, млади ми приятелю, как така аз умрях, а ти оживя? Защото трябва да ти кажа, че ако тази история стане известна, съседите ти в квартала ще говорят за това и в следващия си живот.

— Само дето това не стана, сър. Да умрете, имам предвид.

— Прав си, мистър Уейт. Аз съм — и винаги съм бил — определено доста жив. Така да се каже.

Лив пристъпи колебливо напред. Въпреки че вече никога нямаше да стане Пазител, Пазителят вътре в нея продължаваше да търси отговори.

— Мистър Рейвънуд, мога ли да ви попитам нещо?

Макон наклони леко глава.

— А коя си ти, скъпа? Струва ми се, че твоят глас ме призова да изляза от затвора ми.

Лив се изчерви.

— Аз бях, сър. Казвам се Оливия Дъранд и се обучавах при професор Ашкрофт. Преди... — затихна гласът ѝ.

— Преди да направиш заклинанието *Ob Lucem libertas!*

Лив кимна засрамено.

— Тогава си направила голяма жертва, за да ме спасиш, мис Оливия Дъранд. Длъжник съм ти, а аз винаги плащам дълговете си. Така че за мен ще е чест да отговоря на въпроса ти. И това е най-малкото, което ще направя за теб.

Макар да бе престоял толкова месеци затворен, Макон все още беше джентълмен.

— Очевидно знам как излязохте от Сиянието, но как попаднахте вътре? Невъзможно е един инкубус да се затвори вътре сам, особено когато би трябвало да е мъртъв?

Лив беше права. Той не можеше да го направи сам. Някой му беше помогнал и в мига, в който сферата го освободи, вече знаех кой е бил.

Човекът, когото и двамата обичахме толкова силно, колкото обичахме и Лена, дори в смъртта.

Майка ми — която обичаше книгите и старите предмети, нетрадиционните неща, историята и загадките. Която беше обичала Макон толкова много, че си беше тръгнала, когато той я бе помолил, въпреки че не бе могла да понесе мисълта да го остави. Дори и тогава една част от нея никога не го беше напуснала.

— Тя е била, нали?

Макон кимна.

— Майка ти единствена знаеше за Сиянието. Аз ѝ го дадох. Всеки инкубус би я убил, за да го унищожи. Това беше нашата тайна, последната ни тайна.

— Видя ли я? — погледнах към небето, примигвайки силно. Изражението на Макон се промени. Виждах болката по лицето му.

— Да.

— Изглежда ли...

Каква? Щастлива? Мъртва? Като себе си?

— Красива, както винаги. Красива, както в деня, в който ни напусна.

— И аз я видях.

Спомних си за гробището на Савана и познатата тежка буца заседна на гърлото ми.

— Но как е възможно? — Лив не се опитваше да го предизвика, но просто не разбираше. Никой от нас не разбираше.

Макон беше ужасно тъжен. Беше му трудно да говори за майка ми, също както се измъчвах и аз, когато ми се налагаше да го правя.

— Мисля, че ще откриете, че невъзможното е много по-често възможно, особено в чародейския свят. Но ако имате сили да направите още едно последно пътешествие с мен, ще ви покажа.

Направи широк подканящ жест към мен с едната си ръка, а другата предложи галантно на Лив. Ридли пристъпи напред и ме хвана за ръката. Аз се поколебах, но после помогнах на куцукация Линк да се опре на нея и така затворихме кръга.

Макон ме погледна и преди да успея да разгада изразението му, въздухът се изпълни с дим...

Макон се опита да се задържи, но му се зави свят. Виждаше абаносовото небе над себе си, осеяно с оранжеви пламъци. Не можеше да види как Хънтинг се храни, но усещаше зъбите на брат си, забити в рамото си. Когато Хънтинг се засити, пусна изцеденото тяло на Макон на земята. Макон не знаеше колко време беше минало, но когато отвори очи, видя бабата на Лена, Емалин, коленичила над него. Чувстваше топлината от лечителската ѝ сила да преминава през тялото му. Итън също беше тук. Макон се опита да каже нещо, но не знаеше дали могат да го чуят. Намери Лена, това искаше да му каже. Итън явно го беше чул, защото стана и изчезна сред огъня и облаците дим. Момчето толкова приличаше на Амари, упорито и безстрашно. Толкова приличаше на майка си, предано и честно, и обречено на сърдечната болка, която идваше с любовта към чародеец. Макон все още мислеше за Джейн, когато съзнанието му го предаде.

Когато отново отвори очи, огънят беше изчезнал. Димът, раздиращите звуци на пламъците и оръжията — всичко беше изчезнало. Почувства как се понася из мрака. Не беше както когато

Пътуваше. Тази празнота имаше тежест. Тя го придърпваше към себе си. Когато се измъкна, видя, че ръката му беше замъглена, само отчасти материализирана.

Беше мъртъв.

Лена явно беше направила своя избор. Беше избрала да бъде Светлина. Дори сред мрака, наясно със съдбата на инкубусите в Отвъдния свят, го обзе дълбоко спокойствие. Всичко беше свършило.

— Не още. Не и за теб.

Макон се обърна рязко, защото веднага беше разпознал гласа. Лила Джейн. Тя искреше сред бездната, блещукаща и красива.

— Джейн. Толкова много неща искам да ти кажа.

Тя поклати глава, кестенявата ѝ коса се разля по раменете.

— Няма време.

— Вече нямаме нищо друго освен време.

Протегна му ръка, пръстите ѝ излъчваха трептяща светлина.

— Хвани ръката ми.

В мига, в който Макон я докосна, мракът започна да се разсейва сред цветове и светлина. Виждаше образи, познати форми и фигури блещукаха край него, но не можеше да ги задържи. После осъзна къде се намираха. Архивът, специалното място на Джейн.

— Джейн, какво става?

Видя я, че протяга ръка, но всичко беше размито и неясно. После чу думите, думите, на които я беше научил:

— Сред тези стени извън времето и извън пространството аз приковавам тялото ти и те заличавам от тази земя.

В ръката си държеше нещо. Сиянието.

— Джейн, не го прави! Искам да бъда тук, с теб.

Тя се рееше пред него, но вече беше започнала да се разтваря във въздуха.

— Обещах ти, че когато времето настъпи, ще го използвам. Спазвам обещанието си. Не можеш да умреш. Те се нуждаят от теб.

— Вече я нямаше, беше се превърнала само в глас, нищо друго. — Синът ми се нуждае от теб.

Макон се опита да ѝ каже всичко, което не беше успял преди, но беше прекалено късно. Усещаше притеглянето на Сиянието, нямаше силата да му устои. Докато потъваше в бездната, чу как тя запечатва съдбата му.

— *Comprehende, liga, crucifige.*
Плени, окови, разпъни на кръст.

Макон изпусна ръката ми и се освободихме от видението. Но то остана в съзнанието ми. Майка ми го беше спасила чрез оръжието, което сам ѝ беше дал, за да го използва срещу него. Тя се беше отказала от възможността най-накрая да бъдат заедно — заради мен. Дали знаеше, че той е нашият единствен шанс?

Когато отворих очи, Лив плачеше, а Ридли се опитваше да скрие сълзите си.

— О, моля ви. Стига с тази драма.
Една сълза се търкулна по бузата ѝ.
Лив изтри очите си, подсмърчайки.

— Нямах представа, че Блудник може да направи нещо такова.

— Ще се изненадаш от нещата, на които сме способни, когато ситуацията го изисква. — Макон стовари ръката си върху рамото ми.
— Нали така, мистър Уейт?

Знаех, че се опитва да ми благодари. Но докато оглеждах нашия разкъсан кръг, не чувствах, че го заслужавам. Ридли беше загубила силата си, Линк се превиваше от болка, а Лив бе съсипала бъдещето си.

— Не съм направил нищо.

Макон ме стисна по-силно и ме завъртя към себе си.

— Ти успя да видиш това, което повечето хора биха пропуснали. Ти ме доведе тук, ти ме върна обратно. Ти прие съдбата си като Водач и намери пътя. Нито едно от тези неща не беше лесно. — Огледа се из пещерата — към Ридли, Линк и Лив. Очите му се задържаха малко по-дълго върху Лив и после отново се приковаха в моите. — За никого от вас.

Включително Лена.

Почти нямах сили да му го кажа, но не бях сигурен дали го знае.

— Лена мисли, че те е убила.

Отначало Макон не каза нищо, а когато проговори, гласът му беше овладян и спокоен.

— И защо мисли така?

— Сарафина ме прободеше онази нощ и... я промени. — Знаех, че не звуча много логично, но имаше толкова неща, които той трябваше да научи. — Мисля, че може би е направила своя избор в сърцето си, без да го осъзнава.

— Не го е направила — не се съгласи Макон с мен.

— Беше Книгата на луните, мистър Рейвънуд — не успя да се въздържи Лив. — Лена отчаяно искаше да спаси Итън и използва Книгата. Направи сделка, вашият живот срещу неговия. Тя не знаеше какво ще се случи. Книгата не може да бъде контролирана и именно затова не може да бъде оставена в ръцете на чародейци.

Лив звучеше като истински Пазител повече от всякога досега.

Макон наклони леко глава.

— Разбирам. Оливия?

— Да, сър?

— С цялото ми уважение, нямаме време да се съобразяваме с Пазители. Днешният ден изисква някои конкретни действия да не намират място в архивите. Най-малкото, да не бъдат разказвани. Разбираш ли ме?

Лив кимна. Изражението ѝ показваше, че разбира повече, отколкото той предполага.

— Тя вече не е Пазител.

Лив беше спасила живота му и бе унищожила своя. Заслужаваше уважението на Макон, най-малкото.

— Няма шанс да стана, не и след това — въздъхна тя.

Вслушах се в разбиващите се вълни и си пожелах да отнесат мислите ми със себе си в дълбините на морето.

— Всичко се е променило.

Очите на Макон се стрелнаха отново първо към Лив, после към мен.

— Нищо не се е променило. Поне не нещо важно. Може да стане, но още не е.

Линк се закашля неловко.

— Но какво можем да направим? Вижте ни само. — Спря за секунда. — Те имат цяла армия инкубуси и кой знае какво още там долу.

Макон ни огледа критично.

— А ние с какво разполагаме? С бивша Сирена, загубила силите си, с Пазител отстъпник, със загубен по пътя си Водач и... с теб, мистър Линкълн. Доста пъстър, но всъщност и изобретателен отбор. — Лусил измяука. — И да, с теб, мис Лусил.

Осъзнах каква разнебитена дружина бяхме — ранени, мръсни, изтощени...

— Да, някак си успяхте да стигнете дотук. И ме освободихте от Сиянието, което не е малко постижение.

— Да не казваш, че можем да се справим с тях? — попита Линк със същото изражение на лицето, както когато видяхме Ърл Пети да влиза в бой с целия бейзболен отбор на гимназията „Съмървил“.

— Казвам, че нямаме време да стоим тук и да си бъбрим, колкото и да се наслаждавам на приятната ви компания. Трябва да се погрижа за някои неща и племенницата ми е на първо място. — Макон се обърна към мен. — Водачо, покажи ни пътя.

Пристъпи напред към входа на пещерата и в този момент краката му се огънаха. Облак гъст прах се вдигна там, където беше паднал. Погледнах го, докато седеше сред калта в овъгленото си официално сако. Още не се беше възстановил от преживяното в Сиянието. Имахме нужда от друг план.

20.VI

АРМИЯ ОТ ЕДИН

Макон беше настоятелен. Не беше в състояние да върви, но знаеше, че не разполагаме с много време и бе решен да тръгне с нас. Не спорих, защото дори един слаб Макон щеше да бъде много полезен от четирима смъртни без каквито и да било сили.

Поне така се надявах.

Знаех накъде трябваше да поемем. Лунната светлина все още се лееше през тавана на крайбрежната пещера в далечината пред нас. Докато с Лив помагахме на Макон да върви по брега към осветената пещера, стъпка по стъпка, той вече беше приключил с въпросите към мен и беше мой ред.

— Защо Сарафина иска да призове Седемнайсетата луна сега?

— Колкото по-скоро Лена се Призове, толкова по-скоро тъмните чародейци ще подсигурят съдбата си. Лена става все по-силна с всеки ден. Знаят, че ако изчакат още малко, тя ще може сама да вземе решение. Ако обстоятелствата около моята *гибел* са им известни, предполагам, ще искат да се възползват от факта, че в момента е уязвима.

Спомних си как Хънтинг ми каза, че Лена е убила Макон.

— Известни са им.

— Итън, изключително важно е да ми кажеш всичко, което знаеш.

Ридли крачеше от другата страна на Макон.

— Още от рождения ден на Лена Сарафина трупа сили от Огъня на мрака, за да стане достатъчно могъща и да успее да пробуди Седемнайсетата луна.

— Говориш за оня откачен огън, който беше наклала там в гората?

Начинът, по който Линк го каза, ме наведе на мисълта, че той си представя ламаринени кофи за боклук, горящи нощем край езерото. Ридли поклати глава.

— Това не беше Огънят на мрака. Това беше нейна проява, на Сарафина. Тя го създаде.

Лив кимна.

— Ридли е права. Огънят на мрака е източникът на цялата магическа сила. Ако чародейците насочат колективната си енергия обратно към източника, той ще стане многократно по-могъщ. Нещо като свръхестествена атомна бомба.

— Искаш да кажеш, че ще избухне?

Линк вече не изглеждаше толкова убеден в решението си да преследва Сарафина.

Ридли му се усмихна презрително.

— Няма да избухне, гений. Но Огънят на мрака може да причини някои сериозни проблеми.

Вдигна глава към пълната луна и към лъча светлина, който създаваше пряка пътека към пещерата. Значи не луната подхранваше огъня. Силата на тъмния огън се вливаше в нея. Така Сарафина бе призовала луната и беше променила естествения ѝ цикъл.

Макон погледна Ридли внимателно.

— Защо Лена се съгласи да тръгне с теб?

— Успяхме да я убедим, аз и Джон.

— Кой е този Джон и каква е ролята му в нашата история?

Ридли гризеше лилавите си нокти.

— Той е инкубус. Или поне някакъв хибрид. Отчасти инкубус, отчасти чародеец и притежава наистина огромни сили. Обсебен е от Голямата бариера и вярва, че когато стигнем там, ще открием един идеален свят.

— Това момче знае ли, че Сарафина ще бъде там?

— Не, той е истински вярващ. Смята, че Голямата бариера ще реши всичките ни проблеми като някаква чародейска утопия — въздъхна Ридли с презрение.

Виждах ясно гнева в очите на Макон. Зеленото отразяваше емоциите му така, както черното преди не успяваше.

— Как е възможно ти и някакво момче, което дори не е чистокръвен инкубус, да убедите Лена в нещо толкова абсурдно?

Ридли извърна очи встрани.

— Не беше трудно. Лена не беше на себе си. Мислеше, че вече няма къде другаде да отиде.

Взирах се в сините ѝ очи и не можех да не се зачудя какво ли изпитваше към тъмния чародеец, какъвто тя самата беше само преди няколко дни.

— Дори да се е чувствала виновна за смъртта ми, защо би решила, че мястото ѝ е при вас, при един тъмен чародеец и един демон?

Макон не го каза с презрение, но видях, че думите му засегнаха Ридли.

— Лена се мразеше и мислеше, че ще стане Мрак. — Погледна към мен. — Искаше да отиде на място, където няма да нарани никого. Джон ѝ обеща, че ще бъде до нея, когато всички други я изоставят.

— Аз щях да бъда до нея — отекна гласът ми в каменните стени край нас.

Очите на Ридли направо ме пронизваха.

— Дори ако станеше Мрак?

Звучеше напълно логично. Лена беше разкъсвана от вина и се измъчваше, а Джон разполагаше с всички отговори, за разлика от мен. Замислих се за това колко отдавна двамата бяха заедно, само той и Лена — колко нощи, из колко мрачни Тунели...

Джон не беше смъртен. Докосването ѝ нямаше да го убие. Джон и Лена можеха да правят всичко, което пожелаеха, всички неща, които бяха забранени за нас с нея. Една картина се заби в съзнанието ми — те двамата, сгушени един в друг, преплетените им тела в мрака... Така, както се бяхме прегърнали с Лив в Савана.

— Има и още нещо. — Трябваше да му кажа. — Сарафина не е сама. Ейбрахам ѝ помага.

Нещо премина по лицето на Макон, но не можех да определя какво.

— Ейбрахам. Не съм изненадан.

— И виденията се промениха. Когато бях там, имах чувството, че той може да ме види.

Макон изгуби равновесие и за малко да падне върху мен.

— Сигурен ли си?

Кимнах.

— Каза името ми.

Макон ме погледна по същия начин, както в нощта на Зимния бал, на който Лена танцува за пръв път в живота си. Сякаш му беше

жал за мен — заради нещата, които трябваше да направя, заради отговорностите, които поемах. Така и не разбра, че това е без значение за мен.

Продължи да говори, а аз се опитах да се съсредоточа:

— Нямах представа, че нещата са се развили толкова бързо. Трябва да бъдеш изключително предпазлив, Итън. Ако Ейбрахам е установил връзка с теб, тогава той може да те вижда така ясно, както и ти него.

— Искаш да кажеш и извън виденията?

Мисълта за Ейбрахам, който наблюдава всяко мое движение, не беше най-успокояващата.

— За момента нямам отговор на този въпрос. Но докато разбере какво става, трябва да бъдеш много внимателен.

— Ще се справя с това. След като се преборим с армията от инкубуси, за да спасим Лена.

Колкото повече говорехме за това, толкова по-невъзможно ми се струваше.

Макон се извърна и отново погледна Ридли.

— Това момче свързано ли е по някакъв начин с Ейбрахам?

— Не знам. Той убеди Сарафина, че тя може да призове преждевременно Седемнайсетата луна.

Ридли изглеждаше нещастна, изтощена и окаяна.

— Дете, искам да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Не съм толкова високо в хранителната верига, чичо Макон. Никога не съм го срещала. Всичко, което знам, ми е казала Сарафина.

Беше ми трудно да повярвам, че това е същото момиче, което почти убеди баща ми да скочи от балкона на Историческото общество. Беше толкова тъжна и съкрушена.

— Сър? — обади се колебливо Лив. — Нещо ме тормози, откакто срещнахме Джон Брийд. Имаме хиляди семейни дървета на инкубуси и на чародейци в „Lunae libri“, стотици години история. Как така този човек изведнъж се появява отникъде и няма никакви сведения за него? Джон Брийд, имам предвид.

— Аз самият се питах абсолютно същото. — Макон отново тръгна напред, приведен леко на една страна. — Но той не е инкубус.

— Не изцяло — отвърна Лив.

— Но е силен като такъв — ритнах камъните под краката си.

— Все тая. Мога да го разбия — сви рамене Линк.

Ридли спря на място.

— Той не се храни, чичо Макон. Никога не съм виждала да го прави.

— Интересно.

Лив кимна.

— Наистина.

— Оливия, ако нямаш нищо против... — Макон протегна ръката си, за да се хване за нея. — Знаеш ли за случаи на хибриди от вашата страна на Атлантика?

Лив се приближи до него, за да се облегне на рамото ѝ и да ми даде възможност да си почина.

— Хибриди? Надявам се, че не...

Лив и Макон продължиха напред по камъните, а аз изостанах назад. Извадих гердана на Лена от джоба си. Докоснах талисманите ѝ внимателно, но те бяха безсмислени без нея. Герданът беше по-тежък, отколкото предполагах. А може би това беше просто тежестта на съвестта ми.

* * *

Стояхме на скалата над входа на пещерата и наблюдавахме сцената. Морската пещера беше огромна, изградена от абсолютно черни вулканични скали. Луната беше толкова ниско, че изглеждаше, сякаш всеки момент ще падне от небето. Глутницата инкубуси пазеха отвора на пещерата, а вълните се разбиваха в черните скали пред тях и пръските вода падаха върху ботушите им.

Не само лунната светлина беше привлечена към пещерата. Множество Бесове, виещи се черни сенки, излизаха от водата и се спускаха от небето. Те кръжаха над входа и над отвора в тавана, създавайки някаква свръхестествена вихрушка. Гледах как един Бяс се надига от водната повърхност, неговата неспираща да се върти сянка се отразяваше идеално точно в морето отдолу.

Макон посочи към призрачните им форми.

— Сарафина ги използва, за да подхранва Огъня на мрака.

Истинска армия. Какъв шанс имахме? Беше по-лошо, отколкото предполагах, и възможността да спася Лена все повече ми се струваше чиста фантазия. Поне имахме Макон.

— Какво ще правим?

— Ще се опитам да ви помогна да влезете вътре, но после ти сам ще трябва да намериш Лена. Все пак ти си Водачът, нали?

Ще ни помогне да влезем вътре? Майтап ли си правеше?

— Звучи така, сякаш ти няма да влезеш с нас?

Макон се отпусна на скалата и седна на самия ѝ ръб.

— Предположението ти е правилно.

Не се опитах да прикрия гнева си.

— Шегуваш ли се? Сам го каза — мислиш ли, че можем сами да спасим Лена: Сирена, загубила силите си, смъртен, който никога не е имал такива, библиотекаря и аз? Срещу глутница инкубуси и Бесове, достатъчно на брой, за да свалят целия въздушен флот на Щатите? Сериозно ли говориш? Кажи ми, че имаш някакъв план.

Макон вдигна поглед към луната.

— Ще ви помогна, но оттук. Довери ми се, мистър Уейт. Така трябва да бъде.

Стоях там, взирайки се в него. Беше напълно сериозен. Щеше да ни изпрати там сами.

— И се предполага това да ни успокои.

— Там долу ви очаква само една битка и тя не е нито моя, нито на приятелите ти. Тя е лично твоя, синко. Ти си Водач, смъртен с велика мисия. Ти се бориш сам, откакто те познавам — с услужливите дами от ДАР, с Дисциплинарния комитет, с Шестнайсетата луна, дори с приятелите си. Не се съмнявам, че ще откриеш своя път и начин да се справиш с това, което ти предстои.

Да, бях се борил цяла година, но това не ме успокояваше. Мисис Линкълн приличаше на човек, който ще ти изсмуче живота, но всъщност не можеше да го направи. Това, което ни очакваше под нас обаче, беше съвсем различна история.

Макон извади нещо от джоба си и го притисна в ръката ми.

— Ето. Само това имам, тъй като скорошното ми пътуване беше по-скоро неочаквано и нямах време да се подготвя.

Погледнах към малкия златен предмет. Беше във формата на миниатюрна книжка, затворена с изящна закопчалка. Натиснах я и тя

се отвори. Вътре имаше снимка на майка ми, момичето от виденията ми. Неговата Лила Джейн.

Той извърна очи встрани.

— Така се случи, че се оказа в джоба ми след цялото това време. Можеш ли да си представиш?

Но книжката изглеждаше захабена и издраскана и бях убеден, че не се е озовала в джоба му, а си е била там във всеки ден от живота му през всички тези години.

— Вярвам, че ще ти даде много сила, Итън. На мен поне винаги ми е давала. Да не забравяме, че нашата Лила Джейн беше силна жена. Тя ме спаси дори от гроба.

Разпознах изражението, което имаше майка ми на снимката. Винаги бях мислел, че то е запазено специално за мен. Погледна ме така, когато за първи път прочетох табела край пътя през прозореца на колата ни, а тя още не подозираше, че мога да чета. Погледна ме така, когато изядох съвсем сам целия маслен пай на Ама и заспах в леглото и с ужасно силни стомашни болки. Гледаше ме така и в първия ми учебен ден, на първия ми баскетболен мач, на първия ми купон.

И сега отново гледаше към мен със същото изражение в очите от вътрешността на малката златна книжка.

Тя нямаше да ме изостави. Нито пък Макон. Може би все пак имаше някакъв план. Той беше измамил смъртта. Прибрах книжката в джоба си до гердана на Лена.

— Почакай малко — пристъпи Линк към мен. — Радвам се, че имаш такъв талисман, но сам каза, че цялата Кървава глутница ще бъде там плюс вампирчето, майката на Лена и Императора, или както там си го наричат онзи Ейбрахам. А последния път, когато проверих, Хан Соло не се мотаеше наоколо. Не мислиш ли, че ще ти трябва нещо повече от една малка книжка?

Ридли кимна с глава зад него.

— Линк е прав. Може и да успееш да спасиш Лена, но затова трябва първо да стигнеш до нея.

Линк приклепна до Макон.

— Мистър Рейвънуд, не можете ли да дойдете с нас и да ни отървете от двама-трима от ония момчета?

Макон повдигна вежди. Това беше първият му истински разговор с Линк.

— За съжаление, синко, престоят ми в затвора доста изтощи силите ми.

— Той е в преходна фаза, все още се променя, Линк. Не може да слезе там долу. Прекалено е уязвим.

Лив все още подкрепяше Макон, коленичила на земята до него.

— Оливия е права. Инкубусите са невероятно силни и бързи. В сегашното си състояние не мога да се изправя на пътя им.

— Значи съм голяма късметлийка — разнесе се гласът внезапно от нищото и тя изникна от мрака дори още по-бързо. Носеше дълго черно палто с висока яка и протрити черни ботуши. Черната ѝ коса се развяваше от вятъра.

Веднага я разпознах — сукубата от погребението. Беше Леа Рейвънуд, сестрата на Макон. Той беше също толкова изненадан да я види като нас.

— Леа? Ще ми отнеме известно време да свикна.

Тя отпусна глава на рамото му, както Лена често правеше.

— Как ни намери?

Леа се засмя.

— Ти си голяма новина из Тунелите. По улиците се носи мълва, че големият ми брат ще се изправи срещу Ейбрахам. Чух, че той не е особено доволен от теб.

Тя плъзна ръката си по гърба му, подкрепяйки го, и се взря в очите му.

— Зелени, а?

Сестрата на Макон — онази, която Арелия беше взела със себе си в Ню Орлиънс, когато го бе оставила при баща му. Сестрите също я бяха споменавали. „Те бяха като Мрака и Светлината.“

Линк улови погледа ми зад тях и знаех какъв е въпросът му. Чакаше да му дам сигнал. Бой или отбой. Не беше съвсем ясно какво искаше Леа Рейвънуд от нас и защо беше тук. Но ако беше като Хънтинг и се хранеше с кръв вместо със сънища, трябваше да реагираме бързо. Погледнах към Лив. Тя поклати глава почти незабележимо. Също се колебаеше. Макон възнагради сестра си с една от редките си усмивки.

— Е, какво ще правим сега, скъпа моя?

— Тук съм, за да изравня силите. Знаеш, че си падам по добрите семейни кавги — усмихна се също Леа. Завъртя рязко китката си и в

ръката ѝ изневиделица се появи дълъг жезъл, направен от полирано дърво. — И си нося една голяма пръчка.

Макон не каза нищо. Не можех да реша дали изглеждаше облекчен или притеснен. И в двата случая определено беше слисан.

— Защо сега? Обикновено не се месиш в делата на чародейците.

Леа бръкна в джоба си и извади ластик, с който пристегна косата си на конска опашка.

— Това не е просто поредната чародейска битка, вече не. Ако Редът бъде унищожен, ние също можем да изчезнем с него.

Макон я погледна многозначително. Разпознах изражението „не говори така пред децата“.

— Общият ред съществува от самото начало на времето. Ще е нужен много повече от един Катаклизъм, за да го унищожи.

Тя се усмихна и размахва жезъла си.

— Освен това е време някой да научи Хънтинг на добри маниери. Мотивите ми са абсолютно чисти, както може да бъде чисто само сърцето на една сукуба.

Макон се засмя при мисълта за това. Но от мястото, където стоях аз, нещата не ми звучаха особено забавни.

Мрак или Светлина — Леа Рейвънуд можеше да тръгне и по двата пътя, но на мен не ми пукаше.

— Трябва да намерим Лена.

Леа вдигна жезъла си.

— Чаках да го кажеш.

Линк се закашля леко, за да привлече вниманието ни.

— Не искам да съм груб, госпожо. Но Итън всъщност иска да каже, че Хънтинг е долу с Кървавата си глутница. Не ме разбирайте погрешно, изглеждате ми доста лоша и всичко както си трябва, но все пак сте само едно момиче с пръчка в ръка.

— Това — за частица от секундата Леа протегна ръката си право напред, на сантиметри от носа на Линк — е жезъл, не пръчка. И аз не съм момиче. А сукуба. Когато става дума за нашия вид, женските имат някои предимства. Ние сме по-бързи, по-силни и по-умни от мъжките ни сродници. Мисли за мен като за богомолката на свръхестествения свят.

— Това онези буболечки, които изяждаха главите на мъжките ли бяха? — Линк изглеждаше леко скептичен.

— Да. Изяждат ги.

Каквито и опасения да имаше Макон относно Леа, все пак изглеждаше облекчен, че тя ще бъде с нас. Даде ѝ някои последни съвети:

— Ларкин е пораснал от последния път, когато си го виждала, Леа. Сега е доста могъщ Илюзионист. Внимавай. А според Оливия нашият брат води със себе си безмозъчната си свита, Кървавата глутница.

— Не се притеснявай, големи братко. И аз си имам домашен любимец — погледна Леа към издатината над нас. Нещо като планински лъв с огромни размери се беше излегнал на скалите с провиснала от урвата опашка. — Бейд! — Животното се изправи на крака и отвори челюсти, разкривайки остри като бръснач зъби, а после скочи до нея. — Сигурна съм, че Бейд няма търпение да си поиграе с паленцата на Хънтинг. Нали знаеш какво казват за кучетата и котките.

Ридли прошепна на Лив:

— Кръстен е на Бейд, вуду бога на вятъра и бурите. Никой не иска да си има проблеми с него.

Сетих се за Лена и се почувствах малко по-добре, независимо че една седемдесеткилограмова котка се взираше към мен.

— Дебненето и засадите са нейната специалност — погали Леа любимката си зад ушите.

При вида на дивата кожа Лусил изтича до нея и я перна игриво с лапичка. Бейд я побутна с муцуната си. Леа се наведе и я вдигна на ръце.

— Лусил, как си момичето ми?

— Откъде познаваш котката на пралеля ми?!

— Присъствах на раждането ѝ. Беше на майка ми. Тя я даде на леля ти Пру, за да може да намира пътя си в Тунелите.

Лусил се сви на кълбо между лапите на Бейд.

Не бях сигурен все още за Леа, но Лусил никога не би ме предала. Тя можеше добре да преценява характера на човек, въпреки че беше котка. Чародейска котка. Трябваше да се сетя по-рано за това.

Леа затъкна жезъла в колана си и разбрах, че е време да тръгваме.

— Готови ли сте?

Макон ми протегна ръка и аз я поех. За секунда усетих силата на хватката му, сякаш проведохме някакъв чародейски разговор, който не проумявах напълно. После ме пусна и аз се обърнах към пещерата. Чудех се дали някога щях да го видя отново.

Тръгнах напред, а приятелите ми бяха точно зад мен. Приятелите ми, една сукуба и планински лъв, кръстен на името на избухлив вуду бог. Надявах се това да е достатъчно.

20.VI

ОГЪНЯТ НА МРАКА

Когато стигнахме в подножието на стръмната скала, всички се скрихме зад няколко по-големи камъка на метри от пещерата. Входът беше пазен от двама инкубуси, които разговаряха помежду си съвсем тихо. Разпознах белязания от погребението на Макон.

— Супер.

Двама кървави инкубуси, а дори още не бяхме влезли вътре. Знаех, че останалата част от Глутницата сигурно беше някъде наблизо.

— Остави ги на мен. Може би няма да искаш да гледаш това, което ще последва.

Леа направи знак към Бейд, който прибяга с подскоци до нея. Тоягата прелетя във въздуха като светкавица. Инкубусите изобщо не видяха, че приближава към тях. Тя повали първия на земята за секунди. Бейд нанесе своя удар, като нападна втория и го притисна към скалата. Сукубата се изправи, изтривайки уста с ръкава си, и се изплю — кърваво петно беляза пясъка.

— Стара кръв, може би на седемдесет — сто години. Мога да го усетя.

Линк я зяпна с отворена уста.

— Тя да не очаква да правим и ние същото?!

Леа се наведе към врата на втория инкубус за около минута и после ни махна с ръка.

— Вървете.

Не помръднах.

— Какво... какво да правя?

— Бий се.

Входът на пещерата беше ужасно ярък — сякаш слънцето грееше отвътре.

— Не мога.

Линк погледна нервно към пещерата.

— За какво говориш, човече?

Вдигнах очи и огледах приятелите си.

— Мисля, че трябва да се върнете. Прекалено е опасно. Не биваше да ви забърквам в това.

— Никой не ме е забърквал в нищо. Дойдох, за да... — Линк погледна към Ридли, после се извърна неловко встрани. — За да се отърва от всичко.

Бившата чародейка отметна калната си коса с драматичен жест.

— Е, аз определено не съм дошла тук заради теб, приятелче. Не се ласкай прекалено. Колкото и да ми харесва да се мотая с кретени като вас, аз съм тук, за да спася братовчедка си. — Погледна към Лив. — А твоето извинение какво е?

Лив отговори спокойно:

— Вярваш ли в съдбата?

Всички я погледнахме като че ли беше полудяла, но тя не ни обърна внимание.

— Е, аз вярвам. Наблюдавам чародейското небе, откакто се помня, и мога да забележа, когато то се променя. Южната звезда, Седемнайсетата луна, селенометърът ми, за който всички вкъщи ми се подиграват — това е съдбата ми. Писано ми е да съм тук. Дори ако... без значение какво ще се случи.

— Схванах — каза Линк. — Дори ако всичко се прецака и знаеш, че ще загубиш всичко, което си имал, понякога просто трябва да го направиш.

— Нещо такова.

Линк потърка кокалчетата на пръстите си.

— Е, и какъв е планът?

Погледнах към най-добрия си приятел, който беше разделил с мен своето шоколадче „Туинки“ в автобуса във втори клас. Наистина ли щях да му позволя да ме последва в пещерата, за да умре?

— Няма план. Не можеш да дойдеш с мен. Аз съм Водач. Това е моя отговорност, не твоя.

Ридли изпуфтя с досада.

— Очевидно тази работа с водачеството не ти е обяснена както трябва. Ти не притежаваш никакви суперсили. Не можеш да прескачаш високи сгради с един подскок, нито да се биеш с тъмни чародейци в компанията на магическата си котка. — Лусил явно разбра, че се говори за нея, защото наостри уши. — На практика си малко прехвален

туристически екскурзовод, който изобщо не е подготвен за среща с банда тъмни чародейци. Също като малката Мери Попинз.

— Аквамен — намигна ми Линк.

Лив досега мълчеше, но изведнъж се намеси:

— Тя е права, Итън. Не можеш да се справиш сам.

Знаех какво щяха да направят — или по-скоро, какво нямаше да направят. Нямаше да си тръгнат. Поклатих глава.

— Вие сте идиоти.

Линк се ухили.

— Но не обикновени. Ние сме смели до смърт идиоти.

* * *

Останахме плътно притиснати до стените на пещерата, като следвахме лунната светлина, която проникваше през цепнатината в тавана ѝ. Щом завихме зад ъгъла, лъчите станаха непоносимо ярки и видях кладата под нас. Издигаше се в центъра на пещерата, заобиколена от златни пламъци, и поглъщаше пирамидата от изпочупени дървета. Върху нея висеше закачена като на невидими жици каменна плоча, донякъде приличаща на олтар на майте. Няколко протрити каменни стъпала водеха до олтара. На стената зад плочата бяха нарисувани тъмни чародейци, сплели ръце в магически кръг.

Тялото на Сарафина лежеше върху олтара точно както при появата ѝ в гората. Това беше единствената прилика с онази случка. Лунната светлина се просмукваше през покрива и заливаше тялото ѝ, излизайки след това от него във всички посоки под формата на лъчи, сякаш се отразяваше от призма. Сякаш Сарафина задържаше светлината от луната, която бе призовала да се яви по-рано от определеното ѝ време — Седемнайсетата луна на Лена. Дори златистата ѝ рокля изглеждаше като изтъкана от хиляди сияйни метални нишки.

Лив затаи дъх.

— Никога не съм виждала подобно нещо.

Явно Сарафина се намираше в транс. Тялото ѝ се повдигаше на няколко сантиметра от камъка, гънките на роклята ѝ се спускаха

покрай олтара като водопад. Отдалеч се виждаше, че беше събрала доста сериозни сили.

В основата на кладата стоеше Ларкин. Гледах го как се приближава към каменните стълби. По-близо до...

Лена.

Тя лежеше в безсъзнание, с прострени към пламъците ръце и затворени очи. Главата ѝ беше отпусната в скута на Джон Брийд. Той изглеждаше различно, безизразен. Като че ли беше в свой собствен транс.

Лена се тресеше. Дори от разстоянието, на което бях, можех да усетя хапещия студ, който излъчваше огънят. Сигурно замръзваше. Тъмни чародейци заобиколиха кладата. Не ги познавах, но бях сигурен, че са тъмни, заради налудничавите им жълти очи.

Лена! Чуваш ли ме?

Сарафина отвори очи. Чародейците започнаха да напяват.

— Лив, какво правят? — прошепнах аз.

— Викат Призоваващата луна.

Не ми беше нужно да знам какво казват, за да разбера какво ще се случи. Сарафина викаше Призоваващата луна и Лена щеше да направи своя избор, докато беше под влиянието на някакво тъмно заклинание. Или под тежестта на вината си, която сама по себе си беше тъмно заклинание.

— Какво става?

— Сарафина използва цялата си сила, за да пренесе енергията на Огъня на мрака и своята собствена към луната.

Лив се беше втренчила в сцената, сякаш се опитваше да запомни всеки детайл, независимо колко зловещ беше. Пазителят в нея работеше на пълни обороти и събираше късчетата история за бъдещето.

Из пещерата плъзнаха Бесове, заплашвайки да съборят стените — фучаха навсякъде, извиваха се, придобиваха сила и плът.

— Трябва да се махаме оттук.

Лив кимна, а Линк сграбчи Ридли за ръката. Придвижихме се безшумно покрай стената към долната част на пещерата, като се криехме в сенките, докато стигнахме до мокрия пясъчен под. Осъзнах, че пеенето беше спряло. Чародейците се взираха мълчаливо в

Сарафина и в кладата, самите те попаднали под влиянието на омагьосващо умовете заклинание.

— А сега какво? — побледня Линк.

В центъра на кръга пристъпи човек. Не ми беше трудно да се досетя кой е той, защото носеше същия официален костюм и тясна вратовръзка от виденията ми. Белият му летен костюм го правеше да изглежда още по-странно тук, сред тъмните чародейци и спиралата от Бесове. Ейбрахам, единственият инкубус, достатъчно силен, за да извика толкова много Бесове от Отвъдния свят. Ларкин и Хънтинг стояха зад него, а всички други инкубуси в пещерата паднаха на едно коляно. Ейбрахам вдигна ръце към вихрушката от изгубени души.

— Време е.

Лена! Събуди се!

Пламъците, ограждащи кладата, се устремиха още по-високо. Пред кладата Джон Брийд нежно повдигна Лена, за да я събуди.

Лена! Бягай!

Тя се огледа, все още неориентирано. Не реагира на гласа ми. Не бях сигурен дали изобщо чуваше нещо. Движенията ѝ бяха колебливи, явно не разбираше къде се намира.

Ейбрахам се обърна към Джон и махна леко с ръка. Джон трепна, после вдигна Лена и я понесе напред, теглен като с невидимо въже.

Лена!

Главата ѝ се отпусна на една страна, очите ѝ отново се затвориха. Джон започна да изкачва стъпалата. Напереното му държане беше изчезнало. Сега приличаше по-скоро на зомби.

Ридли се примъкна напред.

— Лена е напълно неадекватна. Не разбира какво се случва. Явно е ефект от огъня.

— Защо я държат в безсъзнание? Не трябва ли да е на себе си, за да се Призове?

Мислех, че е необходимо условие за този случай.

Ридли се загледа в огъня. Гласът ѝ беше нетипично сериозен и тя нарочно отбягваше погледа ми.

— Призоваването изисква проява на воля. Тя просто трябва да направи избора си. — Определено звучеше странно. — Освен...

— Освен какво?

Нямах време да се опитвам да разгадавам недомлъвките ѝ.

— Освен ако вече не го е направила.

Което беше станало, когато си тръгна от нас. Когато захвърли гердана си. Когато избяга с Джон Брийд.

— Не го е направила — отговорих автоматично. Познавах Лена. Трябваше да има причина за това, за всичко. — Не е.

Ридли ме погледна.

— Надявам се да си прав.

Джон стигна до върха на олтара, а Ларкин вървеше зад него. Ларкин завърза заедно с някакво въже Сарафина и Лена под светлината на Седемнайсетата луна.

Усетих как сърцето ми заби с всички сила.

— Трябва да стигна до Лена. Ще ми помогнете ли?

Линк хвана два камъка, достатъчно големи, за да нанесат щети, ако изобщо успееше да ги използва. Лив запрелиства бясно тетрадката си. Дори Ридли извади близалка от джоба си и сви рамене.

— Никога не знаеш...

Внезапно чух глас зад себе си:

— Не можеш да стигнеш там, освен ако не се погрижиш за всички тия Бесове. А не си спомням да съм те учила как се прави.

Усмяхнах се, преди да се обърна.

Беше Ама и този път бе довела със себе си живи, а не починали помощници. Арелия и Туайла стояха наблизо и трите заедно приличаха на трите орисници. Заля ме огромно облекчение и осъзнах, че част от мен беше смятала, че никога вече няма да видя Ама. Прегърнах я толкова силно, че се уплаших да не я пречупя. Тя също ме притисна към себе си и после се отдръпна и намести килнатата си шапка. Тогава видях старомодните ботуши с връзки на бабата на Лена, която се появи зад Арелия. И орисниците станаха четири.

— Госпожо — кимнах към нея. Тя кимна в отговор, сякаш ей сега щеше да ми предложи чаша чай на верандата на „Рейвънуд“. И после се паникьосах, защото си спомних, че не бяхме там. И Ама, Арелия и Туайла не бяха феи от приказките. Бяха просто три древни — около двеста и петдесет годишни общо — южняшки дами, носещи наколенки и колани за пристягане. Бабата на Лена също не беше особено млада. Тези четири орисници нямаха никаква работа на бойното поле. Като се замислех, никой от рода Уейт не беше проявявал интерес към този вид занимание.

Освободих се от хватката на Ама.

— Какво правиш тук? Как ни намерихте?

— Какво правя тук?! — изсумтя Ама. — Семейството ми е дошло на Морските острови от Барбадос, преди да си бил дори замисъл в Божия ум. Познавам тези острови като кухнята си.

— Това е чародейски остров, Ама. Не е от Морските острови.

— Разбира се, че е. Къде другаде ще скриеш остров, който не искаш никой да види?

Арелия постави ръка на рамото на Ама.

— Тя е права. Голямата бариера е скрита сред Морските острови. Амари може и да не е чародейка, но тя притежава дарбата да вижда напред също като мен и сестра ми.

Ама тръсна глава толкова силно, та за миг помислих, че ще отлети.

— Наистина ли си мислеше, че ще те оставя да затънеш в тези подвижни пясъци сам?

Преметнах отново ръцете си около шията ѝ и я притиснах силно.

— А как разбрахте къде да ни намерите? Ние сами едва открихме това място.

Линк винаги беше стъпка назад или стъпка напред. Четирите го погледнаха, сякаш се изненадваха колко е тъп.

— Ха, след цялата тази врява, която вдигнахте, докато дойдете дотук? Като минахте през заклинание, по-старо от майката на майка ми? Все едно че се обадохте по телефона за спешни случаи в Гатлин.

Ама пристъпи към Линк, който бързо направи крачка назад, за да излезе от обсега ѝ на действие. Тя обаче не ме пусна. Така разбрах какво се върти в главата ѝ: „Обичам те и никога не съм се гордяла повече с теб. И ще бъдеш наказан да не излизаш цял месец, когато се приберем у дома“.

Ридли се приведе към Линк.

— Напъни си мозъчето малко. Некромансер, Ясновидец и гадател. Не сме били имали шанс!

Ама, Арелия, Туайла и баба ѝ се обърнаха към Ридли в мига, в който проговори. Тя се изчерви и сведе почитително очи.

— Не мога да повярвам, че си тук, лелю Туайла — преглътна тежко. — Бабо.

Старата жена повдигна брадичката на Ридли и се загледа в яркосините ѝ очи.

— Значи е вярно — широко се усмихна. — Добре дошла отново, дете.

Разцелува я по бузите. Ама изглеждаше много доволна.

— Казах ти. Беше в картите.

Арелия кимна.

— И в звездите.

Туайла се подсмихна и понижи гласа си до шепот:

— Картите показват само повърхността на събитията. Това, което имаме тук, е отсечено много надълбоко, минало е през костта и е излязло от другата страна.

По лицето ѝ премина сянка. Погледнах към Туайла.

— Какво? — усмихна се тя и сянката изчезна.

— Имаме нужда от помощ от *Ла Бас* — размаха ръка над главата си. — Да се заемаме отново с важните неща.

— От Отвъдния свят — преведе Арелия.

Ама коленичи и разви кърпата си, пълна с малки кости и амулети. Приличаше на лекар, който подготвя хирургическите си инструменти.

— Викането на такваз помощ е точно по специалността ми.

Арелия извади някаква дрънкалка, а Туайла седна на земята и се намести удобно. Нямах никаква представа какво щеше да прави. Ама разпръсна костите и започна да се мъчи с капака на една от своите стъкленици.

— Гробищна пръст от Южна Каролина. Най-добрата. Нося я от вкъщи. — Взех стъкленицата от нея и я отворих, като си мислех за нощта, когато я бях последвал в блатото. — Трябва да се погрижим за Бесовите. Това няма да спре Сарафина или калпавия брат на Мелхизедек, но ще отнеме част от нейните сили.

Бабата на Лена и Ридли погледна към черния тайфун от Бесове, които се виеха над огъня и го подклаждаха.

— Божичко, ама ти наистина не си преувеличила, Амари. Много са се насъбрали тук.

Видях как погледът на старата жена се премести от неподвижното тяло на Сарафина към Лена и изражението ѝ стана посурово. Ридли пусна ръката ѝ, но не се отдръпна встрани.

Линк въздъхна с облекчение.

— Човече, следващата неделя отивам на църква, казвам ти.

Не му отвърнах, но и на мен ми беше минала подобна мисъл.

Ама се втрени в пръстта, която беше разпръснала под краката си.

— Време е да ги изпратим отново там, където им е мястото.

Баба Емалин, най-старата жена от чародейците, които познавах, оправи решително палтото си.

— И тогава аз ще се разправам с дъщеря си.

Ама, Арелия и Туайла седнаха с кръстосани крака върху влажните скали и се хванаха за ръце.

— Всяко нещо по реда си. Първо да се отървем от Бесовете.

Възрастната жена отстъпи назад и им освободи пространство.

— Това би било чудесно, Амари.

Трите жени затвориха очи. Гласът на Ама беше силен и чист, въпреки бръмченето на вихрушката и неясното жужене на тъмната магия.

— Чичо Абнър, лелю Дилайла, лелю Айви, бабо Сула, имаме нужда от вашата намеса още веднъж. Призовавам ви на това място. Намерете пътя си към този свят и прогонете онези, които не принадлежат на него.

Очите на Туайла се обърнаха навътре и тя започна да пее:

— *Les lois*, мои духове, мои водачи,/разкъсайте моста,/който е пренесъл тези сенки от вашия свят/в другия.

После повдигна ръце над главата си.

— *Repasser!* Преминете обратно!

— Отново! — извика Арелия на английски.

— *Les lois*, мои духове, мои водачи,/разкъсайте моста,/който е пренесъл тези сенки от вашия свят/в другия.

Туайла продължи да напява, смесвайки своя креолски френски с английския на Ама и Арелия. Гласовете им се извисяваха като чуден хор. През цепнатината на тавана на пещерата се виждаше небето, което се смрачаваше край лъча лунна светлина, сякаш жените в кръга призоваваха буреносен облак да доведе тяхна собствена буря. Но не викаха на помощ буреносен облак. Те създаваха различна вихрушка, мракът се завихряше над тях като съвършено торнадо, спускащо се към центъра на техния кръг. За миг си помислих, че огромната спирала

само ще ни убие по-бързо, тъй като щеше да привлече към нас вниманието на всички Бесове и инкубуси наоколо.

Трябваше вече да съм се научил, че не бива да се съмнявам в тях.

Призрачните фигури на Великите започнаха да се материализират край нас: чичо Абнър, леля Дилайла, леля Айви и Сула Пророчицата. Сякаш изплуваха от пясъка и пръстта, телата им се оформяха от тях песъчинка по песъчинка.

Нашите три орисници продължаваха да пеят:

— Разкъсайте моста,/който е пренесъл тези сенки от вашия свят/
в другия.

След секунда дойдоха още духове от Отвъдния свят, още Блудници. Раждаха се от въртящата се спирала на пръстта като пеперуди от пашкулите си. Великите и духовете привличаха Бесовите — сенчестите създания се спуснаха към тях с ужасяващите писъци, които помнех от Тунелите. Великите започнаха да растат. Сула беше толкова голяма, че нанизите на гerdана ѝ приличаха на гигантски въжета. На чичо Абнър му трябваше само мълния в ръка и тога и щеше да бъде като Зевс, надвиснал заплашително над нас. Бесовите се отдръпнаха от Огъня на мрака и полетяха встрани като черни ивици, разкъсващи небето. Докато мигна, бяха изчезнали. Великите ги бяха поели в себе си, както Туайла беше вдишала Блудниците в онази нощ на гробището. Пророчицата Сула се понесе плавно напред, окичените ѝ с пръстени пръсти сочеха към последния от Бесовите, който се въртеше и пищеше сред вихрушката.

— Разкъсайте моста!

Бесовите бяха изчезнали, оставяйки над главите ни само един тъмен облак и Великите, а Сула стоеше права пред нас. Тя блещукаше на лунната светлина, докато изговаряше последните думи:

— Кръвта винаги е кръв. Дори времето не може да я спре.

Великите си отидоха, а тъмният облак се разнесе. Остана само носещият се на талази дим от Огъня на мрака. Кладата все още гореше и Сарафина и Лена още бяха положени на каменната плоча.

Вихрушката от Бесове беше изчезнала, но и нещо друго се беше променило. Вече не наблюдавахме мълчаливо, прикрити от сенките, в очакване на подходящия момент, за да действаме. Очите на всички инкубуси и тъмни чародейци в пещерата бяха приковани в нас, кучешките им зъби бяха оголени, а жълтите им очи ни пронизваха.

Май се бяхме натресли на купона, независимо дали това ни харесваше или не.

20.VI

СЕДЕМНАЙСЕТ ЛУНИ

Кървавите инкубуси реагираха първи, като се дематериализираха един по един и след миг се появиха отново, образувайки познатата ни глутница. Разпознах Белязания, инкубуса от погребението на Макон. Той беше най-отпред, черните му очи ни преценяваха хладнокръвно. Хънтинг, естествено, не се виждаше никъде — беше прекалено голяма клечка за такова обикновено клане. Но Ларкин беше тук, с увита около ръката си черна змия. Втори по ред във властта.

Заобиколиха ни за секунди и вече нямаше къде да се скрием. Глутницата беше пред нас, стените на пещерата — зад гърбовете ни. Ама застана между инкубусите и мен, май смяташе да се бие с тях с голи ръце. Нямаше да има никакъв шанс.

— Ама! — изкрещях аз, но беше прекалено късно.

Ларкин се появи на сантиметри от крехката ѝ фигура, размахвайки нож, който никак не приличаше на илюзия.

— Ти си прекалено голяма досада за такава стара дама, знаеш ли? Винаги се мотаеш, където не ти е работа, и водиш мъртвите си роднини. Време е да се присъединиш към тях, щом толкова си ги харесваш.

Ама не помръдна.

— Ларкин Рейвънуд, ще съжаляваш стократно, че се опита да преминеш от този свят към другия.

— Обещавах ли?

Видях как мускулите на рамото на Ларкин потрепват, докато отмяташе назад ръката си, за да прободее Ама. Преди да нанесе удара си обаче, Туайла разтвори стиснатата си в юмрук длан и във въздуха полетяха малки бели частички. Ларкин извика, изпусна ножа си и започна ожесточено да търка очите си.

— Итън, внимавай! — чух гласа на Линк, но всичко сякаш ставаше като на забавен кадър. Видях как глутницата идва към мен, чух и нещо друго. Бръмчащ звук, който започна много тихо и

постепенно се усили като надигаща се вълна. Зелена светлина бликна пред нас. Беше същата чиста светлина, която излъчваше Сиянието, когато искреше във въздуха точно преди да освободи Макон.

Сигурно беше Макон.

Бръмченето нарастваше все повече и повече и светлината се изви напред, отблъсквайки кървавите инкубуси назад. Огледах се наоколо да проверя дали всичко е наред.

Линк беше приклепнал с ръце, опрени на коленете си, сякаш щеше да повърне.

— Близко беше.

Ридли разтриваше малко по-силно гърба си и се обърна към Туайла.

— Какво хвърли към Ларкин? Някакво вещество, заредено с магия?

Туайла се усмихна и потърка мънистата на многобройните наниз, които носеше.

— Не ми е нужно таквоз вещество, *cher*.

— Тогава какво беше?

— *Sel manje* — каза думите със силен креолски акцент, но Ридли не я разбра.

Арелия се усмихна.

— Сол.

Ама ме тупна по рамото.

— Казвах ти, че солта прогонва злите духове. И със злите момчета се справя.

— Трябва да продължим. Нямаме много време — забърза се бабата на Лена към стъпалата, подпирайки се на бастуна си. — Итън, ела с мен.

Последвах я към олтара; димът от огъня създаваше плътна мъгла около мен. Имаше ужасен отровен мирис и същевременно ме задушаваше. Изкачихме се до горе. Възрастната жена насочи бастуна си към Сарафина и той веднага заблестя със златиста светлина. Испитах огромно облекчение. Тя беше Емпат. Не притежаваше собствени сили, но можеше да погълне силите на другите. А тези, които отнемаше сега, принадлежах на най-опасната жена в стаята — нейната дъщеря, Сарафина. Тази, която прехвърляше в момента енергията на Огъня на мрака, за да призове Седемнайсетата луна.

— Итън, вземи Лена! — извика ми старата чародейка. Тя вече се беше свързала по емпатичен начин със Сарафина.

Само това чаках да чуя. Сграбчих въжетата и започнах да развързвам възлите, за да освободя Лена, която беше привързана за майка си. Тя все още беше в безсъзнание, тялото ѝ лежеше неподвижно на студения камък. Докоснах я. Кожата ѝ беше леденостудена. Усетих внезапната хватка на Огъня на мрака и тялото ми започна да се вцепенява.

— Лена, събуди се. Аз съм.

Разтърсих я, главата ѝ се разлюля от едната на другата страна, лицето ѝ се зачерви от допира с ледената скала. Повдигнах я и я прегърнах, за да ѝ дам малкото останала ми топлина.

Очите ѝ се отвориха. Опита се да каже нещо. Взех я на ръце.

— Итън... — Клепачите ѝ натежаха и отново затвори очи. — Махай се оттук.

— Не.

Целунах я и я стиснах още по-силно в ръцете си. Независимо какво щеше да се случи, всичко си струваше — само заради този миг.

Да я държа отново.

Не отивам никъде без теб.

Чух Линк да вика. Един инкубус беше успял да избяга от силната стена от светлина, която задържаше останалата част от тях. Джон Брийд се появи зад Линк, стисна го за врата и оголи зъби. Все още имаше същото безжизнено изражение, сякаш беше на автопилот. Зачудих се дали не е следствие от отровните пушеци. Ридли се хвърли на гърба му, опитвайки се да го откъсне от Линк. Явно успя да го изненада, защото не беше достатъчно силна, за да успее да го издърпа. Тримата се строполиха на пода, вкопчени един в друг.

Не можах да видя повече, но това ми беше достатъчно, за да осъзная, че имаме огромен проблем. Не знаех колко дълго още щеше да издържи свръхестественото поле, особено ако Макон го подхранваше.

Лена трябваше да сложи край на тази история.

Погледнах я. Очите ѝ бяха отворени, но тя гледаше покрай мен, сякаш не ме виждаше.

Лена. Не можеш да се откажеш сега. Не и когато...

Не го казвай.

*Това е твоята Призоваваща луна.
Не е. Това е нейната луна.
Няма значение. Това е твоята Седемнайсета луна, Лена.
Тя ме погледна, очите ѝ бяха напълно безизразни.
Сарафина я извика. Не съм искала да става така.
Трябва да избереш или всички, които обичаш, ще умрат тази
нощ.*

Тя извърна глава.

Ами ако не съм готова?

Не можеш да избягаш от това, Лена. Вече не.

*Ти не разбираш. Това не е избор. А проклетие. Ако стана
Светлина, Ридли и половината ми семейство ще умрат. Ако стана
Мрак, баба, леля Дел, братовчедите ми — всички ще умрат. Нима
това е избор?*

Притиснах я силно към себе си. Искях да има начин да ѝ дам
моята сила или да погълна нейната болка.

— Само ти можеш да направиш този избор. — Помогнах ѝ да се
изправи на крака. — Виж какво става. Хората, които обичаш, се борят
за живота си точно сега. Можеш да го спреш. Само ти.

— Не знам дали мога.

— Защо? — вече крещях.

— Защото не знам коя съм.

Погледнах в очите ѝ и видях, че отново бяха променени. Едното
беше съвършено зелено, другото съвършено златно.

— Виж ме, Итън. Мрак ли съм или Светлина?

Знаех коя е тя. Момичето, което обичах. Момичето, което винаги
щях да обичам.

Напълно инстинктивно извадих златната книжка от джоба си.
Беше топла, като че ли част от майка ми още беше жива вътре в нея.
Притиснах я в дланта на Лена и усетих как топлината плъзва в тялото
ѝ. Пожелах си да я почувства — любовта, която беше в тази малка
книжка, любовта, която никога не умира.

— Знам коя и каква си, Лена. Познавам сърцето ти. Довери ми
се. Довери се на себе си.

Тя стисна златния талисман в ръката си. Не ѝ беше достатъчно.

— Ами ако грешиш, Итън? Как можеш да си сигурен в това?

— Сигурен съм, защото те познавам.

Пуснах ръката ѝ. Не можех да понеса мисълта какво щеше да ѝ се случи, но не можех и да го предотвратя.

— Лена, трябва да го направиш. Няма друг начин. Иска ми се да има, но няма.

Огледахме се из пещерата. Ридли вдигна глава към нас и за миг реших, че може да ни види.

Лена ме погледна.

— Не мога да оставя Ридли да умре. Кълна се, че тя се опитва да се промени. Вече загубих прекалено много.

Вече загубих чичо Макон.

— Аз съм виновна — притисна се тя до мен, хлипайки.

Исках да ѝ кажа, че той е жив, но си спомних думите на Макон. Той все още беше в преходна фаза. Имаше вероятност в него да има останал Мрак. Ако Лена разбереше, че е жив и има шанс да го загуби отново, никога нямаше да избере Светлината. Не беше способна да го убие втори път.

Луната беше точно над главата ѝ. Скоро Призоваването щеше да започне. Трябваше да се вземе само едно решение, а се опасявах, че тя няма да успее да го направи.

Ридли се появи на върха на стълбището, останала без дъх. Откъсна Лена от мен и я прегърна. Потърка лицето си в мократа ѝ буза. Те бяха сестри, за добро или лошо. Винаги щяха да бъдат.

— Лена, чуй ме. Трябва да избереш.

Лена извърна изтерзано глава. Ридли сграбчи братовчедка си и я принуди да я погледне. Тя веднага забеляза разликата.

— Какво е станало с очите ти?

— Няма значение. Чуй ме. Някога постъпвала ли съм благородно? Позволявала ли съм ти поне веднъж да седнеш на предната седалка в колата? Запазвала ли съм ти последното парче от тортата за тези шестнайсет години? Давала ли съм ти да пробваш обувките ми?

— Винаги съм мразела обувките ти.

По бузата на Лена се стече сълза.

— Не, харесваш ги — усмихна се Ридли и изтри лицето ѝ с издрасканата си и окървавена ръка.

— Не ме интересува какво говориш. Няма да го направя.

Двете момичета се бяха втренчили една в друга.

— Нямам нито една безкористна кост в тялото си, Лена, и ти казвам да го направиш.

— Не.

— Довери ми се. Така е по-добре. Ако все още има някакъв Мрак, останал в мен, ще ми направиш услуга. Вече не искам да бъда Мрак, но не съм готова да бъда смъртна. Аз съм Сирена.

Видях как Лена трепна. Най-накрая беше разбрала.

— Но ако си смъртна, ти няма...

Ридли поклати глава.

— Не можеш да си сигурна. След като е имало Мрак в кръвта ти, знаеш... — спря рязко.

Спомних си думите на Макон.

Мракът не ни напуска така лесно, както ни се иска.

Ридли отново прегърна силно Лена.

— Хайде, какво ще правя още седемдесет или осемдесет години? Можеш ли да си ме представиш да се мотая из тази забутана гатлинска дупка и да се натискам с Линк на задната седалка на Бричката? Или да се опитвам да разгадая принципа на действие на готварската печка? — Извърна глава встрани, гласът ѝ трепна. — В този смотан град дори няма свята китайска храна.

Лена се хвана здраво за ръката на Ридли и тя я стисна; после се отдръпна съвсем бавно, оставяйки пръстите им да се докоснат за последен път, и пхна ръката на Лена в моята.

— Грижи се за нея вместо мен, любовнико.

Ридли изчезна надолу по стъпалата, преди да успее да кажа и дума.

Страх ме е, Итън.

До теб съм, Лена. Никъде няма да ходя. Ще се справиш.

Итън...

Можеш, Лена. Призови се. Никой не може да ти покаже пътя. Това е твоят път, сама трябва да тръгнеш по него.

И тогава още един глас се присъедини към моя от далечно разстояние и същевременно някъде отвътре в мен.

Майка ми.

Заедно се обърнахме към Лена в този единствен откраднат миг и ѝ казахме не какво да прави, а какво може да направи.

Призови се сама, казах аз.

Призови се сама, каза майка ми.

Аз съм си аз, каза Лена. Аз съм.

Ослепителна светлина бликна от луната като свръхзвуков гръм, който разтърси скалите, и те започнаха да се срутваат от стените на пещерата. Не виждах нищо друго освен лунната светлина. Усещах страха и болката на Лена, които ме заливаха като гигантска вълна. Всяка загуба, всяка грешка се впиваше в душата ѝ, бележейки я с друг вид татуировка. Белег, роден от гнева и самотата, от разбитото сърце и от сълзите.

Лунната светлина заля изцяло пещерата, чиста и ослепителна. За минута не виждах и не чувах нищо. После погледнах към Лена, към сълзите, които се стичаха по страните ѝ и искряха в очите ѝ, изгубили истинския си цвят.

Едно зелено, едно златно.

Лена повдигна рязко глава към луната. Тялото ѝ се изви, краката ѝ се понесоха над камъка. Боят под нея спря. Никой не говореше и не се движеше. Всеки чародеец и демон в пещерата знаеше какво предстои да се случи и че съдбата му виси на косъм в този единствен миг. Над Лена яркостта на луната започна да вибрира, светлината се разля все повече и повече, докато накрая цялата пещера се превърна в светлинно кълбо. Луната продължаваше да набъбва. И после, като в сън, се раздели на две половини, разцепвайки се в небето точно над главата на Лена. Лунната светлина зад нея започна да оформя гигантска искряща пеперуда с две свършени блестящи крила.

Едно зелено, едно златно.

Оглушителен звук отекна из пещерата, а Лена изпищя. Светлината изчезна. Огънят на мрака изчезна. Вече нямаше олтар, нито клада и ние бяхме отново на земята. Въздухът беше абсолютно неподвижен. Помислих, че всичко е свършило, но грешах.

Мълния разряза въздуха и очерта две пътеки, стоварвайки се едновременно върху мишените си.

Ларкин.

Лицето му се сгърчи в ужасена гримаса, когато тялото му беше поразено, а после започна да почернява. Сякаш изгаряше отвътре навън. Черни ивици плъзнаха по кожата му, докато той се превърна в пепел и се разпиля по пода на пещерата.

Втората светкавица се отправи в противоположната посока и удари Туайла.

Очите ѝ се извъртяха отново навътре. Тялото ѝ падна на земята, сякаш духът ѝ я беше напуснал. Но тя не се превърна в пепел. Безжизненото ѝ тяло лежеше на земята, докато самата Туайла се издигна над него, блещукаща и избледняваща, и постепенно стана прозрачна. След това се спусна мъгла, а почти невидимите частици във въздуха започнаха да се наместват, докато Туайла заприлича на нещо повече, отколкото беше приживе. Каквото и да бе оставила зад себе си в този живот, то беше приключило. Ако имаше да върши още нещо тук, то беше само защото тя сама бе избрала да бъде така. Туайла не беше окована към този свят. Беше свободна. Изглеждаше напълно умиротворена, сякаш знаеше нещо, което ние не подозирахме.

Докато се носеше нагоре през цепнатината в тавана на пещерата към луната, внезапно спря. За секунда не бях сигурен както става, а тя просто се рееше над нас.

Сбогом, cher.

Не знам дали наистина го каза, или си го бях въобразил, но тя протегна сияещата си ръка и се усмихна. Помахаш към небето и гледах как Туайла се слива с лунната светлина. Една звезда се появи на чародейското небе — небе, което успях да видя, макар и само за миг. Южната звезда. Беше намерила своето място отново на небето.

Лена беше направила своя избор.

Беше се Призовала сама.

Макар да не бях сигурен какво точно означава това, тя все още беше с мен.

Не я бях загубил.

Призови се сама.

Майка ми щеше да се гордее с нас.

21.VI

МРАК И СВЕТЛИНА

Лена стоеше изпъната и висока, тъмен силует на фона на луната. Не плачеше и не пицеше. Краката ѝ бяха стъпили здраво на земята от двете страни на гигантската пукнатина, която сега бележеше пещерата и почти я разцепваше по средата.

— Какво стана? — Лив погледна Ама и Арелия с надеждата да получи отговор.

Проследих погледа на Лена, вперен към скалите пред нея, и разбрах мълчанието ѝ. Тя беше в шок, взираше се в едно познато лице.

— Очевидно Ейбрахам се е намесил в естествения ход на Общия ред.

Макон стоеше на входа на пещерата сред сиянието на луната, която беше започнала да се съшива сама. Леа и Бейд бяха до него. Не знаех кога се е появил там, но от изражението на лицето му беше ясно, че е видял всичко. Вървеше бавно, все още привиквайки с усещането, че краката му отново допират земята. Бейд стъпваше бавно до него, а Леа го подкрепяше с ръка на рамото му.

Лена се отпусна цялата при звука на гласа му — глас от гроба. Чух мислите ѝ, по-скоро едва доловим шепот. Страхуваше се дори да го въплъти в думи.

Чичо Макон?

Лицето ѝ пребледня. Спомних си как се почувствах, когато видях майка си на гробището в Савана.

— Впечатляващ малък номер спретнахте със Сарафина, дядо. Признавам ти го. Да извикаш преждевременно Призоваващата луна? Този път надмина себе си — отекна в пещерата гласът на Макон. Въздухът беше толкова застинал, толкова спокоен, че не се чуваше нищо друго освен ниското бучене на вълните. — Естествено, когато разбрах, че идваш, реших и аз да поработя върху появата си. — Макон замълча, сякаш очакваше отговор. Но когато не получи такъв, се провикна: — Ейбрахам! Знам, че ти си причината затова.

Пещерата се разтресе. От кривата цепнатина в тавана започнаха да падат камъни. Сякаш всичко щеше да се срути. Небето потъмня. Зеленоокият Макон — светлият чародеец, ако наистина беше такъв — изглеждаше дори по-могъщ от инкубуса, какъвто беше преди. Дрезгав смях отека в каменните стени. Ейбрахам излезе от сенките в онази част на пещерата, където луната вече не грееше, и пристъпи по покрития с вода под. С бялата си брада, която беше напълно в тон с белия му костюм, той приличаше повече на безобиден възрастен човечец, отколкото на най-тъмния от кървавите инкубуси. Хънтинг стоеше от едната му страна. Ейбрахам прекрачи проснатото на земята тяло на Сарафина. Тя беше побеляла напълно, покрита с плътен пласт скреж като леден пашкул.

— Повика ли ме, момче? — разсмя се старецът, пронизително и силно. — Ах, тази младежка надменност. След сто години ще научиш по-добре къде ти е мястото, внуко мой.

Опитах се бързо да пресметна поколенията между тях — четири, може би дори пет.

— Знам добре къде ми е мястото, дядо. За нещастие — и освен това е изключително неудобно, но няма друг начин — мисля, че точно аз ще върна теб на твоето.

Ейбрахам поглади замислено брадата си.

— Млади ми Макон Рейвънуд. Винаги си бил толкова заблудено момче. Кръвта е кръв също както Мракът е Мрак. Не биваше да забравяш от какво си част и на кого дължиш вяност. — Млъкна за миг и погледна към Леа. — Ти също, мила. Но какво да се прави, все пак си отгледана от чародеец — сви рамене.

Видях гнева върху лицето на Леа, но видях и страха ѝ. Беше пробвала късмета си с Кървавата глутница, но не искаше да предизвиква Ейбрахам.

Той погледна към Хънтинг.

— Като сме на темата за заблудените момчета, къде е Джон?

— Страхливецът изчезна отдавна. Предател.

Ейбрахам се извъртя рязко и приближи лицето си до Хънтинг.

— Джон не е способен на предателство. Нито е страхливец. Не е в природата му. И животът му е много по-ценен за мен от твоя. Затова ти предлагам да го намериш.

Хънтинг сведе очи и кимна. Защо Джон Брийд беше толкова важен за Ейбрахам, на когото принципно не му пукаше за никого?

Макон наблюдаваше Ейбрахам замислено.

— Трогателно е да видиш колко си загрижен за момчето. Надявам се да го намериш. Знам колко е болезнено да изгубиш детето си.

Пещерата отново се разтресе и край нас заваляха камъни.

— Какво си направил на Джон?

В гнева си Ейбрахам вече не приличаше на беззащитен старец и демонската му същност излезе наяве.

— Какво съм му направил? Мисля, че въпросът е какво си му направил *ти*! — Черните очи на Ейбрахам се присвиха, но Макон просто се усмихна. — Инкубус, който може да ходи на дневна светлина и да запазва силата си, без да се храни... Необходимо е изключително съчетание на гените, за да се създаде такова дете. Не си ли съгласен? Научно казано, са ти били необходими качества на смъртен и все пак това момче Джон притежава чародейски способности. Не е възможно да има трима родители, което означава, че майка му е била...

Леа ахна.

— Ево.

Всеки чародеец в помещението реагира на думата. Изненадата се разпространи като вълна, нов вид студ изпълни въздуха. Само Ама стоеше невъзмутимо. Скръсти ръце на гърдите си и впери очи в Ейбрахам Рейвънуд, сякаш той беше просто поредното пиле, което тя смяташе да оскубе и свари в тенджерата си под налягане.

Опитах се да си спомня какво ми беше разказвала Лена за Ево. Те бяха метаморфи, които можеха да приемат човешка форма. Те не просто влизаха в телата на смъртните като Сарафина. Ево можеха наистина да станат смъртни за кратко време.

Макон се усмихна.

— Точно така. Чародеец, който приема човешка форма достатъчно дълго време, за да може да зачене. Детето му ще бъде с ДНК на смъртен и на чародеец, от едната страна, и на инкубус, от другата. Доста зает си бил, нали, дядо? Не знаех, че се занимаваш със сватосване в свободното си време.

Очите на Ейбрахам потъмняха още, макар и преди мракът в тях да беше по-дълбок, отколкото някога бях виждал.

— Ти наруши естествения ход на Общия ред. Първо, с твоето нелепо увлечение по смъртна, и второ, като се обърна срещу своя вид, за да защитиш това момиче — поклати глава Ейбрахам, сякаш Макон беше просто едно непослушно момче. — И докъде ни доведе това? Сега момичето на Дюшан разсече на две Луната. Знаеш ли какво означава това? Каква заплаха е за всички нас?

— Съдбата на племенницата ми не те засяга. Изглежда си имаш достатъчно работа с научния си експеримент. Въпреки че се чудя какво възнамеряваш да правиш с момчето?

Зелените очи на Макон блестяха, докато говореше.

— Мери си приказките — пристъпи Хънтинг напред, но Ейбрахам го спря. — Убих те веднъж, ще те убия и втори път.

Макон поклати глава.

— Детски римички, а, Хънтинг? Ако планираш кариера като лакей на дядо, трябва да поработиш върху маниера си на изразяване — въздъхна той. — А сега прибири опашката си между краката си и последвай господаря си като послушно кученце. — Хънтинг се вцепени. Макон се обърна към Ейбрахам: — И, дядо, колкото и да ми е интересно да преглеждаме лабораторните ти бележки, мисля, че е време да си вървиш.

Старецът се разсмя. Студена вихрушка се завъртя около него и въздухът засвиствя между скалите.

— Мислиш, че можеш да ми нареждаш какво да правя, сякаш съм ти момче за поръчки? Вече няма да викаш името ми, Макон Рейвънуд. Ще го крещиш от болка. Ще го изписваш с кръвта си. — Вятърът се завъртя още по-бясно около него, развявайки по странен начин вратовръзката му край тялото му. — И когато умреш, моето име ще продължава да вдъхва страх, а твоето ще бъде забравено.

Макон го погледна в очите без какъвто и да било признак на страх.

— Както математически надареният ми брат изтъкна, аз вече умрях веднъж. Ще трябва да измислиш нещо ново, старче. Това вече става досадно. Ще те изпратя.

Макон щракна с пръсти и чух раздиращ звук, когато нощта се отвори зад Ейбрахам. Старецът се поколеба, но после се усмихна.

— Възрастта явно ми играе номера. За малко да си забравя някои вещи.

Протегна ръка и нещо се появи изпод една от пукнатините в скалата. Първо изчезна, а само след миг беше на дланта му. Дъхът ми спря, щом видях какво е.

Книгата на луните.

Книгата, която вярвахме, че е изгоряла сред пламъците в полето на „Грийнбриър“. Книгата, която сама по себе си беше проклятие.

Лицето на Макон потъмня и той протегна ръката си напред.

— Това не е твое, дядо.

Книгата потрепна в дланта на Ейбрахам, но мракът, който го заобикаляше, стана още по-плътен и старият мъж сви пренебрежително рамене. Втори раздиращ въздуха звук отекна в пещерата, докато той изчезваше, отнасяйки Книгата, Хънтинг и Сарафина със себе си. Още не беше заглъхнал, когато приливните вълни заличиха всяка следа от тялото на Сарафина в пясъка.

При познатия звук, с който инкубусите раздираха времето и пространството, Лена се затича към нас. Когато Ейбрахам изчезна, тя вече беше прекосила каменистата пещера наполовина и след секунди стигна до Макон. Той се облегна на неравната стена, а Лена се хвърли в прегръдките му. Макон се олюля леко, сякаш щеше да падне.

— Ти си мъртъв — проговори Лена, заровила лице в мръсната му, раздрана риза.

— Не, скъпа. Определено съм жив — повдигна главата ѝ той, за да я накара да го погледне. — Виж. Все още съм тук.

— Очите ти. Зелени са! — докосна лицето му тя, напълно изумена.

— А твоите не са — погали я тъжно по лицето Макон. — Но пак са красиви. И зеленото, и златното.

Лена поклати глава, все още невярваща.

— Аз те убих. Използвах Книгата и те убих.

Макон разроши косата ѝ.

— Лила Джейн ме спаси, преди да премина отвъд. Затвори ме в Сиянието, а Итън ме освободи. Вината не е твоя, Лена. Нямахте откъде да знаеш какво ще се случи.

Лена захлипа. Той погали разрошените ѝ черни къдрици и ѝ прошепна:

— Шшш. Вече всичко е наред. Всичко свърши.

Виждах в очите му, че лъже. Вече не бяха черни като бездънни езера и не можеха да скрият тайните му. Не разбирах всичко, което Ейбрахам беше казал, но знаех, че в думите му имаше истина. Каквото и да бе станало, когато Лена се Призова сама, то не беше решение на проблемите ни, а начало на други, може би още по-големи.

Лена се отдръпна от чичо си.

— Не знаех, че ще стане така. В един миг мислех за Мрака и Светлината — за това какво наистина искам. Но в главата ми се въртеше само една мисъл — че не принадлежа никъде. След всичко, което преживях, аз не съм нито Светлина, нито Мрак. Аз съм и двете.

— Всичко е наред, Лена — повтори той и се опита отново да я прегърне, но тя отстъпи назад.

— Не, не е — поклати глава. — Виж само какво причиних. Лея Туайла и Ридли изчезнаха, а Ларкин...

Макон я погледна така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Ти направи каквото беше нужно. Призова се сама. Не прие отреденото ти място в Общия ред. Ти го промени.

Гласът ѝ беше колеблив:

— Какво означава това?

— Означава, че ти си самата себе си — могъща и уникална като Голямата бариера, място, което не е нито Мрак, нито Светлина, а чиста магия. Но за разлика от Бариерата ти си едновременно и Светлина, и Мрак. Като мен. И след това, което видях тази нощ, мога да кажа — и като Ридли.

— А какво стана с Луната? — погледна Лена към баба си, но Ама се обади първа от ръба на скалата:

— Ти я разцепи, дете. Мелхизедек е прав, Редът е нарушен. Не можем да кажем какво ще се случи.

Начинът, по който произнесе думата „нарушен“, показваше, че май всички ние определено не искахме това да е така.

— Не разбирам. Всички сте тук, но Хънтинг и Ейбрахам също бяха невредими. Как е възможно? Проклятието... — поколеба се Лена и спря, не знаейки как да довърши изречението.

— Ти притежаваш в себе си едновременно Светлина и Мрак, възможност, която проклятието явно не е взело предвид. Както и никой от нас. — В гласа на баба ѝ имаше болка. Тя криеше нещо и

почувствах, че нещата са по-сложни, отколкото казва. — Но сега важното е, че всички сте добре. Толкова се радвам!

Звукът от плискаща се вода отекна из пещерата. Обърнах се навреме, за да видя как русо-розовата коса на Ридли се появява иззад ъгъла. Линк беше точно зад нея.

— Предполагам, че наистина съм смъртна — каза тя с обичайния си сарказъм, но изглеждаше истински облекчена. — Винаги трябва да си различна от останалите, нали? Все намираш нови и нови начини да прецакваш нещата, братовчедке.

Чух как Лена си пое шумно дъх и за секунда не помръдна.

Беше прекалено много за нея. Макон беше жив, а тя вярваше, че го е убила. Беше се Призовала сама и остана едновременно и Мрак, и Светлина. Доколкото можех да преценя, тя май наистина беше разцепила Луната на две. Знаех, че ще се разпадне всеки момент. И когато го направеше, аз щях да съм до нея, за да я върна у дома.

Тя сграбчи Ридли и Макон, на практика почти ги задуши в своя собствен чародейски кръг. Не изглеждаше като Светлина, нито като Мрак, а просто като едно много, много уморено момиче. Кое то вече не беше само.

22.VI

ПЪТЯТ КЪМ ДОМА

Не можех повече да спя. Миналата нощ спях като пън на познатия дъбов под в стаята на Лена. И двамата се бяхме отнесли, както си бяхме с дрехите. Двайсет и четири часа по-късно все още ми беше странно да съм в стаята си, отново в собственото си легло, след като бях спал толкова време сред корените на дърветата из гората. Бях видял прекалено много. Станах и затворих прозореца въпреки жегата. Навън имаше прекалено много неща, от които да се страхувам, прекалено много неща, с които да се боря.

Беше ми чудно, че някой в Гатлин изобщо можеше да спи.

Лусил нямаше този проблем. Беше събрала купчина мръсни дрехи в един от ъглите на стаята и ги бе обявила за свое легло. Тази котка можеше да спи навсякъде.

Не и аз. Непрекъснато се въртях. Трудно ми беше да свикна отново с удобства като матрак, възглавница и завивки.

На мен също.

Усмихнах се. Дъските на пода изскърцаха и вратата се отвори. Лена стоеше на прага, облечена със старата ми тениска на „Сребърния сърфист“. Отдолу се подаваха късите гащета, с които спеше. Косата ѝ беше мокра, отново разпусната свободно, така както я харесвах най-много.

— Това е сън, нали?

Тя затвори вратата зад себе си, в златистозелените ѝ очи проблесна лукава искрица.

— Мой или твой сън?

Повдигна завивките и се пхна в леглото до мен. Ухаеше на лимони и розмарин и на сапун. И двамата бяхме изминали дълъг път.

Тя намести главата си под брадичката ми и я отпусна на гърдите ми. Въпросите и страховете, които я измъчваха, също бяха с нас под завивките.

Какво има, Лена?

Тя се притисна още по-силно към мен.

Мислиш ли, че някога ще можеш да ми простиш? Знам, че нещата между нас не могат да бъдат същите...

Прегърнах я здраво и си спомних всички моменти, когато бях чувствал, че я губя завинаги. Тези мигове кръжаха около мен, заплашвайки да ме задушат под тежестта си.

Не можех да живея без нея. Изобщо не ставаше дума за прошка.

Всичко ще бъде различно. По-добре.

Но аз не съм Светлина, Итън. Нещо друго съм. Толкова е сложно...

Протегнах се под завивките и повдигнах ръката ѝ към устните си. Целунах дланта ѝ там, където ѝ бяха останали следи от черните виещи се рисунки. Приличаха почти на нарисувани с маркер, но знаех, че никога няма да изчезнат.

— Знам коя си и те обичам. Нищо не може да промени това.

— Искан ми се да върна времето назад. Искан да...

Допрях челото си до нейното.

— Недей. Ти си ти. Избра да бъдеш себе си.

— Страх ме е. Винаги съм живяла с понятията за Мрака и Светлината, за разделението между тях. Странно ми е да не принадлежа никъде. — Завъртя се и се облегна по гръб. — Ами ако не разбере коя съм? Ако съм никоя?

— Ами ако това е погрешен въпрос?

Тя се усмихна.

— Така ли? И какъв е правилният?

— Ти си ти. Коя по-точно? Коя искаш да бъдеш? И как мога да накарам тази, която избереш да бъдеш, да ме целуне?

Лена се надигна и се облегна на лакти, наведе се към мен и косата ѝ ме погъделичка. Устните ѝ ме докоснаха и ето го отново — тока, който преминаваше през нас. Толкова ми липсваше, макар че изгаряше устните ми.

Но и нещо друго липсваше.

Обърнах се, отворих чекмеджето на нощното си шкафче и порових вътре.

— Мисля, че това е твое — пуснах верижката в ръката ѝ и спомените ѝ се изсипаха между пръстите ѝ — сребърното копче, което

беше закачила с кламер, червеното конче, малкият маркер, който ѝ подарих на водната кула.

Тя се взираше в дланта си вцепенена.

— Добавих някои неща — разклатих леко талисманите, за да види сребърното врабче от погребението на Макон. Сега то означаваше нещо съвсем различно. — Ама казва, че врабчетата могат да летят надалече и винаги намират пътя обратно към дома си. Както направи ти.

— Само защото ти дойде да ме прибереш.

— Помогнаха ми. Затова ти давам и това.

Показах ѝ табелката от каишката на Лусил — онази, която носих в джоба си, докато търсехме Лена и я бях наблюдавал през очите на котката. Лусил ме изгледа невъзмутимо, прозявайки се от купчината в ъгъла.

— Това е канал, средство, чрез което смъртните могат да общуват с чародейско животно. Макон ми го обясни тази сутрин.

— И през цялото време е било у теб?

— Аха. Леля Пру ми го даде. Работи, стига да носиш в себе си табелката.

— Чакай. А как леля ти се е сдобила с чародейска котка?

— Арелия ѝ я е дала, за да ѝ помага да се ориентира из Тунелите.

Лена започна да оправя верижката и да разплита възлите, образували се по нея, откакто я беше загубила.

— Не мога да повярвам, че си я намерил. Когато я оставих там, мислех, че никога вече няма да я видя.

Не я беше загубила. Беше я свалила. Не я попитах защо го е направила, въпреки че исках.

— Разбира се, че ще я намеря. На нея е всичко, което съм ти подарявал.

Лена стисна гърдана си и сведе виновно очи.

— Не всичко.

Знаех за какво говори — за пръстена на майка ми. Беше свалила и пръстена, но него не го бях намерил.

Не и до тази сутрин, когато го открих върху бюрото си, сякаш винаги си е стоял там. Пъхнах отново ръка в шкафчето си, взех го, разтворих дланта на Лена и го поставих внимателно в нея. Щом почувства студенината на метала, тя ме погледна изумено.

Намерил си го?!

Не. Сигурно е била майка ми. Беше на бюрото ми, когато се събудих.

Значи тя не ме мрази?

Само чародейско момиче може да зададе такъв въпрос. Дали призракът на мъртвата ми майка ѝ беше простил? Знаех отговора. Бях намерил пръстена между страниците на книгата, която Лена ми беше дала да прочета — „Книгата на въпросите“ на Пабло Неруда — верижката му беше точно под редовете „Вярно ли е, че кехлибарите всъщност са сълзите на сирените?“.

Майка ми си падаше повече по Емили Дикинсън, но Лена обичаше Неруда. Беше като стръкчето розмарин, което намерих в любимата готварска книга на мама миналата Коледа — нещо от майка ми и нещо от Лена заедно, сякаш така е било писано.

Вместо да отговоря на въпроса ѝ, просто провесих верижката на шията ѝ, там, където ѝ беше мястото. Тя я докосна и ме погледна с едното си зелено и едното си златисто око. Знаех, че все още е момичето, което обичам, независимо какъв беше цветът на очите ѝ. Лена Дюшан не можеше да бъде нарисувана в един цвят. Тя беше червен пуловер и синьо небе, сив вятър и сребърно врабче, палава черна къдрица.

Сега, след като бяхме заедно, се чувствах отново у дома.

Лена се наведе към мен и отначало докосна устните ми съвсем леко. После целувката ѝ стана по-настойтелна, по-страстна и по гръбнака ми премина познатото пробождање. Усетих как търсеше пътя си обратно към мен, към извивките и към ъгълчетата ни, към местата, където телата ни си пасваха толкова естествено.

— Добре, това вече определено е моят сън. — Усмихнах се, докато заравях пръстите си в невероятната плетеница на косата ѝ.

Не бъди толкова сигурен.

Тя прокара ръце по гърдите ми, а аз си поех дълбоко въздух, за да погълна колкото може повече от нея в себе си. Устните ми се залутаха по рамото ѝ, придърпах я към себе си, докато усетих как ребрата ѝ се забиват дълбоко в кожата ми. Беше минало толкова много време и тя ми липсваше ужасно — нейният вкус, ароматът ѝ... Задържах лицето ѝ в ръцете си, целунах я по-жадно от всеки друг път

досега и сърцето ми запрепуска бясно. Трябваше да спра и да си поема дъх.

Лена ме погледна в очите и се облегна на възглавницата ми, като внимаваше да не ме докосва.

По-добре ли си? Да не би... Нараних ли те?

Не. По-добре съм.

Загледах се в стената и започнах да броя наум, докато се вслушвах в сърцето си.

Лъжеш ме.

Прегърнах я отново, но тя не погледна.

Никога няма да можем да бъдем заедно, Итън.

Сега сме заедно.

Плъзнах пръстите си бавно по ръката ѝ, гледайки как кожата ѝ настръхва при техния допир.

Ти си на шестнайсет, а аз ще стана на седемнайсет след две седмици. Имаме време.

Всъщност по чародейските години вече съм на седемнайсет. Преброй луните. Сега съм по-голяма от теб.

Тя се усмихна леко и аз я стиснах в прегръдките си.

Седемнайсет. Все тая. Може би до осемнайсет ще измислим как да оправим нещата, Лена.

Лена.

Изправих се в леглото и я погледнах.

Знаеш го, нали?

Какво?

Истинското си име. Сега, след като си Призована, вече го знаеш, нали?

Тя наклони глава и на лицето ѝ се появи лукавата полуусмивка. Сграбчих я в ръце и се наведох над нея.

Какво е? Не мислиш ли, че трябва да знам?

Не се ли сецаш сам, Итън? Името ми е Лена. Така се казвах, когато се срещнахме. Това е единственото име, което някога съм имала и ще имам.

Знаеше го, но нямаше да ми каже. И разбирах защо.

Лена се бе Призовала отново. Беше решила коя иска да бъде. Беше ни свързала отново чрез всичко, което бяхме споделяли. Бях

щастлив, защото тя винаги щеше да бъде Лена за мен. Момичето, което срещнах в сънищата си.

Дръпнах завивките над главите ни. Въпреки че никой от моите сънища не свършваше така невинно, след минута и двамата спяхме дълбоко.

22.VI

НОВА КРЪВ

Поне веднъж не сънувах. Съскането на Лусил ме събуди. Завъртях се, Лена се обърна на другата страна и се сгуши в мен. Все още ми беше трудно да повярвам, че е тук и е в безопасност. Бях го искал повече от всичко на света и сега го имах. Колко често се случва такова нещо? Бледата луна отвън светеше все още толкова ярко, че виждах как миглите ѝ докосват бузите ѝ, докато спеше. Лусил скочи от леглото на пода и нещо мръдна в сенките.

Силует.

Някой стоеше пред прозореца ми. Можеше да бъде само един човек, който де факто не беше човек. Надигнах се рязко. Макон беше в стаята, а Лена спеше под завивката на леглото ми. Макар все още да не беше възстановил напълно силите си, пак щеше да ме убие.

— Итън?

Разпознах гласа в секундата, в която го чух, въпреки че той се опитваше да говори тихо. Не беше Макон. А Линк.

— Какво, по дяволите, правиш в стаята ми посред нощ? — изсъсках аз, като се стараех да не събудя Лена.

— Имам проблем, човече. Трябва да ми помогнеш. — После забеляза свитата на кълбо Лена. — О, мамка му. Аз не знаех, че вие... нали знаеш.

— Какво? Спим ли?

— Поне някой може да спи.

Закрачи нервно из стаята, кипящ от енергия, която явно беше прекалена даже за него. Дори на мъждивата светлина, влизаща през прозореца, можех да видя, че лицето му беше потно и бледо. Изглеждаше болен, а може би имаше и нещо по-лошо от това.

— Какво става, човече? Как влезе тук?

Линк седна на стария стол до бюрото ми, после се изправи отново. На тениската му имаше рисунка на хотдог и надпис „Ухапи ме“^[1].

Беше си я купил още в осми клас.

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

Прозорецът зад него беше отворен, завесите бяха вкарани в стаята, сякаш вятърът беше духал навътре. Познатият възел стегна отново стомаха ми.

— Пробвай ме.

Линк пак закрачи напред-назад.

— Помниш ли как вампирчето ме сграбчи в онази адска нощ?

Говореше за нощта на Седемнайсетата луна, която за него винаги щеше да си остане „адската нощ“. Това беше и името на един филм на ужасите, който го уплаши до смърт, когато беше на десет години.

— Да?

— Знаеш, че щеше да ме убие, нали?

Не бях сигурен, че ще ми хареса това, което щях да чуя.

— Но той не го направи и вероятно е мъртъв като Ларкин.

Джон изчезна в онази нощ, но никой не знаеше какво точно беше станало с него.

— Е, дори и да е мъртъв, ми е оставил чудесен подарък. Всъщност два — наведе се Линк над леглото ми. Инстинктивно се отдръпнах назад и се бутнах в Лена.

— Какво става? — попита в просъница тя.

— Спокойно, човече — мина Линк покрай мен и включи нощната лампа до леглото ми. — Това на какво ти прилича?

Очите ми привикнаха към мъждивата светлина и видях две малки ранички на врата му, които нямаше как да сбъркаш — бяха оставени от кучешки зъби.

— Той те е ухапал?

Отдръпнах се от него, бутнах Лена от леглото към стената и я закрих с тялото си.

— Значи съм прав? Мамка му, мамка му... — седна Линк на леглото ми и се хвана за главата. Изглеждаше ужасно нещастен. — Значи ще се превърна в един от онези кръвопийци?

Погледна към Лена, очаквайки тя да потвърди това, което той вече знаеше.

— Технически погледнато, да. Вероятно вече преживяваш Трансформацията си, но това не означава, че задължително ще станеш кървав инкубус. Можеш да се пребориш с това, също като чичо Макон,

и да се храниш със сънищата и спомените на хората вместо с кръвта им. — Тя ме избута встрани. — Спокойно, Итън. Той няма да ни нападне, както правят вампирите в нелепите ви филми, в които всички вещици носят черни шапки.

— Поне изглеждам добре с шапка — въздъхна Линк. — И в черно.

Лена седна на леглото до него.

— Той все още си е Линк.

— Сигурна ли си?

Колкото повече го оглеждах, толкова по-зле ми изглеждаше.

— Да, наясно съм с тези неща.

Линк тръсна отчаяно глава. Очевидно се беше надявал Лена да му каже, че има някакво друго обяснение.

— По дяволите, майка ми ще ме изхвърли от вкъщи, когато разбере. Ще трябва да живея в Бричката.

— Всичко е наред, човече.

Лъжех, но какво друго можех да кажа? Лена беше права. Линк все още беше най-добрият ми приятел. Беше ме последвал в Тунелите и точно това бе причината сега да стои тук с две дупки във врата си. Той прокара нервно пръсти през косата си.

— Пич, майка ми е баптистка. Мислиш ли, че ще ми разреши да остана вкъщи, когато разбере, че съм демон? Тя и методистите не харесва, да не говорим за новия ми... род.

— Може би няма да забележи?

Знаех, че говоря глупости, но трябваше да опитам.

— Да бе. Може би няма да забележи, че вече не излизам през деня, защото започвам да се пържа — потърка Линк несъзнателно бледите си ръце, сякаш вече чувстваше, че кожата му се бели.

— Не е задължително. — Лена обмисляше нещо. — Джон не беше обикновен инкубус, а хибрид. Чичо Макон все още се опитва да разбере какво е искал да прави с него Ейбрахам.

Спомних си какво каза Макон за хибридите, когато спореше с Ейбрахам на Голямата бариера — струваше ми се, че е било преди цял един живот. Не исках обаче изобщо да мисля за Джон Брийд. Не можех да забравя как ръцете му обгръщаха Лена.

Но тя не забеляза.

— Майка му е била Ево. Те могат да променят формата и същността си — да мутират във всякакви видове, дори и в смъртни. Затова Джон можеше да се показва през деня, докато другите инкубуси трябва да избягват слънчевата светлина.

— Така ли? Значи аз съм какво... само четвърт кръвопиец?

Лена кимна.

— Вероятно. Все още не мога да го твърдя със сигурност.

Линк поклати глава.

— Затова и аз не бях сигурен отначало какво става. Бях навън цял ден и нищо не се случи. Искях да разбера сам.

— Защо не каза нищо веднага?

Поредният глупав въпрос. Защо ще казваш на приятелите си, че се превръщаш в някакъв вид демон?

— В началото не бях осъзнал, че ме е ухапал. Просто си мислех, че съм изтощен от боя, но после започнах да се чувствам все по-зле и видях белезите.

— Трябва да внимаваш, човече. Не познаваме добре Джон Брийд. Ако е някакъв хибрид, кой знае на какво може да е способен?

Лена се закашля леко.

— Всъщност аз го познавам достатъчно добре.

Двамата с Линк се обърнахме едновременно към нея. Тя въртеше нервно гърдана си.

— Искам да кажа, не чак толкова добре. Но бяхме дълго време заедно в Тунелите.

— И? — Усещах как кръвта пулсира в ушите ми.

— Личеше, че наистина е много силен, притежаваше и особен магнетизъм, който привличаше момичетата навсякъде, където отиде.

— Момичетата като теб? — не успях да се въздържа.

— Млъкни — сръга ме Лена с рамо.

— Тази работа започва да ми звучи все по-добре — усмихна се Линк против волята си.

Лена преглеждаше наум качествата на Джон, а аз се надявах списъкът да не е много дълъг.

— Можеше да чува, да вижда и да надушва неща, които аз не можех.

Линк вдиша дълбоко и после се закашля престорено.

— Пич, наистина трябва да се изкъпеш.

— Вече притежаваш суперсили и това е най-доброто, което успя да измислиш? — мушнах го на шега в ребрата. Той ме бутна на свой ред и аз паднах от леглото на пода.

— Какво, по дяво...

Бях свикнал аз да съм този, който го събаря на земята. Линк погледна ръцете си и кимна със задоволство.

— Точно така, железни юмруци, както винаги съм казвал.

Лена вдигна на ръце Лусил, която се беше свряла в ъгъла на стаята.

— И трябва да можеш да Пътуваш. Нали знаеш, да се материализираш където си поискаш. Няма да е нужно да използваш прозореца, но чичо Макон казва, че така е по-цивилизовано.

— Мога да минавам през стените? Като супергерой?

Настроението на Линк вече значително се беше подобрило.

— Общо взето, ще си прекарваш добре... освен... — Лена си пое дъх и се опита да го каже съвсем небрежно, сякаш не е нищо особено: — няма да можеш вече да ядеш. И като имаме предвид, че възнамеряваш да бъдеш повече като чичо Макон, отколкото като Хънтинг, ще трябва да се храниш със сънищата и спомените на хората, за да се поддържаш жив. Чичо Макон го нарича „подслушване“. И ще разполагаш с много време, за да правиш каквото си поискаш, защото вече никога няма да спиш.

— Няма да мога да ям? И какво да кажа на майка си?

Лена сви рамене.

— Кажи й, че си станал вегетарианец.

— Вегетарианец? Да не се побърка? Това за нея ще е по-лошо, отколкото да съм четвърт демон! — Линк спря да крачи. — Чу ли това?

— Кое?

Той отиде до отворения прозорец и се наведе през него.

— Сериозно?

Последваха няколко силни удара и тропот отвън и после Линк повдигна Ридли и я вкара през прозореца в стаята. Извърнах очи, защото белъто й се показва, докато се прекатурваше. Не беше най-елегантното влизане, което бяхме виждали.

Очевидно Ридли се беше опитала да изглежда отново като Сирена, независимо дали беше такава или не. Тя придърпа късата си пола надолу и тръсна коса.

— Нека да изясним всичко още сега. Тук се вихри купон, а се предполага аз да си стоя в килията с онова тъпо куче?

Лена въздъхна.

— Искаш да кажеш, в спалнята ми.

— Все тая. Не искам вие тримцата да се мотаете заедно и да говорите за мен зад гърба ми. И без това си имам достатъчно проблеми. Чичо Макон и майка ми решиха, че трябва да тръгна на училище, след като очевидно вече не представлявам опасност за никого — всеки момент щеше да избухне в плач Ридли.

— Но ти наистина не си опасна — издърпа Линк стола от бюрото ми за нея.

— Мога да бъда — бутна стола тя и се тръсна на леглото ми. — Ще видиш. — Линк се ухили. Явно се надяваше точно на това. — Те не могат да ме принудят да се върна в тази дупка, която наричате „училище“.

— Изобщо не говорехме за теб, Ридли — приседна Лена на леглото до нея.

Линк отново започна да обикаля стаята.

— Говорехме за мен.

— Че какво има да си говорите за теб?

Той извърна глава, но Ридли явно беше забелязала нещо, защото стана и за секунда пресече стаята. Хвана лицето му с двете си ръце.

— Погледни ме.

— Защо?

Тя се втренчи в него като Сибила.

— Погледни ме.

Линк се обърна и бледата му погна кожа улови слабата светлина, която луната хвърляше в стаята. Беше достатъчно, за да се видят ясно следите от ухапването.

Ридли продължаваше да държи лицето му, но ръцете ѝ трепереха.

Линк хвана китките ѝ.

— Рид...

— Той ли го направи?

Очите ѝ се присвиха. Въпреки че сега бяха сини, а не златни, и тя не можеше да убеди никого да скочи от някоя скала, изглеждаше така, сякаш щеше лично да метне виновника оттам. Беше ми съвсем лесно

да си представя как е защитавала Лена в училище, когато са били малки.

Линк свали ръцете ѝ, притегли я към себе си и нежно я прегърна.

— Няма страшно. Може би след като вече няма да имам нужда от сън, ще взема да си напиша някое домашно — усмихна се той, но Ридли не се поддаде.

— Това не е шега. Джон сигурно е най-могъщият инкубус в чародейския свят след Ейбрахам. Щом Ейбрахам го търси, значи има сериозна причина.

Виждах как хапе устните си и се взира към дърветата зад прозореца.

— Прекалено се тревожиш, бейби.

Ридли се измъкна от прегръдката му.

— Не ме наричай „бейби“.

Облегнах се на рамката на леглото си и ги погледнах. След като Ридли вече беше смъртна, а Линк беше инкубус, тя пак щеше да бъде момичето, което той не можеше да има — и вероятно единственото, което щеше да иска. Тази година щеше да бъде доста интересна.

Инкубус в гимназия „Джаксън“.

Линк, най-силното момче в училище, което щеше да побърква Савана Сноу всеки път щом влезеше в класната стая, дори без някоя от близалките на Ридли. И Ридли, бивша Сирена, която със сигурност щеше да започне да създава проблеми съвсем скоро, със или без близалки. До септември оставаха два месеца и за пръв път в живота си нямах търпение да дойде първият учебен ден.

Не само Линк нямаше да може да заспи тази нощ.

[1] „Хот-дог“ — на англ. ез. буквално означава „горещо куче“. — Б.пр. ↑

28.VI

ИЗГРЕВЪТ

— Не можете ли да копаете по-бързо?

С Линк вдигнахме глави към Ридли от мястото, където се намирахме — на няколко стъпки под нея, в гроба на Макон. Онзи, в който той не беше прекарал и минута. Вече бях абсолютно подгизнал, а слънцето дори още не се беше показало. Линк също се потеше, въпреки новооткритата си сила.

— Не, не можем. И да, знам, че си ни безкрайно благодарна, задето вършим това вместо теб, скъпа — размаха Линк лопатата си към Ридли.

— Защо дългият път отнема толкова много време? — погледна Радли отвратена към Лена. — Защо смъртните са толкова потни и досадни?

— И ти си смъртна вече. Ти ми кажи — метнах лопата пръст към нея.

— Няма ли заклинание за тези неща? — тръсна се Ридли на земята до Лена, която седеше с кръстосани крака отстриани на гроба и преглеждаше някаква стара книга за информация, свързана с инкубусите.

— Как въобще успяхте да вземете тази книга от „Lunae libri“? — Линк се надяваше, че Лена ще открие нещо за хибридите. — Днес не е никакъв празник.

През изминалата година бяхме имали достатъчно проблеми в библиотеката, така че той с право се притесняваше. Ридли му хвърли поглед, с който щеше да го накара да се влачи в краката ѝ, ако още беше Сирена.

— Приятелчето ти има добри връзки с библиотекарката, гений.

В мига, в който го каза, книгата в ръцете на Лена пламна.

— О, не! — дръпна ръцете си тя, преди да изгорят. Ридли хвърли книгата на земята и започна да я тъпче с крака. Лена изпъшка. — Съжалявам. Просто се случу.

— Тя имаше предвид Мариан — казах аз укорително.

Избегнах погледа ѝ и се заех отново с копаенето. С Лена отново бяхме... ние. Нямаше и секунда, в която да не мисля за близостта на ръката ѝ, за лицето ѝ, допряно до моето. Щом и двамата се събудехме, нямаше миг, в който да не искам да чувам гласа ѝ в главата си, след като го бях загубил за толкова дълго време. Тя беше последният човек, с когото разговарях нощем, и първият, когото търсех с мисълта си сутрин. След всичко, което бяхме преживели, бях готов да си разменя мястото с Бу Радли, ако това беше възможно. Не исках за нищо на света да я изпускам от поглед.

Ама дори започна да сервира прибори за Лена на масата. В „Рейвънуд“ леля Дел държеше за мен възглавница и юрган, сгънат на дивана до стълбището. Никой не споменавахе за вечерен час, за правила или че може би се виждаме прекалено често. Можехме да се доверим отново на света само ако бяхме отново заедно и никой не очакваше нищо друго от нас.

Лятото си беше отишло, но не и онова, което се беше случило през него. Лив се беше случила. Джон и Ейбрахам се бяха случили. Туайла и Ларкин, Сарафина и Хънтинг — не можех просто ей така да забравя всички тях. Училището щеше да бъде същото, стига да можех да пренебрегна факта, че най-добрият ми приятел е инкубус, а второто най-секси момиче в „Джаксън“ е детронирана Сирена. Генерал Лий и директор Харпър, Савана Сноу и Емили Ашър — да, те със сигурност никога нямаше да се променят.

Но ние с Лена нямаше да сме същите.

Линк и Ридли бяха толкова свръхестествено променени, че дори не се намираха в една и съща вселена.

Лив се криеше в библиотеката щастлива, че може да се зарови за известно време сред купчините книги. След нощта на Седемнайсетата луна я бях видял само веднъж. Вече не се обучаваше за Пазител, но въпреки това изглеждаше доволна.

— И двамата знаем, че никога нямаше да съм щастлива, ако трябваше цял живот само да стоя отстрани и да наблюдавам — каза тя. Знаех, че е вярно. Лив беше астроном като Галилей, изследовател като Васко да Гама, учен като Мариан. Може би дори леко смахнат учен като майка ми.

Предполагам, че всички ние имахме нужда от ново начало.

Освен това имах чувството, че Лив харесва новия си учител също толкова, колкото и стария. Обучението ѝ беше поето от един бивш инкубус, който прекарваше дните си, скрит от чуждите погледи — в „Рейвънуд“ или в любимия си кабинет, старото убежище в чародейските тунели, в компанията на Лив и на главния чародейски библиотекар.

Не бях очаквал лятото ми да премине така. И все пак, щом ставаше дума за Гатлин, май никога нямаше да знам какво може да се случи.

В известна степен вече бях спрял и да се опитвам да предполагам.

Спри да философстваш и започни да копаяш.

Пуснах лопатата на земята и се покатерих на ръба на гроба. Лена се приведе напред, облегната по корем, а старите ѝ кецове се размахваха във въздуха. Обвих врата ѝ с ръце, придърпах я към себе си и устните ни се допряха. Целувахме се, докато не усетих, че гробът се завъртя около нас.

— Деца, деца... Давайте го по-кратко. Почти сме готови.

Линк се облегна на лопатата си и се огледа доволно. Гробът на Макон беше разкопан напълно, не че вътре имаше ковчег.

Е?

Исках да свършваме с това. Ридли извади малък кръгъл предмет, увит в черен копринен шал, от джоба си и го задържа пред себе си.

Линк отскочи назад, сякаш беше поднесла запалена факла пред лицето му.

— Внимавай, Ридли! Не дръж това нещо близо до мен. Това е криптонитът на инкубусите, помниш, нали?

— Извинявай, Супермен, забравих.

Ридли се спусна в дупката, държейки топката внимателно с едната си ръка, и я постави в празния гроб на Макон.

Майка ми може и да беше спасила живота на Макон с помощта на Сиянието, но ние познавахме истинската същност на този предмет — опасност. Свръхестествен затвор, в който не исках да виждам затворен най-добрия си приятел. Два метра под земята, там беше мястото на Сиянието и гробът на Макон беше най-сигурното скривалище, за което успяхме да се сетим.

— Заслужи си го, гадино! — каза Линк, докато издърпваше Ридли от дупката. — Нали така се казва, когато доброто победи злото в края на филма?

Погледнах го.

— Човече, някога в живота си прочел ли си *поне* една книга?

— Закопай го! — Ридли избърса ръцете си от калта. — Поне аз така казвам.

Линк започна да хвърля лопата след лопата пръст върху копринения вързоп, а Ридли гледаше, без да откъсва очи от гроба.

— Зарови го добре — казах аз.

Лена кимна, изправи се и пхна ръце в джобовете си.

— Да се махаме оттук.

Слънцето изгряваше над магнолиите пред гроба на майка ми. Това вече не ме разстройваше, защото знаех, че тя не е тук. Беше някъде, някъде другаде и все още ме наблюдаваше и се грижеше за мен. В тайната стая на Макон. В архива на Мариан. В кабинета в нашата къща.

— Хайде, Лена. — Хванах я за ръката. — Омръзна ми този мрак. Да отидем да посрещнем изгрева.

Затичахме се надолу по хълма като малки деца — покрай гробовете и магнолиите, покрай палмите и дъбовете, сплели клоните си сред испанския мъх, покрай кривите редици с надгробни плочи, хлипащи ангели и стари каменни пейки. Усещах как тя потръпва от хладния утринен въздух, но никой от нас не искаше да спре. И не спряхме. И когато стигнахме в подножието на хълма, почти се строполихме, почти полетяхме. Почти щастливи.

Не видяхме как тайнственият златист блясък се просмуква през миниатюрните пукнатини и процеци в изсипаната върху гроба на Макон пръст. Не проверих айпода в джоба си, иначе щях да забележа новата песен в плейлистата.

Не проверих, защото не ме интересуваше. Никой не ни чуваше. Никой не ни гледаше. В света не съществуваше никой освен нас драмата...

Ние двамата и старият мъж в белия костюм с много тясна вратовръзка, който стоеше на билото на хълма, докато слънцето изгряваше и сенките се прибираха обратно в подземията си.

Не го видяхме. Виждахме само отиващата си нощ и раждащото се синьо небе. Не синьото небе в стаята ми, а истинското. Въпреки че то вероятно изглеждаше различно за всеки от нас. Но сега вече се съмнявах дали може да изглежда еднакво за които и да е двама души, независимо в коя вселена живеят.

Как можеш да си сигурен в такова нещо?

Възрастният мъж си тръгна.

Не чухме познатия звук от пренареждането на пространството и времето, докато той се врязваше в последния възможен миг от нощта — мрака преди зазоряването.

*„Осемнайсет луни, осемнайсет сфери,
свят отвъд годините се стеле.
Един остана неизбран, начало ти смърт.
Разчупен е денят, в очакване Земята стене...”*

СЛЕД СЪЛЗИТЕ НА СИРЕНАТА

Ридли стоеше в стаята си в „Рейвънуд“, бившата стая на Макон. Нищо не напомняше, че някога е била негова, всичко беше променено освен четирите стени, тавана, пода и вероятно вратата на спалнята, която тя затвори и заключи с рязко движение. Облегна се на нея и се огледа. Макон беше решил да вземе друга стая, въпреки че прекарваше повечето време в кабинета си в Тунелите. Така че сега това помещение принадлежеше на Ридли и тя грижливо бе затворила тайната врата на пода, водеща към Тунелите, и я беше прикрила с плътен розов мъхнат килим. Стените бяха изрисувани със спрей — предимно в черно и яркорозово и тук-там в зелено, жълто и оранжево. Графитите не бяха точно думи — по-скоро форми, резки и емоции. Гняв, напъхан в кутия евтин спрей от магазина на „Уол-Март“ в Съмървил. Лена беше предложила тя да боядиса стаята, но Ридли настоя да го направи сама в новооткрития си стил на смъртна. Изпаренията от спрейовете ѝ бяха причинили силно главоболие, а пръските боя оплескаха цялата стая. Но тя искаше точно това и точно така се чувстваше.

Ридли създаваше хаос навсякъде и от всичко.

Без думи. Тя мразеше думите. В повечето случаи те бяха лъжи. Двуседмичният ѝ престой в стаята на Лена ѝ беше достатъчен, за да намрази поезията за цял живот.

Кървящото-ми-сърце-се-нуждае-от-теб...

Все тая. Простотии.

Ридли потръпна. В семейното родословие явно липсваше генът на добрия вкус. Отдръпна се от вратата и отиде до гардероба. Със съвсем леко докосване отвори белите дървени крила и разкри внимателно подбираната в продължение на години колекция от дрехи — запазената марка на една Сирена.

Каквато, напомни си сама, вече не беше.

Придърпа една розова табуретка и се качи върху нея, пазейки равновесие върху розовите си платформи, които пасваха страхотно на

високите ѝ до коленете розови чорапи. Приличаше на момиче от Харадзуку^[1], нещо, което не можеше да се види често в Гатлин. Погледите, които получи в „Дейри Кийн“, бяха безценни. Поне запълниха следобеда ѝ.

Един следобед. Колко още щеше да има?

Порови из най-горната лавица, докато я намери — кутията с обувки от Париж. Усмихна се и я свали долу. Кутията от лилавите кадифени обувки, отворени отпред, с десетсантиметрови токчета, ако добре си спомняше. Разбира се, че помнеше. Беше преживяла някои дяволски добри моменти с тези обувки.

Изсипа съдържанието на кутията върху черно-бялата завивка на леглото си. Ето я, увита в копринения шал, все още покрита с ронеща се кал.

Ридли се отпусна на пода и облегна лакти на леглото. Тя не беше глупава. Просто искаше да я погледне, както правеше всяка вечер през изминалите две седмици. Искеше да почувства силата на нещо магическо, сила, каквато никога вече нямаше да има.

Ридли не беше и лошо момиче. Не чак толкова. Пък и да беше, какво значение щеше да има? Не можеше да направи нищо. Беше захвърлена на боклука като изсъхнала миналогодишна спирала за мигли.

Телефонът ѝ звънна и тя го вдигна от нощното си шкафче. На екрана се появи снимката на Линк. Ридли прекъсна обаждането и го захвърли на мъхнатия килим.

Не сега, палавнико.

В момента мислеше за друг инкубус.

Джон Брийд.

Отпусна се отново на колене и наклони глава леко настрани, докато гледаше как сферата започва да свети в бледорозово.

— Какво ще правя с теб? — Усмихна се, защото сега, поне веднъж, тя сама трябваше да вземе решение за нещо и тепърва ѝ предстоеше да го направи.

три

Светлината ставаше все по-ярка и по-ярка, докато в един момент цялата стая вече беше огряна от розовото сияние. Всичко друго изчезна, сякаш е било изрисувано с молив и някой го беше изтрил с гума.

две

Ридли затвори очи — малко момиченце, което си пожелава нещо, преди да духне свещичките за рождения си ден...

едно

Тя отвори очи.

Беше решено.

[1] Харадзуку — прочуто предградие в Токио, център на младежката субкултура. Момичетата се обличат изключително екстравагантно, съчетавайки стилове от всички епохи, нов вид антимода. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.